

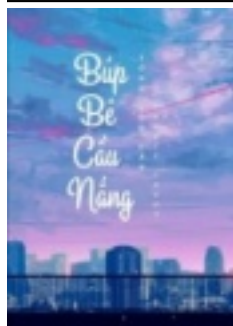
Búp Bê Cầu Nắng

Contents

Búp Bê Cầu Nắng	2
1. Chương 1: Nghe Tiếng Nhớ Cổ Nhân	2
2. Chương 2: Nhìn Thấy Ông Xã Nhà Mình	7
3. Chương 12: Ghế Thần Kiểm Nghiệm Nam Thần	12
4. Chương 3: Ông Xã Nhà Tôi Còn Đẹp Trai Hơn Cả Khương Trùng	20
5. Chương 13: Nam Thần Đến Ăn Nhờ Cơm	27
6. Chương 4: Lâm Giang Nam	35
7. Chương 14: A Nịnh Trở Về	43
8. Chương 5: Tình Cờ Gặp Nhau	50
9. Chương 15: Ung Thư Lưỡi Giai Đoạn Cuối	56
10. Chương 6: Chính Sửa Ảnh Của Nam Thần	62
11. Chương 16: Xoa Đầu	69
12. Chương 7: Quảng Cáo Sữa Rửa Mặt	76
13. Chương 17: Địa Vị Chủ Đạo	85
14. Chương 8: Lâm Tiểu Miêu Nhìn Lén	92
15. Chương 18: Thư Mời	99
16. Chương 9: Đi Nhờ	105
17. Chương 19: Quân Đoàn Cam	115
18. Chương 10: Chụp Ngoại Cảnh	118
19. Chương 20: Trùng Nam Cp	126
20. Chương 11: Đưa Áo Khoác Cho Nam Thần	133
21. Chương 21: Tình Định Xuất Hiện	139
22. Chương 22: Nam Thần Chỉ Ấm Áp Với Một Người	147
23. Chương 23: Hôn Một Cái Được Không?	155
24. Chương 24: Khương Trùng Muốn Thêm Bạn Bè	163
25. Chương 25: Đọc Truyện Cổ Tích Cho Nam Thần	169
26. Chương 26: Tóc Mái Ngố	177
27. Chương 27: Ưu Thế Của Chiều Cao	184
28. Chương 28: Bí Mật Nhỏ Trong Phòng Ngủ	189
29. Chương 29: Hôn	194
30. Chương 30: Thắng Thần Thì Được Khoan Hồng	200
31. Chương 31: Anh Và Cô Ấy, Trai Tài Gái Sắc	207
32. Chương 32: Trùng Nam Cp Vs Chân Dài Cp	213
33. Chương 33: Đi Xông Hơi	220
34. Chương 34: Xem Mặt	224
35. Chương 35: Chẳng Lẽ Chúng Ta Không Phải?	229
36. Chương 36: Lòng Em Chỉ Có Mình Anh	236
37. Chương 37: Đôi Đũa Lệch Đáng Yêu	243
38. Chương 38: Ngọt Ngào	249
39. Chương 39: Xin Lỗi, Hai Người Tiếp Tục Đi	256
40. Chương 40: Hoàn Thành Công Việc Trước Nguyên Đán	262

41. Chương 41: Mang Em Đi Cùng Được Không?	268
42. Chương 51: Coca Vs Longleg	276
43. Chương 42: Anh Là Vương Giả Trên Đài	281
44. Chương 52: Chúng Ta Chơi Ném Tuyết Đi	287
45. Chương 43: Phóng Viên Tập Kích	294
46. Chương 53: Tự Mình Xuống Bếp	300
47. Chương 44: Chủ Diễn Đoàn Fangirl	304
48. Chương 54: Chào Buổi Sáng, Không Bằng Một Nụ Hôn Buổi Sáng	312
49. Chương 45: Em Sờ Cơ Bụng Anh Được Không?	319
50. Chương 55: Chỉ Đích Danh	325
51. Chương 46: Du Lịch Ngõ Nam La Cổ Bắc Kinh	329
52. Chương 56: Chúng Ta Đã Là Người Trưởng Thành Rồi	337
53. Chương 47: Công Khai Show Ấn Ái	343
54. Chương 57: Bỏ Lâu Ra Oai Phũ Đầu	350
55. Chương 48: Mời Em Đi Ăn Một Bữa Cơm, Thế Nào?	356
56. Chương 58: Chuyện Cậu Đã Hứa, Đừng Quên	363
57. Chương 49: Quân Đoàn Cam Là Người Một Nhà	366
58. Chương 59: Tự Anh Giải Quyết Đi	372
59. Chương 50: Dọn Đến Đây Ở Với Anh Đi	376
60. Chương 60: Hình Tượng Lạnh Lùng Bị Tan Vỡ	380

Búp Bê Cầu Nắng

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, HE, Showbiz, Song khiết, Ngọt sủng, Ấm áp, Tình cảm, Duyên tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bup-be-cau-nang>

1. Chương 1: Nghe Tiếng Nhớ Cổ Nhân

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Tốt, nhìn vào máy ảnh.”

“Biểu tình hơi cao ngạo chút, đầu khẽ nâng lên.”

“Rất tốt, thêm vài bức nữa.”

Trong studio.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi tơ lụa màu xanh đậm, cổ áo dựng thẳng, thắt chiếc cà vạt màu đen, quần tây màu đen đang ngồi ở phía trước. Ông quần bị kéo lên làm lộ khớp xương rõ ràng nơi mắt cá chân anh ta, phối hợp cùng giày da màu kaki, trên tay đeo vòng của hãng TiffanyT, thể hiện một cách hoàn hảo phong cách New York hiện đại.

Anh ta ngồi trên ghế da màu đen, đôi chân dài tùy ý vắt vẻo sang một bên, đôi mắt hờ hững lạnh nhạt nhìn máy ảnh, hơi thở mười phần cấm dục.

Anh ta chỉ tùy ý ngồi ở kia, tùy ý nhìn lại có thể khiến người ta cảm nhận được sự hấp dẫn thời thượng.

“Lần này cảm ơn anh vì đã lựa chọn phòng làm việc của bọn em.” Hình Mạn nói với Tần Hiểu Thiên đang đứng bên cạnh.

Hình Mạn mặc áo sơ mi màu đỏ, bên dưới là một cái quần bó, chân mang giày cao gót bảy, tám centimet, bên ngoài khoác áo khoác dạ màu trắng, dáng người rất đẹp. Gương mặt của cô vô cùng tinh xảo, tóc uốn lượn sóng màu nâu trông rất tao nhã.

“Có gì mà cảm ơn, cũng đâu phải miễn phí.” Tần Hiểu Thiên cười cười.

Hình Mạn nhìn anh ấy, cũng nở nụ cười: “Khương Trùng đúng là có một loại ma lực đặc thù.”

Nghe thấy Hình Mạn khen ngợi Khương Trùng, trên mặt Tần Hiểu Thiên tràn đầy sự tự hào, ai bảo Khương Trùng nhà anh vừa có nhan sắc vừa có giá trị, lại có khí chất, đứng ở đâu cũng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Hình Mạn và Tần Hiểu Thiên đứng nói chuyện cách đó không xa, Tần Hiểu Thiên là người đại diện của Khương Trùng, Hình Mạn là tổng biên của tạp chí thời trang minh tinh Kenif, là tổng biên trẻ nhất trong các phóng viên giải trí, lần này cố ý mời Khương Trùng để chụp họa báo.

Khương Trùng là một trong những người mẫu hàng đầu của Trung Quốc. Khi mới mười chín tuổi, bởi vì bề ngoài xuất chúng và đôi chân dài mà trong một cơ hội ngẫu nhiên đã được Tần Hiểu Thiên khai quật.

Từ ánh mắt đầu tiên, Tần Hiểu Thiên đã biết cậu thiếu niên này trời sinh để làm người mẫu, năm ấy mười chín tuổi đã cao một mét chín mươi, trong giới người mẫu, Tần Hiểu Thiên có tiếng bắt bẻ, người có thể được anh coi trọng đã ít càng thêm ít, nhưng người dám cự tuyệt anh như vậy, anh sống hơn hai mươi năm, Khương Trùng là người duy nhất.

Sau khi thấy Khương Trùng, anh không thèm suy nghĩ đã trực tiếp tiến lên, nói với cậu ấy mục đích của mình, đến bây giờ anh vẫn nhớ rất rõ ràng.

Sau khi anh nói rõ, Khương Trùng chỉ nhàn nhạt nhìn anh một cái, trên mặt không có biểu tình dư thừa nào, qua vài giây, cậu ấy mới nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không thích hợp.”

Lúc ấy Tần Hiểu Thiên liền ngây ngốc, bởi vì chưa từng có người cự tuyệt anh, nhưng sau khi bị cự tuyệt thì ngoại trừ ngạc nhiên, phần nhiều là anh vui vẻ, càng thêm quyết tâm muốn kí hợp đồng với Khương Trùng.

Cứ như vậy, anh theo chân Khương Trùng nửa năm, cuối cùng Khương Trùng cũng đồng ý ký hợp đồng với anh.

Sau khi ký hợp đồng, Khương Trùng cũng không phụ sự kỳ vọng của Tần Hiểu Thiên, mới có một năm đã bước lên MDC: NEW FACE [1], được mời đến show diễn Lavce BN Deyilr (*), trở thành người mẫu trẻ tuổi nhất trong lịch sử GR (*), bởi vì khí chất xuất chúng và cảm giác thời thượng mà được ca tụng là nam thần giới người mẫu, sau đó cùng “Tình đầu quốc dân” của Hàn Quốc - Tống An Trí chụp bộ ảnh Anh yêu em, em có biết không, dáng người cao gầy, hình tượng thiếu niên sạch sẽ kia đã lan tỏa đến mọi người, từ đó Khương Trùng không ngừng nhận được lời mời quảng cáo.

[1] MDC: Model.com - Bảng xếp hạng người mẫu hàng đầu, người mẫu, thời trang và tin tức công nghiệp sáng tạo.

(*) Hai danh từ này đều do tác giả sáng tạo ra, không có thực ngoài đời.

Lửa còn lan đến giới giải trí nhưng Khương Trừng không thuận theo mà tiến quân vào, vẫn cắm rễ trong giới người mẫu như cũ, ra mắt tám năm, trong giới người mẫu, Khương Trừng đã trở thành người có thâm niên, vị trí người mẫu nam đẳng cấp quốc tế không hề dao động.

“Tốt, bây giờ chúng ta có thể nghỉ ngơi.”

Nhiếp ảnh gia vừa nói xong, Tần Hiểu Thiên liền chạy đến.

Hình Mạn nhìn bóng dáng Tần Hiểu Thiên nhanh chóng rời đi, dường như bây giờ, người có thể làm Tần Hiểu Thiên hồi hân ân cần chỉ có mình Khương Trừng, khóe môi cô nhếch lên một nụ cười chua xót.

“Thế nào?” Tần Hiểu Thiên hỏi.

“Cũng được.” Khương Trừng nhàn nhạt nói.

“Vây là tốt rồi, cậu đi đổi quần áo đi, anh ở đây chờ cậu.”

“Ừ.”

Khương Trừng đứng dậy, tuy Tần Hiểu Thiên cao một mét tám sáu nhưng Khương Trừng cao đến một mét chín mươi, làm Tần Hiểu Thiên có chút cảm giác áp bách.

Khương Trừng vỗ vỗ quần áo trên người, chân dài đi đến chỗ thay quần áo cách vách.

Vừa ra khỏi studio, Khương Trừng liền nghe thấy một giọng nói ngọt ngào, mềm mại lại có chút quen thuộc, nghe được giọng nói này, anh không tự chủ được mà dừng bước chân.

Khương Trừng có một điểm kì lạ không muốn ai biết: anh là một kẻ thanh khổng [2].

[2] Thanh khổng: hiểu nôm na là người dễ xiêu lòng vì giọng nói, lấy giọng nói làm tiêu chuẩn đánh giá, xem trọng giọng nói.

“Tốt, nhìn vào máy ảnh.”

“Tôi chụp đây.”

“Cười nào, smile.”

Giọng nói này dường như có ma lực, vậy mà anh lại chuyển hướng đi sang bên đó.

Qua khe cửa, anh nhìn thấy một cô gái mặc áo len cao cổ màu hồng, bên dưới mặc quần jean cạp cao màu xanh, nhưng chiều cao thì nhiều lắm là một mét sáu lăm.

Quần jean là quần tôn dáng chân nhất, rất hiển nhiên, chân cô gái này không quá đẹp nhưng lại thẳng tắp và thon dài, dưới chân còn mang một đôi giày thắt dây sạch sẽ màu trắng.

Khi cô gái đó xoay người, Khương Trừng đã thấy rõ ràng khuôn mặt cô.

Là cô ấy.

Mái tóc ngắn màu đen mềm mại xõa tung, một bên được cố định bằng cái kẹp nhỏ, một bên để tự nhiên.

Từ góc độ của anh có thể nhìn thấy sườn mặt xinh đẹp trắng trẻo của cô, ngón tay trắng nõn cầm một chiếc camera, mắt cô hướng về người mẫu, rất chuyên chú hướng dẫn dáng chụp, không hề nhận thấy Khương Trừng nhìn mình đã lâu.

Trong lòng Khương Trừng có một loại cảm giác không nói nên lời, cô gái trong trí nhớ và cô gái ở hiện tại như lồng ghép vào nhau, dường như bên tai anh còn nghe được giọng cô khi đọc thuộc lòng thông tin về anh.

“Khương Trừng, cậu đang nhìn gì đấy? Sao còn chưa thay quần áo?”

Tần Hiểu Thiên vừa ra khỏi cửa liền thấy Khương Trừng đứng bên cửa phòng khác, mắt nhìn vào bên trong, không biết là đang nhìn gì, anh không nhận được mà mở miệng hỏi.

Khương Trừng nhìn thoáng qua Tần Hiểu Thiên, nói: “Không có gì.”

Khương Trùng nhìn cô gái kia lần cuối cùng, sau đó xoay người đi đến phòng thay đồ.

“Giang Nam, tan tầm thôi.” Đồng nghiệp bên cạnh nói.

Lâm Giang Nam nhìn đồng hồ trên tường, sau đó đặt camera trong tay xuống, ra hiệu kết thúc cho người mẫu chụp hình.

“Được.”

Cô xoa xoa cánh tay có chút đau nhức, quay chụp cả buổi chiều, quả thực tay này sắp phế rồi.

Cô vừa xoa tay vừa hồi tưởng, lúc này hình như cô nghe thấy ai đó gọi Khương Trùng.

Nhưng mà nghĩ lại thì sao có thể được? Chẳng lẽ do gần đây cô mơ thấy Khương Trùng nhiều quá, bắt đầu xuất hiện ảo giác?

Cô không khỏi cười cười, sau đó lấy áo khoác vắt trên ghế, treo camera vào cổ rồi đi ra ngoài.

Vừa ra cửa liền đụng phải Hình Mạn đang đi đến.

“Tan tầm à?”

“Dạ, chị Mạn, em mang ảnh chụp về nhà, sửa xong sẽ gửi cho chị.”

“Tốt, hôm nay vất vả rồi.”

“Không sao ạ, chị Mạn, em đi trước đây.”

“Ừ.”

Lâm Giang Nam mỉm cười, chào hỏi với Hình Mạn rồi đi.

Hình Mạn nhìn bóng dáng Lâm Giang Nam, trong lòng rất thích cô gái sạch sẽ này.

Cô xoay người, chuẩn bị đi xem Tần Hiểu Thiên, không ngờ vừa quay đầu liền thấy Khương Trùng đứng đó.

Khương Trùng đã thay lại quần áo của mình, không thể không nói, Khương Trùng đúng là giá treo quần áo [3], mặc gì trên người cũng có cảm giác thời thượng.

[3] Giá treo quần áo: Ví von người có dáng tốt, mặc gì cũng đẹp.

Phong cách của Khương Trùng không giống phong cách đường phố Hàn quốc như bao người mẫu khác, phong cách của anh đa dạng, mỗi ngày một kiểu.

Nhìn từ cổ áo thì bên trong cùng anh mặc áo sơ mi trắng, tiếp theo là áo len in hoa nhỏ màu xanh đậm, bên ngoài còn mang áo khoác màu nâu nhạt dài đến cẳng chân, hai tay anh đặt trong túi áo, nếu người khác mang chiếc áo khoác này thì có thể sẽ quệt đất.

Quần jean màu xanh nhạt thẳng tắp càng tôn lên đôi chân dài của anh, phía dưới anh mặc một đôi giày da có đế màu đỏ rượu.

Cô còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của anh.

“Cô gái kia tên là gì?”

“Cậu nói cô ấy hả, là Lâm Giang Nam.”

Khương Trùng nhìn bóng dáng Lâm Giang Nam, như có gì đó suy tư.

“Cô ấy là người của Kenif?”

“Cô ấy là nhiếp ảnh gia thực tập của Kenif, hôm nay vừa đi làm, mới tốt nghiệp đại học không lâu nhưng kỹ thuật chụp ảnh không có gì để bàn cãi, lúc đi học là hoa khôi giảng đường, khá nổi tiếng trên mạng.”

Võng hồng [4]?

[4] Võng hồng: người nổi tiếng trên mạng, nổi tiếng thông qua mạng Internet.

Hình Mạn nhìn Khương Trùng, con người không biết đang nghĩ gì, Khương Trùng không giống người sẽ tùy ý tìm hiểu con gái nhà người ta.

Khương Trùng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

“Khương Trùng, thu dọn xong chưa, chúng ta phải đi rồi.”

“Ừ.”

Khương Trùng gật đầu với Hình Mạn, sau đó đi đến chỗ Tàn Hiểu Thiên.

Lên xe bảo mẫu [5], Khương Trùng không nói gì mà trực tiếp ngã ra ghế, ôm lấy gối dựa để ở trước ngực, bắt đầu nhắm mắt lại dưỡng thần.

[5] Xe bảo mẫu: là xe chuyên chở hàng hóa hoặc chở nhiều người, có 7 chỗ ngồi trở lên, cũng là xe chuyên chở, làm cơm, hóa trang, tạo hình của các minh tinh, bởi vì có thể làm các hoạt động thường ngày trên xe nên gọi là xe bảo mẫu. Có khi xe bảo mẫu còn là phòng nghỉ, phòng thay quần áo. Chủ yếu do công ty sản xuất riêng. (Nguồn: Baidu)

Tàn Hiểu Thiên ngồi ở phía trước lái xe.

- —

“Em gặp được anh, sẽ thế nào đây

Em chờ anh, chờ đến bao lâu

Em nghe thấy tiếng gió phảng phất từ tàu điện ngầm và biển người

Em đứng xếp hàng, trên tay là dây số đã thuộc

Em bay về phía trước, bay qua biển cả mênh mông

Chúng ta đều vì yêu mà tổn thương

Em nhìn con đường, mơ tưởng con đường có thể hẹp lại

Gặp được anh là điều ngoài ý muốn tốt đẹp nhất của em...”[6]

[6] Bài hát: (tạm dịch: Gặp gỡ), có gắn link ở đầu chương, mọi người có thể nghe qua.

Điện thoại trong ba lô đột nhiên vang lên, Lâm Giang Nam nhanh chóng lấy cặp xuống, mở khóa kéo, lấy điện thoại ra.

Điện thoại hiển thị là Hạ An Ninh.

Hạ An Ninh là bạn thân của Lâm Giang Nam, hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ rất tốt.

Cô lướt màn hình, nhận máy.

“Alo, Lâm Giang Nam.”

Trong điện thoại truyền ra giọng nói của Hạ An Ninh.

“Hello, bạn yêu, nhớ mình à?” Lâm Giang Nam cố ý dùng giọng uốn éo hỏi.

“Lâm Giang Nam, mình hỏi cậu một câu, hôm nay quên uống thuốc à?”

“Hạ An Ninh, quả nhiên cậu không hề yêu tớ.”

“Nói gì đấy, sao lại không yêu được, ba ba yêu con nhất, không phải sao?”

Lâm Giang Nam bĩu môi, Hạ An Ninh thích nhất là tự xưng ba ba.

“Đúng rồi, gần đây thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc nhiều quần áo vào, bị cảm thì xem ba ba thu thập con thế nào.”

Lâm Giang Nam nghe lời dặn dò từ Hạ An Ninh, An Ninh nhà cô đúng là không thua gì bạn trai.

“Sẽ không đâu.”

Quy ước khi đọc truyện: chú thích được đánh dấu [*] là chú thích có ảnh được gắn ngay đầu chương, những chú thích được đánh số thứ tự [1] [2]... có ảnh được gắn ở cuối chương.

2. Chương 2: Nhìn Thấy Ông Xã Nhà Mình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trong thời gian nói chuyện với Hạ An Ninh, Lâm Giang Nam đã đi đến bên xe bên cạnh, ánh mắt cô đột nhiên dán vào poster rất lớn ở bên xe.

“An Ninh, An Ninh, mình nhìn thấy ông xã mình!”

“Nói tiếng người.”

“À, mình nhìn thấy poster của Khương Trùng.”

“Không nói nữa, cúp máy đây, mình muốn thưởng thức dung nhan nghịch thiên của ông xã nhà mình.”

Sau khi cúp máy, Lâm Giang Nam tùy tiện nhét điện thoại vào trong túi, ba bước thành hai bước chạy đến bên xe, đứng trước poster Khương Trùng rất lớn.

Trên poster, Khương Trùng mặc áo lông cao cổ màu xám nhạt, quần jean màu đen, giày da màu rậm nắng, bên ngoài mặc áo bông dài màu xanh sẫm, trên cổ quần khăn quàng màu rượu đỏ.

Ánh mắt anh bình thản, đầu hơi cúi xuống, khóe miệng hơi nhếch lên.

Lâm Giang Nam đứng trước poster, đột nhiên cô lại móc điện thoại ra, chọn góc độ trước poster, chỉ nghe “tách” một tiếng.

Lâm Giang Nam thành công chụp ảnh chung với ông xã nhà mình.

Lâm Giang Nam thích Khương Trùng, có lẽ là thích đến mức điên cuồng, bởi vì dù đi đến đâu, chỉ cần nhìn thấy có poster Khương Trùng hay biển quảng cáo, cô đều tiến lên tự sướng, vậy nên album điện thoại của cô tràn đầy ảnh chụp dạng này.

Cô nhìn poster của Khương Trùng, cảm thấy mình đã trúng độc của Khương Trùng, còn là trúng không hề nhẹ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Khương Trùng, cũng là khi Hạ An Ninh mang về một tấm poster.

Chiều hôm đó, cô đang ở trong ký túc xá chơi game, đột nhiên Hạ An Ninh ôm một chồng poster thật lớn đi vào, cô nhìn lướt qua, cũng không quá mức để ý.

“Này, Tiểu Miêu, cậu biết anh ấy không? Khương Trùng, siêu mẫu quốc tế rất nổi tiếng hiện nay, đúng là đẹp trai!” Hạ An Ninh cầm một tấm poster ngồi ở đầu giường Lâm Giang Nam, nói với cô.

Khi đó Lâm Giang Nam không xem, bởi vì cô đang vội cúi đầu chơi game.

“Cậu xem một chút đi, đẹp trai lắm đấy.” Hạ An Ninh không thuận theo, không buông tha mà quần lấy Lâm Giang Nam, cô không thể không buông điện thoại mà nhìn qua.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt, Lâm Giang Nam liền thích Khương Trùng đến mức không thể hiểu được.

Vì thế bắt đầu từ ngày đó, cô trở thành fans số một của Khương Trùng, khoác áo trà trộn vào diễn đàn người hâm mộ Khương Trùng, còn tham gia diễn đàn Tieba [1], cùng các bạn fan đáng yêu thảo luận về Khương Trùng, cùng các fan đen tối tiến hành “săm soi” hàng ngày.

[1] Bách Độ Thiếp Ba (tiếng Trung giản thể: 百度贴吧, tiếng Trung phồn thể: 百度貼吧, phanh âm: Bǎidù Tiēba) là diễn đàn trực tuyến do công ty Bách Độ của Trung Quốc lập ra vào ngày 25 tháng 11 năm 2003. Do Bách Độ Thiếp Ba có thao tác giản đơn, số người tham gia đông, có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc đại lục nên đã thu hút được đông đảo cư dân mạng Trung Quốc tham gia.

Tiền tiêu vật mỗi tháng của cô dường như đều đổ vào mua poster, tạp chí, ảnh chân dung của Khương Trùng, trình độ si mê vượt xa Hạ An Ninh.

Cho đến bây giờ, phòng ngủ Lâm Giang Nam đã chất đống các loại tạp chí của Khương Trùng, bao gồm cả poster trước kia Hạ An Ninh mua, tất cả đều bị cô chiếm đoạt.

- —

“Hình như trời sắp mưa.” Tần Hiểu Thiên vừa lái xe vừa nói với Khương Trùng.

Khương Trùng nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài cửa sổ xe, bầu trời hơi âm u, dường như là sắp mưa thật. Đang lúc chuẩn bị thu hồi tầm mắt, đột nhiên anh thấy Lâm Giang Nam đứng ở bên xe.

Là cô ấy.

Lúc này vừa lúc là đèn đỏ, Tần Hiểu Thiên dừng xe.

Ánh mắt của Khương Trùng vẫn luôn dừng trên người Lâm Giang Nam trước bên xe, Lâm Giang Nam đưa lưng về phía anh, hơi hơi ngửa đầu, tầm mắt đặt ở poster trước mặt.

Khương Trùng cũng không khỏi nhìn lên cái poster.

Người trên poster rõ ràng là anh, ánh mắt luôn bình thản của Khương Trùng đột nhiên hơi chấn động.

Bỗng chốc, anh nhớ lại lần đầu tiên mình nhìn thấy cô.

Là ở thư viện.

Khi đó anh đứng trong góc thư viện tìm sách, đột nhiên nghe thấy có người nhắc đến tên mình, tuy rằng chuyện này với anh là một chuyện bình thường, bởi vì dù anh đi đâu thì nơi đó cũng có người nghị luận về anh. Nhưng giọng nói này lại có lực hấp dẫn không nói lên lời, mà Khương Trùng là người có bệnh thanh khổng nên bất giác nghiêm túc nghe.

“Tạp chí có Khương Trùng, tạp chí có Khương Trùng, a, đây rồi, An Ninh, mau nhìn này, là kỳ mới nhất nha, rất cuộc cũng mua được.”

“Lâm Tiểu Miêu, mình thấy cậu điên rồi, cậu đừng quên tiền sinh hoạt tháng này đã đổ hết vào tạp chí, để mình xem tháng này cậu sống ra sao.”

“Hi hi, không phải mình còn có cậu sao?”

“Lại trông cậy vào mình, cậu nói xem, cậu đã ké tiền sinh hoạt của mình mấy tháng rồi?”

“Một tháng... Hai tháng... Chắc là, vài tháng.”

“Mệt cho cậu nhớ rõ, mình thấy cậu như tẩu hỏa nhập ma [2], cậu điên rồi.”

[2] Tẩu hỏa nhập ma (chữ Hán: 走火入魔) là một dạng tai biến trong quá trình tập luyện một phương pháp nào đó không đúng phương pháp khoa học dẫn đến hiện tượng tâm thần hoang tưởng dần dần sẽ trở nên điên dại, đồng thời sức khỏe sẽ giảm sút.

“Mình không điên, mình chỉ thích Khương Trùng, dù anh ấy có thế nào mình cũng thích.”

Khương Trùng nghe thấy lời nói của cô, không khỏi nhìn cô một cái qua khe hở của kệ sách.

Cô đứng trước mặt một cô gái có thân hình cao gầy, nếu là nam sinh bình thường thì rất khó nhìn thấy, nhưng anh có một đôi chân dài, cho nên có thể nhìn xuống từ trên cao, nhìn thấy cô ấy.

Cô không cao lắm, chiều cao không quá một mét sáu, hình như vẫn còn là học sinh, cô mặc đồng phục cao trung (cấp ba), tóc buộc kiểu đuôi ngựa đơn giản, đứng đối mặt với anh, mặt mày xinh đẹp, mắt to, mũi cao thẳng, miệng nhỏ nhỏ, trong tay cô ôm một quyển tạp chí về anh, là tạp chí mới xuất bản.

Cô ôm tạp chí, đứng nói chuyện với bạn, cụ thể là nói gì anh không nhớ rõ, chỉ mơ hồ nhớ cô nói anh thích gì đó, nhưng anh biết, tất cả những thứ đó đều có trong tư liệu về anh.

Khi cô nói về anh, biểu cảm trên mặt vô cùng phong phú, vậy nên đã để lại ấn tượng rất sâu với Khương Trùng.

...

“Khương Trùng, người chủ trì Thiên địa khoái nhạc vừa gửi WeChat cho anh, muốn mời cậu tham gia chương trình, cậu nghĩ thế nào?” Dường như Tần Hiểu Thiên đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nói với Khương Trùng đang ngồi phía sau.

Nhưng anh đợi rất lâu vẫn không nghe thấy Khương Trùng đáp lại.

Anh quay đầu, phát hiện ánh mắt Khương Trùng vẫn luôn dừng ở bên ngoài cửa sổ xe, không biết là đang nhìn gì.

“Khương Trùng?” Anh không khỏi cao giọng.

“Hả? Sao vậy?” Khương Trùng phản ứng lại, quay đầu nhìn anh, hỏi.

Ngay lúc này, đèn đã chuyển màu, Tần Hiểu Thiên một lần nữa khởi động xe, xe chạy như bay qua Lâm Giang Nam, bóng dáng cô dần mơ hồ không rõ.

“Vừa rồi anh nói gì, em không nghe rõ.” Khương Trùng hỏi.

“Người chủ trì Thiên địa khoái nhạc muốn mời cậu tham gia chương trình kỳ này, cậu nghĩ thế nào?”

“Không đi.” Đôi môi hơi mỏng của Khương Trùng phun ra hai chữ.

Tần Hiểu Thiên nhún vai, anh biết sẽ thế này mà, nói với Khương Trùng kiểu gì cũng vô ích.

“Vậy được rồi, anh thay cậu từ chối bọn họ.”

“Ừ.”

“Giờ về chung cư luôn sao?”

“Ừ.”

- —

“Xe đến, xe đến.”

Không biết ai hô lên một tiếng, kéo Lâm Giang Nam ra khỏi hồi ức.

Chờ cô phục hồi lại tinh thần, xe đã ngừng ngay bên cạnh, cô vội vàng lấy thẻ trong túi ra, cà thẻ rồi tùy ý tìm một chỗ ngồi.

Từ đây về nhà cô ít nhất ba mươi phút, vì thế cô lấy điện thoại ra, bấm tai nghe, sau đó mở chương trình yêu thích, bắt đầu xem show thời trang của Khương Trùng.

Trong tay cô có rất nhiều ảnh chụp của Khương Trùng, còn có các video, mỗi ngày, động lực lớn nhất của cô là xem ảnh của anh, video của anh.

Bởi vì Lâm Giang Nam xem quá mê mẩn, thiếu chút nữa là ngồi quá trạm.

May là cuối cùng cô vẫn kịp phản ứng lại.

Lâm Giang Nam cứ vừa xem video của Khương Trùng, vừa bước chậm về nhà.

Mở cửa ra, Lâm Giang Nam đặt túi lên sô pha, Longleg đang nằm trên sô pha lập tức chạy lại cọ cọ.

“Longleg, có nhớ chị không?” Lâm Giang Nam ôm Longleg vào lòng.

Longleg là một con mèo Munchkin [*], tuy tên Longleg nhưng chân rất ngắn.

Manchiken là loài mèo chân ngắn, có bề ngoài đáng yêu, cơ thể mềm như nhung, khi thì nghịch ngợm, khi thì bán manh[3], vô cùng đáng yêu.

[3] Bán manh: Manh xuất phát từ chữ “moe” trong tiếng Nhật, dùng để chỉ những thứ, những người dễ thương. Bán manh là tỏ ra đáng yêu.

Longleg thân mật cọ cọ cô.

Lâm Giang Nam vừa ôm Longleg vừa đi đến trước tủ lạnh.

Mở tủ lạnh, cô mới phát hiện đã hết nguyên liệu nấu ăn.

Xem ra là phải đi siêu thị một chuyến.

Lâm Giang Nam đặt Longleg trên sô pha, sau đó lấy ví tiền, chuẩn bị đi một chuyến đến siêu thị cách đây không xa trong tiểu khu.

...

Tần Hiểu Thiên đưa Khương Trùng đến dưới lầu chung cư, vốn muốn nhân cơ hội lên uống ly trà nhưng bị Khương Trùng vô tình cự tuyệt.

Cho nên anh chỉ có thể bất đắc dĩ về nhà.

Khương Trùng mở cửa, bố cục chung cư của anh theo phong cách Âu Mỹ.

Anh đi vào, Coca đang ở ban công vội vàng nhào tới.

Coca dùng đầu cọ cọ căng chân Khương Trùng, nó là một con chó lông vàng thuần chủng [4].

Khương Trùng nhìn Coca đang không ngừng cọ chân mình, có chút kinh ngạc, không phải ngày thường rất cao ngạo sao, anh về thì làm như không nhìn thấy, hôm nay nó uống lộn thuốc sao?

Anh nhướn mày, sau đó cúi người xoa xoa Coca.

“Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.” [5]

[5] Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: (Tạm dịch: Không có chuyện gì mà lại nịnh bợ, không phải người gian thì cũng là trộm cướp.) Nói đến việc không có bữa cơm nào là miễn phí, cũng không ai vô cớ tốt với mình.

Anh đi vào phòng khách, dùng điều khiển từ xa mở TV, sau đó đến phòng ngủ, thay một bộ quần áo ở nhà thoải mái.

Mở tủ lạnh, Khương Trùng phát hiện mì gói, mì ly gì cũng không có.

Anh buồn bực, rõ ràng hôm trước anh mới đi siêu thị mua, hôm nay sao lại hết rồi?

Anh suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ sáng hôm nay Tần Hiểu Thiên nói giúp mình đi vứt rác, sau đó lúc đi xuống, tay anh ta còn xách một túi rác rưởi căng phồng, lúc ấy Khương Trùng còn hoài nghi, mình tạo ra nhiều rác thế sao?

Bây giờ suy nghĩ lại, cái túi Tần Hiểu Thiên đi vứt kia, bên trong chắc chắn đều là mì gói, mì ly của anh.

Khương Trùng hừ lạnh một tiếng, cho rằng ném đi thì anh không có tiền mua tiếp sao?

Anh mặc áo khoác, đội mũ lưỡi trai, mang khẩu trang, trang bị đầy đủ rồi đi đến siêu thị.

[4] Ảnh minh họa bé Coca:

3. Chương 12: Ghế Thần Kiểm Nghiệm Nam Thần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Cậu đang đùa anh đấy à?” Tần Hiểu Thiên cảm nín.

Vì sao anh lại cảm thấy gần đây Khương Trừng có chút kì lạ.

Khương Trừng nhìn anh một cái: “Anh cảm thấy vậy thì cứ vậy đi.”

Tần Hiểu Thiên: “...”

Được rồi, thế giới này đúng là không có gì đáng yêu, không có gì hay để nói.

Anh vắn nấp, sau đó uống một ngụm nước.

Lạnh thấu tim gan.

Khương Trừng nhanh chóng tiếp tục chụp hình.

“Trời ạ, Tiểu Miêu, em nhìn kia, nam thần sẽ ngồi loại ghế đó?!” Kim Giai Giai kích động nói.

Lâm Giang Nam nghiêng đầu nhìn thoáng qua, lập tức mở to hai mắt.

Trên mặt cô đặt một cái ghế nửa trong suốt, góc cạnh rõ ràng, người ngồi ở phía trên có thể phô ra tất cả tư thế mà không bị hạn chế.

Cho nên loại ghế này không phải minh tinh, người mẫu nào cũng dám ngồi, bởi vì không cẩn thận sẽ bại lộ khuyết điểm, trừ khi người đó có ngũ quan tinh xảo đến mức không thể bắt bẻ.

Cô cứ như vậy nhìn Khương Trừng bước từng bước đến cái ghế kia.

Đây chính là ghế thần [1] kiểm nghiệm nam thần!

Dường như Khương Trừng đã nhận ra ánh mắt của Lâm Giang Nam, anh không khỏi nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Lâm Giang Nam bị hạ gục trong nháy mắt.

Đúng là đẹp trai đến bi thảm!

“Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta bắt đầu chụp hình?” Anh Vương nói.

“Được.”

Khương Trừng ngồi trên ghế, hai chân duỗi thẳng, hai tay chống lên tay ghế, lúc này, ngón tay trắng nõn thon dài của anh đặt trên ghế thủy tinh trong suốt cực kỳ đẹp, Lâm Giang Nam là một thủ khổng [2] nghiêm trọng, quả thực không thể nào kìm nén được.

[2] Thủ khổng: tương tự như thanh khổng nhưng thủ khổng là tay.

Cô nhớ trước kia khi thấy tay Khương Trừng trên poster thì ngay lập tức bị mê hoặc, đây là bàn tay đẹp nhất trong giới giải trí mà cô từng thấy, trước đây người ta rất thích khoe tay, dù là nam minh tinh hay nữ minh tinh đều up Weibo khoe bàn tay, ngón tay, kết quả lại thua thảm hại dưới poster của Khương Trừng do phòng làm việc anh phát hành.

Cũng vì tấm poster kia mà mấy năm nay, nhiếp ảnh gia đều tập trung chụp tay Khương Trừng.

Tay Khương Trừng có không biết bao nhiêu người hâm mộ, cũng không biết làm bao nhiêu thủ khổng phải liếm hình.

Lâm Giang Nam rất may mắn, vì nam thần có một đôi tay cực đẹp cho cô liếm hình.

Đôi mắt Khương Trừng trấn tĩnh nhìn màn ảnh, trong mắt không có chút tạp chất, chỉ bình tĩnh thông dong, tựa như trước mặt không hề có camera, vô cùng tự nhiên.

Anh Vương chụp vài tấm cận cảnh, sau đó lại chụp viễn cảnh.

Anh đã từng chụp hình cho nhiều minh tinh tai to mặt lớn, người mẫu chuyên nghiệp, nhưng người thực sự dám ngồi cái ghế thủy tinh này, ngoại trừ ảnh đế Cổ Chấn thì cũng chỉ có Khương Trừng.

Nhưng thân là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, anh không thể không thừa nhận ngũ quan của Khương Trừng thật sự là tinh xảo đến mức không thể bắt bẻ, dù là góc độ nào cũng không tìm ra một chút tì vết, ngũ quan thâm thúy, góc cạnh rõ ràng.

Lúc tạm nghỉ, Khương Trừng điều chỉnh đồng hồ trên cổ tay mình, anh ngồi trên ghế, nhìn Lâm Giang Nam cách đó không xa đang nói chuyện với các nhân viên công tác khác.

Dường như cô nói hay không nói thì khoe miệng đều hơi hơi nhếch lên, đặc biệt là khi mỉm cười thì càng thêm rõ ràng. Khi cô cười rộ lên, đôi mắt cong cong, hai mắt sáng lấp lánh, đáng yêu không nói nên lời.

Gần đây anh không hiểu mình bị sao, giống như đã trúng độc của cô vậy, trong đầu thường xuyên nhớ tới giọng của cô, nhớ tới mấy năm trước, cô trong dáng dấp ngây ngô, mặt mày hớn hở cầm tư liệu về anh, đến bây giờ lại nói chuyện với anh.

Dường như anh bị giọng nói của cô mê hoặc.

Giữa trưa 12 giờ mới kết thúc chụp hình, lúc này nhân viên công tác cũng đã mua cơm về.

Lâm Giang Nam nhìn tôm rim [*] trong hộp cơm, tôm lớn được rim cho vàng óng, còn có canh hầm nhiều loại củ [3], bên trên rải ớt cay, tiêu, hành lá và gừng...

“Thức ăn tốt quá.” Lâm Giang Nam không khỏi cảm thán.

Cô lấy điện thoại ra, “tách” chụp hộp cơm một bức.

Up Weibo!

Làm một vòng hồng thích ăn, mỗi ngày cô có thể không selfie nhưng mỹ thực thì nhất thiết phải chụp.

Lâm Giang Nam bị fan xem là người có thể ăn nhất, yêu ăn nhất, phải ăn nhất trong lịch sử vòng hồng, tuy rằng fan mỗi ngày la hét nếu nữ thần lại up mỹ thực, chúng ta đành bỏ follow.

Nhưng mỗi lần Lâm Giang Nam tiếp tục làm theo ý mình up mỹ thực lên, fan ở trên Weibo lại vừa yêu vừa hận, Weibo fan không ít đi, ngược lại còn càng ngày càng nhiều.

Up Weibo xong, tâm tình Lâm Giang Nam rất tốt, bắt đầu ăn cơm hộp.

Cô vừa thả điện thoại đã nhanh chóng bóc tôm, ngón tay trắng nõn thon dài linh hoạt, nhanh chóng bóc xong tôm.

Kim Giai Giai trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Giang Nam.

Vài phút ngắn ngủi cô đã tiêu diệt tôm trong hộp sạch sẽ.

Lâm Giang Nam ăn xong tôm của mình, bắt đầu bình tĩnh dán mắt vào tôm trong hộp cơm của Kim Giai Giai.

Kim Giai Giai yên lặng di chuyển hộp cơm qua chỗ khác.

“NO.” Kim Giai Giai làm động tác hình chữ thập trước ngực.

Vì thế Lâm Giang Nam chỉ có thể yên lặng ăn cơm với canh.

Kim Giai Giai thấy Lâm Giang Nam đáng thương như vậy, cuối cùng vẫn cho cô một con tôm.

Lâm Giang Nam “xoạt” một cái ngẩng đầu nhìn cô ấy, đôi mắt phát sáng.

“Ăn đi ăn đi.”

Lâm Giang Nam một ngụm giải quyết một con tôm.

Cuối cùng Kim Giai Giai mới phát hiện, tôm trong hộp mình không ăn được mấy con, cơ bản đều là Lâm Giang Nam ăn hết.

Khương Trừng thu hồi ánh mắt dừng trên người Lâm Giang Nam, anh nhìn cánh gà chiên Coca [4] trong hộp cơm của mình, sau đó lại nhìn cơm tôm rim của Tần Hiểu Thiên đối diện.

“Chúng ta đổi đi.”

Tần Hiểu Thiên đang bóc tôm khó hiểu ngẩng đầu.

“Không phải cậu không thích ăn tôm à?”

“Đột nhiên muốn ăn.” Khương Trừng đẩy cơm cánh gà chiên Coca trước mặt cho anh ấy.

“Thôi được.”

Tần Hiểu Thiên hậm hực chuẩn bị bỏ tôm mình đã bóc một nửa vào hộp cơm rồi đưa cho anh.

“Anh bóc rồi thì tự ăn đi.” Khương Trừng cự tuyệt.

Tần Hiểu Thiên: “...”

Khương Trừng bóc một con tôm, cho vào miệng.

Hương vị dường như cũng rất ngon.

Tần Hiểu Thiên vừa gặm cánh gà chiên Coca, vừa nhìn Khương Trừng đang chậm rãi bóc tôm.

Gần đây thật là kỳ lạ.

...

Khoảng 5 giờ chiều thì đã chụp hình xong.

Khi kết thúc công việc, chân trời âm u, có vẻ là sắp mưa.

Lâm Giang Nam kéo kín quần áo trên người.

“Tiểu Miêu, chị muốn tích điểm xe tốc hành, lát nữa chúng ta cùng đi đi, có vẻ trời sắp mưa rồi.” Kim Giai Giai nói.

“Vâng ạ.”

Đợi vài phút, xe tốc hành Kim Giai Giai gọi đã đến.

Lâm Giang Nam muốn nhìn Khương Trừng thêm một cái rồi đi, nhưng xe đã tới rồi, cho nên chỉ có thể lên xe.

Sau khi Khương Trừng thay quần áo ra, anh nhìn khắp nơi đều không thấy bóng dáng Lâm Giang Nam.

Chắc là đã đi rồi.

Hôm nay Khương Trừng không lái xe, cho nên Tần Hiểu Thiên lái xe đưa anh về.

Sau khi về đến nhà, Khương Trừng tùy tiện ăn một chút mì gói, sau đó định lấy điện thoại ra xem tin tức một lát, nhưng sờ toàn thân từ trên xuống dưới cũng không tìm được điện thoại.

Anh ngồi trên sofa, suy nghĩ một lúc, sau đó mới nhớ ra.

Giữa trưa mình đã đưa điện thoại cho Lâm Giang Nam.

Anh hơi hơi cúi đầu, vài sợi tóc rũ xuống che khuất đôi mắt, một lát sau, anh từ từ đứng dậy, sau đó đi vào phòng ngủ, lấy một chiếc điện thoại khác trong ngăn kéo.

Anh bấm một dãy số.

Lúc này, Lâm Giang Nam đang ở phòng bếp nấu cơm, cô vừa nấu cơm vừa ngâm nga, tâm tình rất tốt, điều cô thích nhất mỗi ngày là nấu cơm.

Lúc này, giai điệu nào đó đột nhiên phát ra từ điện thoại.

Cô không khỏi nghi hoặc, chuông điện thoại này không phải của cô, cũng không quen thuộc.

Cô đột nhiên nhớ ra.

Hắn là của Khương Trùng đi!

Hôm nay cô đã cất điện thoại Khương Trùng vào túi.

Cô nhanh chóng buông muôi, sau đó chạy đến phòng khách.

Cô bế Longleg đang nằm đè trên áo khoác mình xuống, sau đó từ trong túi lấy điện thoại ra.

Quả nhiên là điện thoại của Khương Trùng.

Trên màn hình là dãy số lạ, Lâm Giang Nam nghĩ nghĩ rồi nghe máy, lẽ như là cuộc điện thoại rất quan trọng thì phải làm sao bây giờ?

“Alo?” Cô nhẹ giọng nói, tận lực làm ngữ khí của mình nghe bình tĩnh một chút.

“Tôi là Khương Trùng.”

“Hả?” Giọng Lâm Giang Nam trong nháy mắt lên cao vài tone.

“Khương... Khương... Khương Trùng?”

“Ừ, là tôi, hôm nay tôi quên điện thoại ở chỗ cô.”

“À... Đúng vậy, nếu anh cần thì bây giờ tôi đưa cho anh, chúng ta hẹn nhau ở ngã ba lúc trước...”

Khương Trùng vừa nghe giọng cô trong điện thoại, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ trời đã bắt đầu mưa tí tách, ngẫu nhiên sẽ có hạt mưa đập vào kính thủy tinh, phát ra tiếng vang trong trẻo.

“Không cần, nhà cô ở đâu? Tôi tự qua lấy là được.” Anh nhàn nhạt nói.

Đầu óc Lâm Giang Nam đình chỉ vài giây.

“Nhà tôi ở tiểu khu Thúy Ninh, tòa 18 khu 2 phòng 812.” Lâm Giang Nam ngơ ngác báo cáo chi tiết địa chỉ nhà mình.

“Được, chờ tôi.”

Cho đến khi điện thoại cúp rồi, bên tai Lâm Giang Nam vẫn còn vang vọng.

Chờ tôi...

Chờ tôi...

Chờ tôi...

Đến lúc Lâm Giang Nam phản ứng lại đã là vài phút sau.

“A a a a a a a...” Lâm Giang Nam không nhịn được mà hét lên, nhảy tới nhảy lui trong phòng khách như bị tâm thần.

May là phòng cô cách âm tốt, nếu không không bị khiếu nại mới là lạ.

“Longleg, Longleg... Khương Trùng muốn đến nhà chúng ta, Khương Trùng là ai, em biết không? Khương Trùng đấy!!!!” Lâm Giang Nam quỳ bên sofa, ôm Longleg đang lười biếng, hưng phấn ồn ào.

Qua vài phút sau, “Không được không được, mình phải thu dọn một chút.”

Lâm Giang Nam đứng lên ôm toàn bộ gối dựa hình Khương Trùng trên sofa vào phòng ngủ.

Nếu nam thần tới, thấy cả sofa đều là gối ôm, gối dựa in hình anh, vậy thì...

Tuy rằng cô là fan cuồng của anh, nhưng không biết vì sao, cô lại không muốn cho anh biết, bởi vì nếu anh biết thì thật xấu hổ...

[1] Ghế Khương Trùng ngồi

Video hướng dẫn cách làm tôm rim

https://www.youtube.com/watch?v=PXjeM5R7G_g

[3] Canh rau củ

[4] Gà chiên coca

Video hướng dẫn cách làm gà chiên coca

<https://www.youtube.com/watch?v=tVfYnm81ywo>

4. Chương 3: Ông Xã Nhà Tôi Còn Đẹp Trai Hơn Cả Khương Trùng

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Mua gì đây? Thịt bò muốn mua, thịt ba chỉ cũng muốn mua, hay là mua cá trắm nhừ, về nhà có thể làm món cá phi lê sốt cay.”

Đừng thấy thân hình Lâm Giang Nam gầy yếu mà lầm, thực ra cô là ví dụ điển hình cho loài động vật ăn thịt, hơn nữa còn là cái dạng không thịt không vui.

Dù sao cô ăn bao nhiêu cũng không mập, cho nên chẳng thèm kiêng nể gì.

Lâm Giang Nam đẩy xe mua sắm, động tác thành thạo ném đồ ăn vào xe.

“Đúng rồi, phải mua ít trái cây.”

Lâm Giang Nam nhanh chóng đẩy xe đẩy tới khu vực trái cây. Chọn mấy loại cô thích nhất, bỏ vào trong xe.

...

Khương Trùng che đến kín mít, nhưng dù không thấy rõ mặt thì với thân hình cao một mét chín mươi kia, đôi chân vừa dài vừa thẳng, anh cũng đã thu hút tầm mắt của không ít người.

Khương Trùng không lấy xe đẩy vì anh chỉ muốn mua mấy gói mì, không cần thiết.

Người ta lấy mì gói thường thường là lấy từ thấp lên cao, nhưng Khương Trùng chân dài tay dài, thế là tùy hứng lấy mì ở kệ cao nhất.

Lâm Giang Nam đã mua đủ đồ, chuẩn bị đi tính tiền, khi đi ngang qua khu vực mì gói, cô bất giác dừng chân, đôi mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông đang lấy hàng.

Sao cô lại thấy người này quen quen nhỉ?

Cảm giác giống như... Khương Trùng...

Cô nghĩ như vậy, sau đó tự mình phủ định, Lâm Giang Nam, mà nghĩ bậy bạ gì đấy? Sao Khương Trùng lại xuất hiện ở đây được, mà đang mơ giữa ban ngày sao?

Cô lắc lắc đầu, sau đó chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nhìn thấy một bé trai lướt ván xông về phía người đàn ông kia, hình như là phanh không ăn, mất kiểm soát.

Không biết sao, Lâm Giang Nam hướng về phía người đàn ông kia, hô to một tiếng: “Cẩn thận! Mau tránh ra!”

Mọi người xung quanh đều ngậy ngốc, đứng nhìn ngơ ngác.

Họ đều cho rằng cậu bé kia chắc chắn sẽ đâm vào người đàn ông, hai người sẽ ngã không nhẹ.

Nhưng mà...

Khương Trùng đang chọn mì gói, đột nhiên nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc, anh không khỏi ngẩng đầu nhìn xung quanh, quay đầu liền thấy một cậu bé đang xông tới mình, anh nhanh chóng dịch chuyển

tạo ra một con đường, cậu bé mất kiểm soát lao đến.

Mọi người kinh ngạc, anh dịch chuyển, vậy cậu bé kia sẽ đâm trúng kệ hàng!

Lâm Giang Nam sợ hãi nhắm mắt lại.

Nhưng một lúc sau, cô cũng không nghe thấy âm thanh va chạm như dự đoán, vì thế cô không khỏi lặng lẽ mở mắt, kết quả vừa mở mắt lại nhìn thấy hình ảnh thế này.

Cậu bé kia được người đàn ông bế, còn ván trượt lăn lóc cách đó không xa.

Thì ra là khi cậu bé xông tới, đi qua người mình, anh đã nhanh tay lẹ mắt vươn tay, kéo cậu bé vào lòng, tránh cho một hồi thảm kịch sẽ phát sinh.

Khương Trùng đặt cậu bé trên mặt đất, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cậu bé.

“Trẻ con không được chơi ván trượt trong siêu thị, như vậy rất nguy hiểm, về sau không được làm thế này nữa, biết chưa?” Anh lạnh nhạt nói với cậu bé, nhưng ngữ khí cũng không tránh khỏi có một chút quan tâm.

Cậu bé dường như cũng bị dọa sợ vì sự việc vừa rồi, theo bản năng gật đầu với Khương Trùng.

Ngay lúc này, mẹ cậu bé chạy đến.

Bà kéo cậu bé dậy, cầm lấy tay cậu, nghiêm túc tìm xem trên người cậu có chỗ nào bị thương không, đến khi không nhìn thấy miệng vết thương vào, lòng bà mới hoàn toàn buông lỏng.

“Thật sự xin lỗi cháu, đã gây phiền toái cho cháu rồi, cháu không sao chứ?” Mẹ cậu bé nói lời cảm ơn với anh.

“Không sao đâu ạ.” Khương Trùng lắc đầu.

“Mau cảm ơn anh ấy đi.” Mẹ cậu bé đẩy nhẹ bả vai cậu bé.

“Cảm... cảm ơn anh.” Cậu bé vâng dạ nói.

Khương Trùng nhìn cậu bé, cười nhẹ một cái rồi xoa đầu cậu.

“Lần sau chú ý một chút.”

“Về sau cô sẽ trông coi nó cẩn thận, lần này thật sự cảm ơn cháu, nếu không phải cháu...”

Mẹ cậu bé cùng cậu bé cảm ơn Khương Trùng một lúc, sau đó mới rời đi.

Bởi vì vừa rồi khi cứu cậu bé, cậu bé vô ý kéo lấy khẩu trang của anh nên khẩu trang đã bị kéo đứt.

Khương Trùng kéo khóa kéo cao hơn một chút, sau đó xoay người tiếp tục xem mì gói, mấy cô gái cách anh không xa đột nhiên chạy tới.

“Khương Trùng? Anh là Khương Trùng đúng không?”

“Oa, Khương Trùng, em rất thích anh, em là fan của anh!”

“Khương Trùng, anh có thể chụp một bức ảnh với em được không?”

“...”

Mấy cô gái vây quanh Khương Trùng nói liên tục, Khương Trùng có chút đau đầu, anh chôn mặt vào cổ áo sâu hơn một chút, không nói lời nào, chỉ tiếp tục lấy mì gói của mình.

Mấy cô gái thấy Khương Trùng không để ý đến mình cũng không giận, tiếp tục hứng thú bưng bưng nói, còn có người đã bắt đầu chụp ảnh.

“Anh yêu, anh chọn mì gói xong chưa?”

Đúng lúc này, một giọng nói ngọt ngào nhẹ nhàng đột nhiên truyền tới.

Khương Trùng theo bản năng nhìn về phía người đó.

Lâm Giang Nam mỉm cười đẩy xe mua sắm đến chỗ anh.

Cô đẩy mấy cô gái kia ra, động tác tự nhiên ôm lấy cánh tay Khương Trùng.

“Chọn mì thôi mà cũng lâu quá đi.” Cô tự giác lấy mì gói trong tay anh bỏ vào xe đẩy của mình.

Khương Trùng thần nhiên nhìn cô, anh biết cô đang giải vây cho mình nên không nói gì, chỉ yên lặng nhìn.

Lâm Giang Nam bỏ mí gỏi của anh vào xe mình, sau đó kéo tay anh chuẩn bị rời đi, lúc này cô mới ra vẻ như vừa nhìn thấy mấy cô gái vây quanh mình và Khương Trùng.

“Các cô đang làm gì vậy?” Lâm Giang Nam làm bộ nghi hoặc hỏi.

“Anh ấy... anh ấy là bạn trai cô?” Một trong số những cô gái đó hỏi.

“Không phải.” Lâm Giang Nam lắc đầu.

“Hả?”

Lâm Giang Nam nở nụ cười thần bí với mấy cô gái: “Anh ấy là ông xã nhà tôi.”

Các cô gái: “...”

Khương Trùng: “...”

Lâm Giang Nam không cho là sai, anh vốn dĩ là ông xã nhà cô mà, không phải bây giờ fans đều thích gọi người mình hâm mộ là ông xã sao? Cô đâu có nói sai.

“Ông xã cô sao, nhưng... Anh ấy nhìn giống... Giống...” Giọng cô gái kia đã the thé.

“Khương Trùng đúng không?” Lâm Giang Nam tiếp lời.

“Có rất nhiều người nhận lầm anh ấy là Khương Trùng, bởi vì cái thân hình một mét chín mươi này, hơn nữa ông xã nhà tôi giống Khương Trùng như vậy, hẳn là các cô rất hâm mộ đi.”

“Nhưng ông xã tôi còn đẹp trai hơn cả Khương Trùng, nào, ông xã, kéo khóa xuống cho các cô ấy nhìn, để các cô ấy hâm mộ đi.” Lâm Giang Nam nói xong liền nhón chân, chuẩn bị kéo khóa kéo của Khương Trùng.

“Xì... Thì ra không phải là Khương Trùng.”

“Không phải là Khương Trùng thì có gì hay, đi thôi đi thôi.”

“Còn tưởng rằng có thể thấy nam thần, đúng là mất hứng.”

Mấy cô gái ỉu xiu rời đi.

“Này, đừng đi mà, ông xã nhà tôi thật sự đẹp hơn cả Khương Trùng.” Lâm Giang Nam làm bộ nín kén.

Nhưng mấy cô gái kia vẫn không quay đầu, rời đi.

Lâm Giang Nam xem xét, thấy các cô ấy đi xa mới thả tay Khương Trùng.

“Các cô ấy đi rồi, anh an toàn.” Lâm Giang Nam nói với Khương Trùng.

“Ông xã?” Khóe miệng Khương Trùng mang theo một tia trêu ghẹo.

Lâm Giang Nam hơi , xấu hổ quá, mắt mặt quá.

“À... Không nói thì sao lừa được?” Lâm Giang Nam ngại ngần nói.

Khóe môi Khương Trùng nhếch lên một độ cong nhẹ.

“Đi thôi.” Anh nói với cô, sau đó thuận tay giúp cô đẩy xe mua sắm.

“Này...”

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng đang giúp mình đẩy xe mua sắm phía trước, bóng lưng anh cao lớn, chân dài đi rất nhanh, cô nhanh chóng nhắc chân ngắn, đuổi theo.

Thanh toán xong, hai người cùng nhau ra khỏi siêu thị.

Khương Trùng xách túi hàng, Lâm Giang Nam yên lặng đi phía sau anh.

Bây giờ cô như lọt vào sương mù, cảm giác không quá chân thật, cô không ngờ có một ngày mình lại gặp được Khương Trùng.

Lâm Giang Nam yên lặng nghĩ.

Nhưng nói thật, ông xã nhà cô rất cao, nhìn bên ngoài còn cao hơn, cô cao một mét sáu lăm, hơn nữa còn mặc giày thể thao có đế khoảng 3, 4 centimet mà cũng rất khó khăn mới đứng ngang vai anh.

Còn nữa, chân ông xã cũng rất dài, hình như sắp đến ngực cô rồi? Đôi chân dài nghịch thiên này đúng là có lực dự hoặc quá lớn.

Lâm Giang Nam si mê đi theo sau Khương Trùng, ngay cả Khương Trùng dừng lại khi nào cô cũng không biết, cho nên cô liền đụng phải lưng anh.

“Ai u.” Lâm Giang Nam hô đau một tiếng, nhưng tay lại theo bản năng đặt trên lưng Khương Trùng, giúp anh xoa nhẹ.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không biết anh sẽ đột nhiên dừng lại, có làm anh bị thương không?”

Khương Trùng cảm nhận bàn tay nhỏ bé mềm mại của Lâm Giang Nam đang xoa loạn trên lưng mình.

Anh không khỏi buồn cười.

Cô nói làm anh bị thương? Chẳng lẽ cô nghĩ rằng cô luyện được công phu đầu sắt, hay cho rằng anh làm từ đậu hủ?

Cô như vậy mà cũng có thể làm đau anh?

Anh xoay người, đối mặt với cô.

Bởi vì Khương Trùng đứng đối mặt với mình nên Lâm Giang Nam không thể không ngẩng đầu lên.

Lúc này, Lâm Giang Nam phải ngửa đầu với một độ cong thật lớn mới nhìn thấy đôi mắt Khương Trùng.

Khương Trùng cúi đầu nhìn Lâm Giang Nam, cô nỗ lực ngẩng đầu khiến anh không khỏi buồn cười, sau đó anh bất giác lui về sau vài bước, như vậy Lâm Giang Nam mới có thể nhìn thẳng.

“Khụ khụ... Chuyện hôm nay cảm ơn cô.” Khương Trùng nói.

Hiện tại đầu óc Lâm Giang Nam đang trống rỗng.

Cô cảm thấy hôm nay đúng là hơi lớn, tận mắt nhìn thấy ông xã, lại còn khoác tay ông xã, sờ soạng lưng ông xã, bây giờ ông xã còn nói lời cảm ơn với cô.

Mặc kệ thế nào, Lâm Giang Nam đều cảm thấy đây là một giấc mộng, một giấc mộng siêu đẹp.

Mỗi ngày sau khi tan tãn, cô chỉ có thể ôm điện thoại liếm hình ông xã, vậy mà giờ lại có thể tiếp xúc gần gũi thế này.

“Không... Không cần khách khí.” Lâm Giang Nam mềm giọng nói.

Nếu có thể, em nguyện ý giúp anh như vậy một trăm lần! A, không đúng, một nghìn lần, một vạn lần em cũng nguyện ý!

Lâm Giang Nam yên lặng bổ sung trong lòng.

5. Chương 13: Nam Thần Đến Ăn Nhờ Cơm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam đem gối ôm, poster, ảnh chân dung Khương Trùng, toàn bộ đều cất vào phòng ngủ.

Thu dọn xong, cô lại chạy vào phòng tắm, cô nhìn mình trong gương, nhanh chóng sửa sang lại đầu tóc, sau đó đột nhiên nhìn vào mặt mình, mặt mộc!!

Lâm Giang Nam có thói quen vừa về nhà là tẩy trang liền, cho nên mỗi ngày việc đầu tiên khi về của cô là tẩy trang, nhưng hiện tại đột nhiên cô có chút hối hận, vì sao mình lại có thói quen này.

Nếu không thì trang điểm lại lần nữa?

Nhưng cô nghĩ rồi nghĩ, nếu cố ý đi trang điểm, lỡ như mới tô dặm một nửa, nam thần đột nhiên tới thì sao?

Chẳng lẽ cô lại vác cái mặt mới trang điểm một nửa đi mở cửa? Hay là để nam thần chờ ngoài cửa?

Vậy còn không bằng giết cô đi!

Hơn nữa bây giờ mà trang điểm lại có vẻ cố tình, có thể khiến nam thần nghĩ mặt mộc cô quá xấu, không thể để người ta nhìn thấy không?

Lâm Giang Nam nhìn mặt mình trong gương, đưa tay sờ sờ.

Thật ra làn da cô cũng không tệ, dù là mặt mộc thì vẫn trắng nõn tinh tế, chẳng qua con gái đều có cảm giác sau khi trang điểm mình sẽ đẹp hơn.

Vì thế trải qua một lúc tự hỏi, Lâm Giang Nam quyết định không làm.

Cô thấp thỏm ngồi trên sofa, tay ôm Longleg, lúc thì xoa lông nó, lúc thì giật nhẹ cái đuôi nó, lúc thì vò đầu nó, tay chưa từng ngừng nghỉ.

Tâm tình cô bây giờ không một từ nào có thể hình dung được.

Vô cùng sốt ruột, nôn nóng.

Một người mình luôn xem là nam thần đột nhiên đến nhà, sao có thể không hồi hộp đây?!

Cô nhìn xung quanh phòng khách.

“Tích tắc.”

“Tích tắc.”

...

Cuối cùng Lâm Giang Nam vẫn không chịu nổi bầu không khí khẩn trương như vậy.

Bây giờ trời đang mưa, nam thần đến đây cũng mất một khoảng thời gian, nói không chừng người ta còn đang ở nhà thay quần áo.

Vì thế cô đứng dậy, ngồi một chỗ mà sốt ruột như vậy, thà vào phòng bếp nấu ăn tiếp còn hơn.

Hôm nay cô làm bữa cơm đơn giản, ba món mặn, một canh.

Lẩu cá lạnh [1], Laziji [2], đậu hủ Ma Bà [3], còn có một tô canh thịt.

[1] Lẩu cá lạnh: lẩu cá nhưng lại có thêm chữ lạnh vì nó mang hình thức giống lẩu, tuy nhiên khi ăn thì không vừa ăn vừa nấu như lẩu nữa, chỉ nấu trước khi ăn.

[2] Laziji: là một món gà ướp chiên giòn của Tứ Xuyên.

[3] Đậu hủ Ma Bà: là một trong những món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên do một người phụ nữ tên Trần Ma Bà làm ra.

Lúc Lâm Giang Nam vừa nấu xong canh thịt, đang chuẩn bị cho ra tô thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Cô nhanh chóng cho canh ra, sau đó chạy đến huyền quan [4].

[4] Huyền quan: khoảng không gian giữa cửa chính và phòng khách.

Cô vừa mở cửa liền thấy Khương Trùng.

Bên ngoài Khương Trùng mặc áo khoác màu nâu xám rất dày, bên trong là áo len màu trắng nửa cao cổ, ở giữa còn có Hoodie màu xám tro.

Bên dưới là quần jean xanh trắng thốn, và một đôi giày da Italia màu đen.

Anh mang mũ lưỡi trai màu đen, trên mặt mang một cái khẩu trang lớn, chỉ lộ ra đôi mắt vừa đẹp vừa thâm thúy.

Anh đang gấp chiếc ô nhỏ nước trong tay.

Lâm Giang Nam nhìn đến ngây người vài giây.

Trong đầu cô chỉ hiện lên hai chữ.

Đẹp trai!

Một lát sau, cô mới phản ứng lại, nhanh chóng mở rộng cửa cho anh vào.

Cô lấy một đôi dép nam đi trong nhà từ trong kệ giày nơi huyền quan đưa cho anh.

“Đôi này tôi chuẩn bị cho bố nhưng vẫn còn mới, ông ấy chưa mang bao giờ, anh mang tạm đã...” Lâm Giang Nam nói.

Khương Trùng “Ừ” một tiếng.

Anh đặt ô ở huyền quan, sau đó bước chân vào nhà.

Lâm Giang Nam đi bên cạnh anh, khi đi qua sofa, cô nhanh tay lấy điện thoại ra cho anh.

“Điện thoại của anh.”

Khương Trùng nhìn thoáng qua, nhưng không đưa tay ra nhận.

Hình như cô mặc dép đi trong nhà thì càng lùn hơn... Vậy mà chỉ có thể đứng đến vai anh, anh phải nhìn cô từ trên cao.

Mái tóc hôm nay buộc lên của cô giờ đã thả xuống, được cô vén ra sau tai nhìn rất dịu dàng.

Khi đưa điện thoại cho anh, cô ngửa đầu, làn da mịn màng tinh tế, hơn nữa còn trắng trắng, mềm mềm, đôi môi nhỏ nhắn không son vẫn đỏ.

Khuôn mặt cô tròn tròn như bánh bao, đáng yêu không nói lên lời.

Nhưng Khương Trừng vẫn không nhận điện thoại, mà là đưa mắt về phía phòng bếp.

Thật ra vừa vào cửa anh đã ngửi thấy mùi đồ ăn ập đến.

Lâm Giang Nam thấy tầm mắt Khương Trừng dừng ở phòng bếp.

Tròng mắt cô đảo qua đảo lại.

Cô đột nhiên nhớ đến lần trước nam thần đi siêu thị mua mì gói, chắc là ăn mì gói nhiều nên muốn đổi khẩu vị ?

“Anh chưa ăn à... Có muốn ăn với tôi không?”

Giọng nói của Lâm Giang Nam kéo tầm mắt Khương Trừng lại dễ như trở bàn tay, anh cúi đầu nhìn cô, con người thâm thúy không biết đang nghĩ gì, vài giây sau, anh gật đầu.

Khóe miệng Lâm Giang Nam lập tức nhếch lên một nụ cười, thật vui vẻ, thật vui vẻ ~

“VẬY anh ngồi vào bàn ăn trước đi, tôi đi bưng thức ăn.” Nói xong, Lâm Giang Nam liền chạy vội vào phòng bếp.

Cô vui vẻ bưng đồ ăn ra, vừa ra liền thấy Khương Trừng đang đứng ở cửa.

Bởi vì phòng khách mở điều hòa, cho nên Khương Trừng cởi áo khoác ra, thân trên chỉ mặc Hoodie màu xám.

Dáng cao, eo hẹp, chân dài.

Hai mắt Lâm Giang Nam như sắp biến thành hình ngôi sao.

“Để tôi.” Khương Trừng cầm đồ ăn trong tay Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam nhìn bóng dáng Khương Trừng, một loại cảm giác hạnh phúc sản sinh trong lòng cô, vì sao cô lại có cảm giác như ở cùng một nhà với nam thần?

Cô nhìn nam thần giúp mình bưng đồ ăn lên bàn, sau đó cầm bát chạy ra ngoài.

Khương Trừng nhìn ba món mặn, một canh trên bàn.

Lẩu cá lạnh, Laziji, đậu hủ Ma Bà, còn có một tô canh thịt.

Trong tô súp màu đất tràn đầy cá.

Thịt cá trắng trắng mềm mềm, bên trên phủ kín sa tế, ớt cay, tiêu, và cả rau thơm.

Còn có Laziji.

Gà có màu nâu đỏ sáng bóng, bên trên phủ kín hành thái, ớt khô, tiêu, muối.

Lâm Giang Nam đưa chén đã xới cơm cho Khương Trừng.

Khương Trừng gấp một miếng gà cho vào miệng.

Cay rất, rất tươi ngon.

“Thế nào, ngon không?” Lâm Giang Nam đột nhiên nôn nóng nhìn anh.

Cô luôn tin tưởng với tay nghề của mình, nhưng bây giờ người bình phẩm đồ ăn là nam thần.

“Ừ, tay nghề không tồi.” Khương Trừng nhìn cô nói.

Nghe anh nói xong, Lâm Giang Nam lập tức tươi như hoa, cũng cầm bát lên ăn vài miếng.

Khương Trùng đang định cho thêm một miếng cá vào miệng, đột nhiên cảm giác được ống quần mình bị thứ gì đó lay.

Anh không khỏi cúi đầu nhìn xuống.

Là một con mèo chân ngắn.

Con mèo nhỏ đang dùng hai chi trước ôm chân anh, cả người ghé vào đó, nó còn ngẩng đầu, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh.

“Cô nuôi mèo à?” Anh ngẩng đầu hỏi Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam buông đôi đũa trong tay.

“Hả... Sao anh biết?”

Khương Trùng đưa tay chỉ chỉ chân mình.

Lâm Giang Nam cúi người nhìn xuống, lại thấy Longleg nhà mình đang bồng bồng hứng thú ôm chân nam thần, đầu cô đây hắc tuyến, chẳng lẽ đây là ôm đùi trong truyền thuyết?

Cô ngại ngừng cười cười.

“Longleg, lại đây.” Cô kêu nó.

Lúc Lâm Giang Nam kêu nó, Khương Trùng đang ăn canh, nghe được “cái tên phù hợp” như vậy, suýt nữa là bị sặc.

Long...leg...?

Chân dài?

Mèo chân ngắn lại gọi là chân dài?

Lâm Giang Nam nhìn động tác của Khương Trùng, .

Không chừng bây giờ nam thần đang cười nhạo cô, một con mèo chân ngắn lại đặt tên là chân dài.

Nếu là ngày thường chủ nhân gọi nó, nó đã sớm nhảy nhẩy qua. Nhưng hôm nay Lâm Giang Nam gọi nó vài lần, nó vẫn cứ ôm chân Khương Trùng như cũ.

Khương Trùng nhìn Longleg đang ôm cứng chân mình, anh đột nhiên vươn tay xoa đầu nó, sau đó thuận thể bế nó lên đặt trên đùi.

Lâm Giang Nam nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Longleg trên đùi nam thần, vừa hận vừa ghen tị.

Đãi ngộ này cô còn chưa được hưởng đâu!!!

Cô giương mắt nhìn Khương Trùng.

Xem ra Khương Trùng thật sự rất thích động vật nhỏ, trên Baidu nói một chút cũng không sai.

Khương Trùng ăn hai chén cơm lớn, đã lâu anh không ăn no vậy, dù sao cũng là người chuyên ăn mì gói.

Lâm Giang Nam nhìn dáng dấp ăn cơm của Khương Trùng, đúng là cảnh đẹp ý vui không nói nên lời.

Bây giờ cô cảm thấy như đang mơ, quả thực rất không chân thật! Thế giới này đúng là khó hiểu.

Cô thật sự chưa từng nghĩ đến có một ngày, mình sẽ tiếp xúc gần gũi với nam thần như vậy, hơn nữa nam thần còn ăn cơm cô làm, đây là chuyện cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nếu bây giờ cô chụp trộm nam thần một bức, sau đó đăng lên Tieba, cô tuyệt đối sẽ trở thành đại thần, tuyệt đối là chủ nhà vĩ đại nhất, không cần làm gì thêm cũng nhiều fangirl.

Nhưng loại chuyện này cô chỉ có thể nghĩ trong đầu.

Ăn cơm xong, Lâm Giang Nam đang chuẩn bị thu dọn bát đũa đi rửa.

“Để tôi rửa cho.”

“Sao?”

Lâm Giang Nam ngây ngốc.

Khương Trừng cười khê, sau đó động thủ thu dọn bát đũa.

“Để tôi rửa đi.”

Lâm Giang Nam muốn lấy chén bát lại trong tay anh, nhưng tay cô còn chưa đụng tới, Khương Trừng đã bưng vào phòng bếp.

“Đến đây ăn nhờ cơm, sao lại không làm gì được?”

Khương Trừng đặt chén bát trong bồn rửa.

Anh đổ nước rửa chén vào một cái bát, sau đó nhìn găng tay hồng nhạt đang treo một bên [5].

Lâm Giang Nam có chút xấu hổ, đó là găng tay cô chọn, hồng nhạt... pink...

“À...”

Cô còn chưa kịp nói gì, Khương Trừng đã lấy găng tay mang vào.

Lâm Giang Nam hóa đá.

Động tác rửa chén Khương Trừng rất thuần thục, điều này Lâm Giang Nam chưa hề nghĩ đến, cô vẫn luôn cho rằng nam thần như Khương Trừng tuyệt đối sẽ không rửa bát.

Cô lặng lẽ lấy điện thoại trong túi ra, sau đó mở camera, chụp bóng lưng Khương Trừng.

Cảnh tượng tốt đẹp như vậy, cô nhất định phải bảo tồn mới được.

[1] Lẩu cá lạnh

Video hướng dẫn cách làm lẩu cá lạnh

<https://www.youtube.com/watch?v=m1N0x6wRDqM>

[2] Laziji

Video hướng dẫn cách làm Laziji

<https://www.youtube.com/watch?v=NqHI1CJU-Rg>

[3] Đậu hủ Ma Bà

Video hướng dẫn cách làm đậu hủ Ma Bà

<https://www.youtube.com/watch?v=kOFaTjHijag>

[5] Găng tay hồng (Tuy chỉ là ảnh minh họa nhưng hãy thử tưởng tượng Khương Trừng đã đeo cái thứ này)
(° °) *:

6. Chương 4: Lâm Giang Nam

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

(Chương trước đã cho bé Longleg lên bìa chương rồi, nay cho Coca lên chiếm spotlight nha)

Khương Trùng nhìn ngã ba trước mặt, rất hiển nhiên là anh sẽ rẽ phải, còn Lâm Giang Nam...

“Tôi rẽ bên trái.” Lâm Giang Nam chỉ con đường phía bên trái.

Khương Trùng lấy mì gói trong túi hàng của Lâm Giang Nam ra rồi đưa túi hàng cho cô.

Lâm Giang Nam nhìn mì gói trong tay Khương Trùng, hơi hơi nhú mồm.

Chẳng lẽ anh không ăn cơm, chỉ ăn mì gói sao?

“Tôi đi trước đây.” Khương Trùng nhàn nhạt nói.

“Vâng!” Lâm Giang Nam xách túi hàng Khương Trùng đưa cho mình, mơ hồ cảm thấy chỗ tay cầm ấm hơn.

Khương Trùng ôm mì gói của mình, nhanh chóng về nhà.

Anh cởi giày đi vào, đặt mấy gói mì vào tủ lạnh, sau đó tùy tay cầm một gói.

Mì Lão Đàn vị thịt bò rau cải muối chua [1], chính là vị này!

Anh bỏ cả mì và nước vào một tô, sau đó đặt trên bếp điện từ, chờ nước sôi thì đảo mì rồi cho gia vị vào.

Ngay lập tức, phòng bếp tràn ngập hương vị mùi của mì gói.

Nấu thêm khoảng một phút, anh cho thêm trứng gà đã đánh, sau đó chờ khoảng hai phút rồi tắt bếp.

Khương Trùng bưng mì ăn liền đến ban công, ngồi trên ghế xích đu ăn mì.

Coca nằm sắp cách anh không xa.

Tâm tình Khương Trùng rất tốt, gấp một ít mì gói bỏ vào tô cơm của nó, Coca chỉ ngửi ngửi, sau đó trực tiếp quay đầu đi.

“Này, tên kia, dám kén ăn à?”

“Mỗi ngày tao đều ăn mì gói, vậy mà còn phải mua đồ ăn cho chó cho mèo, không phải loại đắt nhất thì không ăn, mèo sống còn sung sướng hơn tao nhiều.” Khương Trùng vỗ vỗ đầu Coca.

Coca bắt mắt hừ vài cái.

Khương Trùng bắt đầu dĩa thu tay, “Soạt soạt” ăn sạch mì trong tô.

Ăn mì, rửa bát xong, Khương Trùng vào phòng ngủ lấy đồ ăn chuyên dụng cho chó.

“Ăn đi ăn đi, đúng là đồng đẳng.” Anh đổ một ít thức ăn cho chó vào tô của nó, đổ thêm ít nước ở cái tô khác.

Coca bắt đầu hí hục ăn.

Khương Trùng xoa xoa nó: “Mày nói xem, nếu sau này sự nghiệp của tao xuống dốc, dù sao tao cũng có thể ăn mì gói sống qua ngày, nhưng còn mày thì sao bây giờ, kén ăn như vậy, sau này không phải sẽ đói chết sao?”

Đáng tiếc Coca không hề để ý đến anh, tiếp tục ăn bữa tối của mình.

Khương Trùng đứng dậy, vào phòng ngủ lấy quần áo rồi đi tắm rửa.

Vòi hoa sen được mở ra.

Dòng nước chảy dọc theo cơ bụng rắn chắc của anh, mái tóc đen cũng bị thấm ướt, phòng tắm bắt đầu bị bao quanh bởi hơi nước mờ ảo.

Khương Trùng dùng tay gạt tóc, đột nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi ở siêu thị.

Ngay lúc anh không biết phải làm thế nào, cô đã trực tiếp chạy đến, không chút khách khí khoác tay anh, gọi anh một cách thân mật.

Ông xã?

Không sai, chính là ông xã.

Nghĩ đến giọng nói ngọt ngào mềm mại của cô gọi anh là ông xã, Khương Trùng không khỏi nở nụ cười.

Cô đúng là không giống người khác.

Trước nay anh còn chưa từng thân mật với ai như vậy.

Nhanh chóng tắm rửa rồi mặc đồ ngủ, Khương Trùng để chân trần ra khỏi phòng tắm, anh chỉnh điều hòa, sau đó thoải mái nằm trên giường.

Anh nhàm chán lướt Weibo một lúc, nhìn số lượng bạn bè.

Tin nhắn Weibo của anh luôn là 99+, đa số fans đều hỏi khi nào up Weibo, khi nào up Weibo.

Thật ra không phải anh không muốn, chỉ là anh chẳng biết nói gì, cảm giác không có gì muốn chia sẻ, đăng ảnh mình thì trên Baidu đã có rất nhiều, không cần thiết phải đăng.

Trước nay anh không chú ý mấy thứ này, hơn nữa anh cũng không cần tự tuyên truyền, dù tham gia show diễn, cuộc thi hay chụp ảnh cho tạp chí nào đó, anh đều có phòng làm việc, phòng làm việc đương nhiên sẽ giúp anh quảng cáo, làm tốt công tác tuyên truyền nên không đến lượt anh làm gì.

Vậy nên, anh chính là cái dạng vụn vặt không up Weibo, thậm chí có lúc kỷ lục là một năm.

Một lát sau, dường như anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở Baidu, sau đó tìm kiếm

<Lâm Giang Nam>

Lâm Giang Nam, hoa khôi của Đại học Nghệ thuật Quốc gia Đài Nam, là nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên mạng, ký hợp đồng với tạp chí thời trang Kenif vào năm 2016, phong cách chụp ảnh đơn giản thanh thoát, có khả năng đánh mạnh vào thị giác, có tác phẩm từng xuất bản ở Kenif, Moseston - tạp chí nhiếp ảnh thời thượng, sinh ngày 10 tháng 3 năm 1994, tại Ninh Hạ, tốt nghiệp khoa Nhiếp ảnh Đại học Nghệ thuật Quốc gia Đài Nam.

Tên tiếng Trung: Lâm Giang Nam

Biệt danh: Lâm Tiểu Miêu

Quốc tịch: Trung Quốc

Dân tộc: Hán

Nơi sinh: Ninh Hạ

Ngày sinh: 10/3/1994

Nghề nghiệp: nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên mạng.

Tốt nghiệp khoa Nhiếp ảnh trường Đại học Nghệ thuật Quốc gia Đài Nam.

...

Khương Trùng nhìn biệt danh của Lâm Giang Nam, Lâm Tiểu Miêu, tên rất đáng yêu.

Nhưng anh không khỏi khó hiểu, vì sao lại gọi là Lâm Tiểu Miêu?

Khương Trùng xem tiếp, trên Baidu có không ít ảnh của cô.

Bây giờ người nổi tiếng trên mạng đều sống trong thế giới ảnh PS (Photoshop), nhưng Lâm Giang Nam lại chụp ảnh rất thực.

Hôm nay khi tiếp xúc gần gũi ở siêu thị, anh thấy cô không khác gì ảnh trên Baidu.

Anh kéo xuống, đột nhiên thấy một hotsearch trên Weibo.

Lâm Giang Nam - Thẩm Húc - Giang Húc CP (Couple)

Anh bấm vào, bên trong cơ bản đều là ảnh chụp chung của Lâm Giang Nam với cái người tên Thẩm Húc.

Anh thuận tay lướt Weibo.

Hình như hai người đều là hot Weibo, là CP có số lượng tán đồng cao nhất, không ít fans xào xáo về hai người họ.

Thẩm Húc và Lâm Giang Nam là học sinh cùng trường khác khoa.

Khương Trùng xem thêm một chút, sau đó trực tiếp ném điện thoại qua một bên.

Không nhìn!

Ngủ!)

— — —

Lâm Giang Nam vừa làm cơm tối, vừa nói chuyện điện thoại với Hạ An Ninh.

“An Ninh, cậu biết không, mình nhìn thấy Khương Trùng!” Lâm Giang Nam đặc ý xào đồ ăn, nói với Hạ An Ninh.

“Không phải ngày nào cậu cũng thấy sao, trên điện thoại, trên TV, ngay cả ngoài đường lớn cũng có thể thấy.” Bên Hạ An Ninh có hơi ồn ào, cô mơ hồ nghe được vài giọng nói quen quen, cái gì mà A cơ, vương tặc [2]... Chắc là đang đánh bài.

[2] Vương tặc: trong các loại bài tú lơ khơ, vương tặc là con bài lớn nhất. Mỗi loại bài tú lơ khơ có mỗi cách gọi khác nhau, nhưng nếu gọi chung thì đều gọi là vương tặc.

“Ý mình không phải là như vậy.”

“Ồ, vậy cậu nói xem, ý cậu là thế nào?”

“Ý mình là thật sự gặp anh ấy, mình được khoác tay, sờ soạng lưng anh ấy, anh ấy còn giúp mình xách túi hàng, nói chuyện với mình.”

Lâm Giang Nam nói hết hơi, đầu kia điện thoại yên tĩnh vài giây.

Một lát sau, cô mới nghe được giọng Hạ An Ninh.

“Lâm Tiểu Miêu, đầu cậu bị kẹp cửa phải không, nói mê sảng gì đấy?”

“Mình nói thật mà, mình không có mê sảng, cậu phải tin mình!” Lâm Giang Nam vội vàng muốn giải thích với Hạ An Ninh.

“Được được, cậu nói thật thì là thật, chờ khi nào ba ba rảnh, ba ba sẽ mang thuốc đến cho con, mẹ nó... Ông đây cho cậu đi rồi sao? Nhận lấy nè, vương tặc!”

Lâm Giang Nam nghe giọng Hạ An Ninh bên kia, không khỏi đỡ trán.

“Không nói nữa, ba ba đang vội, có việc gì mai nói, cúp máy đây, bye bye ~” Hạ An Ninh vừa dứt lời thì lập tức lưu loát cúp điện thoại.

“Tút TUT TUT TUT.....” Lâm Giang Nam nghe điện thoại truyền đến một tràng tiếng “tút”, không khỏi cạn lời, cô ấy không tin cô, nhưng mà không tin thì không tin đi, dù sao chính cô cũng không thể tin nổi.

Thuận tay nhét điện thoại vào túi, Lâm Giang Nam vừa ngâm nga vừa đảo cá phi lê sốt cay [3] trong nồi.

Món cá phi lê sốt cay này Lâm Giang Nam dùng cá trắm để làm, thịt cá trắm khá tươi, thịt tươi dễ róc, bỏ vào miệng là tan, rất ngon miệng.

Một mùi hương cay xè lan tỏa khắp phòng bếp nhỏ hẹp, Lâm Giang Nam thành thạo rải một ít ớt đỏ cắt nhỏ và tiêu lên, trang trí thêm mấy cây rau thơm.

“Chỉ nghe mùi mà nước miếng đã chảy, ăn cá phi lê sốt cay đúng là sướng khoái!” Lâm Giang Nam lẩm bẩm, tự vừa lòng với mình.

Cô lấy đĩa ra, gấp một miếng thịt cá cho vào trong miệng.

Thịt cá trắng trắng mềm mềm nhanh chóng hòa quyện, có vị cay của tiêu, mùi thơm mát của rau thơm, còn có vị riêng từ thịt cá tươi, Lâm Giang Nam ăn ngon đến mức sắp nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

Sướng khoái!

Đã quá!

Lâm Giang Nam là người Ninh Hạ [4] điển hình, rất thích ăn cay, không cay không vui.

[4] Ninh Hạ: là một khu tự trị người Hồi của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nằm ở cao nguyên Hoàng Thổ Tây Bắc, sông Hoàng Hà chảy qua khu vực này.

Cô để nồi cá sang một bên, nhìn thoáng qua thịt ba chỉ và thịt bò trên kệ nướng, hai mặt đều đã vàng rộm, trông càng ngon miệng hơn.

Lâm Giang Nam rải một ít gia vị, chà thịt vụn dính lại trên kệ rồi bưng đĩa ra mâm, trên mâm còn đặt rất nhiều rau sống, dưa chua, còn có hành, gừng và tỏi.

Lâm Giang Nam bưng đồ ăn ra ban công.

Cô lấy điện thoại, mở ra camera, sau đó chỉnh góc độ, bắt đầu chụp ảnh, cô chụp vài bức mỹ thực, sau đó chụp cả mình vào.

Sau khi chỉnh ánh sáng, chỉnh màu, Lâm Giang Nam bắt đầu up Weibo.

Lâm Tiểu Miêu V[5]: Đói bụng cả một ngày, rốt cuộc cũng có thể ăn cơm.

Vừa up Weibo chưa đến vài giây, Weibo của Lâm Giang Nam liền nổ tung.

Lâm Giang Nam là nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên mạng, Weibo có hơn ba triệu người theo dõi.

Cô thường up lên Weibo tác phẩm của mình, ảnh hàng ngày của mình và Longleg, nhưng phần lớn là mỹ thực.

Cơ bản là mỗi ngày cô đều up mỹ thực lên Weibo để kéo thù hận.

Mỹ mãn ăn xong cơm nước, Lâm Giang Nam cầm chén bát vào bếp rửa sạch.

Sau đó cô bắt đầu ôm máy tính, trà trộn vào fandom của Khương Trùng, cùng các fan đáng yêu thoải phòng Khương Trùng, thổ lộ các loại.

Cô vừa trà trộn liền lặn lội mấy tiếng, cho đến khi lơ đãng nhìn đồng hồ một cái, cô mới đột nhiên phản ứng lại.

Mẹ ơi, đã sắp 11 giờ, ngày mai cô còn phải đi làm!

Vì thế cô vội vàng chúc ngủ ngon các bạn fan đáng yêu, moah moah vài cái rồi tắt.

Sau đó cô nhanh chóng vọt vào phòng vệ sinh tắm nước nóng, xong xuôi lại vọt vào phòng ngủ.

Lâm Giang Nam vùi mình vào chăn nhung ấm áp, trong ngực ôm gối ôm Khương Trùng, nằm trên gối Khương Trùng, ngay cả khăn trải giường, tấm đệm đều có ảnh của Khương Trùng.

Trên tường phòng cô dán đủ loại poster của Khương Trùng, tủ sách đầy tạp chí chân dung của Khương Trùng.

Gối dựa trên ghế sofa nhỏ trong phòng ngủ cũng có hình Khương Trùng.

Có thể nói, cô hoàn toàn ngủ trong thế giới của Khương Trùng, cho nên mỗi ngày khi không có việc gì, cô chỉ thích ở trong phòng ngủ của mình.

Nhìn các loại poster, tạp chí, gối ôm Khương Trùng xung quanh, cô sẽ cảm thấy hạnh phúc.

“Ngủ ngon, ông xã.”

(Đây là hình minh họa phòng của một fan hâm mộ, mọi người cứ tưởng tượng phòng của Nam Nam cũng như này nhé)

[1] Mì Lão Đàn vị thịt bò muối chua

[3] Cá phi lê sốt cay

[5] Chữ V sau nick Weibo: Những tài khoản Weibo được xác minh của chính chủ sẽ có một dấu V ở bên cạnh để giúp mọi người phân biệt giữa nick chính chủ và nick giả. Chữ V trên Weibo chia làm ba màu: đỏ, vàng và xanh.

Màu đỏ, vàng là chứng thực cho những người trong giới giải trí, thể thao, truyền thông, tài chính - kinh tế, khoa học kỹ thuật, xuất bản văn học, quan chức chính phủ, nghệ thuật - nhân văn, quân sự - hàng không, vận chuyển, du lịch,...

Màu xanh là chứng thực cho các cơ sở, đơn vị, cơ quan như chính phủ, truyền thông, xí nghiệp, mạng Internet,...

Chỗ mình khoanh tròn trong ảnh chính là chữ V đó:

7. Chương 14: A Nịnh Trở Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi Khương Trùng đi rồi, Lâm Giang Nam vẫn chưa phản ứng lại, bởi vì cô cảm giác như mình đang lọt vào sương mù.

Cô ghé vào bên giường, khoe miệng nhếch lên một nụ cười thật tươi.

Qua một lúc lâu, khoe miệng mỉm cười của cô vẫn chưa buông xuống.

Bởi vì ngày mai là cuối tuần, là ngày nghỉ nên cô không vội vàng tắm rửa mà bò dậy từ trên giường, với lấy điện thoại, mở Weibo.

Lâm Tiểu Miêu V: Nếu như đây là một giấc mộng đẹp, mình hy vọng một phù thủy sẽ vung đũa thần, biến mình thành người đẹp ngủ trong rừng O(_)O

Hình ảnh đính kèm là bức ảnh người đẹp ngủ trong rừng.

Vài phút sau.

Bình luận 1: Em muốn làm hoàng tử của nữ thần, cầu nữ thần gả!

Bình luận 2: Hôm nay không đăng ảnh mỹ thực kéo thù hận à?

Bình luận 3: Cảm giác phong cách này không đúng rồi... Ngày thường nữ thần không phải thế...

Bình luận 4: Đồng ý với lầu trên.

Hạ An Ninh V: Còn không ngủ đi, mình nói cho cậu biết, ngày mai đúng 8 giờ đến sân bay đón mình →__→

Lâm Giang Nam nằm trên giường lướt bình luận, từ trong một đồng bình luận nhìn thấy bình luận của Hạ An Ninh.

Đi sân bay đón?

Là ý gì?

Lâm Giang Nam có chút mông lung.

Cô thoát khỏi Weibo, sau đó gửi WeChat cho Hạ An Ninh.

Lâm Tiểu Miêu: Cái gì gọi là ngày mai đến sân bay đón cậu

Gọi chị đây là ba ba: Ngày mai ba ba về Ninh Hạ →__→

Lâm Tiểu Miêu: Thật à.

Lâm Giang Nam lập tức bật dậy.

Lâm Giang Nam và Hạ An Ninh đã lẫn lộn với nhau từ nhỏ, hai người ở cùng nhau, chỉ đơn giản là nghịch ngợm gây sự, đến khi vào sơ trung thì càng coi trời bằng vung.

Hạ An Ninh là người có đai đen Taekwondo, nhìn ai không thuận mắt liền đá một cái, một chân quét qua đã có thể quét ngã người ta, hơn nữa còn có một đám anh em ở sau chống lưng, cho nên càng không thêm để ai vào mắt.

Vì thế ở trong trường học, căn bản không ai dám chọc cô ấy.

Từ nhỏ năng lực gây chuyện của hai cô đã là bậc nhất, cùng nhau trốn học, cùng đi chơi game suốt đêm, cùng đánh nhau, tuy rằng khi đánh nhau, Lâm Giang Nam đều ở một bên làm khán giả.

Gọi chị đây là ba ba: Đúng vậy, sáng mai không được quên đấy, nếu không thì cậu xong đời.

Lâm Tiểu Miêu: Tuân lệnh ()

Lâm Giang Nam cùng Hạ An Ninh hàn huyên một lát trên WeChat, sau khi chúc ngủ ngon, cô mới chạy xuống giường đi chuẩn bị chăn gối cho Hạ An Ninh.

Khi còn học đại học, Lâm Giang Nam và Hạ An Ninh đã cùng nhau thuê nhà, bởi vì hai người đều không thích chen chúc một chỗ với nhiều người, hơn nữa nữ sinh trong kí túc xá không dễ ở chung, hai người ngại phiền toái nên thuê một phòng nhỏ ở chung cư.

Nhưng bây giờ phòng này đã là của hai cô, sau khi tốt nghiệp thì đã mua nó luôn.

Kì nghỉ đông Hạ An Ninh không ở đây, cho nên cô đã đem chăn ga đi giặt sạch từ trước.

Lâm Giang Nam lấy chăn ga từ trong tủ, sau đó đem trải lên giường, Hạ An Ninh rất sợ lạnh, cho nên cô chuẩn bị bộ chăn đệm rất dày.

Sau khi trải giường, cô dùng giẻ lau bàn đọc sách và vài thứ trong phòng, thuận tiện lau nhà một lát.

Dọn dẹp xong cô mới đi tắm rửa.

Khi đi qua cửa sổ phòng ngủ, cô nhìn thoáng qua bên ngoài.

Bên ngoài mây đen dày đặc, trời mưa rất lớn, từng hạt từng hạt đập vào ô cửa sổ.

Cô nhìn một lúc sau đó mới đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, cô dùng khăn lau khô một nửa tóc, sau đó mới dùng máy sấy.

Tóc Lâm Giang Nam vừa mềm vừa mảnh, lại ít cho nên một lát sau tóc đã khô hẳn.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, làm hoạt động bảo dưỡng da mặt hàng ngày.

Mỗi tối cô đều dưỡng da, dù sao cũng là một vòng hồng, gương mặt chính là cuộc sống.

Sau đó cô nằm trên giường chơi điện thoại, dạo một vòng Weibo, cô vào Weibo Khương Trùng, vẫn trước sau như một, không có gì đổi mới.

...

Sáng hôm sau, Lâm Giang Nam còn đang ngủ thì bị chuông điện thoại đánh thức.

“Em gặp được anh, sẽ thế nào đây

Em chờ anh, chờ đến bao lâu

Em nghe thấy tiếng gió phảng phất từ tàu điện ngầm và biển người

Em đứng xếp hàng, trên tay là dây số đã thuộc

Em bay về phía trước, bay qua biển cả mênh mông

Chúng ta đều vì yêu mà tổn thương

Em nhìn con đường, mơ tưởng con đường có thể hẹp lại

Gặp được anh là điều ngoài ý muốn tốt đẹp nhất của em...”

“Alo?” Lâm Giang Nam còn chưa tỉnh ngủ, nói bằng âm mũi.

“Lâm Tiểu Miêu, cậu dậy chưa đấy, mình đến sân bay rồi.” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng của Hạ An Ninh.

Vừa nghe thấy giọng của Hạ An Ninh, Lâm Giang Nam vốn còn đang lơ mơ liền tỉnh táo trong nháy mắt, cô đưa điện thoại ra xa lỗ tai, quay đầu nhìn.

7 giờ 55!!!

Lúc này, Hạ An Ninh đã tới sân bay mà cô còn đang nằm trên giường.

Cô nỗ lực điều chỉnh giọng nói, làm cho giọng mình nghe bình tĩnh một chút.

“Sao lại có chuyện đó được? Đương nhiên là mình dậy rồi, đang ở trên đường, một lát nữa sẽ đến.”

“Được, vậy cậu nhanh lên, mình sắp đông chết rồi.”

“Ừ ừ, bác tài, có thể nhanh hơn chút không? Dạ dạ, vâng...”

“Được rồi, mình cúp máy đây.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại xong, Lâm Giang Nam nào dám lẩn lóc thêm, lập tức bò dậy chạy vào phòng tắm.

Nếu ngày thường mất hơn nửa tiếng để trang điểm thì hôm nay cô lại vội vàng đánh răng rửa mặt, mang một cái mũ len, vẩy khăn quàng cổ thật dày, bọc áo nhung xong liền chạy ra cửa.

Lúc ra cửa, bên ngoài trời còn đang mưa nhỏ, Lâm Giang Nam bất chấp, dùng tay che đầu chạy ra.

Ra khỏi tiểu khu, cô may mắn bắt được một chiếc xe taxi.

“Bác tài, đến sân bay Ninh Hạ, nhanh dùm cháu với.” Lâm Giang Nam vừa bước vào xe vừa thúc giục.

Dưới sự thúc giục của Lâm Giang Nam, bác tài thiếu chút nữa là phóng như bay, hành trình nửa tiếng rút ngắn thành mười lăm phút.

Sau khi xuống xe, Lâm Giang Nam trả tiền rồi chạy vội vào sân bay.

Vừa vào sân bay, cô liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hạ An Ninh, Hạ An Ninh mặc áo khoác màu đất, khoác một chiếc khăn quàng cổ rất dày, cả khuôn mặt đều vùi trong khăn quàng cổ.

Cô ấy đứng cạnh vali, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn điện thoại, Lâm Giang Nam vừa thấy liền biết cô ấy đã hết kiên nhẫn.

“An Ninh!” Từ xa, cô đã vẫy vẫy tay với cô ấy.

Hạ An Ninh quay đầu lại, nhìn Lâm Giang Nam đang chạy đến chỗ mình.

“Ngại quá, mình tới muộn.” Lâm Giang Nam nhanh miệng xin lỗi trước, cô rất rõ ràng, trước nay Hạ An Ninh chỉ ăn mềm không ăn cứng.

“Lâm Tiểu Miêu, cậu nói thật đi, rốt cuộc là cậu rời giường khi nào?” Hạ An Ninh áp sát cô.

“À...” Lâm Giang Nam ngại ngùng cười cười.

“Hử?” Hạ An Ninh nâng cằm cô lên.

Lâm Giang Nam chỉ biết cười.

“Tóc lộn xộn, không trang điểm, chắc là vừa dậy không lâu nhỉ?”

Lâm Giang Nam: “...”

“A Ninh, hành lý có nặng lắm không? Mình giúp cậu xách nha.”

Lâm Giang Nam nghiêng người đẩy hành lý Hạ An Ninh.

Ngồi lên xe taxi, Lâm Giang Nam nói chuyện với Hạ An Ninh câu được câu không.

Tài xế taxi dừng trước cửa tiểu khu.

Lâm Giang Nam cùng Hạ An Ninh đẩy hành lý lên lầu.

“Lâm Tiểu Miêu, mau đi nấu cơm cho ba ba đi, ba ba đã lâu không ăn uống đàng hoàng rồi, Gà Cung Bảo [1], thịt lưng xào ớt xanh [2], thịt kho tàu đầu sư tử [3], thêm súp trứng gà [4] nữa là được, ba ba sắp chết đói rồi.”

[1] Gà Cung Bảo: là món xào cay của Trung Quốc, được làm từ thịt gà, đậu phộng, rau và ớt. Là món ăn cổ điển của ẩm thực Tứ Xuyên.

[3] Thịt kho tàu đầu sư tử: là món thịt xay được nén lại thành từng viên tròn rồi kho.

[4] Súp trứng gà: là một món trứng đánh trong nước luộc gà của Trung Quốc, ngoài ra còn có đậu phụ xắt nhỏ, rau,...

Vừa mở cửa ra, Hạ An Ninh liền nhào đến chỗ sofa, ngồi xếp bằng ở đó nhìn Lâm Giang Nam.

“Buổi sáng đừng ăn đồ có nhiều dầu mỡ như vậy, cậu không sợ khó chịu à.” Lâm Giang Nam cười cười lấy ba lô trên vai xuống, tùy tay ném theo hướng Hạ An Ninh.

Hạ An Ninh nhanh nhẹn tiếp ba lô cô ném lại: “Rạng sáng khi ăn đồ ăn trên máy bay mình đã sớm chết đói, hơn nữa đồ rất khó ăn.”

Lâm Giang Nam không nhịn được mà liếc cô ấy một cái, cô quá hiểu Hạ An Ninh.

Một người còn lười hơn cả cô, lười đến mức mà theo lời cô, Hạ An Ninh là bệnh nhân ung thư lười giai đoạn cuối. Đúng là, ăn ngủ cũng ngại mệt, không biết cậu ấy làm sao tồn tại lâu như vậy trong thế giới này, đây là chuyện vẫn luôn khiến Lâm Giang Nam buồn bực.

Hạ An Ninh ngồi trên sofa, vừa xem Soap Opera [5] nhằm chán, vừa cảm nhận mùi hương truyền ra từ phòng bếp.

[5] Soap Opera: hay còn gọi là truyền hình dài hơi ban ngày do Mỹ sáng lập, lúc đầu, dòng phim này duy trì nhờ sự tài trợ của các hãng xà phòng, nhằm mục đích phục vụ cho các bà nội trợ ở Mỹ.

“A Ninh, ăn thôi.”

“Tới đây.” Hạ An Ninh ném điều khiển từ xa trong tay với tốc độ ánh sáng, trực tiếp nhảy đến bàn ăn.

Hạ An Ninh nhìn một bàn đồ ăn đủ hương đủ sắc đủ vị, suýt chút nữa nước miếng cũng chảy xuống.

“Ngon quá, Lâm Tiểu Miêu, về sau ai cưới được cậu, chắc chắn sẽ có lộc ăn.” Hạ An Ninh ăn, vẻ mặt thỏa mãn.

Ăn cơm xong, Hạ An Ninh đi phòng vệ sinh xả nước ấm để tắm.

Khi cô ấy bước ra phòng khách lần nữa thì đã quần áo ngủ thật dày, tay cầm theo laptop.

Vì thế hai cô cùng nhau “cắm cọc” trên sô pha.

“Ủa, Lâm Tiểu Miêu, gối ôm Khương Trùng của cậu đâu?” Hạ An Ninh tò mò hỏi.

Vốn trên sô pha lúc nào cũng đầy ắp gối Khương Trùng.

“À... Mình bỏ vào phòng ngủ rồi.” Lâm Tiểu Miêu nói.

“Ồ.”

“Đúng rồi, A Ninh A Ninh, mình nói cho cậu một chuyện siêu kinh ngạc.”

“Ừ?”

“Đêm qua Khương Trùng ở đây ăn cơm tối đấy ~”

Hạ An Ninh: “Hử...”

Qua vài giây, Hạ An Ninh áp tay lên trán Lâm Giang Nam.

“Đứa ngốc này, đâu có phát sốt đâu, sao lại mê sảng nhỉ?” Cô ấy bắt đầu lăm bằm.

Lâm Giang Nam chụp tay cô ấy lại.

“Mình không có sốt, cũng không có mê sảng.”

“Ồ.”

“Mình nói thật, hôm qua anh ấy còn rửa bát.”

“Ừ.”

“Cậu không tin mình?”

Hạ An Ninh không khỏi dùng tay đỡ trán.

“Bạn yêu à, muốn mơ thì phiền cậu đi thẳng, rẽ trái, trèo lên giường, kéo chăn, nhắm mắt ngủ đi.”

Nói xong, Hạ An Ninh liền không ở để ý tới cô, hết sức chuyên chú xem phim truyền hình.

- —

[1] Gà Cung Bảo

罗生堂

<http://blog.sina.com.cn/luoshengtang>

Video hướng dẫn cách làm gà Cung Bảo

<https://www.youtube.com/watch?v=wEkVKT6IU9M>

[2] Thịt lũng xào ớt xanh

Video hướng dẫn cách làm thịt lũng xào ớt xanh

https://www.youtube.com/watch?v=wn0_7SMpw6o

[3] Thịt kho dầu sứt

Video hướng dẫn cách làm thịt kho đầu sư tử

<https://www.youtube.com/watch?v=w6LizZVFEGg>

[5] Soap Opera: Soap Opera là dòng phim kéo dài từ năm này sang năm khác, bối cảnh lớn với tuyến nhân vật rộng bao la, ai không muốn đóng nữa thì cứ “ra đường xe tông chết”, “ngã đập đầu mất trí nhớ”,... và rất nhiều lý do chỉ có ở Soap. Mạch phim rất chậm, bạn xem từ tập 10 ngàn vẫn hiểu mấy chục năm trước nói về chuyện gì, Soap chiếu buổi sáng, ngày nào cũng phát sóng và không theo Season. Có cả giải Emmy Daytime giành cho dòng phim này.

Soap có thể xem là tiền thân cho những bộ phim Trung Quốc, Ấn Độ, Đài Loan dài lê thê. (Nguồn: Soha)

8. Chương 5: Tình Cờ Gặp Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sáng sớm.

Khuong Trừng tỉnh dậy rất sớm, thường ngày anh đều rời giường vào bảy giờ, nhưng hôm nay sáu giờ anh đã tỉnh.

Sau khi rửa mặt xong, anh thay đồ thể thao, ra ngoài chạy bộ.

“Đi nào, Coca, chạy bộ với tao.” Khương Trùng đến cạnh cửa, đá đá vào cơ thể béo mập của Coca.

Qua một lúc lâu, Coca mới không tình nguyện bò dậy, cùng anh chạy bộ.

Khương Trùng có thói quen chạy bộ buổi sáng, chạy bộ không chỉ có thể điều tiết hô hấp, mà anh còn là người mẫu, cả ngày ăn mì gói thì thôi, nếu còn không thường xuyên rèn luyện thể hình, anh cảm thấy mình sẽ thất nghiệp rất nhanh.

Đêm qua có trận mưa nhỏ, cho nên sáng hôm nay khí trời rất lạnh, còn có thể thở ra làn khói màu trắng, Khương Trùng theo bản năng kéo cao khóa kéo của bộ đồ thể thao.

Lúc này trên đường không có người nào, đường phố rất trống trải, Khương Trùng nắm tay thành quyền, bắt đầu chạy chậm chậm.

Coca thấy chủ nhân nhà mình đã chạy thì cũng chạy theo.

“Tao nói này, mày cũng phải thường xuyên rèn luyện thân thể đi, nếu không sau này mày sẽ béo đến mức đi không nổi.” Khương Trùng vừa chạy bộ, vừa nói với Coca.

“Hộc...”

Anh chạy một vòng lại một vòng, lưng áo đã hơi ẩm ướt.

Đúng lúc đó, tầm mắt anh đột nhiên dừng ở cô gái mang đồ thể thao màu hồng, tóc buộc cao phía trước.

Chỉ nhìn bóng lưng, anh liền cảm thấy có phần quen thuộc.

Cô gái chạy một lúc, hình như là mệt quá nên nửa ngồi xổm, đôi tay chống ở đầu gối, mở miệng thở dốc.

Khi chạy ngang qua, anh thấy rõ ràng gương mặt của cô.

Đây không phải là Lâm Giang Nam sao?

Lúc này Lâm Giang Nam cũng ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Khương Trùng.

Cô kinh ngạc há to miệng, biểu cảm không thể tin được.

Chẳng lẽ đây là duyên phận trong truyền thuyết?!

“Ông... Ông... Khương Trùng...” Cô kích động, ngay cả nói cũng không nói rõ.

Thiếu chút nữa là cô buột miệng thốt ra hai chữ “ông xã”.

May là cô nhanh chóng phản ứng lại, nếu không thì đúng là không còn mặt mũi nào nhìn anh.

Tuy ngày thường ở trên diễn đàn, cô cứ một tiếng rồi một tiếng gọi Khương Trùng là ông xã, nhưng gọi người ta là ông xã như vậy, đâu có thông qua sự cho phép của người ta đâu? Chính chủ đang ở đây, cô nào dám kêu loạn.

Khương Trùng gật đầu với cô.

Có thể là vì vừa chạy xong, gương mặt nho nhỏ trắng mịn của cô đã hơi hồng hồng, môi hồng răng trắng, trên trán rịn chút mồ hôi, tóc con mềm mại dán ở sau gáy.

“Cô cũng chạy bộ buổi sáng?” Khương Trùng có chút kinh ngạc, dáng cô nhỏ nhỏ gầy gầy, nhìn sao cũng thấy thiếu chất dinh dưỡng, đã vậy còn không ngủ thêm một chút, hơn nữa anh cũng thường xuyên chạy bộ, nhưng sao trước kia không gặp cô?

Qua vài giây, Khương Trùng đột nhiên nhớ đến hôm nay anh dậy sớm nên mới gặp được Lâm Giang Nam, hình như Lâm Giang Nam chạy bộ sớm hơn anh, nói cách khác, mỗi ngày khi cô chạy bộ, anh đang ngủ, anh bắt đầu chạy bộ thì cô đã về nhà, thảo nào mà không gặp được.

“Vâng, tôi thích chạy bộ buổi sáng.” Lâm Giang Nam chạy bên cạnh Khương Trùng, đoán là thể lực của Lâm Giang Nam không đủ nữa nên Khương Trùng cũng giảm tốc độ.

“Nhìn không ra đấy, cô nhỏ gầy vậy mà lại thích vận động?”

Lâm Giang Nam cười cười, từ khi học sơ trung (cấp 2) cô đã thói quen chạy bộ.

Lúc nhỏ cô thường quậy phá với Hạ An Ninh, mà Hạ An Ninh lại là người cuồng vận động, cô không thích vận động mới là lạ.

Cô và Hà An Ninh đã từng học võ, nhưng cô chỉ học dở dang, biết một ít kiến thức cơ bản, cô không thích luyện võ, tuy nhiên lại yêu vận động.

Trước kia khi ở cùng Hạ An Ninh, sáng sớm mỗi ngày bọn cô đều hẹn nhau chạy bộ, sau đó rèn luyện ở các máy tập, cho nên cô nhìn qua có vẻ gầy yếu nhưng trên người một chút thịt thừa cũng không có, còn có bụng một khe [1] xinh đẹp.

[1] Bụng một khe (ABS Crack): Đường rãnh ở chính giữa cơ bụng kéo dài từ giữa hai bầu ngực đến chân, chỉ xuất hiện ở những người có cơ bụng rắn chắc và khỏe mạnh.

Lâm Giang Nam trộm đánh giá Khương Trùng, cô đã xem trên mạng không ít ảnh cơ bụng của Khương Trùng.

Cơ bụng tám khối chocolate, khiến cô si mê không thôi.

“Gâu! Gâu!”

Coca vốn đang chạy phía trước, không thấy bóng dáng chủ nhân đâu nên quay lại, ngồi xổm cách Khương Trùng không xa, kêu lớn với anh.

Tầm mắt Lâm Giang Nam chuyển đến trên người Coca, mơ hồ cảm thấy chú chó lông vàng này có hơi quen mắt.

Cô cẩn thận nhớ lại, không phải là thú cưng của Khương Trùng - Coca sao?

“Coca?” Cô buột miệng thốt ra.

Khương Trùng kinh ngạc nhìn cô.

Nhìn thấy ánh mắt của Khương Trùng, Lâm Giang Nam cười nói: “Ai mà không biết nhà anh có một con chó lông vàng tên là Coca.”

Trước kia trên mạng còn thịnh hành một câu nói:

{Có một loại chó, tên là Coca nhà Khương Trùng}

Khương Trùng cùng Lâm Giang Nam đến chỗ Coca.

Lâm Giang Nam theo bản năng muốn vươn tay sờ Coca, nhưng Coca không hề thân thiện với cô, khi cô vươn tay, sắp chạm vào đỉnh đầu nó thì đột nhiên nó sủa to với cô, Lâm Giang Nam sợ đến mức theo phản xạ có điều kiện thu tay lại.

“Coca, không muốn ăn đồ ăn đắt nhất nữa phải không?” Khương Trùng nhàn nhạt nhìn Coca, nói.

Khương Trùng vừa nói xong, Coca vốn đang nổi giận bùng bùng lập tức như quả khinh khí cầu xì hơi, hai cái tai lớn sụp lại.

Thấy Coca thế này, Lâm Giang Nam không khỏi bật cười.

Thì ra ông xã giáo huấn thú cưng như vậy.

Trực tiếp uy hiếp không cho đồ ăn đắt nhất, nó liền ngoan ngoãn nghe lời.

“Coca chỉ ăn thức ăn cho chó đắt nhất?” Cô hỏi.

“Ừ, không phải loại đắt nhất thì không ăn, ăn còn sung sướng hơn tôi nhiều.”

“Hả? Anh không ăn bằng nó sao?” Lâm Giang Nam hơi kinh ngạc.

Nhưng cô đột nhiên nhớ tới tối qua, một buổi tối như vậy mà anh lại đi siêu thị mua mì gói, chẳng lẽ anh vẫn luôn ăn mì gói?

“Cái kia... Anh chỉ ăn mỗi mì gói thôi à?”

“Ừ, mì gói đơn giản nhất, bớt việc.”

Lâm Giang Nam trầm mặc một lúc, thật ra cô rất muốn nói: Ông xã, em sẽ nấu cơm, nếu không thì em làm vợ anh được không?

Nhưng cô không có gan lớn đến mức ấy.

Điện thoại trong túi Khương Trừng đột nhiên rung lên.

Anh lấy điện thoại ra, màn hình hiển thị Tần Hiểu Thiên, là người đại diện của anh.

Anh lướt ngang qua, nghe điện thoại.

“Alo?”

“A Trừng, cậu ở đâu đấy, anh ở trước cửa nhà cậu, ấn chuông nửa ngày cũng không thấy cậu ra.”

Khóe miệng Khương Trừng giật giật, nói nhảm, anh không ở nhà thì làm sao mà mở cửa.

“Em đang chạy bộ bên ngoài.”

“Cậu về đi, hành trình có sự thay đổi, bây giờ phải bay đến Thượng Hải, có một hoạt động phát ngôn.”

“Hoạt động phát ngôn? Em không nhận hoạt động phát ngôn, anh không rõ sao?” Khương Trừng nhàn nhạt hỏi.

“Anh cũng đâu còn cách nào, giám đốc trực tiếp chỉ định, cậu biết mà, giám đốc...”

“Em không đi.”

“Này... A Trừng, nếu cậu không đi, giám đốc sẽ chém anh... Cậu nhần tâm vậy sao?”

Đầu Khương Trừng đầy hắc tuyến.

“Vậy hoạt động chụp hình bên này thì sao?”

“Anh đã thông báo rồi, hoạt động chụp hình bên này có thể tạm dừng một thời gian.”

“Chờ em một lát.” Khương Trừng nhàn nhạt nói, sau đó yên lặng cúp điện thoại.

“Có chuyện gì à?”

“Ừ, phải đi Thượng Hải một chuyến.”

“Bây giờ sao?”

“Ừ, giờ tôi phải về.”

Lâm Giang Nam đương nhiên là muốn ở chung với ông xã lâu hơn.

“Tôi cũng chạy đủ rồi, đi cùng đi.” Lâm Giang Nam trưng ra một nụ cười lấy lòng.

“Ừ.”

Dọc theo đường đi, hai người không nói gì thêm, rất nhanh đã đến ngã ba, Khương Trừng tạm biệt Lâm Giang Nam xong liền rời đi.

Lâm Giang Nam còn si mê nhìn theo bóng dáng cao lớn đỉnh đặc của Khương Trừng.

Sao ông xã có thể đẹp trai như vậy!

- —

Lâm Giang Nam lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua đồng hồ, đã sắp bảy giờ, cô nhanh chóng chạy về.

Về đến nhà, Lâm Giang Nam vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó lấy bữa sáng trong lò vi sóng, theo lệ thường định chụp ảnh up lên Weibo rồi mới ăn.

Bữa sáng do cô chuẩn bị trước khi vận động.

Một phần bánh mì pudding [1], một ly sữa Cao Bồi ẩm áp, một lát trứng chiên chín năm phần.

Gần đây cô mới học cách làm bánh mì, trong đó thích nhất là bánh mì pudding.

Cách làm rất đơn giản, lấy hai lát bánh mì, dùng dao gọt hoa cắt thành miếng nhỏ, sau đó dùng tách trà cho vào 200 ml sữa tươi, một muỗng đường kính trắng, đánh một quả trứng gà, dùng muỗng khuấy đều, sau đó cho cả bánh mì cắt nhỏ, nhỏ khô, quả óc chó, hạt điều vào một cái chén nhỏ bằng thủy tinh, bỏ thêm hỗn hợp pudding rồi cho vào lò vi sóng đun nóng ba phút, vậy là xong món bánh mì pudding.

Ăn xong, Lâm Giang Nam đi tắm rửa, tắm rửa xong lại đắp mặt nạ dưỡng da, gần đây bận rộn nên da mặt có hơi khô.

Cô nằm trên sofa, vừa đắp mặt nạ, vừa lướt Weibo.

Qua mười lăm phút, cô mới lấy mặt nạ ra, dùng tay vỗ nhẹ nước đọng trên mặt, giúp da hấp thụ hơi nước tốt hơn.

Một lát sau, cô vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi bắt đầu trang điểm.

Cô trang điểm theo kiểu hoa đào rất thịnh hành trong năm nay, tối hôm qua có xem trên một trang mỹ phẩm ở Weibo, cô thấy không tồi nên học tập một chút.

Phấn mắt màu hồng nhạt, màu má cùng màu với màu môi, ba nơi đều là màu hồng.

Trang điểm xong, cô buộc hết tóc lên, một ít tóc mai không buộc được, cô vuốt sang hai bên, nhìn rất năng động đáng yêu.

Sau khi sửa soạn, cô lấy quần áo đã phối từ đêm qua mặc vào.

Bên trong cô mặc một chiếc áo giữ ấm, bên ngoài là áo Hoodie màu trắng sữa, phối cùng áo khoác màu nâu nhạt, dưới thân là quần jean bó chân, ống quần xắn lên, chân đi một đôi giày vải sò màu trắng, dây giày được buộc rất quy củ thành hình con bướm.

Cộng với đó là một cái túi vải đơn giản.

Lâm Giang Nam cài chìa khóa, điện thoại và đồ trang điểm vào túi, lấy camera choàng lên cổ.

“Longleg, chị đi làm nha, ở nhà ngoan đấy.” Đi ngang qua sofa, Lâm Giang Nam vút lại cho Longleg một nụ hôn gió, sau đó mới ra cửa đi làm.

Chú thích thêm:

[1] Bụng một khe (Trong ảnh là người mẫu Candie - thiên thần của hãng nội y Victoria Secret)

Video hướng dẫn cách làm bánh mì pudding:

<https://www.youtube.com/watch?v=3yQHLbMBSf0>

Video hướng dẫn makeup phong cách hoa đào:

<https://www.youtube.com/watch?v=gQWS8IrIyDk>

9. Chương 15: Ung Thư Lười Giai Đoạn Cuối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Longleg tao nhâ đi đến bên sô pha, ghé vào chân Hạ An Ninh.

Hạ An Ninh đã lâu không gặp nó, cô ấy bế Longleg đặt lên đùi, cùng nhau xem TV.

Lâm Giang Nam nhìn một người một mèo này, cô biết chắc cô ấy sẽ không tin, nhưng mà cô có bằng chứng, không lo.

Cô lấy điện thoại trong túi ra, sau đó mở album.

“Ta đa ~”

Lâm Giang Nam lắc lắc điện thoại trước mặt Hạ An Ninh.

Hạ An Ninh đột nhiên giữ chặt tay Lâm Giang Nam.

“Cái này...” Hạ An Ninh nói không ra lời.

Ảnh Lâm Giang Nam cho cô ấy xem chính là ảnh chụp Khương Trùng hôm qua lúc đang ở trong phòng bếp rửa bát.

Tuy rằng Lâm Giang Nam chỉ cho cô ấy xem bóng lưng, nhưng dù là bóng lưng thì cô ấy cũng có thể nhìn ra, người này thật sự là Khương Trùng, không sai được.

“Trời ạ! Lâm Giang Nam, chuyện cậu nói lúc trước không phải là thật chứ?!”

“Mình vẫn luôn nói thật, không phải sao?” Lâm Giang Nam kiêu ngạo nói.

Cô lấy điện thoại, cẩn thận ấn trở về, cô không hy vọng Hạ An Ninh quá mức kích động lỡ tay xóa mất của cô, lúc đó cô phải làm sao bây giờ, chắc chắn sẽ khóc chết.

Lúc này Hạ An Ninh làm gì còn tâm tình xem TV, cô ấy đặt laptop trên bàn trà, sau đó bỏ nhào về phía Lâm Giang Nam.

“Đúng là không thể tin được, cậu mau nói cho mình nghe, chuyện hai người là sao? Vì sao nam thần lại ở đây ăn cơm, còn rửa bát nữa?!” Hạ An Ninh quá tò mò.

Lâm Giang Nam nhướn mày, có chút khoe khoang.

Hạ An Ninh đưa tay chọc vào người cô một cái.

“Được rồi được rồi, mình nói với cậu.”

Lâm Giang Nam bắt đầu kể tường tận quá trình mình quen Khương Trùng cho Hạ An Ninh.

Hạ An Ninh nằm trên sô pha, hai tay ôm đầu.

“Thế giới của mình sụp đổ rồi, Lâm Tiểu Miêu, cậu đúng là dẫm phải vận cứt chó!!!”

Lâm Giang Nam xoa đầu Hạ An Ninh.

“Ha ha, mình cũng thấy vậy, cậu không biết đâu, nam thần quả thực rất đẹp trai.” Vừa nói đến Khương Trùng, hai mắt Lâm Giang Nam liền biến thành hình ngôi sao.

Hạ An Ninh nhìn thoáng qua Lâm Giang Nam, từ vẻ mặt đó có thể nhìn ra Lâm Giang Nam vui vẻ thế nào.

Từ khi học cao trung đã thích Khương Trùng, thích cho đến tận hiện tại, giờ còn có thể tiếp xúc gần gũi với nam thần của mình, cậu ấy không vui mới là lạ.

“Tiểu Miêu, mình vẫn luôn muốn hỏi cậu một chuyện.” Hạ An Ninh đột nhiên nghiêm túc.

“Chuyện gì?”

Lâm Giang Nam thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hạ An Ninh, không khỏi khó hiểu nhìn cô ấy.

“Cậu với Khương Trùng, không chỉ là tình cảm của fangirl đi?”

Lâm Giang Nam: “...”

Lâm Giang Nam trầm mặc.

Thật ra, ban đầu cô thích Khương Trùng là vì gương mặt và cơ bụng tám múi của anh, Lâm Giang Nam cũng không phải loại người sẽ cuồng nhiệt theo đuổi thần tượng, nhưng không biết vì sao, cô lại thích Khương Trùng nhiều năm như thế.

Ban đầu cũng giống các fangirl khác mà thôi, nhưng dần dần sau này, trong cô lại xuất hiện cảm giác gì đó không nói lên lời, mỗi ngày một sâu đậm hơn, nhưng đó là bí mật mà cô giấu kín trong đáy lòng.

Cô càng ngày càng muốn nhìn thấy anh, chỉ cần có thể nhìn thấy anh cô sẽ vui vẻ, từ lúc cùng tiếp xúc gần gũi với anh, dường như cô lại trở nên tham lam, lòng tham càng ngày càng lớn.

Nhìn vẻ mặt của Lâm Giang Nam, Hạ An Ninh liền biết Lâm Giang Nam đang nghĩ gì.

“Lâm Tiểu Miêu, anh ấy không phải người thường, anh ấy là Khương Trùng, là nhân vật công chúng, là nam thần có fan trải rộng, cậu muốn cùng anh ấy bước vào cái vòng lẩn quẩn đó sao?”

Lâm Giang Nam trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên cười rộ lên.

“A Ninh, cậu đang nói gì đấy, nói cái đề tài nghiêm túc thế này làm gì, hơn nữa dù mình có muốn tiến vào vòng lẩn quẩn đó với người ta, người ta chắc gì sẽ nguyện ý, cậu nghĩ nhiều rồi.”

“Mình chỉ là tốt bụng nhắc nhở cậu chút thôi.” Hạ An Ninh bĩu môi.

“Đúng rồi, ngày mai cậu phải đi làm rồi à?”

“Ừ, mình vừa về là chị Uyển đã gửi WeChat, nói mai nếu không đi làm thì cuốn gói đi luôn.”

Hạ An Ninh là một huấn luyện viên võ đạo.

Từ khi còn nhỏ, Hạ An Ninh đã được mẹ Hạ cho học võ đạo, khóa học võ đạo và võ thuật tiến hành cùng lúc với nhau.

Cho nên sau khi lên đại học, chuyên khoa của Hạ An Ninh là Võ đạo chuyên nghiệp, còn Lâm Giang Nam là Nhiếp ảnh chuyên nghiệp, hai người học hai khoa khác nhau.

Việc học võ từ nhỏ đã tạo thuận lợi cho việc học võ đạo của Hạ An Ninh, cho nên trình độ của Hạ An Ninh rất chắc chắn.

“Vậy hôm nay cậu nghỉ ngơi một chút, ngày mai đi làm.”

“Đương nhiên rồi.”

“À, đúng rồi, phòng làm việc cậu vừa ký hợp đồng thế nào?” Hạ An Ninh chuyển đề tài, hỏi.

“Cũng không tệ lắm, mình rất thích.”

Nếu không ký hợp đồng với phòng làm việc này, làm sao mà cô có vận khí tốt như vậy.

...

“Mình đi tắm đây.” Hạ An Ninh nói với Lâm Giang Nam.

“Không phải giữa trưa cậu mới tắm sao?”

“Buổi chiều vẫn luôn ngồi ngốc trong phòng có điều hòa, không phải lại ra một thân mồ hôi sao?”

Đầu Lâm Giang Nam đầy hắc tuyến.

“Mình đã nói hạ thấp điều hòa một chút, cậu còn không chịu.”

Hạ An Ninh: “...”

Sau khi Hạ An Ninh đi vào tắm rửa, Lâm Giang Nam ngồi xồm trước “biệt thự nhỏ” của Longleg, cái biệt thự này có giá rất đắt đỏ, không phải bé mèo nào cũng được ở đâu.

Cô cầm xẻng nhỏ trong tay, bắt đầu dọn phân.

“Longleg, em thấy chị tốt với em không, mua biệt thự xa hoa cho em này, còn làm nhân viên dọn phân. Cho nên, có phải em cũng nên làm gì đó không?”

Lâm Giang Nam vừa vất vả cần cù lao động, vừa nói.

Longleg mở to đôi mắt nhìn cô, một lát sau, nó đi đến trước mặt cô, vươn móng vuốt nhỏ xoa xoa tay Lâm Giang Nam.

Chỉ một động tác này, Lâm Giang Nam đã hoàn toàn bị làm cho mê muội.

Đúng là quá đáng yêu.

“Được rồi, thấy em đáng yêu như thế, chị sẽ cam tâm tình nguyện tiếp tục làm nhân viên dọn phân cho em.”

Lâm Giang Nam dọn dẹp cho Longleg xong, Hạ An Ninh cũng ra khỏi phòng vệ sinh, vì thế cô cầm áo ngủ vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Sau khi tắm rửa, hai người cùng chui vào một ổ chăn.

Lâm Giang Nam nghĩ lại, đêm qua trải chăn ga cho cô ấy đúng là công cốc.

“Lâm Tiểu Miêu, cậu bật điều hòa chưa, sao vẫn lạnh thế này?” Hạ An Ninh vừa quăn chăn vừa lẩm bẩm.

Lâm Giang Nam nhìn nhiệt độ trên điều khiển từ xa.

“Bật rồi, nhiệt độ cũng cao lắm rồi, chắc là do cậu vừa vào, lát nữa sẽ ấm lên.”

“Ừ.”

Có lẽ hôm nay Hạ An Ninh quá mệt mỏi nên vừa nằm xuống không bao lâu, cùng cô nói được vài câu thì đã ngủ rồi.

Lâm Giang Nam xoay người nhìn thoáng qua gương mặt say ngủ của Hạ An Ninh, sau đó cũng nhắm mắt lại.

...

Sáng sớm.

Lâm Giang Nam duỗi eo, ngồi dậy khỏi giường, cô đang chuẩn bị vào phòng tắm, mới xuống giường liền đụng phải Hạ An Ninh đang mở cửa tiến vào.

“Mau dậy ăn sáng.”

“Sao? Cậu làm bữa sáng?” Biểu tình đầu tiên Lâm Giang Nam chính là không thể tin được, người ung thư lưỡi giai đoạn cuối như Hạ An Ninh sẽ dậy sớm làm bữa sáng?

Phương thức chào ngày mới này có hơi khác thường đi?!

“Nói toàn chuyện vô nghĩa, nhanh đi rửa mặt đi!” Hạ An Ninh liếc cô một cái, sau đó đẩy mạnh cô vào phòng vệ sinh.

Sáng sớm mặt trời đã lên, cơn mưa rả rích đêm qua cũng ngừng.

Trên ban công Lâm Giang Nam đặt rất nhiều bồn hoa cây cảnh, gió đưa mang theo từng đợt mùi hương, Hạ An Ninh ngồi trên ghế bập bênh, Longleg nằm trên đùi cô ấy.

“Longleg, Lâm Giang Nam đúng là chậm chạp nhỉ, hay là chúng ta không đợi nữa, ăn trước nha?”

Longleg mở to đôi mắt tròn xoe đen như mực nhìn Hạ An Ninh.

“Longleg, sao lại đáng yêu thế này?” Hạ An Ninh xoa đầu Longleg.

Lâm Giang Nam cũng đã rửa mặt xong.

“Oa, bữa sáng thật phong phú.” Lâm Giang Nam nhìn bữa sáng trên bàn, kinh ngạc cảm thán.

Trên bàn thủy tinh sạch sẽ trong suốt đặt hai phần bữa sáng.

Hai bát cháo hoa, một đĩa kim chi củ cải trắng [1], hai phần trứng chiên lòng đào, hai miếng sandwich, hai ly sữa bò, ngay cả thìa cũng bày biện chỉnh tề.

“Mình sắp chết đói rồi! Mau ăn thôi.” Hạ An Ninh ngồi một bên bàn ăn.

“Từ từ, hiếm khi cậu làm bữa sáng, mình phải chụp lại mới được!”

Hạ An Ninh: “...”

Lâm Giang Nam lấy điện thoại, chỉnh góc độ rồi chụp mỹ thực trên bàn.

Cô dựa sát vào người Hạ An Ninh, đưa điện thoại cho cô ấy, sau đó bưng đĩa trứng lòng đào, Hạ An Ninh tìm góc độ phù hợp, điều chỉnh ánh sáng, hai người mỉm cười nhìn màn ảnh.

“Cà tím [2] ~”

[2] Cà tím có phát âm là “Qíezi”, khi đọc âm này, khẩu hình miệng cũng tương tự như chữ “cheese” người ta thường nói khi chụp ảnh để tạo nụ cười.

Lâm Giang Nam cầm lại điện thoại, chỉnh bộ lọc, sau đó up lên Weibo.

Lâm Tiểu Miêu V: Bữa sáng từ một người ung thư lười giai đoạn cuối @Hạ An Ninh V.

Lâm Giang Nam vừa ăn sáng, vừa hàn huyên: “Mỗi ngày chúng ta cứ đăng ảnh show ân ái thế này, các fan sẽ đau lòng.”

“Chắc là quen rồi đấy.”

Cơm nước xong xuôi, Hạ An Ninh có một tiết dạy vũ đạo vào 9.30 nên sau khi trang điểm xong liền đi làm.

Hạ An Ninh ra khỏi nhà không lâu, Lâm Giang Nam cảm thấy hôm nay khí trời không tệ, thế là quyết định sửa sang để đi chụp ngoại cảnh.

Cô đi vào phòng ngủ, ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu cẩn thận make up.

Gần đây cô có chú ý đến một trang mỹ phẩm, chưa nói đến chất lượng, kỹ năng trang điểm của chủ trang mỹ phẩm đó rất xuất sắc, cô học được không ít cách trang điểm theo phong cách Hàn Quốc.

Cô nghiêm túc bôi một lớp kem dưỡng ẩm, sau đó là kem dưỡng da, làm tốt bước chuẩn bị mới bắt đầu chính thức trang điểm.

Trước tiên cô bôi kem dưỡng bảo vệ và nuôi dưỡng da [3], dùng bông nhẹ nhàng dặm lên mặt.

[3] Kem dưỡng bảo vệ và nuôi dưỡng da: là một lớp kem có tác dụng tạo nên rào cản vật lý giữa da và các chất ô nhiễm, độc hại có thể gây kích ứng da.

Kế tiếp là kem che khuyết điểm, phấn nền, phấn lót CC [4], phấn trang điểm.

[4] Phấn lót CC: CC là chữ viết tắt của color correct, color control hay complete correction, tạm dịch là kem điều chỉnh sắc tố da.

Lâm Giang Nam kẻ lông mày ngang theo kiểu Hàn Quốc [5], cũng không có gì khó, chỉ là vẽ hai đường song song, phía trên ngắn hơn một chút, phía dưới dài hơn một chút, sau đó nối lại, đương nhiên, nếu muốn lông mày cân xứng thì tốt nhất nên dùng phấn để tạo hình lông mày trước.

[1] Kim chi củ cải trắng

Video hướng dẫn cách làm kim chi củ cải trắng

<https://www.youtube.com/watch?v=0TwhSWDx2yM>

[5] Lông mày ngang kiểu Hàn Quốc

10. Chương 6: Chinh Sửa Ảnh Của Nam Thần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sân bay Thượng Hải.

Vừa xuống máy bay, Khương Trùng liền nhìn thấy mấy trăm fan vây quanh cửa ra, có thể thấy rõ ràng chữ trên các bảng được các cô gái cao.

Ví dụ như “Yêu quả cam cả đời”, “Chỉ yêu Khương Trùng”, “Nam thần chân dài”, “Ông xã Khương”, vân vân.

Các cô đã ở đây chờ vài tiếng đồng hồ, bởi vì theo tin tức nhờ quan hệ mà có được thì hôm nay Khương Trùng sẽ đến Thượng Hải.

“Mau nhìn kìa, Khương Trùng ra rồi!” Không biết là ai kêu to, trong nháy mắt toàn bộ sân bay sôi trào.

Đoàn người Khương Trùng vừa xuống máy bay liền bị mấy trăm fan vây chặt, làm khó các nhân viên công tác ở sân bay phải nỗ lực vì anh tạo ra một con đường.

Các fan thấy Khương Trùng cùng người đại diện và trợ lý đi ra, trong nháy mắt tựa như nước được đun sôi, liều lĩnh kéo nhau hô lớn.

“Khương Trùng!”

“Khương Trùng!”

“Ông xã!”

“Nam thần! Nam thần!”

“...”

Khương Trùng mặc áo Bomber mùa đông màu xanh sẫm, bên trong là Hoodie màu trắng, dưới thân là giày Walter [1] và quần jean, bao vây lấy đôi chân dài nghịch thiên, đi từng bước như gió.

Khương Trùng cao một mét chín mươi, vai rộng chân dài, cơ bụng tám múi.

“Trời ơi, ông xã của em cao quá, đôi chân dài này đúng là mê người!”

“Mẹ nó, ông xã đẹp đến nghịch thiên! Nhan sắc này, khí chất này, không được không được, tôi sắp chảy máu mũi!”

“Nam thần quốc dân! Oppa, sarangheyo (em yêu anh)! ”

Từ đầu đến cuối Khương Trùng chỉ giữ nụ cười ôn hòa xa cách trên môi, chưa từng thân mật với fan, nhưng cũng không làm mặt lạnh với fan.

Tính cách của Khương Trùng, tất cả mọi người đều biết.

Anh không thích giao lưu với người khác, tương đối thích một thân một mình, cho dù là đối với ai, anh vĩnh viễn đều giữ vẻ mặt lạnh lùng xa cách, fan cũng đã quen với Khương Trùng như vậy, tuy nhiên vẫn yêu thích Khương Trùng đến cuồng nhiệt.

Dưới sự hộ tống của người đại diện - Tần Hiểu Thiên và nhân viên làm việc ở sân bay, Khương Trùng thuận lợi ngồi lên xe.

Vừa lên xe, trợ lý nhanh tay mở điều hòa, trong chốc lát xe đã ấm lên.

“Bây giờ chúng ta đến khách sạn Taihe.” Tần Hiểu Thiên nói với trợ lý.

“Buổi quay chụp hôm nay sẽ tiến hành vào buổi tối, bây giờ đi khách sạn, cậu có thể nghỉ ngơi một chút cho có tinh thần.” Tần Hiểu Thiên nói với Khương Trùng.

“Ừ.”

Khương Trùng nhắm mắt dưỡng thần một lúc.

Xe nhanh chóng đến trước sảnh khách sạn Taihe.

Bảo vệ trước cửa đi tới, tự động giúp bọn họ lái xe vào nhà để xe dưới hầm.

Bên hợp tác đã giúp bọn họ đặt một Suite [2] xa hoa, Tần Hiểu Thiên giúp Khương Trùng cầm hành lý tiến vào.

[2] Suite là loại phòng khách sạn gần giống như một căn hộ, bao gồm nhiều phòng khác nhau.

Dùng thẻ mở phòng, Tần Hiểu Thiên xách hành lý vào.

Anh để thẻ phòng lên bàn trà, xoay người nói với Khương Trùng.

“Anh đi đặt cơm trưa cho cậu, vừa rồi cậu không ăn cơm trên máy bay.”

“Được.”

Sau khi Tần Hiểu Thiên ra ngoài, Khương Trùng trực tiếp đi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Khi anh bước ra, Tần Hiểu Thiên đã đặt cơm trưa trên bàn trà.

Tần Hiểu Thiên đặt cơm lam Hải Nam [2].

Trên mâm đặt một ống trúc, cơm trắng tinh, thức ăn rất màu mè, bên trong có màu vàng tươi của hạt bắp, màu đỏ của chân giò hun khói, màu xanh biếc của hỗn hợp các loại đậu, trên cùng còn bày mấy con tôm biển, xung quanh thả một cây rau thơm để trang trí.

Cách nấu cơm lam rất đơn giản, làm rộng một đốt trúc tươi, sau đó chẻ thành hai nửa, cơm lam Hải Nam dùng gạo Sơn Lan, chỉ trồng được ở nơi có khí hậu dễ chịu như Hải Nam, hạt cơm có vị dẻo, thơm dịu, còn có vị ngọt trong lành nên cơm lam cũng có mùi rất thơm.

Khương Trùng đi qua, cầm đũa gấp một chút bỏ vào miệng.

Một mùi hương thơm ngát lập tức lan tỏa trong miệng anh, khiến dư vị thơm ngon cứ mãi tồn đọng trong miệng.

Bên cạnh còn đặt một chén thủy tinh chứa sữa dừa nóng bổ dưỡng [3].

Nhìn từ bên ngoài, Khương Trùng cũng đã thấy được vài nguyên liệu, có đậu đỏ, đậu xanh, hạt bo bo [4], đậu phộng, nui, cơm dừa, táo đỏ, vài miếng dưa hấu và dưa, trộn lẫn vào sữa dừa màu trắng tăng cảm giác thêm ăn.

Khương Trùng múc một thìa.

Ấm ấm, có mùi dừa thơm ngát, còn có đậu đỏ đậu xanh mềm mềm, hạt bo bo giòn giòn, rất kích thích vị giác, uống vài ngụm, dạ dày đã ấm lên không ít.

- - -

“Tiểu Miêu, xong chưa?”

Lâm Giang Nam vừa buông camera, Kim Giai Giai đã vọt vào.

Kim Giai Giai cũng là nhiếp ảnh gia của Kenif, các cô đã quen nhau gần ba năm, trên Weibo, Kim Giai Giai là chủ một trang mỹ phẩm khá có tiếng, tuổi hai người không chênh lệch quá lớn, đều yêu thích nhiếp ảnh, đã từng giao lưu với nhau một ít trên mạng, lúc gặp mặt thì chỉ hận gặp nhau quá muộn, nhanh chóng trở thành bạn bè, tốt nghiệp lại làm đồng nghiệp với nhau.

“Vâng, mới vừa xong.”

“Chúng ta đi ăn cơm đi, chị đói bụng quá.” Kim Giai Giai vỗ bụng mình, tỏ vẻ đã đói xẹp cả bụng.

“Được.”

Lâm Giang Nam mặc áo khoác, cùng cô ấy ra ngoài.

Vừa ra khỏi đại sảnh, hai người đều không khỏi rùng mình.

“Hôm nay lạnh quá, mùa đông năm nay ở Ninh Hạ sao lại lạnh vậy chứ.” Kim Giai Giai hít mũi nói.

Lâm Giang Nam cũng quần chặt quần áo lên người.

“Đúng nhỉ.”

Hai cô đến tiệm cơm cà ri sườn lợn rán đối diện công ty.

Hai người đều gọi một phần cơm cà ri sườn lợn rán [5].

Trong tiệm mở điều hòa, hai người nhanh chóng ấm lên.

Kim Giai Giai nghịch điện thoại trong tay, đột nhiên nói với Lâm Giang Nam bên cạnh bằng vẻ mặt bất quái: “Tiểu Miêu, em biết gì chưa?”

“Biết gì?” Lâm Giang Nam ngẩng đầu.

“Khương Trường đã ký hợp đồng họa báo kỳ này với tạp chí chúng ta.”

“Cái gì?” Lâm Giang Nam kinh ngạc. “Sao chị biết được?”

“Đó là chuyện đương nhiên, Kim Giai Giai là ai chứ, còn ai nắm bắt thông tin của Kenif tốt hơn chị?” Kim Giai Giai khoe khoang.

“Hợp đồng này đã kí một thời gian rồi, hôm qua mới bắt đầu chụp, em lại là người mới, không biết cũng là bình thường.”

“Ngày hôm qua đã đến chụp hình?”

Trong đầu Lâm Giang Nam đột nhiên vang lên tiếng ai đó gọi Khương Trường hôm qua, thì ra là thật, không phải là cô nằm mơ.

“Vậy sau này chúng ta có thể đến xem không?”

“Có chứ, nhưng nếu chụp ngoại cảnh thì không được, không ở trong studio.”

Lâm Giang Nam nâng má, vẻ mặt suy tư.

“Hai vị mỹ nữ, cơm cà ri sườn lợn rán của các cô đây.”

Lúc này, người phục vụ bưng cơm cà ri sườn lợn rán đến.

Tầm mắt Lâm Giang Nam và Kim Giai Giai lập tức chuyển đến cơm cà ri sườn lợn rán.

Đĩa hình vuông màu trắng, cơm được ép thành hình tròn, bên trên rải chút mè đen, xung quanh cơm là sốt cà ri sền sệt, khoai tây cắt thành miếng, cà rốt, sườn lợn rán vàng rộm cũng được cắt chỉnh tề, bên cạnh đĩa còn có một ít súp lơ màu xanh lá, hai quả cà chua bi màu đỏ, bên trên salad là tương ớt được vẽ theo hình chữ W.

Trong không khí tràn ngập mùi cà ri và sườn lợn rán, Lâm Giang Nam không khỏi nuốt nước miếng.

Cô cầm lấy cái muỗng bên cạnh, múc một muỗng cơm với cà ri, sau đó cho vào miệng.

“Quá ngon!” Cô không nhịn được phải tán thưởng.

Kim Giai Giai thấy Lâm Giang Nam ăn rất ngon, cũng nhanh chóng động muỗng.

“Cơm cà ri sườn lợn rán ở đây ăn mãi cũng không ngán, mỗi ngày ăn cơm trưa chính là một loại hưởng thụ.”

Ăn cơm xong, hai người lại chạy về phòng làm việc, tiếp tục bận rộn.

Bởi vì người mẫu hôm qua Lâm Giang Nam chụp hình có chút việc, hôm nay không đến được, vì thế Lâm Giang Nam chỉ có thể ngồi tại chỗ ngồi làm công tác chỉnh sửa.

“Giang Nam?”

“Lâm Giang Nam?”

Lâm Giang Nam nghe được có người kêu mình, thế là ngẩng đầu nhìn lại.

Đó không phải là Trì Nguyên sao?

Trì Nguyên là bậc thầy chỉnh sửa ảnh của phòng làm việc bọn cô, bề ngoài dễ nhìn, ảnh chụp của người chụp tốt nhất luôn đưa cho anh, anh phụ trách chỉnh sửa, PS.

Cô nghi hoặc chỉ vào mình.

Trì Nguyên gật đầu, sau đó ngoắc tay với cô, ý bảo cô đi qua.

Vì thế Lâm Giang Nam đứng lên, đi đến chỗ anh.

“Anh gọi em à?”

“Ừ, nghe nói kỹ thuật chỉnh sửa của em không tồi.” Trì Nguyên nói.

Lâm Giang Nam có chút ngại ngùng cười, cô chỉnh ảnh đúng là không tồi, bởi vì làm vòng hồng kiêm nhiếp ảnh gia, sao không thể không học chỉnh sửa thật tốt được, tục ngữ nói rất đúng, việc chụp ảnh này, ba phần dựa giá trị dung nhan, bảy phần dựa vào PS.

“À... Tạm tạm thôi ạ...”

Trì Nguyên đột nhiên đứng lên, sau đó đẩy Lâm Giang Nam đến chỗ mình, ấn bả vai cô để cô ngồi xuống.

Anh đứng trước mặt cô, vẻ mặt vô cùng đáng thương: “Giang Nam à, em giúp anh một việc nha.”

“Dạ?” Lâm Giang Nam cảm thấy buồn cười.

Cô có thể giúp gì cho anh?

“Bây giờ anh có việc gấp, phải ra ngoài một chuyến, em cũng biết ảnh của ”bậc thầy chụp ảnh” không thể không hoàn thành trước khi tan tầm...”

“Cho nên, ý anh là muốn em giúp anh chỉnh sửa?”

“Đúng là người đẹp thông minh, làm ơn đi, giúp anh một chút, hơn nữa bộ này không cần sửa nhiều, chỉ cần sửa viền, chỉnh màu là được.”

Trì Nguyên đứng dậy, lướt qua cô, đến bên máy tính mở một folder (thư mục).

Ảnh chụp bên trong hiện ra toàn bộ.

“Nhưng em sợ mình chưa đủ kỹ thuật...”

Lâm Giang Nam còn chưa nói xong đã thấy ảnh trên màn hình, đồng tử trong mắt cô lớn lên, đang nói dở lại đột nhiên im bật.

Đây không phải là ảnh chụp của Khương Trừng sao!

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh một cái.

“Thế nào, giúp không?”

Chuyện này còn phải hỏi sao!

Giúp!

Đương nhiên là giúp! (Ồ Ó)

“Không thành vấn đề, anh cứ yên tâm giao cho em!”

[1] Giày Walter

[2] Cơm lam Hải Nam

Video hướng dẫn cách làm cơm lam Hải Nam

<https://www.youtube.com/watch?v=QG13XihSCEs>

[3] Sữa dừa nóng:

[4] Hột bon bon

[5] Cơm cà ri sườn lợn rán

11. Chương 16: Xoa Dầu

Edit: Nhực Vy

Beta: Quanh

Trang điểm xong, Lâm Giang Nam thay quần áo.

Bên trong cô mặc áo len ngắn xanh sọc đỏ bó sát người, bên dưới là quần jean ống rộng màu xanh nhạt, ngoài cùng là áo khoác sọc, cổ quàng một cái khăn màu đỏ rượu.

Cô dùng dây chun màu đen buộc toàn bộ tóc lên, vắn thành một cục nhỏ, trên trán rũ xuống vài sợi tóc làm gương mặt càng thêm hài hòa.

Cô mặc giày, mang theo camera xong liền ra cửa.

Lâm Giang Nam đến đại lộ Long Dương.

Đại lộ Long Dương là nơi được rất nhiều nhiếp ảnh gia và người mẫu yêu thích, kiến trúc con phố này khá đẹp, rất thích hợp để chụp ảnh, trên mặt tường là các hình vẽ màu mè được vẽ tay.

Đại lộ Long Dương cách không xa chỗ cô ở, lái xe một lát là đến.

Sau khi xuống xe, cô nhìn đường phố luôn tràn ngập sắc màu, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái, nhìn những hình vẽ này, dù ban đầu tâm tình không tốt thì hẳn lát sau cũng sẽ tốt hơn.

Cô gơ camera, điều chỉnh ánh sáng.

Cô cứ chụp dọc con đường, ngẫu nhiên cũng sẽ có người qua đường lọt vào màn ảnh của cô.

...

“Sao vẫn chưa bắt đầu?” Khương Trừng nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, bây giờ đã hơn 9 giờ.

“Anh đi hỏi thử xem.” Tần Hiểu Thiên nói.

Đúng lúc anh ấy chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy Hình Mạn đang đi đến.

“Sao vẫn chưa bắt đầu vậy?” Tần Hiểu Thiên hỏi.

“Thật là ngại quá, nhiếp ảnh gia của bọn em có việc đột xuất, tạm thời xin nghỉ, cho nên có lẽ phải chờ một lát, phòng làm việc bọn em đang liên hệ với nhiếp ảnh gia khác.”

Nghe cô ấy nói vậy, Khương Trừng ngẩng đầu nhìn cô ấy.

“Gọi chưa?”

“Vẫn chưa...”

“Vậy liên hệ Lâm Giang Nam đi.”

Khương Trùng vừa nói xong, Tần Hiểu Thiên và Hình Mạn không hện mà cùng nhìn anh, vẻ mặt khiếp sợ.

“Sao vậy? Có vấn đề?” Khương Trùng thản nhiên hỏi.

“Chuyện là... Giờ Lâm Giang Nam chỉ là nhiếp ảnh gia thực tập, em chắc chắn là muốn cô ấy chụp sao?”

“Chắc chắn, liên hệ cho cô ấy đi.”

“Vậy được, chị đi gọi cho cô ấy.”

Hình Mạn không nói gì nữa, bởi vì cô cũng biết nhìn lòng người.

Làm sao có chuyện Khương Trùng sẽ vô duyên vô cớ chỉ tên người chụp, phòng làm việc của cô có rất nhiều người có thâm niên, nhiếp ảnh gia kỹ thuật tốt, Khương Trùng lại không nhớ ai, chỉ nhớ mình Lâm Giang Nam.

Hơn nữa Khương Trùng chưa bao giờ thích nhiếp ảnh gia nữ chụp.

Sau khi Hình Mạn đi rồi, Tần Hiểu Thiên đặt mông ngồi bên cạnh Khương Trùng.

“Lâm Giang Nam mà cậu muốn, có phải là cô gái đọc Bạch tuyết và bảy chú lùn không?”

“Đúng vậy.” Khương Trùng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Danh tiếng cô ấy không quá nổi, cậu chắc chắn à? Hơn nữa vì sao lại chỉ tên, loại chuyện này trước kia chưa từng có nha.”

Khương Trùng không nói gì, chỉ cúi đầu chơi đùa ngón tay mình.

Bàn tay anh có khớp xương rõ ràng, dưới ánh mặt trời trắng đến mức gần như trong suốt.

“Khương Trùng, không phải là cậu có ý gì với cô ấy chứ?” Dường như Tần Hiểu Thiên nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên hỏi.

“Tuy cô gái kia đẹp, giọng nói cũng dễ nghe, nhưng bây giờ đang là vòng hồng, có ai mà không động dao kéo chứ...”

“Cô ấy không có.” Khương Trùng chen ngang lời anh.

Cô vẫn như vậy, vẫn như lần đầu anh thấy cô.

Tần Hiểu Thiên liếc mắt nhìn Khương Trùng.

Bây giờ thì khỏi cần hỏi nữa, bảo vệ như vậy, chắc chắn là có ý.

“Anh Trùng, anh qua chỉnh trang đi ạ.”

Chuyên viên trang điểm đi đến trước mặt Khương Trùng.

Anh nhìn cậu ấy một cái, sau đó gật đầu.

Khương Trùng đứng lên, ngay lúc chuẩn bị rời đi thì đột nhiên dừng lại, nói với Tần Hiểu Thiên một câu khó hiểu.

“Đã rất lâu rồi.”

Nói xong, anh liền bước đôi chân dài rời đi.

Tần Hiểu Thiên nhìn bóng dáng anh, có chút khó hiểu, cái gì lâu rồi?

...

Lâm Giang Nam đang chụp hình phong cảnh, đúng lúc cô dừng lại chuẩn bị xem ảnh thì điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Cô buông camera, sau đó lấy điện thoại ra.

Trên màn hình hiển thị tên chị Mạn.

“Alo, chị Mạn?”

“Giang Nam, bây giờ em lập tức đến khu chụp ngoại cảnh của phòng làm việc chúng ta đi.”

“Sao vậy ạ?” Lâm Giang Nam nghi hoặc hỏi.

“Hôm nay lão Vương tạm thời xin nghỉ, buổi chụp hình của Khương Trùng không thể bị trì hoãn, cho nên

em đi thay lão Vương nha.”

Lâm Giang Nam giật mình há hốc miệng.

“Chị chị... chị Mạn, chị nói là em chụp cho Khương Trùng?!”

“Đúng vậy, sao thế, bây giờ em không rảnh à?”

“Không có không có, giờ em rất nhàn rồi, em lập tức đến ngay, chị Mạn, em bảo đảm sẽ đến rất nhanh.”

Sao cô lại nói không rảnh được, cơ hội tốt như vậy, cô không thể bỏ qua.

“Đúng rồi, là Khương Trùng chỉ tên em.”

Trước khi cúp điện thoại một giây, Lâm Giang Nam đột nhiên nghe thấy Hình Mạn nói.

“Khương Trùng chỉ tên em...” Lâm Giang Nam ngây ngốc lặp lại lời của Hình Mạn.

Vài giây sau đó.

“A a a a.....” Cô vui vẻ hét lên.

Còn phấn khích nhảy nhảy.

Nhưng khi cô hét xong, nhảy xong, đột nhiên cảm giác được có gì đó không bình thường.

Bởi vì người trên đường đều dùng một ánh mắt kì lạ nhìn cô, cảm giác như nhìn một bệnh nhân tâm thần.

Lâm Giang Nam không khỏi ngậm miệng, sau đó xấu hổ chôn mặt vào khăn quàng, ôm camera xoay người chạy.

Lâm Giang Nam nhanh chóng đến khu chụp ngoại cảnh.

Cô vừa vào liền thấy Hình Mạn đang ngồi ở bên kia.

“Chị Mạn, em đến rồi.” Cô vui vẻ nói với Hình Mạn.

“Tốt, mau chuẩn bị đi, lát nữa bắt đầu chụp hình.”

“Vâng ạ.”

Lâm Giang Nam xoay người đi đến studio.

“Đúng rồi, Giang Nam.”

“Hả? Sao vậy ạ?” Lâm Giang Nam xoay người, nghi hoặc nhìn Hình Mạn.

“Không có gì, cố lên, cơ hội này không phải ai cũng có.”

“À, dạ.”

Lâm Giang Nam xoay người, vừa đi vừa nghĩ, sao cô cảm thấy lời này của chị Mạn còn có ý nghĩa sâu xa hơn nhỉ?

Nhưng không kịp để cô nghĩ nhiều, bởi vì cô đã vào studio.

Vừa vào studio, cô liền nhìn thấy Khương Trùng ngồi trên ghế sofa.

Khương Trùng ngẩng đầu nhìn cô, sau đó cười một cái.

Trong nháy mắt, Lâm Giang Nam hoàn toàn mê muội.

Không phải nam thần rất cao ngạo lạnh lùng sao? Vì sao cô lại cảm thấy nam thần bình dị gần gũi, không hề cao ngạo lạnh lùng như trên mạng nói!

Lâm Giang Nam cũng cười lại, cô nghĩ trong đầu là một nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời, nhưng không hiểu sao lại thành một nụ cười nịnh nọt lấy lòng.

...

Lâm Giang Nam đỡ camera, nhắm tiêu cự, màn ảnh trống trơn này lát nữa sẽ xuất hiện Khương Trùng, Lâm Giang Nam có cảm giác như sắp không thở nổi.

Tuy Lâm Giang Nam chưa chụp hình cho mình tinh tai to mắt lớn nào, nhưng dù sao cô cũng là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, đã chụp cho không ít người mẫu lớn nhỏ, mỗi lần đều phát huy tốt thực lực, hơn nữa

chưa từng căng thẳng, nhưng bây giờ người cô chụp là Khương Trùng.

Lâm Giang Nam căng thẳng đến mức tay rịn mồ hôi.

Khương Trùng vốn đang ngồi trên ghế trắng, anh nhìn Lâm Giang Nam đang không ngừng điều chỉnh hơi thở, cả gương mặt tràn ngập căng thẳng.

Vì thế anh đứng dậy, đi đến chỗ cô.

Lâm Giang Nam còn đang tự bình ổn cảm xúc, nhìn thấy Khương Trùng đi đến chỗ mình, tim nhỏ vừa bình phục giờ lại đập bùm bùm như đánh trống.

Khương Trùng tới trước mặt cô.

Vì Khương Trùng cao, lại đứng khoảng cách gần, hơn nữa đây là vị trí chụp hình, chỗ Khương Trùng đứng cao hơn chỗ Lâm Giang Nam không ít, cô phải ngẩng đầu nhìn anh.

Khương Trùng lại cúi đầu.

Anh nhìn Lâm Giang Nam đang ngửa đầu nhìn mình, khuôn mặt tròn tròn như bánh đáng yêu không nói nên lời, đáng yêu đến mức khiến anh suýt nữa là đưa tay bóp một cái.

Anh nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười ấm áp.

Anh đột nhiên vươn tay, xoa nhẹ trên đỉnh đầu cô.

“Đừng căng thẳng, cứ xem tôi là những người mẫu trước đây em từng chụp, thoải mái chụp là được.”
Khương Trùng nhẹ nhàng nói.

Lâm Giang Nam cảm nhận được bàn tay ấm áp của nam thần.

Rất lâu vẫn chưa phản ứng lại.

Xoa đầu a!!!!

Đây là nam thần tới động viên sao, rõ ràng là tới quyến rũ cô!

Nhưng không biết có phải vì Khương Trùng hay không, khi cô chụp hình thì tâm tình đã bình ổn lại.

Cô thuần thực chụp hình.

“Tốt, hơi hơi dựa vào bên trái một chút, chút nữa, đúng rồi, chính là như vậy.”

“Cười nào, tươi hơn một chút.”

“Tay đặt ở trên ghế đi, đầu hơi ngửa ra sau một chút, hai chân hơi mở ra.”

“...”

Bởi vì Khương Trùng rất phối hợp, cho nên Lâm Giang Nam càng chụp càng quen tay, càng chụp càng thoải mái, không hề cảm thấy căng thẳng, hoàn toàn tập trung.

Toàn bộ studio đều có thể nghe thấy tiếng Lâm Giang Nam vừa chụp, vừa điều chỉnh dáng của Khương Trùng.

Nhân viên công tác đều giật mình, người trong giới ai cũng biết vị tai to mặt lớn Khương Trùng này, trước nay đều là người khác phối hợp tự tìm góc độ để chụp, nhưng Lâm Giang Nam lại có thể khiến Khương Trùng thay đổi tư thế tạo dáng.

Lâm Giang Nam chiếm vị trí chủ đạo khi chụp hình, Khương Trùng cũng không hề biểu hiện sự mất kiên nhẫn, ngược lại là ngoan ngoãn nghe theo cô, cô nói cười, anh liền mỉm cười, cô nói anh nghiêng sang bên trái, anh liền nghiêng, hoàn toàn làm theo chỉ đạo của cô.

Hình Mạn nhìn bọn họ, khóe miệng mang theo một nụ cười.

Không phải ai cũng có thể điều khiển nam thần.

12. Chương 7: Quảng Cáo Sữa Rửa Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Giang Nam, em đúng là bạn chí cốt của anh, anh đi trước đây, em chỉnh xong thì gửi trực tiếp cho chị Mạn, hôm nào đó anh mời em ăn cơm nha.”

“Không sao, không sao đâu ạ, anh có việc thì cứ đi trước đi, em sẽ giúp anh xử lý tốt.” Lâm Giang Nam mỉm cười.

Trì Nguyên giơ một cái nắm tay với cô, ý bảo cố lên, sau đó cầm áo khoác của mình và bọc công văn rồi đi. Trì Nguyên vừa rời đi, Lâm Giang Nam liền hết sức chuyên chú xem ảnh Khương Trùng.

Không sai, chính là hết sức chuyên chú, đôi tay cô chống cằm, nghiêng đầu, cứ như vậy nhìn ảnh của Khương Trùng.

Ông xã nhà cô sao có thể đẹp trai như vậy!

Sao lại có bức hình thế này!

Đúng là đẹp đến mức khiến người chảy máu mũi!

Cứ như vậy, mười mấy phút trôi qua.

“Đình đoong... Đình đoong...”

Cho đến khi đồng hồ trong phòng làm việc đột nhiên vang lên, Lâm Giang Nam mới phản ứng lại, cô quay đầu nhìn thoáng qua.

Mẹ ơi, đã hai giờ rồi, chỉ còn ba tiếng rưỡi nữa là tan tầm.

Cô nhanh chóng tìm nén bãn thân, bắt đầu chỉnh sửa.

Đã rất lâu cô không chỉnh sửa ảnh nghiêm túc như vậy, bởi vì cô thường chụp mỹ thực, chụp phong cảnh, nhiều lắm là đối chế độ gì đó, có khi chụp ảnh mình còn không thèm chỉnh màu, cô có nhan sắc!

Ủm... Nói như vậy hình như có vẻ rất không biết xấu hổ...

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng trên màn hình máy tính, click mở phần mềm chỉnh sửa.

Ban đầu cô muốn phát huy triệt để kỹ thuật chỉnh sửa của mình, nhưng sau đó lại bị thương phát hiện: Vì sao phải chỉnh sửa ảnh, đương nhiên là để chỉnh ảnh lại cho đẹp, nhưng mấy bức ảnh này rõ ràng không có gì để sửa, dung mạo của Khương Trùng - mỗi một ngũ quan đều giống như được thượng đế cầm dao điêu khắc ra, hoàn mỹ đến mức không thể bới móc.

Còn có đôi chân dài nghịch thiên kia, căn bản là không cần cố ý kéo dài nữa.

Mỗi một tấm hình của anh đều hoàn mỹ, khiến cô không biết xuống tay ở chỗ nào.

Vì thế cô chỉ có thể sửa viền, những đường viền này không đủ rõ ràng, cô thử đổi bộ lọc, mài một vài cạnh và góc, chỉnh sửa tỉ mỉ.

Chỉ cần nửa giờ, cô đã chỉnh xong ảnh của Khương Trùng.

Chỉnh xong, cô không muốn chỉnh những bộ ảnh khác, chỉ muốn cứ như vậy lẳng lặng ngắm anh.

Nhưng mà cô cân nhắc một chút, nếu cô không làm cho nghiêm túc, có lẽ Trì Nguyên sẽ tức đến học máu mất, cho nên cô chỉ có thể lưu luyến không rời tắt folder của Khương Trùng, chỉnh sửa ảnh của một mình khác.

Lâm Giang Nam mở folder của Hà Ý, cô ấy chính là mỹ nữ được công nhận trên mạng, vậy nên ảnh chụp chắc là không khó chỉnh.

Thế nhưng sau khi cô mở folder, nhìn thấy ảnh chụp chưa PS bên trong...

“Không đúng, không đúng, nhất định là mở nhầm rồi.”

Cô yên lặng ấn quay lại, qua vài giây, cô mở ra lần nữa, giờ phút này tâm hồn cô đúng là bị dọa cho tan nát!

Đây là cái quỷ gì?

Vì sao vẫn là như vậy?

Dung mạo mỹ nữ đâu? Eo thon, chân dài, bụng một khe, cup D đâu?

Ai có thể nói cho cô, thật thừa trên bụng này là sao không?

Cái chân chẳng khác gì chân voi này là thế nào?

Còn có cái mặt khác hoàn toàn này nữa?

Ảnh chụp chưa PS này chẳng khác gì người bình thường, đứng trên đường cái thì tuyệt đối không có gì nổi bật, hơn nữa, đây là đã trang điểm rồi!

Lâm Giang Nam cảm thấy tam quan của mình đã bị đảo điên.

Cô liếc cái folder thăm không nở nhìn này, thở dài một hơi, Lâm Giang Nam cảm thấy, đối với ảnh chụp của Hà Ý, cô phải đem tất cả bản lĩnh xuất chúng ra hết, may ra mới có thể khôi phục hình tượng mỹ nữ.

Vì thế bây giờ Lâm Giang Nam chỉ có thể tạm thời đặt ông xã nhà mình ra sau đầu, bắt đầu nghiêm túc chỉnh sửa.

Khi cô chỉnh xong đã là năm giờ hai mươi phút, cách thời gian tan tầm chỉ năm phút đồng hồ.

Cô nhanh chóng gửi toàn bộ ảnh đã chỉnh sửa cho Trì Nguyên.

Khi click mở lại folder của Khương Trùng, cô dừng lại một chút, sau đó ma xui quỷ khiến chạy về chỗ mình lấy dây giắc.

Cô dùng dây giắc kết nối điện thoại với máy tính, sau đó chọn ảnh, chuyển tất cả ảnh qua.

Sau khi chuyển ảnh của Khương Trùng qua điện thoại, trước khi tan tầm một phút đồng hồ, cô gửi toàn bộ cho Trì Nguyên.

Sau đó nhổ dây giắc.

Lâm Giang Nam không nhịn được mà ngả người ra ghế.

Lưng cô rất đau, tay sắp chết lạng, cổ cũng đau rát, cô cảm thấy mình sắp phế rồi.

Ảnh chụp trợ trụ của Hà Ý, cô phải chỉnh đến hai tiếng đồng hồ.

Nào là PS chân, nào là PS mặt, còn phải chỉnh ánh sáng, thêm bộ lọc, sửa lại dung nhan, làm mặt gầy, làm mũi nhỏ lại...

Tóm lại những chỗ có thể nhìn thấy, cô đều động vào [1].

...

“A Trùng, xong chưa, sắp bắt đầu rồi.”

“Ừm, đi thôi.”

Trên người Khương Trùng là âu phục Portews 1961 màu xanh đậm [2], áo sơ mi màu trắng, cà vạt in hoa nhỏ, phối hợp với giày da Jimmy Choo [3] màu đen, bên ngoài là áo khoác cũng màu đen, cổ tay mang đồng hồ Grande Reverso Ultra Thin Duoface [4].

Hơn nữa tự bản thân anh đã mang khí chất hờ hững, khiến cho cả người thoát nhìn rất lạnh nhạt xa cách.

Khi Khương Trùng đến trường quay, nơi đây rất ồn ào, xung quanh vây đầy phóng viên.

Anh vừa xuống xe, các loại đèn flash đã thi nhau chớp lên.

Phóng viên cũng chạy vội đến trước mặt anh.

“Xin hỏi anh Khương Trùng, vì sao anh lại tham gia hoạt động phát ngôn lần này?”

“Không phải anh Khương Trùng luôn không nhận hoạt động phát ngôn của bất cứ sản phẩm nào sao, anh có thể giải thích không?”

“Đối với hoạt động phát ngôn lần này, anh Khương Trùng có cảm tưởng gì?”

“Vì sao anh lại nhận hoạt động phát ngôn?”

“Anh Khương Trùng...”

“ ... ”

Đối với các câu hỏi của phóng viên, Khương Trùng đều làm bộ mắt điếc tai ngơ, gương mặt bình thản, trên mặt không có một biểu tình dư thừa nào, chỉ chuyên chú đi con đường của mình.

Tần Hiểu Thiên đứng bên cạnh vừa hộ tống Khương Trùng, vừa giúp anh ngăn cản một ít phóng viên không tuân thủ quy tắc.

Đến hậu trường, Tần Hiểu Thiên cùng người tổng phụ trách chào hỏi một lát.

“A Trùng, lần trước anh cho cậu dùng sữa rửa mặt kia, cậu cảm thấy thế nào?” Tần Hiểu Thiên đột nhiên hỏi một câu.

“Cũng không tệ lắm.”

“Thật không?”

“Ừ.”

Tần Hiểu Thiên nhìn anh, sau đó yên lặng móc ra một chai sữa rửa mặt dùng cho cả nam và nữ, cùng một quyển sách nhỏ đưa cho anh, anh tiếp nhận, nhìn lướt qua.

Wed.

Nhãn hiệu này có hơi quen quen.

Anh giơ chai sữa rửa mặt nho nhỏ trong tay lên, đột nhiên giương mắt nhìn Tần Hiểu Thiên.

“Thảo nào ngày đó anh lại đưa chai sữa rửa mặt này cho em dùng, tính toán thật hay...” Giọng Khương Trùng trầm thấp: “Không phải đã nói là giám đốc chỉ định sao?”

Tần Hiểu Thiên ngại ngần cười cười với anh: “Là giám đốc chỉ định mà, anh chỉ đưa trước cho cậu dùng thử một chút, xem hiệu quả thế nào...”

Khương Trùng cầm nín nhìn Tần Hiểu Thiên, sau đó nhét chai sữa rửa mặt vào tay anh ấy, mở quyển sách nhỏ ra.

Bên trong là lời quảng cáo mà anh sẽ nói cho nhãn hiệu Wed.

Anh nhàn nhạt nhìn lướt qua, sau đó ném lại cho Tần Hiểu Thiên.

Tần Hiểu Thiên vội vàng tiếp nhận.

“Xem xong rồi?”

“Ừ.”

“Nhớ rồi?”

“Ừ.”

“ ... ”

Khương Trùng vào phòng hóa trang thay quần áo, không bao lâu liền bắt đầu quay.

Góc độ của các camera cũng đã chỉnh xong.

Khương Trùng cầm sữa rửa mặt trong tay, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt.

“Tôi là người rất bận rộn, xã giao, vận động, đi show, tôi cũng rất hưởng thụ công việc này, chỉ là gần đây cơ thể mệt mỏi, tuy nhiên tôi quyết không cho phép mình nhếch nhác, một khi có thời gian tôi sẽ thả lỏng một chút, quan trọng nhất là chăm sóc làn da, mỗi ngày tôi đều dùng sữa rửa mặt Wed. Wed là sữa rửa mặt duy nhất có vitamin C, cung cấp năng lượng cho làn da, giúp làn da khỏe mạnh. Wed là một sản phẩm rất tốt, làn da tương lai của bạn là do bạn quyết định, bạn xứng đáng có được một làn da tuyệt vời, sữa rửa mặt Wed...”

Sau khi nói xong, còn phải quay thêm vài động tác, một số cảnh còn phải chèn quảng cáo vào.

Để hình thành một quảng cáo hoàn chỉnh còn phải yêu cầu kỹ thuật chỉnh sửa, PS.

Có một yêu cầu nhỏ nữa là phải dùng thử sữa rửa mặt, nhưng các minh tinh đều quay giả, sau đó ghép, chỉnh sửa, ngay cả nam minh tinh cũng vậy, sau khi tẩy trang vẫn khác trước khi tẩy trang một phần nhất định, cho nên đa số minh tinh đều không muốn trực tiếp rửa mặt.

Khương Trừng cởi áo khoác, bên trong anh mặc áo sơ mi đặt riêng đơn giản, tay áo vén lên cao.

Tay anh chống ở bồn rửa tay, đối mặt với gương, anh nhìn thoáng qua sữa rửa mặt Wed, hơi cười một chút.

Bởi vì nụ cười này của anh, nhân viên công tác ở đây đều trở mặt, thiếu chút nữa là quên luôn công việc của mình.

Anh từ từ vẩy vôi nước, làm ướt mặt, bọt nước chậm rãi chảy dọc xuống theo khuôn mặt anh, mặt đã đủ ướt, anh vươn tay lấy sữa rửa mặt, mở nắp chai, sau đó sáng tạo khác người, nặn thành hình chữ W trên tay.

Anh xoa chậm chậm, đến khi sữa trong tay dần biến thành rất nhiều bọt, anh mới xoa lên mặt, sau đó cẩn thận tẩy rửa.

Động tác cuối cùng của anh chính là trực tiếp mở vòi nước, sau đó cúi người hắt nước lên mặt, thập phần dã tính gợi cảm.

Sữa rửa mặt nhanh chóng được rửa sạch, trả lại làn da trơn nhẵn, trắng trẻo của anh, đôi mắt thâm thúy, mũi cao thẳng, môi mỏng hơi hơi gợn lên.

Mọi người đều bị hành động của Khương Trừng làm cho kinh sợ.

Khí chất của anh quá mạnh mẽ, ngay cả rửa mặt cũng có thể khiến người khác động tâm.

Hơn nữa, anh thật sự rửa mặt!

Thật sự rửa mặt!

Vấn đề là, vì sao trước khi rửa mặt và sau khi rửa mặt lại hoàn toàn không có gì khác biệt, thậm chí xóa đi lớp trang điểm, làn da của anh càng hoàn hảo hơn!

“Wed, tôi và bạn giống nhau, đều đáng giá có được.”

Tay Khương Trừng cầm sữa rửa mặt Wed, mặt hướng về màn ảnh, khoe môi gợi lên, mỉm cười.

Kết thúc hoàn hảo.

Tần Hiểu Thiên nhanh chóng đưa một chiếc khăn sạch sẽ đến cho anh.

Khương Trừng xoay người đặt sữa rửa mặt bên bồn rửa tay, sau đó duỗi tay lấy khăn lau mặt.

“Khương Trừng, cậu đúng là tuyệt vời! Quảng cáo này nhất định sẽ hot!” Gương mặt người phụ trách tràn đầy ý cười, nói.

Có quảng cáo do Khương Trừng đóng, ông nghĩ cũng không cần nghĩ, nhãn hiệu Wed chắc chắn sẽ hot, lượng tiêu thụ tuyệt đối không thể chê.

Nhưng thứ có tí liên quan đến Khương Trừng đều có thể hot.

Nghe thấy lời của ông, Khương Trừng chỉ lễ phép gật đầu với ông xem như trả lời, cũng không nói gì thêm.

- —

Chú thích thêm:

[1] Sơ qua về photoshop chuyên nghiệp (nếu muốn tìm hiểu chuyên sâu hơn, các bạn có thể search buổi live talk của Karl Taylor nhé)

<https://www.youtube.com/watch?v=xjooTHywLSc>

[2] Portews 1961: Trong thực tế là Ports 1961, do công ty Ports phát hành, công ty được thành lập bởi Canada Luke Tanabe tại Toronto vào năm 1961. Công ty chuyên về quần áo may sẵn sang trọng và phụ kiện dành cho nam nữ, hoạt động dưới hình thức công ty Quốc tế với nhiều loại hình kinh doanh khác nhau như Ports International, Ports 1961, Ports Hong Kong và có trụ sở tại Hong Kong.

[2] Jimmy Choo: Trong thực tế là Jimmy Choo, là một nhà thiết kế thời trang Malaysia có trụ sở công ty tại London, Vương Quốc Anh. Công ty Jimmy Choo Ltd do ông sáng lập nổi tiếng trên thế giới với các sản phẩm giày, túi xách làm thủ công.

[3] Grande Reverso Ultra Thin Duoface: Trong thực tế là Jaeger - LeCoultre Grande Reverso Ultra Thin Duoface: là một hãng đồng hồ nam xa xỉ.

13. Chương 17: Địa Vị Chủ Đạo

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau đó bọn họ thay đổi vài cảnh, cuối cùng cũng hoàn thành buổi chụp sáng nay.

Chụp hình xong, Lâm Giang Nam mệt mỏi tựa vào lan can.

Bây giờ tay cô rất mỏi, vì vẫn luôn phải dùng tay nâng camera, cho nên đâm ra quá sức.

Lúc cô đang cố gắng bấm bóp cánh tay, đột nhiên một chai nước khoáng được đưa tới bên cạnh. Lâm Giang Nam ngẩng đầu lên theo bản năng, trước mặt là Khương Trùng, trong tay cầm một chai nước khoáng.

“Uống nước đi.”

Lâm Giang Nam cũng không khách khí, nhanh chóng vươn tay nhận lấy.

“Cảm ơn.”

Khương Trùng cũng cầm một chai nước khác, bàn tay đẹp đẽ vặn nắp chai, uống một ngụm nước khoáng, Lâm Giang Nam thấy rõ ràng yết hầu anh chuyển động lên xuống.

Gợi cảm quá ~

Lâm Giang Nam si mê ngắm anh.

Cô cảm thấy máu của mình đột nhiên đình chỉ, lập tức đổ lại vào trái tim và đại não, khiến cô giật mình đứng yên, nhìn chăm chăm anh.

Căn bản là không thể dời mắt được, chỉ có thể nhìn chăm chăm.

“Đang nhìn gì vậy?” Khương Trùng buông chai nước khoáng trong tay, hỏi.

“Không... Không có gì.” Lâm Giang Nam vất vả ổn định tinh thần, chẳng lẽ cô lại nói với nam thần, cô đang nhìn trộm yết hầu anh?

Khương Trùng gật đầu.

Anh đặt chai nước lên bàn bên cạnh, sau đó nhìn camera vừa rồi Lâm Giang Nam dùng để chụp hình, anh vươn tay lấy camera, đột nhiên anh muốn xem Lâm Giang Nam chụp mình như thế nào.

Lâm Giang Nam thấy anh cầm camera, không khỏi nhìn qua vài lần.

“Muốn cùng xem không?” Anh hỏi.

“Có có.” Lâm Giang Nam gật đầu thật mạnh.

Tuy rằng ảnh là cô chụp, nhưng chính cô cũng chưa thưởng thức qua.

Khương Trùng cầm camera, mở ảnh chụp, cùng Lâm Giang Nam xem.

Lâm Giang Nam chỉ cao một mét sáu lăm, mà Khương Trùng lại cao một mét chín, cho nên Lâm Giang Nam không thấy được, cô lặng lẽ nhón chân, nhưng cổ lăm cũng chỉ nhìn thấy hình ảnh mơ hồ.

Khương Trùng thấy cô đang nhón chân, anh ngẩng đầu lên, đột nhiên bật cười.

Lâm Giang Nam hơi xấu hổ, giận dữ, mặt cũng có chút phiểm hồng.

Chắc chắn là nam thần cố ý!

Khương Trùng nhìn gương mặt tức giận của Lâm Giang Nam, sau đó phối hợp đến gần cô hơn một chút, anh hơi duỗi chân, lưng dựa vào lan can phía sau, Lâm Giang Nam đã có thể nhìn rất rõ ràng.

Từ lúc Khương Trùng đột nhiên tới gần, cô nghĩ thấy một mùi mồ hôi kết nhàn nhạt trên người anh, tim cô lập tức gia tốc, gương mặt cũng bắt đầu hơi hơi phiểm hồng.

Khương Trùng nhìn ảnh chụp trong camera, không thể không nói, kỹ thuật chụp ảnh của Lâm Giang Nam rất tốt, mỗi một bức ảnh chụp đều rất đẹp, dù là lấy ánh sáng, lấy cảnh, vị trí đều vô cùng hoàn hảo, nói gì thì anh cũng rất vừa lòng.

Lâm Giang Nam nhìn một đồng ảnh chụp Khương Trùng, lúc chụp cô không chú ý, nhưng bây giờ vừa thấy, vì sao cô lại cảm giác dường như mỗi bức ảnh Khương Trùng đều đang nhìn về hướng cô, hơn nữa vì sao cô lại thấy trong mắt anh có sự... Cưng chiều... Nhàn nhạt.

Nghĩ nghĩ, Lâm Giang Nam theo bản năng lắc đầu.

Sao nam thần lại dùng ánh mắt cưng chiều nhìn cô được, cô đúng là nghĩ nhiều rồi, chắc chắn là do cô cầm camera, hơn nữa anh được yêu cầu phải nhìn máy ảnh, cho nên mới như vậy. Sự cưng chiều kia chắc cũng do concept yêu cầu.

Đúng đúng đúng... Nhất định là như vậy.

Tần Hiểu Thiên đi từ bên ngoài vào, vừa tiến đến liền thấy được cảnh này.

Lâm Giang Nam và Khương Trừng đứng cạnh nhau, một cao một thấp, đầu thân mật tựa vào nhau, Khương Trừng còn vì phối hợp với Lâm Giang Nam mà hạ thấp chiều cao xuống.

Hai người dựa vào nhau cùng xem ảnh trên camera, đây không phải là phong cách của Khương Trừng, Khương Trừng không phải loại người chụp xong sẽ xem ảnh, lại còn nguyện ý phối hợp với chiều cao của người ta?!

Hai người đều đẹp, không thể không nói, cảnh tượng này thật sự rất đẹp mắt.

Tần Hiểu Thiên suy nghĩ một lát, sau đó lấy điện thoại trong túi ra, điều chỉnh góc độ, chụp lại cảnh tượng này.

Có bức ảnh này rồi, nhiệm vụ vừa rồi đại boss mới bố trí cho anh, còn sợ không hoàn thành được sao?

...

Ăn qua cơm trưa xong, lại bắt đầu chụp ảnh.

Lúc Khương Trừng chụp hình, Tần Hiểu Thiên an vị trên sofa chơi điện thoại, lướt Weibo, gần đây tin tức trên mạng về Khương Trừng quá nhiều, ngay cả scandal lăng xê, trước nay Khương Trừng đều không tự mình thanh minh, nhưng lần nào cũng bắt phòng làm việc ra mặt làm sáng tỏ.

Đôi khi anh cảm thấy mình chẳng khác gì bảo mẫu.

Hình Mạn đứng cách Tần Hiểu Thiên không xa, ánh mắt cũng không dừng trên người Khương Trừng, mà là dừng ở Tần Hiểu Thiên.

Cô cứ như vậy nhìn anh.

Khi làm việc, Hình Mạn là một người phụ nữ mạnh mẽ, làm việc quyết đoán lưu loát, hoàn toàn là nữ vương, nhưng về tình cảm, trong lòng Hình Mạn vẫn luôn có một người.

Đó là Tần Hiểu Thiên.

Thật ra Tần Hiểu Thiên học cùng trường đại học với cô, từ ngày nhập học đầu tiên cô đã thấy anh. Lúc đó, danh tiếng của Tần Hiểu Thiên ở trường đại học Nghệ thuật Nam Kinh cũng không cao lắm.

Ngày đầu tiên nhập học thì phải đến nhà ăn.

Ngoài thư viện, đại học Nghệ thuật Nam Kinh nổi tiếng bởi căn tin.

Căn tin ở đây không có trường đại học nào có thể sánh bằng được, lúc thì cơm Nhật, cơm Hàn, lúc thì cơm Thái, cơm Âu... Căn gì cũng có.

Khi ăn cơm, đội ngũ xếp hàng rất dài, cô vừa xếp hàng vừa chơi điện thoại.

Trong chớp mắt khi lơ đãng ngẩng đầu, cô thấy được một nam sinh đang xếp hàng bên cạnh. Anh ấy hơi cúi đầu, trong tay cầm điện thoại, ngón tay bấm bấm trên màn hình, có vẻ là đang nhắn tin.

Anh mặc áo sơ mi trắng, quần jean màu xanh thẫm thơm, và một đôi giày lười màu trắng sạch sẽ.

Mái tóc đen của anh được ánh mặt trời chiếu vào, nhìn như trong suốt, sườn mặt rất hoàn mỹ, mũi cao thẳng, đôi mắt cô không tự chủ được mà nhìn anh, lại không thể nào dời mắt.

Không biết qua bao lâu, phía sau truyền đến một giọng nữ ngọt ngào.

“Tần Hiểu Thiên.”

Nam sinh đang cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, đưa mắt tìm nữ sinh gọi mình.

Cô theo bản năng nhìn nữ sinh vừa đi qua.

Mái tóc đen của cô ấy buộc kiểu đuôi ngựa đơn giản, gương mặt nho nhỏ, lúc cười lộ lên nhìn rất tràn trề sức sống.

Cô ấy chỉ mặc một chiếc áo phông màu trắng đơn giản, bên dưới là quần jean màu lam nhạt, đôi chân thẳng tắp thon dài, cô ấy mang giày bạt màu trắng, dây giày buộc thành nơ con bướm xinh đẹp.

Đó là một cô gái trong sáng, khi nhìn khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Cô ấy đi đến bên cạnh anh.

“Vẫn chưa đến lượt à?” Cô ấy hỏi.

“Chưa, nhưng sắp rồi.” Anh buông điện thoại, cười nói với cô ấy.

“Em sắp chết đói rồi.” Nữ sinh nói.

Anh cười cười, sau đó vươn tay xoa đầu cô ấy: “Qua đây chờ một lát, nhanh thôi.”

“Được.”

Lúc ấy cô nghe thấy một đám nữ sinh bên cạnh ríu rít nghị luận, ngữ khí rất hâm mộ.

Có thể ánh mắt cô nhìn anh quá mức trực tiếp, cho nên cuối cùng Tần Hiểu Thiên cũng nhìn cô một cái, ánh mắt hai người giao nhau, nhưng chỉ một giây ngắn ngủi, Tần Hiểu Thiên đã lập tức dời mắt, tiếp tục nhìn điện thoại trên tay.

Sau này cô mới biết được, Tần Hiểu Thiên là đúng là học cùng trường với cô, nhưng Tần Hiểu Thiên lớn tuổi hơn, khi cô vừa vào năm nhất, anh đã lên năm tư.

Hơn nữa lúc ấy tình yêu giữa anh và Đường Tâm cũng rất cuồng nhiệt.

Nghe nói, Đường Tâm là bạn học cao trung của anh, hai người vừa vào đại học liền trở thành một đôi, vẫn luôn kéo dài đến hiện tại.

Chỉ là cuối cùng Đường Tâm vẫn nói lời chia tay, nguyên nhân giống như nhiều tiểu thuyết từng viết, một người muốn xuất ngoại, một người hy vọng ở lại trong nước, cuối cùng một lời không hợp, rồi đường ai nấy đi.

Lúc đó cô cũng không ngờ, sau này mình và anh sẽ có một mối quan hệ phức tạp.

Cô cùng anh đi qua giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc đời, dù lúc Tần Hiểu Thiên tốt nghiệp, cô vẫn còn đi học thì quan hệ giữa hai người cũng chưa từng đứt đoạn.

Tất cả mọi người đều cho rằng cô và Tần Hiểu Thiên là một đôi, chỉ có cô biết rất rõ ràng, anh chỉ xem cô là bạn, nhiều hơn bạn bè một chút, nhưng không đủ để là tình yêu, giống như anh em vậy, cùng nhau uống rượu, cùng nhau đi suốt đêm, rõ ràng đã làm những hành động mà rất nhiều người sẽ bắt đầu nảy sinh tình yêu, nhưng nhiều năm như vậy, hai người cũng chỉ đến mức này.

Hình Mạn biết, thật ra Tần Hiểu Thiên chưa từng quên Đường Tâm, dù cho đã xa Đường Tâm rất lâu, nhưng khi anh say, cô lại nghe được anh gọi tên cô ấy.

Cô thích anh nhiều năm như thế, từ khi quen nhau đến giờ dường như đã mười năm, nhưng chưa từng dám nói lời, bởi vì cô sợ nếu anh biết được tình cảm của cô, về sau sẽ không còn cách nào như trước.

Hình Mạn đột nhiên rũ mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười tự giễu.

“Nghĩ gì mà ngây ngốc vậy?” Đột nhiên bả vai bị người ta vỗ một cái, Hình Mạn theo bản năng ngẩng đầu lên.

“Không có gì đâu.” Hình Mạn cười với anh.

“Tối nay có muốn đi uống rượu không, với bọn Hắc Hầu nữa.”

“Có chứ, lâu rồi không tụ tập, hôm nay không say không về.” Hình Mạn hào sảng đấm anh một cái.

“Đó là đương nhiên, không say không về.”

...

Chụp hình cả buổi chiều, thay đổi vài cảnh, cuối cùng buổi chụp hình cũng kết thúc.

Lâm Giang Nam gửi ảnh cho Hình Mạn, bởi vì là dùng camera của cô chụp, cho nên cô trộm giữ lại vài bức.

Sau khi kết thúc công việc, Lâm Giang Nam nhìn bầu trời bên ngoài, mùa đông trời nhanh tối, giờ mới hơn 5 giờ nhưng bầu trời đã sẫm tối, ra khỏi studio, cô còn có thể nghe được tiếng còi xe bên ngoài.

Cô lấy điện thoại, lướt một vòng danh bạ.

Hình Mạn thấy Lâm Giang Nam thì liền đi đến chỗ cô.

“Hôm nay vất vả rồi.”

Lâm Giang Nam nhét điện thoại vào túi, nhanh chóng lắc đầu.

“Không vất vả đâu ạ.”

Hình Mạn còn muốn nói thêm vài lời nhưng lại thấy Khương Trường đang đi đến, cô ăy hé môi cười, nói: “Ừ, vậy em về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, cảm ơn chị.”

Lâm Giang Nam nhìn bóng dáng Hình Mạn đang rời đi, cũng xoay người chuẩn bị về, ai ngờ quay lưng lại đụng phải Khương Trùng.

“Chuẩn bị về à?”

“Vâng.”

“Ồ bên ngoài chờ tôi, tôi đưa em về.”

“Anh... Đưa tôi?”

“Ừ.”

14. Chương 8: Lâm Tiểu Miêu Nhìn Lén

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Người phụ trách nói không sai, quảng cáo này sẽ hot, nhưng không phải là hot bình thường. Nó nóng bỏng tựa như lửa than hồng, hot đến nghiêng trời lệch đất, hot từ bắc xuống nam.

Hơn nữa đây là sản phẩm phát ngôn đầu tiên của Khương Trùng từ khi ra mắt đến nay, lần đầu phát ngôn lại dành cho Wed, chỉ như vậy cũng để Wed hot.

Tóm lại, nhãn hiệu Wed này đã hoàn toàn nổi danh.

Trong ngày quảng bá đầu tiên, kho hàng nháy mắt đã cạn kiệt, đây là điều người phụ trách không ngờ trước, bởi vì kho hàng cạn kiệt, còn thiếu rất nhiều đơn đặt hàng, cho nên phải đẩy mạnh sản xuất.

Khương Trùng vốn dĩ là người mang hot search trên mình, một người chưa từng up Weibo cũng có thể lên hot search, đặc biệt là bây giờ, mỗi ngày đều lên.

Hiện tại nổi tiếng nhất trên mạng không phải là quảng cáo Wed, mà là Khương Trùng trong quảng cáo của Wed, nụ cười kéo dài trong ba giây khi nhìn sửa rửa mặt Wed kia, nháy mắt đã hạ gục “Quân đoàn Cam” của anh trên toàn quốc, cùng với dân chúng cắn hạt dưa hóng chuyện, vì thế bây giờ trên Weibo, đề tài hot nhất là #Khương Trùng mỉm cười.

Quảng cáo này cũng làm fan của anh tăng rất nhiều, số lượng followers trên Weibo từ sáu triệu người, qua một đêm đã lên đến bảy triệu người, tạo được vị thế ổn định trong giới người mẫu, thậm chí trong giới giải trí cũng rất có danh tiếng.

Sau quảng cáo này, Lâm Giang Nam liền thành fan trung thành của Wed, đặc biệt là màn rửa mặt của Khương Trừng khiến cô rất hài lòng, phá lệ quảng cáo cho Wed trên Weibo của mình.

Vì thế, fan của cô cũng mua sữa rửa mặt Wed.

Từ khi Lâm Giang Nam chơi Weibo đến khi nổi tiếng, cô chưa từng quảng cáo gì trên Weibo, rất nhiều sản phẩm muốn cô quảng cáo, phí quảng cáo cũng rất cao nhưng đều bị cô uyển chuyển từ chối.

Buổi sáng, Lâm Giang Nam đang ngồi ở chỗ mình làm việc, đột nhiên ai đó kêu lên một tiếng “Khương Trừng”.

Khương Trừng tới.

Lâm Giang Nam “xoạt” một cái, đứng lên.

Cô vừa quay đầu đã thấy Khương Trừng đi qua cửa.

Tầm mắt Khương Trừng và cô giao nhau, Khương Trừng gật đầu nhẹ một cái rồi cười với cô.

Tim Lâm Giang Nam đập đến mức sắp nổ tung.

Ông xã! Quá đẹp trai ~\ () /~

Cho đến khi Khương Trừng đã đi qua, Lâm Giang Nam vẫn chưa phản ứng lại.

“Tiểu Miêu, Tiểu Miêu... Vừa rồi Khương Trừng cười với chị, anh ấy cười với chị... Trái tim tôi...” Kim Giai Giai túm tay áo Lâm Giang Nam thật mạnh, lắc lắc, lắc lắc.

Lâm Giang Nam cúi đầu nhìn cô ấy một cái, hai tay Kim Giai Giai che mặt, có vẻ rất ngại ngùng.

“Đừng có háo sắc nữa, mau làm việc đi.” Cô mỉm cười vuốt tóc cô ấy.

“Nhưng Khương Trừng cười với chị, anh ấy cười với chị!”

“Được được được, anh ấy cười với chị, chị mau đi chỉnh ảnh đi.”

“Hừ, chắc chắn là em ganh tỵ với chị.” Kim Giai Giai kiêu ngạo nói, sau đó về chỗ của mình.

Lâm Giang Nam cười nhẹ.

Khi cô chuẩn bị quay về chỉnh ảnh người mẫu, đột nhiên một tách cà phê nóng được đặt trước mặt cô.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại.

Không phải là Trì Nguyên sao?

Từ lần cô giúp Trì Nguyên chỉnh ảnh, quan hệ giữa hai người cũng dần tốt đẹp hơn, hơn nữa Trì Nguyên là người năng nổ, biết nói chuyện lại vui tính, thường chọc cho Lâm Giang Nam vui vẻ, cho nên quan hệ giữa hai người tự nhiên cũng thân thiết.

“Cho em?”

“Còn ai nữa?” Trì Nguyên thấy chỗ bên cạnh cô không có ai, liền ngồi xuống.

Lâm Giang Nam cũng không khách khí với anh, vươn tay cầm lấy tách cà phê nóng.

Bàn tay có chút lạnh lẽo một lúc sau đã ấm lên.

“Tập ảnh lần trước em chỉnh cho anh, chị Mạn rất hài lòng, đặc biệt là nữ minh tinh Hà Ý gì đó, sau khi kiểm tra ảnh cũng rất hài lòng.”

Nghe được lời của Trì Nguyên, Lâm Giang Nam đang nhấp một ngụm cà phê, thiếu chút nữa là phun ra.

Cô đã PS thành vậy, còn có thể không hài lòng sao?

Con gái là như vậy, ảnh của mình, dù cho PS quá tay, không còn giống mình thì chỉ cần đủ đẹp, các cô ấy vẫn sẽ rất vui vẻ.

Aizz, đây là thiên tính của con gái.

Chỉ cần đẹp, còn lại thế nào cũng được.

“Cả ảnh của Khương Trùng nữa, chị Mạn cũng rất hài lòng.”

Lâm Giang Nam uống một hớp cà phê: “Ảnh của Khương Trùng em không PS nhiều, đâu có chỗ nào để xuống tay.”

Trì Nguyên nhìn cô một cái, nói: “Cũng đúng, thân là đàn ông, đôi khi anh còn bị Khương Trùng mê hoặc, Khương Trùng đúng là quá hoàn mỹ.”

Lâm Giang Nam dừng động tác uống cà phê, đột nhiên nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt không cần nói cũng biết.

Trì Nguyên cảm giác Lâm Giang Nam nhìn chằm chằm mình, không cần đoán anh cũng biết cái đầu đưa của cô đang nghĩ gì.

Anh không khỏi cốc đầu cô một cái.

Lâm Giang Nam che đầu kêu đau.

“Nghĩ cái gì đấy, anh là một người đàn ông đúng chuẩn.”

“Đàn ông đúng chuẩn thì đúng chuẩn đi, anh đánh em làm gì?” Lâm Giang Nam trừng mắt nhìn anh một cái.

Trì Nguyên cười.

Bộ dạng xù lông của cô đúng là đáng yêu.

“Ai bảo em nghĩ vậy?”

“Ai nghĩ vậy, là anh tự nói mình bị Khương Trùng mê hoặc, trách em làm gì.” Lâm Giang Nam liếc anh một cái, tiếp tục nói.

“Em...” Trì Nguyên lại không nhin được mà gơ tay lên.

Lâm Giang Nam theo bản năng che đầu lại.

...

Giữa trưa, sau khi ăn cơm với Kim Giai Giai xong.

Mới vừa về phòng làm việc, Kim Giai Giai đã kéo cô chạy lên tầng.

“Làm gì đấy?” Cô hỏi.

“Mang em đi xem Khương Trùng, nghe nói bây giờ anh ấy đang chụp hình trên tầng, thế nào, có muốn đi xem không?” Kim Giai Giai xấu xa chớp mắt với cô.

Tròng mắt Lâm Giang Nam đảo một vòng, khuôn mặt mừng rỡ.

“Đi đi đi.”

Thế là hai người lén lút bò lên tầng.

Hai người ngồi xổm bên ngoài, xem lén qua khe cửa.

Qua khe cửa, Lâm Giang Nam thấy được Khương Trùng.

Trên người Khương Trùng là áo len cổ tròn màu xanh, quần tây thẳng thớm màu xanh đen, dép đi trong nhà họa tiết da báo mềm mại.

Anh ngồi trên sàn nhà, lưng dựa vào tường, một bàn tay thon dài cầm ống nhòm loại nhỏ, mặt hướng về phía trước, tay còn lại mang vòng tay họa tiết ống nhòm, nửa hồ đặt trên sàn nhà.

Một mắt anh khép hờ, một mắt mở to, tóc không chút cẩu thả, toàn bộ đều được chải lên.

“Trời ạ, quá đẹp trai, quá đẹp trai, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Kim Giai Giai đã không che dấu nổi nội tâm kích động, vờ vò quần áo Lâm Giang Nam, bắt đầu rung rung lắc lắc.

Lâm Giang Nam cũng không rảnh lo việc cô ấy sắp túm rách quần áo mình, đôi mắt cô đặt trên người Khương Trùng, chưa từng rời đi.

“Được, kết thúc. Chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút, sau đó chụp kiểu khác.”

Khương Trùng đứng dậy, anh vờ vờ quần áo trên người, sau đó đưa ống nhòm trong tay cho Tần Hiểu Thiên.

“Cậu đi thay quần áo đi, lát nữa còn phải chụp tiếp.”

“Ừ.”

Khương Trùng bước từng bước dài đến phòng thay đồ cách vách.

“Hai người ở đây lén lút làm gì đấy?”

Lúc Lâm Giang Nam, Kim Giai Giai đang đắm chìm trong nhan sắc của Khương Trùng, đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói, dọa cho các cô hoảng sợ.

Các cô xoay người, liền thấy Trì Nguyên đang khoanh tay, đứng nhìn các cô.

Thấy là Trì Nguyên, hai người nhanh chóng bình tâm trở lại.

“Trì Nguyên, anh có biết dọa như vậy sẽ hù chết người khác không!” Kim Giai Giai trừng mắt với anh một cái.

“À, vậy em có biết, không làm chuyện trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa không?” Trì Nguyên mỉm cười.

“Hừ!”

Trì Nguyên đi đến bên cạnh các cô, cũng nhìn thoáng qua bên trong, vừa lúc nhìn thấy Khương Trùng bước ra từ phòng thay đồ.

“Anh còn thắc mắc giữa trưa hai người các em ở đây làm gì, thì ra là nhìn lén Khương Trùng.”

“Cái gì mà nhìn lén, đây gọi là thưởng thức. Thưởng - thức. Tiểu Miêu, em nói xem có đúng không?” Kim Giai Giai dùng khuỷu tay chọc chọc Lâm Giang Nam.

“Dạ dạ, đúng, là thưởng thức.” Lâm Giang Nam liếc mắt nhìn Kim Giai Giai một cái, sau đó nhanh chóng tỏ vẻ tán đồng.

“Thưởng thức cơ đấy, đã đến giờ làm việc. Kim Giai Giai, còn không mau xuống làm việc, nếu không để Tần Duyệt nhìn thấy, tháng này đừng mong có đủ tiền lương.”

“Aizz... Anh đừng có nhắc đến cô ta, phiền chết đi được.”

Nhắc đến Tần Duyệt, Kim Giai Giai liền đau đầu. Tần Duyệt là bạn học cao trung với cô, từ cao trung hai người đã đối chọi gay gắt, bây giờ lại làm chung một phòng làm việc, Tần Duyệt còn là cấp trên của cô.

Bởi vì được cô ta ban tặng, cô ký hợp đồng với phòng làm việc này hơn hai năm, chưa từng có tháng nào lãnh lương đầy đủ.

Đến trễ, trừ 50.

Về sớm, trừ 50.

Tóc quá loạn, trừ 100.

Quần áo không sạch sẽ, trừ 100.

Cả phòng làm việc ai cũng biết nhiếp ảnh gia Kim Giai Giai và Tần Duyệt bất tự không hợp.

Lâm Giang Nam lặng lẽ nhìn cô ấy một cái, sự tích về Kim Giai Giai và Tần Duyệt cô đã nghe qua.

Cô cũng gặp Tần Duyệt vài lần, thoát nhìn thì không dễ ở chung, cho nên Lâm Giang Nam nhìn thấy cô ta cũng chỉ gật đầu, không giao tiếp gì nhiều.

Lâm Giang Nam lại nhìn thoáng qua Khương Trùng.

“Đi thôi, em cũng muộn.” Trì Nguyên đi đến, choàng tay qua cổ Lâm Giang Nam, kéo cô rời đi.

“Đau, Trì Nguyên anh mau bỏ ra, cổ em đau.” Lâm Giang Nam vừa bị anh kéo đi, vừa lẩm bẩm.

Lại dám làm cô đau như vậy, Trì Nguyên, cái tên khốn kiếp này!

Thật ra hai người họ không biết, khi Trì Nguyên xoay người rời đi, Khương Trùng liền nghe được giọng của Lâm Giang Nam, cho nên đặc biệt đi đến cửa.

Vừa lúc nhìn thấy Trì Nguyên kéo Lâm Giang Nam rời đi, anh nhìn bóng dáng hai người, không biết là đang nghĩ gì.

“Khương Trùng, Khương Trùng?”

Tần Hiểu Thiên gọi vài tiếng Khương Trùng. Khương Trùng vẫn luôn đứng cạnh cửa, cũng không đáp lại

anh, vì thế anh lại phải đi qua.

Anh vỗ lên vai Khương Trùng, thò đầu nhìn ra.

Nhưng bên ngoài không hề có gì.

“Bên ngoài có gì đâu, cậu lại nhìn cái gì đấy?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Không có gì.” Khương Trùng xoay người, về lại chỗ ngồi của mình.

Tần Hiểu Thiên lắc đầu, sau đó bỏ đi.

15. Chương 18: Thư Mời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam đứng trước cửa bãi đỗ xe.

Từng đợt gió lạnh luồn vào cổ, cô nhanh tay quần chặt khăn quàng, bọc mình lại một cách kín mít.

Khi Khương Trùng đi lấy xe, vừa lúc gặp Tần Hiểu Thiên và Hình Mạn.

“Muốn đi uống rượu không?” Tần Hiểu Thiên hỏi.

Khương Trùng biết quan hệ giữa Tần Hiểu Thiên và Hình Mạn, từ khi quen Tần Hiểu Thiên, anh cũng đã quen luôn Hình Mạn.

“Không, hai người đi đi.”

Khương Trùng mở cửa xe, ngồi vào, sau đó nói lời tạm biệt.

Hình Mạn cười cười: “Vừa rồi em thấy Khương Trùng nói gì đó với Giang Nam, hai người này nhất định không bình thường.”

Tần Hiểu Thiên: “Cậu ta thanh tâm quả dục nhiều năm như vậy, khó có lúc nghĩ được mùi thức ăn mặn.”

Hình Mạn bị Tần Hiểu Thiên chọc cho bật cười, nếu Khương Trùng nghe được lời này, không chừng có thể dùng ánh mắt làm đông chết anh.

Khương Trùng nhanh chóng ra đến cửa bãi đỗ xe, anh dừng lại, sau đó giúp Lâm Giang Nam mở cửa xe.

“Lên đi.”

Lâm Giang Nam ngồi xuống, tự giác thắt dây an toàn.

Khương Trùng nhìn thoáng qua ngón tay vì lạnh mà đỏ lên của cô, vươn tay lấy một cái túi sưởi tay ở ghế sau.

Lâm Giang Nam nhận túi sưởi tay mà Khương Trùng đưa qua.

Hừm... Garfield...

Có thể là do ánh mắt của Lâm Giang Nam quá mức trần trụi, cho nên Khương Trùng không nhìn được mà ho nhẹ một cái.

“Không phải tôi mua, là anh Hiếu Thiên mua.”

Lâm Giang Nam cười cười: “Vâng vâng.”

Túi sưởi tay của nam thần... Trong đầu cô tự động hiện lên hình ảnh nam thần dùng túi sưởi tay này, nghĩ lại thì đúng là đáng yêu, đáng yêu không nói nên lời.

Cô cho tay vào bên trong, bên trong là nhung, sờ lên vừa mềm vừa tinh tế, không quá vài phút, toàn bộ bàn tay đã ấm lên.

“Nam thần, bên trong là nhung à?”

“Khương Trùng.”

“Hả?” Lâm Giang Nam nghi hoặc nhìn anh, cô biết anh tên Khương Trùng mà.

“Gọi tôi là Khương Trùng.”

Khương Trùng vừa lái xe, vừa nhàn nhạt nói.

Lâm Giang Nam ôm túi sưởi, không khỏi nuốt nước miếng.

Gọi tên nam thần sao?

“Khương... Khương Trùng...”

“Ừ? Kêu tôi làm gì?”

Lâm Giang Nam: “...”

“Không phải anh bảo tôi gọi sao?” Lâm Giang Nam có chút mờ mịt.

Khương Trùng nhìn cô một cái, không kiềm chế được mà bật cười.

Đúng là đáng yêu.

“Ừ, đúng vậy.”

Lâm Giang Nam, đây là nam thần đang đùa giỡn cô sao?

“Cái này là nhung à?”

“Không phải.”

“À.”

Nếu không phải là nhung, vậy thì chỉ có một khả năng.

Ha ha ha ha, có thể là bởi vì túi sưởi này nam thần đã từng dùng, cho nên cô cho tay vào tự nhiên cũng ấm lên ~

Nhưng mà nói như vậy, có phải sẽ bại lộ tâm tư nhỏ của cô không ~

Khương Trùng đưa Lâm Giang Nam về đến trước cửa tiểu khu.

Khương Trùng dừng xe xong, Lâm Giang Nam vươn tay mở cửa xe.

“Hôm nay cảm ơn anh đã đưa tôi về, nam thần ~”

Khương Trùng lắc đầu với cô.

“Về sớm đi.” Anh nói.

“Được ~” Lâm Giang Nam cười lại thật tươi.

Sau khi Lâm Giang Nam đi vào tiểu khu, Khương Trừng quay đầu xe rời đi.

Về đến nhà, chuyện đầu tiên Lâm Giang Nam làm là mở điều hòa, bởi vì bên ngoài thật sự rất lạnh.

Mở điều hòa xong, cô mới bắt đầu làm cơm chiều.

Longleg thấy cô về, vui vẻ chạy loanh quanh chân cô, Lâm Giang Nam bế nó vào lòng.

Cô đi đến trước tủ lạnh, trong tủ lạnh còn rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, có rau dưa, cũng có thịt, thế nên tối nay cô sẽ chuẩn bị làm lẩu, mùa đông lạnh lẽo mà ăn lẩu thì không còn gì có thể sướng hơn.

Giờ này chắc Hạ An Ninh cũng đang trên đường về, cuối tuần cô ấy thường dạy vào ban ngày, còn thứ hai đến thứ sáu thì lịch học chủ yếu vào buổi tối.

Cô làm xong lẩu, chắc là cô ấy cũng về đến nhà.

Thế là cô âu yếm Longleg một lúc, đang chuẩn bị bắt đầu làm bữa tối thì nhận được WeChat của Hình Mạn.

Mấy ngày nay anh Vương xin nghỉ, cho nên trước mắt việc chụp hình của Khương Trừng đều giao cho cô.

Hình Mạn xem qua ảnh Lâm Giang Nam chụp, cô vẫn biết Lâm Giang Nam có tiềm lực, hôm nay vừa nhìn đã nhận ra, chuyện Lâm Giang Nam đứng vững gót chân chỉ là chuyện sớm muộn, nếu Lâm Giang Nam đã có năng lực như vậy, cô cũng không ngại làm Bá Nhạc [1] một lần, ở sau thúc đẩy một phen.

[1] Bá Nhạc: là người sống ở thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ những người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

Lâm Giang Nam nhắn tin trả lời WeChat.

Bây giờ tâm tình cô rất tốt, vừa ngâm nga vừa vo gạo, vo xong liền cho vào nồi cơm điện.

Cô nấu nước canh đầu tiên, khi nước canh chưa sôi thì đi rửa rau và thịt, sau đó tách ra, trang trí trên rổ.

Một lát sau, nước canh đã sôi trào, cô bỏ một vài gia vị lẩu vào, mùi hương lập tức phiêu tán trong không khí.

Khi Lâm Giang Nam vừa sắp thịt cùng rau lên bàn, Hạ An Ninh cũng về đến.

Vừa vào cửa, cô ấy đã lập tức đá phăng đôi bốt Martin [2], sau đó cũng không thèm mặc dép đi trong nhà, chạy tới bàn ăn, dù sao phòng khách cũng bật điều hòa, vô cùng ấm áp, mang hay không đều không sao cả.

Lâm Giang Nam nhìn bộ dạng hấp tấp của Hạ An Ninh, không khỏi bật cười.

“Rửa tay ăn cơm đi.”

“Được rồi, Tiểu Miêu nhà ta đúng là tốt nhất, ba ba rất vừa lòng.” Cô ấy nói xong liền chạy vào phòng vệ sinh.

Chờ khi cô ấy đi ra, Lâm Giang Nam đã bày biện xong xuôi.

Hôm nay hiếm khi Lâm Giang Nam không up ảnh lên Weibo, mà là up video ngắn.

Lâm Tiểu Miêu V: Lần sau sẽ phát live stream cách nấu, lần này các cậu xem bọn mình ăn là được (-)

Trong video là một nồi lẩu lớn đỏ rực, gia vị gì cũng có, nhiều loại nấm như nấm sò, nấm hương, còn có cá viên, trứng cút...

Bởi vì đang đặt trên bếp để đun sôi, cho nên nước lẩu sôi trào, xung quanh để các nguyên liệu.

Có cải thìa, cải trắng, rau xà lách, rau thơm, còn có thịt bò, thịt lợn, cánh gà, thịt xông khói...

Muốn bao nhiêu phong phú liền có bấy nhiêu phong phú.

Trong video, không chỉ có cô và A Ninh lộ mặt, mà bé Longleg cũng vậy.

Bức ảnh lúc sáng cô đăng đã hành hạ dạ dày bao nhiêu người, bây giờ là video mỹ thực trực tiếp, hơn nữa còn là lẩu.

Sau khi bỏ điện thoại xuống, hai người vây quanh nồi lẩu, vừa ăn vừa nhúng, quả thực là vô cùng sung sướng.

Nồi lẩu cay thật sự đủ vị, vừa rất vừa cay, nóng tươi ngon, ăn xong nồi lẩu thì mồ hôi đầm đìa, nhưng rất sảng khoái.

Ăn cơm xong, đột nhiên Lâm Giang Nam phát tác ung thư lưỡi, chỉ nằm một chỗ, nhất quyết không chịu đi rửa bát, cho nên trọng trách đành giao cho Hạ An Ninh.

Lâm Giang Nam ngồi ở trên sofa, ôm camera xem ảnh Khương Trừng mà cô chụp hôm nay, sau đó điện thoại đặt trên đùi đột nhiên rung lên.

Cô lấy điện thoại.

Màn hình hiển thị có thông báo Weibo chưa đọc, hơn nữa còn là một tài khoản được đánh dấu V.

Cô nhìn thoáng qua, là Hà Kỳ Đậu.

Hà Kỳ Đậu là một vlogger hồng cô biết trên mạng, cô ấy là một người mẫu ảnh, thường xuyên up hình phối quần áo, thuận tiện mở rộng Taobao [3] của cô ấy.

[3] Taobao là trang mạng mua sắm trực tuyến Hoa ngữ tương tự Amazon, eBay, có trụ sở tại Hàng Châu, Chiết Giang, do tập đoàn Alibaba vận hành.

Đồ trong tủ quần áo cô đa số đều mua ở nhà Hà Kỳ Đậu, chất lượng quần áo nhà cô ấy thật sự không tồi, kiểu dáng cũng rất đẹp.

Cô vẫn luôn thích Hà Kỳ Đậu, tương đối thích cá tính của cô ấy, cô ấy thường xuyên up vài video ngắn lên Weibo, không hề chạy quảng cáo, trong những vlogger mà cô biết, người không nhận quảng cáo chỉ có Hà Kỳ Đậu, rõ ràng có thể dựa vào mặt để kiếm ăn, nhưng người ta lại cố tình muốn dựa vào năng lực.

Cô bấm vào, là một thư mời.

Cô ấy muốn cô chụp trang phục mới ra mắt kỳ này.

Lâm Giang Nam có hơi kinh ngạc.

Tuy rằng các cô ngẫu nhiên sẽ trao đổi chút trên Weibo, nhưng cũng không có quan hệ gì lắm.

“Đang xem gì đấy?” Hạ An Ninh rửa bát xong, đi ra liền thấy Lâm Giang Nam đang ngây ngốc nhìn điện thoại.

Lâm Giang Nam đưa điện thoại cho cô ấy.

“Hà Kỳ Đậu muốn mời mình chụp hình trang phục mới ra mắt kỳ này.”

Hạ An Ninh nhìn thoáng qua.

“Hà Kỳ Đậu?”

“Ừ.”

“Lâm Giang Nam, gần đây giá trị con người cậu tăng lên khá nhiều đấy.”

Lâm Giang Nam bất mãn nhìn cô ấy: “Mình lúc nào mà chẳng vậy?”

“Ha ha, được, mình nhớ cậu là fan trung thành của quần áo nhà cô ấy, tủ đồ đa số đều là đồ nhà đó, sao còn phải do dự?”

“Không phải bây giờ mình đang đi làm à? Lỡ trùng thời gian thì làm sao?”

“Vậy cứ hỏi cô ấy thời gian cụ thể đi, cậu có rảnh không đấy, nếu mà thật sự trùng thời gian, đương nhiên phải xem trọng công việc hiện tại hơn.”

Lâm Giang Nam: “...”

Cô lấy lại điện thoại từ tay Hạ An Ninh, sau đó nhắn tin trả lời.

Hà Kỳ Đậu cũng nhanh chóng nhả lại, hẹn cuối tuần, chỉ cần hai ngày là đủ.

“Hẹn được chưa?”

“Được rồi, là hai ngày cuối tuần.”

“Ừ.”

...

Buổi tối, Khương Trùng đang chuẩn bị ngủ thì đột nhiên nhận được WeChat của Tần Hiểu Thiên.

Anh ấy gửi một tấm hình, nhưng đã làm mờ.

Tuy đã làm mờ nhưng anh vẫn có thể nhận ra, đây là lúc anh và Lâm Giang Nam đứng cạnh nhau hồi chiều.

Khương Trùng: Bản gốc đâu?

Một lát sau Tần Hiểu Thiên mới trả lời.

Tần Hiểu Thiên: Cậu muốn bản gốc à? Cười xấu xa /

Khương Trùng: Không muốn thì hỏi làm gì?

Tần Hiểu Thiên: Cái này à ~

Khương Trùng: Xem thường / Nói đi, có yêu cầu gì.

Tần Hiểu Thiên: Quả nhiên vẫn là cậu hiểu anh, cuối tuần có một show thực tế, muốn cậu lộ mặt làm khách mời... Cậu tham gia, anh sẽ hai tay dâng bản gốc cho cậu.

Khương Trùng nhìn nửa câu trước, là cự tuyệt, nhưng nhìn đến nửa câu sau, anh yên lặng xóa bỏ câu từ chối

Khương Trùng: Được.

...

“Thế nào, Khương Trùng đồng ý không?” Hình Mạn hỏi.

Tần Hiểu Thiên quơ quơ cái điện thoại trong tay.

“Có bức ảnh này trong tay, anh còn sợ Khương Trùng không đồng ý sao?”

Hình Mạn cười cười: “Có bức ảnh này liền có biện pháp trừng trị Khương Trùng.”

“Cũng không hẳn, cậu ta áp chế anh nhiều năm như vậy, bây giờ anh phải từ từ tính kế.”

“Được, được, nếu mọi chuyện đã giải quyết được rồi, chúng ta cùng nhau tính chuyện của cậu đi?” Hắc Hắc cười nói, quơ quơ ly rượu trong tay.

Tần Hiểu Thiên cười, sau đó nâng ly.

Khương Trùng nhìn bức ảnh đã bị làm mờ kia, sau đó yên lặng ấn lưu lại.

Anh rời khỏi WeChat, bấm vào Weibo.

Sau khi lướt Weibo Lâm Giang Nam, anh thấy có bài đăng mới.

Là một video...

Về lẩu...

Khương Trùng lặng lẽ nhìn, cứ ngồi nhìn như vậy, anh biết nồi lẩu này rốt cuộc là ngon đến mức nào

Anh nhìn gương mặt cô trên màn hình, khóe môi không khỏi hơi nhếch lên.

Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam.

Không biết vì sao, từ khi gặp lại cô lần nữa, dường như anh cười ngày càng nhiều.

Coca ghé vào bên mép giường anh, nó ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh, không hiểu vì sao chủ nhân mình lại đột nhiên cười vui vẻ như vậy.

Nó vươn móng vuốt, sau đó vỗ vỗ chần Khương Trùng.

Khương Trùng buông điện thoại, xoa xoa đầu nó.

Coca liền bắt đầu quây, bởi vì gần đây Khương Trùng quá bận rộn, căn bản không có thời gian chơi với nó, mỗi ngày nó đều ngây ngốc trong nhà một mình.

Tâm tình Khương Trùng rất tốt, đương nhiên sẽ cùng nó chơi đùa một lúc.

...

Ngày mai Lâm Giang Nam có buổi chụp hình cả ngày ở studio, ban ngày không có thời gian rảnh, cho nên Lâm Giang Nam hẹn Hà Kỳ Đậu bảy giờ gặp mặt, thuận tiện bàn chút về hợp đồng chụp hình.

Một lát sau, cô phát hiện fan trên Weibo của mình tăng, cô bấm vào, là Hà Kỳ Đậu, đương nhiên cô cũng bấm follow lại.

Vì thế hai người liền follow nhau.

Hai người vừa follow nhau không bao lâu, fan hai nhà đã lập tức phát hiện, nữ thần nhà mình follow thêm người khác, thế là đều bấm vào xem đối phương là ai, cầu cầu kết, muốn ôm đùi.

Lâm Giang Nam thấy lượng fan đột nhiên tăng lên, ban đầu còn hơi ngây ngốc, đây là sắp nổ tung sao?

Một thời gian ngắn mà lại tăng nhiều như vậy, nhưng khi nhận được tin nhắn từ Hà Kỳ Đậu, hơn nữa thấy được lượng fan của cô ấy, cô liền hiểu rõ.

Buổi tối tắm rửa xong, sau khi đắp mặt nạ ban đêm, cô liền ngủ.

Bây giờ cô muốn ngủ sớm một chút, bảo dưỡng làn da.

Một đêm mộng đẹp.

Bởi vì tiếp nhận vị trí của anh Vương nên sáng sớm hôm sau cô đã chạy đến studio.

Khi cô dậy, phòng Hạ An Ninh vẫn đóng, cô ấy còn chưa rời giường.

Vì thế cô làm bữa sáng, để lại một phần vào lò vi sóng, mình thì ăn trước, trang điểm xong liền đến studio.

[2] Giày Martin

Video hướng dẫn làm lẫu

<https://www.youtube.com/watch?v=zXAqw0Vzr4w>

16. Chương 9: Đi Nhờ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam chống cằm nhìn ảnh của Khương Trùng trên màn hình máy tính, Trì Nguyên mới gửi không lâu cho cô, anh ấy lại cúp việc.

Nhưng mà cô rất tình nguyện.

Đây là ảnh chụp hôm nay, ngày mai mới giao, cho nên cô có thể đem về nhà chỉnh sửa.

Cô lấy USB [1], chuyển tất cả ảnh của Khương Trùng qua, vừa chuyển xong thì đã thấy Kim Giai Giai sai bước đến chỗ mình.

[1] USB (Universal Serial Bus) là một chuẩn kết nối tuần tự đa dụng trong máy tính. USB sử dụng để kết nối các thiết bị ngoại vi với máy tính, chúng thường được thiết kế dưới dạng các đầu cắm.

“Tiểu Miêu, tan tâm, tan tâm!”

Lâm Giang Nam cười cười, sau đó cất điện thoại vào túi.

“Vâng.”

“Đi cùng đi.”

“Được, chờ em thu dọn một chút.”

Lâm Giang Nam đứng dậy, dọn dẹp văn kiện trên bàn rồi cất USB, cuối cùng mới lấy áo khoác mặc vào.

Hôm nay cô mặc áo len cổ tròn màu trắng thoát nhìn rất dày, tay áo là tay bông [2], phía dưới còn có vòng lông màu đỏ vây quanh. Cái này cô mua ở nhà vông hồng Hà Kỳ Đậu, cô tương đối thích quần áo nhà cô ấy, nhưng mà nói thật, chúng thật sự rất đắt.

Bên dưới cô mặc quần jean bó, thoát nhìn rất mỏng nhưng chỉ có Lâm Giang Nam biết, thực ra bên trong là tầng tầng lớp lớp lông mịn, cho nên mặc vào rất thoải mái, lại còn có thể giữ ấm.

“Đi thôi.”

Vừa ra khỏi đại sảnh, Kim Giai Giai không nhịn được mà rùng mình.

“Sao mùa đông ở Ninh Hạ lại lạnh thế này?” Kim Giai Giai xoa xoa bàn tay.

Lâm Giang Nam lại không cảm thấy lạnh như vậy, bởi vì cô mặc rất dày.

“Mùa đông ở Ninh Hạ nổi tiếng là rất lạnh mà, chị nhìn chị đi, mặc còn ít hơn em nhiều.” Lâm Giang Nam liếc mắt nhìn Kim Giai Giai một cái.

Kim Giai Giai mặc áo len dệt thưa màu trắng [3], váy sọc xanh trắng hình ô vuông, tất chân giữ ấm màu đen, bên ngoài là áo Bomber màu xanh. Khó trách cô ấy sẽ lạnh.

“Đâu còn cách nào khác, chị là vông hồng, vông hồng thì có lạnh cũng phải chịu.”

Lâm Giang Nam vuốt vuốt tóc mình.

Cô không phải là vông hồng sao, nhưng vông hồng cũng là người mà, cô lại sợ lạnh, cho nên cô tình nguyện bọc mình đến kín mít cũng không muốn đẹp mà phải chịu lạnh.

Lâm Giang Nam lấy bao tay lông xù trong túi ra, sau đó đưa cho Kim Giai Giai bên người.

“Này, cho chị, tay chị sắp đông rồi.”

“Moah moah Tiểu Miêu, em thật tốt.” Kim Giai Giai mang bao tay, lập tức cảm thấy ấm hơn không ít.

Lâm Giang Nam cười cười, nếu không phải tay cô ấy sắp biến thành chân gà đông lạnh, cô sẽ không cho đâu.

Cô nhét tay vào túi áo khoác, bên trong có lông mịn vẫn rất ấm áp.

Nhà Lâm Giang Nam và nhà Kim Giai Giai ở hai hướng hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng các cô vẫn có thể cùng đi một đoạn đường, đến ngã rẽ thì đường ai nấy đi.

“Tiểu Miêu, trả cho em này.” Kim Giai Giai nói xong thì định cởi bao tay đưa cho Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam nhanh chóng ngăn lại.

“Không cần đâu, chị cứ mang về nhà đi, ngày mai trả cho em cũng được.”

Kim Giai Giai do dự một chút, cuối cùng vẫn không cương quyết lấy ra, bởi vì trời thực sự rất lạnh!!!

“Moah moah.”

“Moah moah.”

“Chị đi trước đây, ngày mai gặp lại.” Kim Giai Giai vẫy tay với cô.

“Vâng, ngày mai gặp.” Lâm Giang Nam cũng vẫy tay lại.

Sau khi Kim Giai Giai đi rồi, Lâm Giang Nam liền đứng ở ven đường chuẩn bị bắt xe.

Cô không muốn chờ xe buýt, không biết phải chờ đến khi nào, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà, ôm Longleg nhà cô, vùi vào ổ chăn thoải mái để chịu ngủ một giấc.

Chỉ tưởng tượng cũng đã thấy hạnh phúc.

Nhưng cô đứng vài phút vẫn không có một chiếc taxi nào đi qua, có đi qua thì cũng là đang đi đón khách. Cô chỉ có thể khoanh tay, tiếp tục đứng đây chờ xe.

...

Khương Trùng đi ra khỏi bãi đỗ xe, liếc mắt một cái liền thấy Lâm Giang Nam đứng ở ngã tư đường.

Hình như cô đang đợi xe.

Anh quay tay lái, lái xe qua.

Lâm Giang Nam nhìn thấy một chiếc xe, nếu cô không nhìn lầm thì chiếc xe đó hình như đang đến chỗ mình.

Quả nhiên.

Khương Trùng dừng xe trước mặt Lâm Giang Nam, Lâm Giang Nam không thấy rõ người bên trong, cho đến khi Khương Trùng hạ kính xe xuống cô mới phát hiện, bên trong chính là ông xã nhà cô!

“Đang chờ xe à?” Anh hỏi.

Căn bản Lâm Giang Nam không ngờ sẽ có một ngày Khương Trùng dừng xe trước mặt cô, cùng cô nói chuyện.

Cô kích động đến mức nói không ra lời, chỉ có thể gật đầu một cái.

“Vẫn chưa có xe sao?”

Cô tiếp tục gật đầu.

“Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Cô vẫn gật đầu, nhưng gật xong mới phản ứng lại.

Vừa rồi... Vừa rồi nam thần nói cái... Cái gì?

Đưa cô về nhà?

Bây giờ Lâm Giang Nam rất muốn trộm véo mình một cái, tự nói với mình, đây không phải mơ, đây là sự thật!

“Không cần tôi đưa à?”

“Hả?”

“Đương nhiên không phải, cần cần!”

Nói giỡn, sao cô có thể không cần, đây là cái bánh từ trên trời rơi xuống, còn là bánh có nhân!

Lâm Giang Nam nhanh chóng chạy đến, vươn tay mở cửa xe. Vừa ngồi xuống, cô lập tức cảm giác được một luồng gió ấm phả vào người, trong xe bật điều hòa.

Không lâu sau, cả người cô đã ấm lên.

Dọc theo đường đi, Khương Trùng đều im lặng, chỉ chuyên chú lái xe.

Lâm Giang Nam ngoan ngoãn ngồi yên, tay rất quy cũ nắm lại, đặt trên đầu gối, chẳng khác gì dáng ngồi của học sinh tiểu học.

Bởi vì Khương Trùng không nói gì, cho nên cô cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu nhìn mu bàn tay mình, sau đó nhìn trộm anh vài lần, rồi lại cúi đầu rất nhanh.

Rất cuộc ở lần thứ N nhìn trộm anh, Khương Trùng cũng mở miệng.

“Tôi đẹp vậy à?”

Mặt Lâm Giang Nam liền đỏ ửng lên.

“À...” Cô ấp úng nói không ra lời.

Đúng là xấu hổ, nhìn lên thì thôi, kết quả còn bị người ta phát hiện.

“Hả?” Khương Trùng thấy đầu cô càng ngày càng cúi thấp, hận không thể nhét vào đầu gối thì không kiềm chế được trêu chọc cô.

“Đẹp... Đẹp.” Lâm Giang Nam nhỏ giọng nói.

Khương Trùng nở nụ cười.

Lâm Giang Nam bị nụ cười của Khương Trùng làm cho ngây người, bởi vì Khương Trùng nổi danh là người lạnh lùng, cô chưa từng thấy anh cười sáng lạn như vậy.

“Anh cười lên đẹp quá.” Cô buột miệng thốt ra.

Vừa dứt lời, Lâm Giang Nam liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, cô vừa nói bậy bạ gì đấy!

Lần này Khương Trùng không trêu chọc cô nữa, chỉ nhẹ nhàng cong môi mỉm cười.

Khương Trùng đưa Lâm Giang Nam đến cửa tiểu khu nhà cô.

Sau khi xuống xe, Lâm Giang Nam gõ gõ kính xe.

Khương Trùng hạ kính xe xuống.

“Hôm nay rất cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí, mau lên nhà đi.”

“À... Được.”

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam cho đến khi cô khuất bóng, sau đó mới lái xe rời đi.

Khương Trùng dừng xe trong bãi đỗ xe ngầm rồi trực tiếp đi thang máy lên.

Vừa vào nhà, Coca lập tức vọt đến, hai chân nhảy lên đùi anh.

“Đừng nhìn, hôm nay không mua đồ ăn cho mày.” Khương Trùng nói.

Nghe vậy, Coca không thèm nhìn anh cái nào nữa, cao ngạo chạy đến sô pha, trực tiếp nhảy lên, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu chợp mắt.

Khương Trùng thấy bộ dạng cao ngạo của Coca thì lắc đầu cảm thán: “Đồ vô lương tâm.”

Anh đổi giày, đi đến sô pha ngồi xuống rồi vươn tay sờ Coca.

“Hôm nay tao cố ý không mua, mày thật sự phải giảm béo, Coca.”

Nhưng Coca vẫn nhắm mắt như cũ, không hề để ý đến anh.

Khương Trùng bất đắc dĩ, đây đâu phải là nuôi sủng vật, nó có khác gì tổ tông không?

Nhớ đến Lâm Giang Nam lúc ở trên xe, thật ra cô xấu hổ cũng rất đáng yêu. Nghĩ đến đây, anh bắt giác nở nụ cười.

Hôm nay tâm tình tốt, cho nên anh sẽ không ăn mì gói, quyết định gọi cơm ở ngoài.

Lâm Giang Nam về đến nhà, vừa nằm trên sô pha chưa lâu thì đột nhiên nghe tiếng đập cửa bên ngoài.

Ai lại đến vào giờ này?

Cô có chút nghi hoặc nhưng vẫn đứng dậy mở cửa.

Lâm Giang Nam mở cửa, đây không phải là Thái Hậu nương nương nhà cô sao?

“Thái Hậu, sao người lại đến đây?” Lâm Giang Nam nhanh chóng cầm túi đồ ăn trong tay mẹ Lâm.

Thái Hậu là xưng hô của Lâm Giang Nam với mẹ từ nhỏ đến lớn, mẹ Lâm cũng vì vậy mà luôn cảm thấy mình là Thái Hậu nương nương trong Hoàn Châu Cách Cách [4].

[4] Bộ phim truyền hình cổ trang Hoa ngữ nổi tiếng, chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nữ tác giả Quỳnh Dao

“Mẹ ở gần đây làm chút chuyện, thuận tiện đến thăm con.”

Mẹ Lâm đến, Longleg cũng rất hưng phấn chạy đến.

Mẹ Lâm nhìn Longleg, cười nói: “Mấy ngày không gặp, Longleg lại béo thêm không ít rồi.”

Lâm Giang Nam đặt túi đồ ăn trong phòng bếp, nghe thấy mẹ mình nói vậy liền nhô đầu ra: “Có gì lạ đâu, nó còn ăn nhiều hơn cả con, sao mà không béo được?”

Mẹ Lâm cười, đi vào phòng bếp: “Mẹ mua đồ làm thịt bò xào tiêu đen [*] mà con thích nhất, lát nữa sẽ làm cho con ăn.”

“Quá tuyệt vời, đã lâu con không ăn thịt bò xào tiêu đen của Thái Hậu.” Lâm Giang Nam ôm mẹ Lâm làm nũng.

“Con bé này, buông ra, đã lớn vậy rồi mà còn làm nũng.”

“Thái Hậu, người có muốn con giúp người rửa rau không?”

“Không cần, con cứ chờ ăn đi.”

Lâm Giang Nam sờ mũi.

Có Thái Hậu chính là tốt như vậy, không cần tự nấu cơm ~

Lâm Giang Nam ôm Longleg ngồi trên sofa xem TV, trong phòng bếp truyền đến âm thanh lạch cạch, không lâu sau, cô đã ngửi thấy mùi hương thơm ngon của đồ ăn.

“Lâm Tiểu Miêu, lại đây ăn cơm.”

“Tới đây ạ.”

Lâm Giang Nam nhìn một bàn đầy đồ ăn, thiếu chút nữa là chảy nước miếng.

Cô không chờ nổi, gấp một miếng thịt bò còn nóng bỏ vào miệng.

“Phù... Ngon quá!”

Mềm mềm thơm thơm.

“Ngon thì ăn nhiều một chút.” Mẹ Lâm gấp cho cô thêm vài miếng thịt bò.

“Đúng rồi, con biết không, con trai lớn của cô Đường đã trở về từ nước M rồi, lần trước mẹ có gặp qua, bề ngoài rất tuấn tú lịch sự, khôi ngô phóng khoáng...”

“Dừng dừng dừng... Thái Hậu, ý của người cũng quá rõ ràng đi?” Lâm Giang Nam gấp thêm một miếng thịt bò bỏ vào miệng, sau đó cắt lời mẹ Lâm.

“Nếu đã biết như vậy, con cũng nên hiểu đi.”

“...”

“Tiểu Miêu à, con nói xem, con cũng đâu còn nhỏ, sao không mau tìm bạn trai, con không vội nhưng mẹ và bố con đều vì con mà nôn nóng.”

“Chẳng lẽ đây là Hoàng Thượng chưa vội, thái giám đã gấp trong truyền thuyết?”

Mẹ Lâm: “...”

Lâm Giang Nam buông đũa, nói: “Thái Hậu nương nương, con mới 23 tuổi thôi, chỉ mới tốt nghiệp đại học.”

“23? Đã 23 rồi, con còn thấy mình trẻ sao?”

“Chứ sao nữa ạ? Con có hơn ba triệu fan, còn sợ gả không được?” Lâm Giang Nam khoe khoang.

“Những người như con thì có khác gì diễn viên, không phải dùng mặt đổi cơm sao? Đến khi con hai tám, hai chín tuổi, để mẹ xem ba triệu fan của con còn được bao nhiêu.”

“ ... ”

- _____

Chú thích thêm:

[2] Áo tay bông

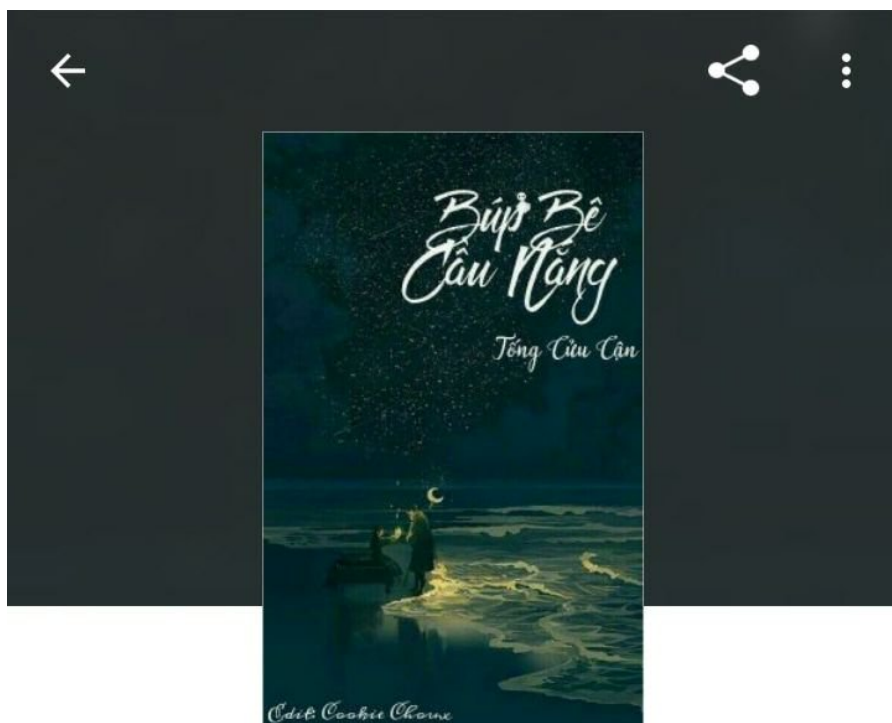
[3] Áo len dệt thưa

Video hướng dẫn làm thịt bò xào tiêu đen

https://www.youtube.com/watch?v=VzQf03h_QrU

Mừng quá cả nhà oiiiiiii /tung bông/

[Edit - Hiện Đại] Búp Bê Cầu Nặng - Tống Cửu Cận

Cookiechoux

👁 1 K Lượt đọc

★ 172 Lượt bình chọn

☰ 79 Phần

Chỉnh sửa

Xem trước

77 - nguyênsang

Xem tất cả các hạng xếp hạng

♣ Tên Hán Việt: Ngã Đích Miêu Hệ Nữ Hữu / Ta Miêu Hệ Bạn Gái

♣ Tác giả: Tống Cửu Cận

♣ Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, HE, Showbiz, Song khiết Một củn Ấm ản Tình cảm Duyên trời

17. Chương 19: Quân Đoàn Cam

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khi Lâm Giang Nam đến studio, Khương Trừng vẫn chưa tới.

Vì thế cô nhàm chán điều chỉnh camera.

Cô ra bên ngoài, thử chụp vài bức ảnh.

Khi cầm camera xoay người, Khương Trừng không một tiếng động xuất hiện trong màn ảnh của cô.

Anh đang ngược sáng đi đến.

Trong cùng anh mang áo giữ ấm, bên ngoài là áo len cao cổ màu xám, ngoài cùng là áo khoác phao bánh mì, hai bên có hai túi rất lớn, tay anh đặt trong túi.

Dưới thân anh mang quần jean xăn lai, giày thể thao Hàn Quốc Runzsd [1] hai màu trắng đen.

Lâm Giang Nam theo bản năng ấn chụp.

...

“Chụp gì đấy?” Khương Trừng hỏi.

“Thử máy ảnh chút thôi, không có gì...” Lâm Giang Nam cười cười với anh.

“Đúng rồi, sao chỉ có mình anh? Anh Hiểu Thiên đâu?” Vì phòng ngừa Khương Trừng nhìn ra manh mối, Lâm Giang Nam nhanh chóng dời đề tài.

“Hừm... Không chừng hiện tại anh ấy còn đang say giấc.”

“Vậy hôm nay anh ấy không đến à?”

“Ừ, có lẽ vậy, dù sao anh ấy tới hay không cũng không có gì khác nhau.”

Lâm Giang Nam: “...”

Nếu anh Hiểu Thiên biết Khương Trừng nói như vậy, không chừng sẽ rơi lệ đi.

...

Bởi vì đã chụp hình cả một ngày hôm qua, cho nên hôm nay Lâm Giang Nam cũng thuận tay hơn, hai người phối hợp ăn ý, việc chụp hình diễn ra rất thuận lợi.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trừng trên màn ảnh, không thể không nói, Khương Trừng thật sự quá hoàn mỹ.

Dù anh chỉ tùy ý ngồi ở chỗ kia, nhưng chụp từ góc nào cũng mang lại cảm giác thời thượng.

Buổi chiều, bọn họ dời địa điểm quay chụp.

Bởi vì chiều nay chụp ảnh phong cách đường phố, thế nên nhân viên công tác đều đến đại lộ Long Dương.

Lâm Giang Nam không có xe, vốn cô định đi cùng các nhân viên công tác, nhưng cô còn chưa kịp mở lời thì Khương Trừng đã dừng xe trước mặt.

Ý tứ rất rõ ràng, Lâm Giang Nam cũng không ra vẻ, mở cửa xe ngồi vào.

Đoàn người nhanh chóng đến đại lộ Long Dương.

Lúc đoàn người đến đại lộ Long Dương, nơi đây đã tụ tập đầy fangirl - được gọi là Cam của Khương Trùng. Nhóm Cam biết hôm nay Khương Trùng sẽ chụp hình ở đại lộ Long Dương, cho nên đã ồ ạt tập trung từ sớm, muốn tận mắt thấy phong thái của nam thần.

Lâm Giang Nam nhìn quân đoàn Cam tấp nập bên ngoài, cửa sổ xe Khương Trùng dùng kính đặc chế, bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong.

Nhìn cảnh tượng như vậy, đột nhiên cô có chút khiếp đảm.

Nếu bây giờ cô cứ trắng trợn táo bạo xuống xe cùng nam thần, có phải sẽ bị thịt luôn không?

Lúc lên xe cô không nghĩ đến vấn đề này, bây giờ đã hối hận đến mức ruột cũng biến thành màu xanh.

“Xuống xe đi.” Khương Trùng dừng xe, quay sang nói với Lâm Giang Nam.

“Hả... À...” Lâm Giang Nam hậm hực nhìn đám người bên ngoài cửa sổ xe, cô phải có bao nhiêu dũng khí mới dám bước ra ngoài đây?

Khương Trùng vừa xuống xe, Lâm Giang Nam lập tức nghe thấy tiếng thét chói tai đến kinh thiên động địa bên ngoài cửa sổ.

Khương Trùng nhìn fan của mình, sau đó nhìn lại Lâm Giang Nam còn trốn ở trong xe, đến lúc này mới hiểu ra, anh nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, sau đó theo nhân viên công tác đến phố trung tâm đại lộ Long Dương.

Fan thấy Khương Trùng đi đến phố trung tâm, tất cả đều lập tức di chuyển theo chân Khương Trùng.

Không bao lâu sau, một lượng lớn fan vừa vây quanh đây đã rời đi không còn một bóng người, sức ảnh hưởng của Khương Trùng thực sự quá lớn.

Lâm Giang Nam thấy mọi người đã đi theo Khương Trùng, lúc này mới mở cửa xe, đeo camera lên cổ, rón ra rón rén đi phía sau, đến khi hoàn toàn rời xa xe Khương Trùng, thành công lẩn vào quân đoàn Cam, sống lưng cô mới thả lỏng.

Khi Lâm Giang Nam đến được nơi chụp hình, cô đã mệt muốn chết, chen chúc một chỗ thế này, nhóm fangirl thiếu chút nữa là kẹp cô đến không thở nổi, lại còn bị không ít fangirl xem thường.

Lúc ấy Lâm Giang Nam chỉ muốn ngẩng đầu lên trời hét lớn.

Bảo bối một tim!

Sau khi tới nơi, Khương Trùng ngồi ở khu vực nghỉ ngơi, khu vực quay chụp đã được ngăn cách, nhân viên công tác và một ít nhân viên quản lý của đại lộ Long Dương phải chạy ra ngăn fangirl lại.

Lâm Giang Nam rất vất vả mới chui ra phía trước được.

Nhân viên công tác thấy là cô, liền cho đi vào.

Nhóm fangirl bên cạnh thấy được, tất cả đều gào lên.

“Vì sao cô ta có thể vào!”

“Vì sao cô ta được vào?”

“Không phục.”

“Không công bằng!”

“...”

Nhân viên công tác không muốn để ý đến các cô ấy, nhưng trình độ mắng chửi của các cô ấy thật sự quá lợi hại, họ đành phải mở miệng.

“Cô ấy không giống mọi người, không phải là fangirl, cô ấy là nhiếp ảnh gia của Khương Trùng.”

Nhân viên công tác vừa nói, hướng gió ở nhóm fangirl liền thay đổi.

“Oa, cô ấy đúng là may mắn, hâm mộ quá đi ~”

“Biết vậy hồi xưa đã học nhiếp ảnh.”

“Này, sao quen quen vậy nhỉ, mọi người nhìn xem, có giống nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên mạng - Lâm Giang Nam không?”

“Gi mà giống với không giống, chính là cô ấy mà, Lâm Giang Nam đó, tôi là fangirl nhà cô ấy!!”

“Tôi nghe thấy tên nữ thần nhà tôi, ai gọi nữ thần nhà tôi đấy?”

“Trời ơi, nam thần nhà tôi và nữ thần nhà tôi lại đến với nhau, đúng là làm người ta kích động mà ()/!!!”

“...”

Trong quân đoàn Cam lại đột nhiên lộ diện fangirl của Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam đi đến trước mặt Khương Trùng. Khương Trùng cười cười, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh, giờ thì Lâm Giang Nam nào biết lo lắng gì nữa, nhanh chóng chạy qua đặt mông ngồi xuống.

Khương Trùng thuận tay cầm một chai nước đưa cho cô.

“Nam thần, Cam của anh...”

“Khương Trùng.”

“À... Khương Trùng, quân đoàn Cam của anh đúng là độc ác.”

Khương Trùng cười cười.

Nếu anh nhớ không lầm, cô cũng là thành viên quân đoàn Cam của anh mà.

Anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, xem ra cô thật sự chen lấn không dễ dàng.

“Vậy em cứ nghỉ ngơi đi, lúc nào tốt hơn thì chúng ta tiến hành chụp hình.”

Lâm Giang Nam gật đầu với anh, bây giờ cô thực sự không còn sức.

Gần đến hai giờ chiều, Hình Mạn mới chạy tới.

Đêm qua cô uống không ít rượu, ngủ một giấc đến giữa trưa, vội vàng ăn chút gì đó lót bụng xong liền chạy tới đây.

Hình Mạn nhìn quân đoàn Cam xung quanh, các cô ấy quá ảm ảm, không ít fangirl còn xô xô đẩy đẩy, hiện trường vô cùng hỗn loạn, âm thanh cãi nhau không ngừng vang lên, nếu cứ như vậy không ảnh hưởng đến việc chụp hình mới là lạ.

Vì thế cô lấy một cái loa từ tay nhân viên công tác...

[1] Runzsd: Thực chất là RNSD, một brand của Hàn Quốc.

18. Chương 10: Chụp Ngoại Cảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ăn cơm xong, mẹ Lâm cùng Lâm Giang Nam tán gẫu một lát, thấy trời đã tối muộn mới rời đi.

Tiến mẹ Lâm ra cửa xong, Lâm Giang Nam xụi lơ nằm vật ra sofa, lấy điện thoại chuẩn bị up Weibo.

Lâm Tiểu Miêu a V: Thái Hậu nương nương ghét bỏ mình không có đối tượng, nói mình 28, 29 tuổi thì các cậu không yêu mình nữa. Hối thật nè, các cậu sẽ luôn yêu mình chứ

Up Weibo xong, Lâm Giang Nam ném điện thoại qua một bên, Longleg lập tức nhảy lên sofa, Lâm Giang Nam duỗi tay ôm Longleg vào lòng, miệng lầm bầm lâu lâu.

“Longleg, Thái Hậu nương nương nhà chúng ta đúng là lo xa nhỉ? Chị của cưng là võng hồng người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, còn sợ không gả được sao?”

Longleg thân mật dùng mũi cọ cọ lòng bàn tay Lâm Giang Nam, đôi mắt long lanh nhìn cô.

Lâm Giang Nam vừa lòng, cười nói: “Chị biết là em sẽ đứng về phía chị mà, quả nhiên không uổng công chị thương em.”

Buổi tối, tắm rửa xong, Lâm Giang Nam ôm Longleg nằm trên giường lướt Weibo.

Bài viết vừa nãy đã khiến Weibo của cô vô cùng náo nhiệt.

Bình luận rất nhiều, cô đọc cũng không nổi.

Bình luận 1: Nữ thần mà còn gả không được, phàm nhân như chúng ta phải sống thế nào đây?

Bình luận 2: Đừng có đùa, nữ thần mà không gả được?

Bình luận 3: Nữ thần, em muốn cưới chị, chị chịu gả không? Em sẽ giúp chị nối dõi tông đường!

Bình luận 4: Nữ thần, em sẽ vĩnh viễn yêu chị, nếu 28, 29 tuổi mà chưa gả đi được, em sẽ cưới chị, tuy rằng em là nữ!

...

Nhìn một chuỗi bình luận trên Weibo, Lâm Giang Nam không khỏi nở nụ cười, sau đó trả lời một bình luận ngẫu nhiên.

Lâm Tiểu Miêu V đã trả lời N: Được, có lời này của mọi người, mình sẽ không thêm gả luôn.

Trả lời xong, cô nhìn phần đặc biệt quan tâm [1] có thông báo.

[1] Đặc biệt quan tâm (): có tính năng tương tự như Xem trước trên Facebook.

Danh sách đặc biệt quan tâm của Lâm Giang Nam đều là người quen.

Cô click vào, thì ra là Kim Giai Giai cũng bình luận bài viết của cô.

Kim Giai Giai V: Một người nhỏ hơn hai tuổi đã bị giục cưới, vòng hồng 25 tuổi như mị phải làm sao đây? Tan nát cõi lòng / [2]

[2] Tất cả dạng viết như vậy được hiểu là các emoji.

Lâm Giang Nam bất giác cười cười, sau đó trả lời bình luận.

Lâm Tiểu Miêu V đã trả lời Kim Giai Giai V: Ha ha, không phải có em bên cạnh chị sao.

Một lát sau, Lâm Giang Nam đột nhiên nhớ tới ảnh của Khương Trùng còn chưa chỉnh sửa, thế là cô nhanh chóng ngồi dậy, kéo chăn, nhảy xuống giường rồi mang laptop lên giường.

Cắm USB vào, Lâm Giang Nam chuyển ảnh sang laptop.

Cô mở ra nhìn nhìn, thật ra cũng không phải chỉnh sửa gì, cô thật sự không có cách nào xuống tay, cho nên chỉ ôm máy tính liếm hình Khương Trùng.

...

Sáng hôm sau, tinh thần Lâm Giang Nam rất tốt, cô trang điểm nhẹ cho mình, sau đó dùng máy uốn tóc, nghiêm túc uốn mái tóc ngắn, hơi hơi hướng vào bên trong.

Chuẩn bị tốt tóc, sau đó cô mới bắt đầu phối quần áo.

Cô chọn một chiếc áo sơ mi trắng form rộng tay bèo [3], vạt áo có hình lá sen tinh xảo, bên ngoài là áo len ghi lê hai màu đen trắng khá mỏng, áo len ngắn hơn, vừa vặn có thể phô ra vạt áo có hình lá sen xinh đẹp, cuối cùng là áo phao bánh mì [4] dài đến bắp chân.

Quần jean bó màu đen càng tôn lên đôi chân thẳng tắp của cô, phù hợp với đôi giày thể thao màu trắng thuần sạch sẽ.

Cũng may Lâm Giang Nam không lùn, nếu không thì chẳng thể nào mang được loại quần áo này.

Lâm Giang Nam luôn thiên vị túi đeo vai, túi đeo vai của cô nhiều không đếm xuể, đủ kiểu dáng, đủ màu.

Cô lấy một túi đeo vai màu trắng đơn giản, cất điện thoại, tai nghe, và cả phấn nền, son môi vào, soi lại mình trước gương, xác định không có gì bất ổn mới đi ra ngoài.

Cô đi vào thang máy, tùy tay ấn phím một.

Sau khi xuống tầng, cô trực tiếp bắt taxi.

Vừa lên xe liền nhận được điện thoại của Kim Giai Giai.

“Alo?”

“Tiểu Miêu, em tới Kenif chưa?” Giọng Kim Giai Giai như sắp hụt hơi.

“Chưa ạ, em vừa ra cửa.”

“Vậy thì tốt.”

“Sao vậy?” Lâm Giang Nam có chút nghi hoặc.

“Không có việc gì, chỉ là lát nữa đến ngã tư, em chờ chị được không?”

“Được ạ.”

Cúp điện thoại, Lâm Giang Nam vẫn không hiểu rõ cuộc Kim Giai Giai có ý gì, cô chỉ biết Kim Giai Giai muốn cô ở ngã tư chờ chị ấy.

“Bác tài, dừng ở đây là được rồi.” Tới ngã tư, Lâm Giang Nam nói.

“Bao nhiêu tiền ạ?”

“58 đồng.”

Lâm Giang Nam lấy điện thoại ra, quét mã QR [5] trên cửa sổ xe.

“Xong rồi, bác nhận được chưa?”

“Được rồi.”

Lâm Giang Nam gật đầu, cô vừa xuống xe, một chiếc taxi khác liền dừng bên cạnh, Kim Giai Giai nhô đầu ra từ bên trong.

“Tiểu Miêu, mau giúp chị.”

Kim Giai Giai mở cửa xe ra, Lâm Giang Nam nhìn thoáng qua.

Wow, là một cái camera rất lớn.

“Tiểu Miêu, mau giúp chị nâng nó ra, cái này khó nâng quá.”

Kim Giai Giai vừa nói vừa kéo camera, Lâm Giang Nam nhanh chóng chạy đến giúp, nhưng hai người kéo nửa ngày vẫn không ra.

“Ai da, nó bị mắc vào giá ba chân [6].” Kim Giai Giai đột nhiên kêu lên.

Lâm Giang Nam nhìn thoáng qua, quả nhiên là vậy, thảo nào các cô kéo mãi cũng không ra.

Kim Giai Giai kéo giá ba chân ra chỗ khác, sau đó nhanh chóng kéo camera xuống.

Trả tiền xong, hai người cùng nhau kéo camera vào đại sảnh.

“Hôm nay chị mang camera lớn như vậy làm gì?” Lâm Giang Nam tò mò hỏi.

“Không phải của chị, chị gặp anh Vương trên đường, cái này là của anh ấy, không phải hôm nay phải chụp ngoại cảnh cho Khương Trùng sao, cho nên mới cố ý mang camera này, nhưng giữa chừng anh ấy có việc, cần phải về nhà một chuyến nên nhờ chị mang đến đây.”

“Hôm nay chụp ngoại cảnh?”

“Ừ, ở công viên Mạc Hồ.”

Lâm Giang Nam mấp má môi nhưng không nói gì, đầu óc của cô hiện tại đã bay đến công viên.

Dưới nỗ lực của hai người, cuối cùng cũng đem được camera đến phòng làm việc.

Hai người đều thở hồng hộc.

Đặt trong phòng làm việc của anh Vương xong, hai người ai về chỗ nấy bắt đầu làm việc.

Lâm Giang Nam gửi ảnh chụp Khương Trùng đã chỉnh sửa tối qua cho Trì Nguyên, cô nhìn thoáng qua vị trí của Trì Nguyên, Trì Nguyên vẫn chưa tới.

Cô ghé vào bàn nhìn điện thoại, lúc này đột nhiên nghe được giọng của Kim Giai Giai.

“Lâm Tiểu Miêu, Tiểu Miêu.”

Lâm Giang Nam quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Kim Giai Giai đang vẫy tay với mình, cô đứng dậy đi qua.

“Sao vậy?”

“Có muốn cùng chị đi công viên Mạc Hồ không?” Kim Giai Giai chớp chớp mắt.

“Đi công viên Mạc Hồ?” Lâm Giang Nam mở to hai mắt.

“Nhưng... đang là giờ làm việc...”

Kim Giai Giai vỗ vỗ bả vai cô: “Ai da, chúng ta không đi chơi, chúng ta có việc phải làm.”

“Hả?” Lâm Giang Nam nghiêng đầu khó hiểu nhìn cô ấy.

“Anh Vương muốn chúng ta đem camera đến công viên Mạc Hồ luôn, một mình chị thì không đem được, em đi cùng chị nha.” Kim Giai Giai cười nói.

“Đi!” Lâm Giang Nam nắm tay.

“Mau lên thôi.” Lâm Giang Nam đẩy đẩy Kim Giai Giai ở phía trước.

Dưới nỗ lực của hai người, camera nhanh chóng được đưa đến công viên Mạc Hồ.

Công viên đã được Kenif bao hết, cho nên bên trong đều là nhân viên phòng làm việc, hiện trường tương đối hỗn loạn, bởi vì tất cả mọi người đều đang vội vàng chuẩn bị mọi thứ cho việc chụp ảnh.

Trợ lý của anh Vương thấy hai cô đến thì chạy lại hỗ trợ.

“Anh Vương đâu?” Kim Giai Giai hỏi.

“Đang chụp ảnh cho Khương Trùng bên kia.” Trợ lý chỉ vị trí cách đó không xa.

“Chúng ta đi xem.” Kim Giai Giai nắm tay Lâm Giang Nam chạy đến bên kia.

Từ xa, Lâm Giang Nam đã nhìn thấy Khương Trùng.

Bên trong Khương Trùng mặc áo sơ mi màu trắng, áo khoác tây trang bên ngoài cũng màu trắng, bên dưới là quần tây, ngay cả đôi giày da dưới chân cũng màu trắng.

Phía sau anh là một cái ghế hình vuông màu trắng, anh ngồi ở bên trên, một chân hướng về phía trước, hơi duỗi ra, một chân tì vào ghế.

Một tay trong túi, một tay chạm ghế.

Dĩ nhiên cỏ cây xanh biếc xung quanh cũng chỉ làm khung nền cho anh.

Anh nhàn nhạt nhìn màn ảnh, đôi mắt thâm thúy không biết đang nhìn gì, ngũ quan tinh xảo như dùng dao khắc ra.

Anh Vương quỳ rạp trên mặt đất, tay giơ camera chụp ảnh, đây là chỗ bất tiện của người làm nhiếp ảnh, phải dùng đủ loại tư thế để cho ra những phong cách khác nhau.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Không lạnh sao?

Anh mặc rất ít!

Lâm Giang Nam cảm thấy có chút đau lòng, trời lạnh như vậy, ai cũng mang áo khoác thật dày, chỉ có anh ăn mặc ít ỏi như vậy.

“Nam thần mặc ít quá.” Kim Giai Giai xoa tay, không nhịn được mà hít hít mũi.

“Dạ.” Tuy Lâm Giang Nam vẫn trả lời, nhưng ánh mắt ở trên người Khương Trường chưa từng dời đi.

Từ khi Lâm Giang Nam đến đây, anh cũng đã thấy được cô.

Anh thấy cô bọc mình kín mít, tay nhét vào trong túi, hận không thể đem cả khuôn mặt vùi vào quần áo, chỉ chừa ra một đôi đôi mắt to, rất giống như một chú hamster nhỏ.

Nhìn thấy cô, khóe miệng anh không khỏi hơi hơi cong lên.

Anh Vương nhìn thấy qua màn ảnh, bị nụ cười của Khương Trường làm cho kinh ngạc, thiếu chút nữa là quên ấn chụp, nhưng rốt cuộc thì anh vẫn phản ứng rất nhanh, chụp được khoảnh khắc khi Khương Trường mỉm cười.

Anh chụp Khương Trường nhiều lần như vậy, vẫn chưa từng thấy Khương Trường cười như vậy lần nào.

Động tác của Khương Trường không ngừng thay đổi, tư thế của anh Vương cũng không ngừng thay đổi.

“Nam thần đúng là quá đẹp trai, tùy tiện đứng ở nơi nào cũng có thể phát sáng.” Kim Giai Giai si mê nói.

Nghe cô ấy nói, Lâm Giang Nam đột nhiên nghĩ đến một câu.

Là vàng thì ở đâu cũng sáng.

Điện thoại trong tay Kim Giai Giai đột nhiên rung lên.

Cô ấy lấy điện thoại, nhìn thoáng qua, sau đó nói với Lâm Giang Nam bên cạnh: “Chị đi nghe điện thoại.”

Lâm Giang Nam gật đầu: “Vâng.”

Vì thế Kim Giai Giai liền cầm điện thoại đi đến chỗ cách đó không xa.

- —

[3] Áo sơ mi trắng form rộng tay bèo:

[4] Áo phao bánh mì

[5] Mã QR (mã hai chiều), một mã ma trận được phát triển bởi công ty Denso Wave (Nhật Bản vào năm 1994), được tạo ra với ý nghĩa cho phép mã được giải mã ở tốc độ cao. Được sử dụng phổ biến ở Nhật Bản, Trung Quốc, và hiện tại là loại mã hai chiều thông dụng nhất ở Nhật Bản.

Ban đầu mã QR được dùng để theo dõi các bộ phận trong sản xuất xe hơi, hiện nay nó được dùng trong quản lý kiểm kê ở nhiều ngành khác nhau và đã được cài vào điện thoại di động có gắn camera, mã QR cũng được thêm vào danh thiếp, làm đơn giản đi rất nhiều việc nhập dữ kiện cá nhân của người mới quen vào sổ địa chỉ trên điện thoại di động.

[6] Giá ba chân

...

Tuy đây không phải là quay ngoại cảnh như đoàn của Khương Trùng nhưng mình muốn share cho các bạn video này để hiểu được phần nào công sức của cả 1 ekip đứng sau. Để có thể chụp ảnh họa báo, quay quảng cáo, làm clip tuyên truyền,... không thể không kể đến công sức của đội ngũ staff. Từ khâu dàn dựng, chuẩn bị máy quay, trang phục, trang điểm,... phải nói là đáng nể .

Commercial gắn ở bìa chương là của hãng Nina Ricci - với sự góp mặt của người mẫu Frida Gustavsson, nhằm quảng cáo dòng nước hoa của hãng với concept “Alice in wonderland”, và đây là cảnh quay hậu trường của commercial đó. Mình share để cho các bạn tưởng tượng ra ekip của Khương Trùng cũng giống như này nhé .

<https://www.youtube.com/watch?v=Acrgb0OQr9M>

19. Chương 20: Trùng Nam Cp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Các bạn fangirl của Khương Trùng, tôi biết mọi người thấy thần tượng sẽ kích động vui vẻ, nhưng hiện tại đang là giờ làm việc của Khương Trùng, mọi người thực sự muốn quấy rầy Khương Trùng làm việc sao, nếu tiến trình công việc không thể hoàn thành đúng hạn, vậy thì Khương Trùng lại phải làm việc thêm một ngày, mọi người muốn để Khương Trùng vất vả vậy sao?”

“Không muốn!!!!”

“Nếu còn cãi cộ ầm ĩ, tôi sẽ dùng biện pháp mạnh, liên hệ nhân viên công tác tiến hành phong tỏa!”

“Chị Mạn, chúng em không ồn ào nữa, chị đừng phong tỏa!”

“Chị Mạn, chúng em sẽ im lặng, để chúng em xem, được không?”

“...”

“Được, vậy từ giờ trở đi, mong mọi người sẽ yên lặng, làm một người hâm mộ thông minh, linh hoạt, hiểu chuyện, mọi người đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi ạ!!!”

Sau khi quân đoàn Cam nói xong, toàn bộ trường quay đều yên ắng lại, thậm chí có thể nói là không chút âm thanh.

Lâm Giang Nam nhìn Hình Mạn, cô cảm thấy chị Mạn như vậy đúng là quá ngầu.

Vừa đám vừa xoa quả nhiên hữu hiệu.

Vừa nhìn đã biết là nữ vương.

Không còn tiếng fangirl cãi cộ ầm ĩ, Lâm Giang Nam cũng bắt đầu tập trung chụp hình lại.

“Khương Trùng, anh tới chỗ mấy bức tường trên phố đi, chúng ta sẽ chụp vài bức ở đó.”

“Được.”

Khương Trùng chân dài đi đến dãy tường trên phố.

Sau Khương Trùng là bức tường được vẽ rất đẹp, màu sắc phối hợp tươi tắn.

Khương Trùng mặc áo sơmi trắng, bên ngoài là tây trang dáng dài có sọc xen lẫn ô vuông, quần tây cùng loại, giày da MBBLD [1] màu trắng.

[1] Do tác giả biến tấu, không có nhãn hàng thời trang nào tên MBBLD.

Chụp ảnh đường phố, chính là chụp với phong cách tự do, thoải mái, khiến người ta cảm thấy tự nhiên khi nhìn vào.

“Khương Trùng, anh cứ đi dọc con đường này, đừng dừng lại, cũng đừng nhìn tôi.”

Khương Trùng gật đầu, sau đó thật sự đi dọc theo con đường một cách tự nhiên. Lúc thì cúi đầu nhìn mặt đất, lúc thì nhìn bầu trời, lúc thì nhìn về phía trước.

Lâm Giang Nam vừa chụp ảnh vừa si mê.

Góc nghiêng của Khương Trùng quá đẹp, rất hoàn mỹ.

Kỹ thuật chụp hình của Lâm Giang Nam rất tốt, khả năng chủ đạo cũng không tệ, lúc học đại học cô đã cố tình học qua khóa học này.

Lâm Giang Nam đi đến trước mặt Khương Trùng, cách khoảng vài mét, cô ngồi vào máy móc trên mặt đất, khi Khương Trùng đi đến chỗ cô, chiếc máy sẽ tự động lùi về phía sau.

“Khương Trùng, giờ anh đến chỗ tôi đi.”

Hiện tại cô muốn chụp chính diện, đây chính là khảo nghiệm cho kỹ thuật của nhiếp ảnh gia.

Trên màn ảnh, Khương Trùng đang sải bước đến chỗ Lâm Giang Nam, khóe môi mang theo nụ cười nhạt.

Lâm Giang Nam nhanh chóng ấn chụp, đúng là một bức họa đi đường cảnh đẹp ý vui.

Quân đoàn Cam vây quanh cũng kích động, nhưng đều liều mạng ngăn chặn còi lòng đang ngo ngoe rục rịch, sợ sẽ quấy rầy công việc của Khương Trùng, càng sợ sẽ bị bắt ép rời đi.

Một đám không thể nói chuyện nên thi nhau giờ điện thoại, chụp Khương Trùng lia lịa, cũng có fangirl chụp cả nhiếp ảnh gia Lâm Giang Nam, còn quay video up lên Weibo.

Người hâm mộ trên mạng sôi nổi bình luận.

Kiếp trước cô gái này chắc chắn đã cứu cả Trái Đất.

Lâm Giang Nam đang chuyên tâm chụp hình, căn bản không biết mình đã lên hot search trên Weibo, còn cùng nam thần nhà mình - Khương Trùng lên hot search, được cư dân mạng xem là nhiếp ảnh gia đáng yêu nhất trong lịch sử.

Trên mạng còn có ảnh Khương Trùng cười cho cô chụp hình, mọi người sôi nổi bảo xứng đôi.

Không ít fangirl của Khương Trùng bắt đầu vào bôi mớ Weibo Lâm Giang Nam, kết quả lại phát hiện, đây là một người thích ăn, yêu động vật, tính tình đáng yêu. Hơn nữa, nhóm fangirl còn phát hiện Weibo cô ngoài ảnh mỹ thực, thú cưng, vài bức ảnh phong cảnh tự chụp thì còn quảng cáo cho sữa rửa mặt Wed - sữa rửa mặt do Khương Trùng phát ngôn, còn phát hiện một ít ảnh của Khương Trùng, trải qua giám định, nhóm fangirl phát hiện cô gái này cũng là một thành viên của quân đoàn Cam, vì thế sôi nổi chạy sang đầu quân cho nhà cô.

Đáng sợ nhất chính là, bởi vì lần chụp ảnh này, trên mạng lại còn có một đám fan CP của Trùng Nam CP.

Dù là chiều cao, nghề nghiệp hay nhan sắc, hai người đều rất xứng đôi.

Từ đây, Lâm Giang Nam bắt đầu dính dáng đến Khương Trùng.

...

Về chuyện trên mạng, Lâm Giang Nam vẫn không hay biết gì.

Buổi chụp hình kết thúc, cô liền chạy đến quán cà phê đã hẹn với Hà Kỳ Đậu.

Lâm Giang Nam vừa vào quán cà phê, một người phục vụ xinh đẹp đã tiếp đón.

“Chào mừng quý khách, xin hỏi quý khách có yêu cầu gì?”

Lâm Giang Nam cười với cô ấy, nói: “Ngại quá, tôi muốn tìm một người.”

“À, vâng ạ, mời vào bên trong.”

Lâm Giang Nam mỉm cười gật đầu, sau đó đi vào bên trong.

Chưa đi được vài bước, cô đã nghe thấy âm thanh bàn luận phía sau.

“Này, người vừa rồi là Lâm Giang Nam phải không?”

“Chính là Lâm Giang Nam đấy, bề ngoài thật xinh đẹp, hơn nữa vừa rồi cô ấy nói chuyện rất lễ phép, nhã nhặn.”

“Lâm Giang Nam là nữ thần của tôi mà, nữ thần nhà tôi cùng xuất hiện trong một khung ảnh với nam thần, đã vậy còn rất xứng đôi, đáng yêu quá đi.”

“Cái gì mà xứng đôi?”

“Cô chưa biết à, hiện tại trên Weibo đang điên cuồng lan truyền, cô xem hot search hôm nay là biết thôi.”

“...”

Lâm Giang Nam nhú mày, cái gì mà xứng đôi, cái gì mà hot search Weibo?

Nhưng còn chưa kịp tiêu hóa cuộc đối thoại vừa rồi, cô đã nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp ngồi không xa đang vẫy tay với mình.

Cô nhìn kỹ, đây không phải là Hà Kỳ Đậu sao?

“Cô Lâm, ở đây.”

Lâm Giang Nam đi đến trước mặt cô ấy, không khỏi hơi hơi kinh ngạc, bởi vì cô ấy thật sự rất đẹp, ngũ quan tinh xảo khéo léo, hơn nữa là làn da rất tốt, quần áo mang trên người cũng đẹp, thoát nhìn thì không chênh lệch với tuổi cô lắm.

“Ngồi đi.” Hà Kỳ Đậu cười nói với cô.

“Cảm ơn.”

Lâm Giang Nam ngồi xuống đối diện cô ấy.

“Uống chút gì không?”

“Cà phê Mocha [*] đi.”

[] Cà phê Mocha là loại cà phê truyền thống của Ý, sử dụng chocolate làm nguyên liệu, ngoài cà phê và chocolate đen, bên trong còn hòa quyện sữa bò.*

Lâm Giang Nam vẫn luôn yêu thích cà phê Mocha Ý.

Nghe Lâm Giang Nam nói vậy, Hà Kỳ Đậu kinh ngạc nhìn cô, không ngờ đồ uống yêu thích của hai cô lại giống nhau.

“Phục vụ, cho hai tách cà phê Mocha Ý, cảm ơn.”

Người phục vụ nhưng chóng bưng cà phê đến chỗ hai cô.

“Mời hai vị thưởng thức.”

“Cảm ơn.”

“Cô cứ kêu tôi là Tiểu Miêu, không cần gọi khách khí như vậy, có hơi ngại.” Lâm Giang Nam nghe Hà Kỳ Đậu cứ dùng “cô Lâm cô Lâm” để gọi mình, không khỏi cảm thấy ngại ngùng.

“Ha ha, tôi cũng thấy vậy, tôi đã gọi cô là Tiểu Miêu, cô cũng có thể gọi tôi là Đại Đậu.”

“Đại... Đại đậu?” Cà phê trong miệng Lâm Giang Nam suýt chút nữa là phun ra.

Đại đậu? Đậu nành?

Tên này có cá tính!

Sau đó hai người trò chuyện khá vui vẻ, nhanh chóng quen với nhau, Lâm Giang Nam cũng sẵn sàng ký hợp đồng, thời gian chụp hình định là cuối tuần.

“Đúng rồi, cô xem Weibo chưa?” Hà Kỳ Đậu đột nhiên hỏi.

“Xem gì?” Lâm Giang Nam nghi hoặc, vừa rồi lúc đi vào đường như cô nghe những người phục vụ đang bàn tán về cô, Weibo gì đó, xúng xính gì đó.

Hà Kỳ Đậu cười cười, biết ngay mà, Lâm Giang Nam chắc chắn là chạy từ chỗ chụp hình đến đây, chưa mở điện thoại.

Vì thế cô ấy lấy điện thoại, mở Weibo, sau đó đưa cho Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam nhận chiếc điện thoại.

Hot search Weibo.

Nhiếp ảnh gia đáng yêu và nam thần

Khương Trừng, Lâm Giang Nam - Trừng Nam CP

Lâm Giang Nam há hốc miệng, giật mình nhìn điện thoại, cô click mở hot search Weibo, đề tài này đang được truyền đi nhanh chóng, trên mạng còn có rất nhiều ảnh của cô và Khương Trừng.

Đương nhiên là có người thích cô, đồng thời cũng có người không thích, tóm lại đây chính là phúc vô song chí, họa vô đơn chí [2], trong lúc nhất thời, cả fan, cả antifa đều ập đến.

[2] Phúc vô song chí, họa vô đơn chí: may mắn sẽ không đến liên tục, nhưng tai họa luôn theo nhau mà đến

Lâm Giang Nam nhìn điện thoại Hà Kỳ Đậu, sau đó lấy điện thoại mở Weibo mình ra.

Fan trên Weibo của cô đang có xu hướng tăng lên, hơn nữa, mỗi một trạng thái của cô đều đang được truyền đi rất nhanh.

Bình luận: 780 000

Chia sẻ: 900 000

Trong lúc vô ý, cô cứ vậy mà hot.

Lâm Giang Nam ngây ngốc, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được.

Cô liếc mắt nhìn Hà Kỳ Đậu.

“Yên tâm đi, không có gì đâu, bị chê bai chút rồi cũng thành thói quen.”

“Cô cũng từng bị bới móc?” Lâm Giang Nam kinh ngạc.

“Làm vớ vẩn như chúng ta, hơi nổi tiếng chút là bị bới móc, bề ngoài xinh đẹp thì nói là từng phẫu thuật, có tiền thì nói là được bao dưỡng, bị nói bất cứ chuyện gì, nhưng chúng ta không thẹn với lương tâm là được rồi.” Hà Kỳ Đậu bình tĩnh cười cười.

“Lúc trước, khi tôi lên hot search cũng bị bới móc, lúc ấy tôi cảm thấy rất tức giận. Nhưng mà dần dà cũng phai nhạt, bởi vì chúng ta vĩnh viễn không thể hiểu được lòng người, một trăm người thì sẽ có một trăm cái miệng, một ngàn người thì sẽ có một ngàn cái miệng, nhưng mà dù thế nào, cô chỉ cần làm những gì mà mình thấy tốt là được.”

“Đại Đậu, cô thật mạnh mẽ.” Đôi mắt Lâm Giang Nam lấp lánh.

Hà Kỳ Đậu bị cô mê hoặc.

Cô gái này thật là đáng yêu.

“Rồi mọi chuyện cũng qua thôi, tóm lại cứ da mặt dày là được, da mặt dày là vô địch đấy.”

“Ha ha ha... Da mặt dày?”

“Đúng vậy, da mặt dày đương nhiên sẽ bách độc bất xâm, cứ mặc kệ người ta bàn tán, dù sao cũng chỉ là các cô ấy ghen ghét với chúng ta thôi, yên tâm đi, nói nhiều như vậy, cô không đói bụng à?”

“Đương nhiên là đói chứ.” Lâm Giang Nam xoa xoa cái bụng hóp lại của mình.

“Chúng ta đi ăn cơm?” Hà Kỳ Đậu đề nghị.

“Được được.”

Hôm nay cô thật sự rất mệt, không muốn về nhà nấu cơm, cho nên liền sáng khoát đồng ý.

Ở chung một khoảng thời gian ngắn ngủi, hai người lập tức có cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn, hai người trao đổi số điện thoại, số WeChat.

Cơm nước xong, Hà Kỳ Đậu đưa Lâm Giang Nam về đến trước cửa tiểu khu nhà cô.

“Cuối tuần gặp lại.” Hà Kỳ Đậu nói.

“Ừ, cuối tuần gặp lại.” Lâm Giang Nam vẫy vẫy tay.

Đưa Lâm Giang Nam về nhà xong, Hà Kỳ Đậu cũng không vội vàng về nhà, mà là trực tiếp vọt tới trường quay điện ảnh Ninh Hạ, cô không tin hôm nay anh ta có thể trốn mãi bên trong.

Không phải là mời anh ta chụp vài bức hình sao, có gì mà khó? Cô không tin mình không dấu lại anh ta.

20. Chương 11: Đưa Áo Khoác Cho Nam Thần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Cảnh này kết thúc, mọi người vất vả rồi.”

Anh Vương nói với nhân viên công tác bên cạnh, sau đó nhìn thoáng qua Khương Trùng, xoay người nói với Lâm Giang Nam cách đó không xa.

“Giang Nam, mau lấy áo khoác bên kia cho Khương Trùng.”

Lâm Giang Nam nhìn thoáng qua áo phao bánh mì đặt cách đó không xa, đi qua lấy rồi chạy chậm chậm đưa cho Khương Trùng.

Lâm Giang Nam chạy đến bên cạnh Khương Trùng, sau đó nhanh tay khoác áo lên người anh, tây trang trên người Khương Trùng đã lạnh lẽo.

Nhưng Khương Trùng cao hơn cô rất nhiều, cho nên căn bản cô không thể khoác được áo cho anh, chỉ có thể dán áo khoác vào lưng anh.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang cố vươn tay, không khỏi cười nhẹ một cái.

Anh vươn tay lấy áo từ Lâm Giang Nam, tay Lâm Giang Nam cũng chạm vào tay Khương Trùng.

Rất lạnh.

“Tay anh lạnh lắm đấy.” Cô không khỏi ngửa đầu nói.

“Ừ.” Khương Trùng gật đầu.

Khương Trùng đến khu vực nghỉ ngơi cách đó không xa, chưa đi được mấy bước thì quay đầu lại, phát hiện Lâm Giang Nam còn đang đứng phát ngốc tại chỗ.

“Tôi đây một lát được không?” Anh nhìn cô hỏi.

“A, được... được.” Lâm Giang Nam chạy nhanh đến chỗ anh.

Khương Trùng ngồi trên ghế, anh chỉ chỉ vị trí bên người: “Ngồi đi.”

“À.” Lâm Giang Nam theo lời ngồi bên cạnh Khương Trùng.

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, cuối cùng dừng ở môi cô, đôi môi nhỏ nhỏ này, sao lại phát ra được âm thanh dễ nghe như thế, đôi mắt Khương Trùng chợt trở nên thâm trầm.

“Cô nói vài câu đi.” Giọng anh có chút khàn.

“Nói vài câu?” Lâm Giang Nam nghi hoặc, nói vài câu là nói gì?

“Ừ.”

“Ừm... Nói, nói gì?”

Khương Trừng nhìn cô một cái, sau đó lấy điện thoại trong túi, vài giây sau, anh đưa điện thoại cho cô.

“Đọc cho tôi nghe.”

Lâm Giang Nam cầm lấy chiếc điện thoại, đây là điện thoại của nam thần... của nam thần đấy!!

Lâm Giang Nam kích động đến mức thiếu chút nữa là làm rơi điện thoại.

Nhưng khi nhìn Bách Khoa Baidu trên máy, cô có chút mờ mịt.

Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn ?

Cô không thể tin được mà nhìn thoáng qua Khương Trừng, Khương Trừng muốn cô đọc Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn , nam thần thích chuyện cổ tích!

Trên Baidu của Khương Trừng không có cái này. Đây có tính là phát hiện một bí mật nhỏ của nam thần không?

Thật ra Khương Trừng chọn Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn chỉ đơn thuần là vì nội dung câu chuyện này tương đối dài mà thôi.

“Sao vậy?” Khương Trừng đợi một lúc vẫn không nghe thấy giọng Lâm Giang Nam vang lên, anh nhìn thoáng qua, phát hiện cô đang ôm điện thoại của anh cười cười, anh mơ hồ cảm thấy nụ cười này có chút đen tối.

“Không... Không có gì...” Lâm Giang Nam mím miệng cười một cái, sau đó tự mình bình ổn cảm xúc.

Cô cầm điện thoại, bắt đầu đọc truyện cổ tích Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn rất truyền cảm cho Khương Trừng.

“Ở một đất nước xa xôi, có một vị vua và hoàng hậu, hai người rất mong có được một đứa con, vì thế nên thành tâm cầu nguyện với trời xanh.”

“Thượng Đế ơi, chúng con đều là một vị vua và hoàng hậu tốt, xin ngài hãy ban cho chúng con một đứa con...”

Khương Trừng ngả lưng ra ghế, vừa nghe Lâm Giang Nam đọc Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn vừa nhắm mắt dưỡng thần, dáng dấp thong dong thoải mái.

Nhưng nếu Lâm Giang Nam cẩn thận quan sát, thì sẽ phát hiện bàn tay đặt trên bụng của Khương Trừng đang từ từ nắm chặt.

...

Tần Hiểu Thiên mua cà phê nóng cho Khương Trừng, anh xách cà phê đến khu vực nghỉ ngơi, từ xa đã thấy loáng thoáng hình như Khương Trừng đang ngồi với ai đó.

Chờ anh đến gần mới phát hiện, Khương Trừng đang ngồi cạnh một cô gái, hơn nữa cô gái kia đang kể chuyện cổ tích, vì cô đưa lưng về phía anh nên anh không thấy mặt, nhưng giọng cô gái ấy uyển chuyển du dương, mềm mại nhẹ nhàng làm say lòng người.

Tần Hiểu Thiên không khỏi kinh ngạc, anh biết một điểm kì lạ ở Khương Trừng.

Thanh không.

Anh nhìn thoáng qua, sau đó yên lặng tránh ra, với tình hình này thì có vẻ cà phê cũng không cần, cho nên anh tự mình uống cho xong.

Hôm nay đúng là quá lạnh.

Khương Trùng nghe được một nửa câu chuyện thì người phụ trách chạy đến, thông báo một lát nữa sẽ chụp hình, nhắc nhở anh nên đi thay quần áo.

“Chờ lần khác lại đọc.” Khương Trùng đứng dậy, sau đó đi đến phòng thay đồ.

“Được.” Lâm Giang Nam ngoan ngoãn nói.

Sau khi Khương Trùng đi, Lâm Giang Nam mới phản ứng lại, điện thoại nam thần vẫn ở trong tay cô.

Cô nhìn chiếc điện thoại, xấu xa nghĩ, có nên vào album nam thần không, có ảnh cơ bụng hay bức selfie nào đáng yêu không nhỉ?

Nhưng không đến vài giây, cô lại lắc lắc đầu.

Lâm Giang Nam, mày đang nghĩ gì đấy? Như vậy là mày xâm phạm quyền riêng tư của người ta, mày là fangirl thực thụ, sao lại làm như vậy được!

Nhưng nghĩ lại, chắc hẳn là có ảnh cơ bụng gì đấy, người mẫu quốc tế, dáng người đúng là đẹp quá mức!

“Bộp!”

Lúc Lâm Giang Nam đang vô hạn tưởng tượng, bả vai đột nhiên bị vỗ một cái.

Cô hoảng hốt quay đầu lại.

“Đại Giai.”

“Chị vừa nghe một cuộc điện thoại, quay đầu em đã không thấy tấm hơi, em đang làm gì ở đây?” Kim Giai Giai nhìn cô.

“Không... Không làm gì cả, em chỉ đang nghỉ ngơi một chút...”

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Vừa rồi chị Mạn nói muốn chúng ta ra phía trước hỗ trợ, hôm nay tương đối nhiều việc, không đủ người làm.”

“À, được.” Lâm Giang Nam đứng dậy, lúc này cô mới nhớ điện thoại Khương Trùng còn đang ở trong tay mình.

Cô nhìn xung quanh, cũng không thể để đây, lỡ bị ai trộm thì làm sao bây giờ, trách nhiệm này cô không đảm đương nổi, cô nghĩ nghĩ, yên lặng nhét điện thoại vào túi mình.

...

“A Trùng, cô gái kể chuyện cổ tích cho cậu là ai vậy?”

Cách cánh cửa phòng thay đồ, Tần Hiểu Thiên đứng ở cửa, vừa đưa quần áo cho Khương Trùng vừa hỏi.

Động tác mặc quần áo của Khương Trùng hơi khựng lại một chút, một lát sau, Tần Hiểu Thiên mới nghe được giọng của anh.

“Đoán xem.”

Tần Hiểu Thiên: “...”

Đoán? Khương Trùng mà cũng sẽ nói như vậy, Tần Hiểu Thiên cảm thấy tam quan của mình bị đảo điên, đây vẫn là Khương Trùng, cái người lạnh lùng mãi không chạm đến được sao?

Qua vài giây, Tần Hiểu Thiên nghe thấy bên trong truyền đến tiếng “sột soạt”, hơn nữa, dường như Khương Trùng không có ý trả lời anh, vì thế anh liền yên lặng đi đến sofa ngồi chờ.

Khương Trùng rũ mi mắt, anh chậm rãi cài cúc áo.

Không sai, anh là thanh khổng, nhưng không phải cứ thấy âm thanh dễ nghe là lại như vậy, tuy rằng anh đã từng hợp tác với không ít nữ diễn viên, người mẫu, trong đó hoàn toàn không thiếu người có giọng dễ

nghe, nhưng khi đó ngoài cảm thấy dễ nghe, tương đối thoải mái thì anh không còn cảm thấy gì khác. Chỉ có Lâm Giang Nam đem đến cho anh một cảm giác khác biệt, làm anh sinh ra dự vọng chiếm hữu mãnh liệt, đặc biệt là khi âm thanh đó hòa với giọng nói trong trí nhớ, cái loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt hơn.

“Xong chưa? Sắp bắt đầu rồi.”

Tần Hiểu Thiên thấy Khương Trùng ngây ngốc bên trong rất lâu, không nhận được mà hỏi.

Đây là thay quần áo hay đổi long bào?

Anh vừa nói chưa đến vài giây, Khương Trùng liền mở cửa đi ra.

“Đi thôi, nếu không sẽ muộn.”

“Ừ.”

“Mau nhìn kìa, nam thần tới, bộ quần áo này còn đẹp hơn bộ trước.” Kim Giai Giai vốn đang thu dọn đạo cụ, đột nhiên nhìn thấy Khương Trùng, thế là kéo kéo Lâm Giang Nam bên cạnh, kích động nói.

Lâm Giang Nam cũng ngẩng đầu, quả nhiên là nhìn thấy Khương Trùng.

Bên trong Khương Trùng mặc áo sơmi trắng, bên ngoài là áo ghi-lê màu xanh nhạt, bên trên có năm cúc áo tinh xảo, bên dưới là quần tây màu xanh nhạt thẳng thớm, giày da màu trắng, bên ngoài khoác một cái áo mỏng dài, trên cổ tay mang đồng hồ nam SDKMN [1] mới nhất, ngón giữa tay trái mang chiếc nhẫn nam LMH [2].

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng không chớp mắt, sao anh có thể đẹp trai như vậy.

“Giang Nam, em đem giúp anh cái giá ba chân này đến kia.”

Lâm Giang Nam đang phát ngốc thì đột nhiên nghe thấy anh Vương kêu mình, vì thế cô nhanh chóng chạy qua.

“Em đặt ở đó là được.” Anh Vương cầm phần phía trên đến

Lâm Giang Nam ngồi xổm xuống, căng ba chân ra, sau đó cố định.

“Được rồi.”

“Cảm ơn em.”

“Không có gì không có gì.” Lâm Giang Nam lắc đầu, cũng không phải chuyện lớn gì.

Tần Hiểu Thiên đứng bên cạnh Khương Trùng, phát hiện tầm mắt anh luôn dừng ở nhiếp ảnh gia bên kia, thế là giương mắt nhìn lên.

Ở đó có hai người, một người là nhiếp ảnh gia, người còn lại là một cô gái.

Khương Trùng ngắm một người đàn ông, chuyện này không có khả năng, cho nên nhất định là cô gái đó.

Tần Hiểu Thiên nhìn cô gái kia, nhìn từ một bên anh cũng đã nhận ra, không phải là người lúc nãy ngồi kể chuyện cổ tích cho Khương Trùng sao?

Khi cô xoay người, Tần Hiểu Thiên liền thấy rõ mặt cô.

Cảm giác đầu tiên của anh là xinh đẹp, là kiểu xinh đẹp khiến người ta thoải mái.

“Người kể chuyện cổ tích cho cậu lúc nãy là cô ấy.” Tần Hiểu Thiên cười nói.

Nhưng Khương Trùng cũng không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn Lâm Giang Nam cách đó không xa đang nói chuyện với nhiếp ảnh gia, anh nhìn đôi môi liên tục khép mở, tuy cách xa nghe không thấy tiếng nhưng anh vẫn có thể tưởng tượng âm thanh đó êm tai đến mức nào.

Gương mặt nhỏ nhỏ của cô mang theo nét vui vẻ hớn hở.

Đột nhiên anh cảm thấy có chút nóng, miệng đắng lưỡi khô.

Anh ho nhẹ một cái, Tần Hiểu Thiên khó hiểu nhìn anh, hỏi: “Sao vậy?”

“Hơi khát, anh có nước không?” Anh hỏi.

Tần Hiểu Thiên nhìn xe mình cách đó không xa.

“Có, anh đi lấy cho cậu.”

“Ừm.”

Lâm Giang Nam nói chuyện với anh Vương một lát, sau đó chuẩn bị trở về, lúc quay đầu thì đột nhiên thấy ánh mắt của Khương Trùng.

Cô không khỏi cười với anh một cái.

Khương Trùng sững sốt, sau đó cười nhẹ lại với cô.

Tần Hiểu Thiên nhanh chóng cầm nước đến.

“Này.”

Khương Trùng nhìn thoáng qua, sau đó nói: “Em hết khát rồi.”

- —

[1] Đồng hồ SDKMN: trong thực tế là SDMN, là một sản phẩm từ hãng đồng hồ xa xỉ Lars Larsen của Đan Mạch.

[2] Nhãn LMH: Thực chất là hãng LHN Jewerly, có trụ sở tại Brooklyn, New York.

21. Chương 21: Tình Địch Xuất Hiện

Edit: Nhựt Vy

Beta: Quanh

Khương Trùng ngồi trên xe, anh nhìn hot search Weibo, tất cả mọi chuyện thoáng cái đều ập vào mặt.

Tần Hiểu Thiên nhìn anh qua kính chiếu hậu.

“Có muốn phòng làm việc thanh minh không, làm sáng tỏ scandal.” Anh ấy hỏi.

Khương Trùng ngẩng đầu nhìn anh ấy, rất nghiêm túc nói: “Vì sao phải làm sáng tỏ?”

Tần Hiểu Thiên: “...”

Không phải Khương Trừng luôn rất phiền mấy việc này sao? Mỗi lần bị minh tinh khác mang lên hot search vì mục đích lăng xê, cậu ta đều cau mày, sau đó yêu cầu phòng làm việc làm sáng tỏ, xử lý, kiên quyết không mang theo chút scandal, nhưng hôm nay lại không muốn làm sáng tỏ.

Tần Hiểu Thiên ngây ngốc.

Quả nhiên, thần tiên cũng sẽ có ngày muốn xuống cõi trần tục.

Vì thế anh không nói chuyện nữa, chỉ yên lặng lái xe.

Khương Trừng vừa xem hot search, vừa lặng lẽ lưu lại ảnh mình và Lâm Giang Nam.

Trên ảnh, cô chưa được PS nhưng vẫn xinh đẹp tươi tắn, rất đáng yêu, tùy tiện chụp một bức hình cũng thấy đáng yêu, ngay cả cô ra lệnh cho mình, anh cũng cảm thấy cô thực đáng yêu.

Sau khi xuống xe, Lâm Giang Nam không vội vàng về nhà, việc đầu tiên cô làm là chạy đến siêu thị, mua sủi cỏ đông lạnh cho Hạ An Ninh.

Hôm nay cô ăn cơm ở ngoài, không có nấu cơm cho Hạ An Ninh, nếu còn không làm sủi cỏ cho cô ấy, không chừng Hạ An Ninh sẽ chém cô.

Cô xách theo một túi sủi cỏ đông lạnh đi trên đường, vừa mới mở cửa liền nhận thấy hai ánh mắt không tầm thường.

Thứ nhất là Hạ An Ninh.

Thứ hai là Longleg.

Hạ An Ninh ôm Longleg ngồi trên sofa, mở to mắt yên lặng nhìn cô.

Lâm Giang Nam cười gượng một tiếng.

“Ta đã ~ xem mình mua sủi cỏ nhân thịt heo cải trắng [*] mà cậu thích ăn nhất nè, hơn nữa còn là loại từ bến tàu Wan Chai.”

“Hừ, người nào đó ăn uống sung sướng ở bên ngoài, sao còn nghĩ đến hai gia đây, Longleg, chị nói đúng không?”.

Lâm Giang Nam dùng tay xoa cái trán đầy mồ hôi.

“Gia, Longleg nhà nô tài là mèo cái.”

Xem ra Hà đại gia không chỉ xem mình là đàn ông, ngay cả Longleg mềm mại ngọt ngào nhà cô cũng không buông tha.

“Đi đi đi, nhanh đi làm sủi cỏ đi.”

“Tuân lệnh!”

Lâm Giang Nam chạy nhanh như chớp vào phòng bếp.

Cô cho nước vào một cái nồi nhỏ, sau bắt đầu đun sôi, khi nước chưa sôi, Lâm Giang Nam nhàm chán lấy điện thoại lướt Weibo.

...

Buổi chụp hình cuối cùng của Khương Trừng do anh Vương hoàn thành, bởi vì anh ấy vừa lúc trở lại, cho nên lại tiếp tục chụp hình, hôm nay Lâm Giang Nam vốn không định đến, nhưng lúc sáng Hình Mạn đã gọi cô đến đây.

Sau khi chụp hình, Lâm Giang Nam chủ động giúp nhân viên thu dọn, cô vừa dọn dẹp xong, quay người lại liền thấy Thẩm Húc đang đứng cách mình không xa.

Thẩm Húc mặc áo dạ dáng dài màu xanh, trên cổ có quần khăn quàng.

Anh đứng ở đó vẫy vẫy tay, cười với cô.

Lâm Giang Nam chạy qua chỗ anh.

“Sao anh lại đến đây?” Lâm Giang Nam có chút kinh ngạc.

“Nhớ em.” Thẩm Húc cười cười.

Lâm Giang Nam trừng mắt với anh một cái.

“Nói đùa hoàng.”

“Ừ, anh đùa hoàng đến đây mời em ăn cơm, thế nào, đi không?”

Lâm Giang Nam cười: “VẬY anh chờ em một chút, em vào trong lấy đồ.”

“ĐƯỢC, đi thôi, anh chờ em.”

Lâm Giang Nam chạy chậm chậm về studio.

Vừa vào studio đã đụng phải ai đó.

“Ai da.”

Lâm Giang Nam đụng trúng gì đó, cơ thể loạng choạng bật lùi ra sau, nhưng bất ngờ lại có một bàn tay ôm lấy vòng eo cô, sau đó bị một lực nào đó kéo lại, cô choáng váng nhào thẳng vào ngực người đó.

Cô ngửi thấy một mùi quen thuộc...

Khương Trùng...

“Làm gì mà hấp tấp vậy, đi cũng không nhìn đường.” Anh nhẹ giọng nói.

Không phải người nào đó cố ý cản lại sao?

“Ngại... Ngại quá...” Lâm Giang Nam ngại ngần nói.

Lâm Giang Nam nhìn bàn tay Khương Trùng còn đặt trên eo mình.

Trắng nõn... Thon dài... Khớp xương rõ ràng...

Đúng là đẹp mắt...

Cô yên lặng nghĩ.

Qua vài giây, cô đột nhiên phản ứng lại, cô đang suy nghĩ gì đấy?

Nam thần cứ ôm cô như vậy, cũng không có ý sẽ buông tay, thật xấu hổ... Thật ngượng ngùng...

Nếu nơi này không có một ai, được nam thần ôm như vậy, dù nam thần có muốn đẩy cô ra, cô cũng sống chết không buông tay, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều đang nhìn...

Lâm Giang Nam cảm thấy hô hấp của mình dần nhẹ lại, chậm lại.

Ngay khi Lâm Giang Nam cảm thấy mình sắp ngẹn chết, Khương Trừng mới buông cô ra.

“Hợp đồng chụp hình của tôi kết thúc, lát nữa sẽ đi ăn mừng, không được vắng.”

“Sao... Tôi cũng phải đi?”

Lâm Giang Nam ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh.

Cô cho rằng ai muốn đi thì đi, không muốn đi thì thôi.

“Phải, tất cả mọi người đều đi, lát nữa đi cùng tôi.”

“À...”

“Còn nghĩ gì đấy, tôi chờ em trong xe.”

“Vâng...”

Lâm Giang Nam nhìn bóng dáng Khương Trừng, vừa rồi cô mới đáp ứng sẽ cùng Thẩm Húc đi ăn cơm... Nếu giờ cô nói không đi...

Một lát sau, cô yên lặng lấy điện thoại trong túi ra, sau đó gửi WeChat cho Thẩm Húc.

...

“Về luôn à?” Khương Trừng vừa mới lên xe, Tần Hiểu Thiên liền hỏi.

“Không về, tham gia tiệc tối hôm nay đi.”

Tần Hiểu Thiên nghiêng người ra sau: “Không phải lúc này cậu nói không đi sao?”

“Đột nhiên muốn đi.” Khương Trừng nhàn nhạt nói.

Anh nhớ đến chuyện lúc này trong studio.

“Mau nhìn kia, đó có phải là Thẩm húc không?”

“Oa, đẹp trai quá, nhìn kia nhìn kia, Giang Nam đang chạy đến chỗ anh ấy.”

“Trên mạng hai người đó là CP đấy, có rất nhiều fan CP, lúc học đại học là bạn cùng trường.”

“Cậu nói xem, hai người đó có phải là đang yêu nhau không, nhìn bọn họ rất thân mật.”

“ ... ”

Nghe các cô ấy nói, Khương Trừng không khỏi đi đến, xuyên qua cửa sổ, anh thấy Lâm Giang Nam đang đứng trước mặt một người đàn ông, anh nhớ anh ta, lúc trước khi anh tìm kiếm Lâm Giang Nam trên Baidu, anh cũng thấy anh ta.

“Giang Húc CP?”

Anh không biết hai người đó đang nói gì, nhưng thấy Lâm Giang Nam chạy về như muốn lấy đồ, anh cũng đoán được, vì thế anh liền bình tĩnh đi đến trước cửa.

...

“Đi thì đi, đúng là không hiểu nổi cậu.” Tần Hiểu Thiên tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Câu nói của Tần Hiểu Thiên thành công kéo anh về thực tại.

“Chúng ta đi thôi.” Tần Hiểu Thiên chuẩn bị lái xe.

“Từ từ, chờ một người nữa.”

Tần Hiểu Thiên nghi hoặc, nhưng xuyên qua cửa sổ xe, anh thấy Lâm Giang Nam đang đi đến, trong chớp mắt đã hiểu.

Lâm Giang Nam nhìn thoáng qua Khương Trừng đang ngồi ở ghế sau, chuẩn bị mở cửa bên ghế phụ lái.

Khương Trừng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tần Hiểu Thiên.

Tần Hiểu Thiên lập tức lắc đầu với Lâm Giang Nam đang định mở cửa, sau đó hất đầu ra phía sau.

Vì thế, Lâm Giang Nam chỉ có thể ngại ngần mở cửa sau, sau đó ngồi xuống.

“Được rồi, giờ chúng ta xuất phát đi.”

Đọc theo đường đi, Tần Hiểu Thiên yên lặng lái xe.

Khương Trừng yên lặng nhìn cửa sổ.

Lâm Giang Nam yên lặng nhìn ngón tay của mình.

Bên trong xe yên tĩnh đến lạ lùng.

Lâm Giang Nam do dự muốn phá vỡ bầu không khí xấu hổ này, chỉ là lỡ như cô nói, không có ai đáp lời, vậy thì sẽ càng thêm xấu hổ.

Lâm Giang Nam suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định nói gì đó.

Kết quả...

“Lần trước em đọc Công chúa Bạch Tuyết đến đâu rồi?” Khương Trừng đột nhiên mở miệng.

“Hoàng Hậu muốn thợ săn vào rừng giết công chúa Bạch Tuyết...”

“Ừ.”

Khương Trừng lấy điện thoại trong túi, sau đó đưa cho Lâm Giang Nam.

“Đọc tiếp đi.”

“Bây giờ?”

“Ừ.”

Tần Hiểu Thiên liếc mắt nhìn Khương Trừng qua kính chiếu hậu, yên lặng khinh bỉ trong lòng.

Lâm Giang Nam vươn tay nhận điện thoại, sau đó mở Baidu, tìm kiếm «Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn».

Vì thế, trong xe vốn yên ắng nay lại vang lên giọng Lâm Giang Nam, câu chữ rõ ràng, mềm mại du dương.

Trải qua sự việc lần trước, tuy Lâm Giang Nam vẫn có can đảm ngồi cùng xe với anh, nhưng không đủ can đảm để cùng anh xuống xe, cho nên khi còn chưa đến khách sạn, cô đã nói Tần Hiểu Thiên dừng xe cho mình xuống.

Thấy Lâm Giang Nam rất kiên trì, Khương Trừng cũng không khó xử cô, vì thế Tần Hiểu Thiên liền dừng xe lại để cô xuống.

Tần Hiểu Thiên mang theo Khương Trừng, tiếp tục đi đến khách sạn.

Khương Trừng nhìn Lâm Giang Nam qua kính chiếu hậu.

Cho đến khi bóng dáng cô càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ.

Khi Lâm Giang Nam đi đến nhà hàng, nhìn thấy trước cửa toàn là người, cô không khỏi thấy mình cơ trí, nếu không xuống xe trước, cô chắc chắn sẽ bị quân đoàn Cam tấn công cho không còn ra hình người.

Từ khi cô và Khương Trừng xuất hiện trong cùng một bức ảnh, bị gán ghép thành CP, đề tài Weibo đều xoay quanh cái này, mỗi ngày Weibo cô đều bị quân đoàn Cam và không ít tạp chí đánh bom.

Lâm Giang Nam dùng khăn quàng cổ che kín mít hơn một nửa mặt lại, hai tay cho vào túi, sau đó bình tĩnh tự nhiên đi vào.

Càng chột dạ thì càng phải biểu hiện cây ngay không sợ chết đứng, đây mới là cảnh giới cao nhất.

Cho nên Lâm Giang Nam cứ thoải mái đi vào như vậy, không khiến cho một ai chú ý.

Khi Lâm Giang Nam đi vào, có người phục vụ dẫn đường, cuối cùng mới tìm được phòng bao của bọn họ.

Lâm Giang Nam đẩy cửa ra, trong phòng rất náo nhiệt.

Cô nhìn Khương Trừng ngồi ở vị trí trung tâm, tay anh đang cầm một cái ly, trong ly là rượu vang đỏ, ngón tay anh cầm chiếc ly thủy tinh, nhìn vô cùng đẹp.

Anh hơi cúi đầu, mái tóc che khuất đôi mắt anh, nhưng từ góc độ của cô, có thể thấy anh nhẹ nhàng nhếch môi, cả người phát ra hơi thở lạnh lùng xa cách.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trừng, có hơi xuất thần, sau đó đột nhiên nghe thấy trong đám người có

người gọi mình.

22. Chương 22: Nam Thần Chỉ Ấm Áp Với Một Người

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Tiểu Miêu, Tiểu Miêu, ở đây.”

Lâm Giang Nam nhìn qua phía phát ra âm thanh, không phải Kim Giai Giai thì là ai.

Cô vòng qua chỗ Kim Giai Giai.

Kim Giai Giai giúp cô đẩy chiếc ghế bên cạnh, Lâm Giang Nam thuận thế ngồi xuống.

“Tiểu Miêu, cầu ôm đù ~”

Cô vừa ngồi xuống, Kim Giai Giai liền dính vào, chọc cho Lâm Giang Nam phát hoảng.

“Ôm đù gì?” Cô hỏi.

“Ai da, em đừng có giả bộ, em và Khương đại nam thần... Hai người các em... ngay cả fan CP cũng có rồi.”

Lâm Giang Nam làm bộ chùi mồ hôi trên trán.

“Chỉ là bịa chuyện mà thôi.”

Kim Giai Giai liền bày ra vẻ mặt chị biết em sẽ nói thế mà, cô ấy không nhanh không chậm cầm lấy điện thoại trên bàn, mở Weibo.

“Có hình, có chân tướng, giờ trên mạng em là bạn gái tai tiếng của Khương Trùng nha.”

Lâm Giang Nam mở miệng, cái gì mà bạn gái tai tiếng, căn bản là không có chuyện này, nếu cô có thể làm bạn gái Khương Trùng, không chừng ngay cả nằm mơ cũng cười rộ đi.

“Em với nam thần thật sự không có gì, chỉ là lúc trước đến đại lộ Long Dương chụp poster, xung quanh có rất nhiều Cam, lúc ấy bị chụp lại, em đột nhiên lên hot search, vậy thôi.” Lâm Giang Nam nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không hiểu vì sao.

Kim Giai Giai hoài nghi nhìn cô.

“Thu hồi lại ánh mắt hoài nghi của chị đi, nếu em thật sự có gì đó với nam thần, em còn có thể bình tĩnh như thế này sao?!”

Kim Giai Giai hậm hực lấy lại điện thoại, cũng đúng, Lâm Tiểu Miêu chính là fangirl số một của Khương Trùng, nếu thật sự có gì đó, chắc chắn đã sớm vui đến ngất trời rồi.

Lâm Giang Nam nhìn một bàn mỹ thực, không khỏi kích động.

Mỹ thực, mỹ thực ~

Kim Giai Giai nhìn Lâm Giang Nam, liền biết con giun thêm ăn trong bụng cô đã ngo ngoe.

Cô ấy lấy một đôi đũa sạch sẽ đưa cho cô.

Lâm Giang Nam không khách khí nhận lấy đôi đũa, cho một miếng gà rán vào miệng, cô đã thèm gà rán vàng rộm này lâu rồi.

Ăn hết miếng gà, vẻ mặt Lâm Giang Nam rất thỏa mãn, Kim Giai Giai bên cạnh không khỏi muốn phì nhổ, chưa thấy ai ham ăn như vậy, ghét nhất là loại người sống chết ăn mà cũng không mập, loại người này không phải đáng ghét nhất sao!

Lâm Giang Nam nhanh chóng vươn đũa đến các món ăn khác trên bàn.

Khương Trùng ngồi ở chỗ mình, từ góc độ của anh có thể nhìn thấy Lâm Giang Nam ở bàn bên kia.

Anh thấy Lâm Giang Nam vươn đũa, ăn vô cùng vui vẻ, khóe môi không khỏi nhếch lên.

“Khương Trùng?”

Tần Hiểu Thiên bên cạnh gọi một tiếng, anh mới phục hồi tinh thần lại.

“Phải nâng ly rồi.” Tần Hiểu Thiên nhắc nhở.

“Ừ.”

Cơ bản thì lúc Khương Trừng không nâng ly, không nói lời nào, ánh mắt đều đặt trên người Lâm Giang Nam, vì sao anh lại cảm thấy ngay cả ăn cô cũng rất đáng yêu.

Lúc bữa ăn gần kết thúc, Kim Giai Giai đột nhiên lấy ra một chai rượu vang đỏ, sau đó rót cho Lâm Tiểu Miêu một ly.

“Ngon lắm đấy.” Kim Giai Giai nói.

Lâm Giang Nam vươn tay tiếp nhận ly rượu vang đỏ.

Cô nhấp vài ngụm, bất ngờ phát hiện hương vị của rượu vang này thật sự rất tuyệt.

“Đây là rượu vang gì vậy?” Cô hỏi.

Kim Giai Giai lấy chai rượu vang bên cạnh, nhìn thoáng qua, nói: “Romanée - Conti [*].”

[] Romanée - Conti: xuất sứ từ Domaine de la Romanée - Conti, thường được viết tắt là DRC, là điền trang tại Burgari, Pháp, sản xuất rượu vang trắng và đỏ. Đây là một trong những nơi sản xuất rượu với số lượng lớn nhất thế giới.*

Lâm Giang Nam uống hết ly rượu vang, sau đó đưa cái ly không cho Kim Giai Giai, nói: “Cho... em một ly nữa.”

“Rượu vang dễ uống nhưng cũng dễ say, em uống ít một chút.”

“Em biết rồi, biết rồi.”

...

Kim Giai Giai đang định cầm đĩa tiếp tục dùng bữa, đột nhiên điện thoại vang lên, vì thế cô ấy chỉ có thể cầm điện thoại đi ra ngoài nói chuyện.

Kim Giai Giai vừa đi, Lâm Giang Nam lập tức lấy chai rượu vang đỏ bên cạnh, tiếp tục đổ vào ly mình.

Rượu vang này ngọt ngọt đậm vị, hương thơm mê người.

Kim Giai Giai gọi điện thoại xong, bước vào liền nhìn thấy cảnh tượng... Lâm Giang Nam ghé vào bàn, chai rượu vang trước mặt đã thấy đầy.

Kim Giai Giai sợ tới mức nhanh chóng chạy qua.

Cô nhìn Lâm Giang Nam đang say chết dính vào trên bàn, không khỏi cảm thấy đau đầu, cô chỉ nhận một cuộc điện thoại, Lâm Giang Nam đã oanh tạc đến mức say bệu dí.

Giờ này, bữa tiệc đã kết thúc.

Người trong phòng cũng đã về hết.

Kim Giai Giai đỡ Lâm Giang Nam đang say bệu dí lên.

“Phù, nhìn thì rất gầy mà, sao lại nặng vậy không biết.” Kim Giai Giai không kiềm chế được mà mắng chửi.

Thật ra không phải là Lâm Giang Nam nặng, mà là vì Kim Giai Giai cũng là một cô gái, cân nặng không khác Lâm Giang Nam là bao, hai cô gái cùng cân nặng, đương nhiên khi nâng người còn lại thì sẽ phải cố hết sức.

Lúc Kim Giai Giai đỡ Lâm Giang Nam lắc lư ra khỏi phòng, cửa đột nhiên bị mở ra.

Khương Trùng...

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang ghé vào người Kim Giai Giai.

Anh sải chân bước qua.

Kim Giai Giai ngậy ngốc.

Nam thần... Đẹp trai quá... anh... anh đang đến chỗ cô sao?

Kim Giai Giai nhìn Khương Trùng bước nhanh đến trước mặt mình.

“Giao cô ấy cho tôi đi.”

“Hả?”

Kim Giai Giai há hốc miệng.

Không đúng không đúng... Mở lời thế này không được, Khương Trùng hắng giọng, nói lại lần nữa.

“Tôi đưa cô ấy về nhà.”

“Anh... Đưa cô ấy về nhà? Anh biết nhà cô ấy à?”

“Ừ.”

Kim Giai Giai sợ tới mức run chân, suýt chút nữa là hất ngã Lâm Giang Nam, may là Khương Trùng nhanh tay lẹ mắt đỡ Lâm Giang Nam, thuận thế để cô ấy tựa sát vào mình.

Kim Giai Giai lập tức cảm thấy cả người nhẹ hơn không ít.

Tuy là bây giờ cô có một bụng vấn đề muốn hỏi Lâm Giang Nam, nhưng nhìn Lâm Giang Nam say rồi tỉnh rồi mà như vậy, đành để sau này tính, dù sao cô cũng có rất nhiều thời gian.

“Vậy cũng được, tôi thay cô ấy cảm ơn anh.”

“Ừ.”

...

Kim Giai Giai đi rồi, Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam trong lòng, một lát sau, Tần Hiểu Thiên cũng đến.

“Chuẩn bị xong chưa?” Khương Trùng hỏi.

“Xong rồi.”

“Vậy anh mang theo anh ta lên xe rồi đi luôn, kéo đám phóng viên ở cửa đi.”

“Đi thôi, anh đã an bài xe cho cậu rồi, sau khi anh dụ đám người kia đi, cậu hãy nhân lúc mà lên xe.”

“Được, cảm ơn anh.”

“Mang khẩu trang và mũ vào, đừng để bị nhận ra.”

“Ừ.”

Khương Trùng đỡ Lâm Giang Nam đứng sau cây cột lớn của khách sạn, anh nhìn Tần Hiểu Thiên đang bảo vệ một người đàn ông đeo mũ và khẩu trang, có chiều cao không khác anh lắm ra ngoài.

Hai người đó vừa ra cửa, phóng viên liền xông đến, dưới sự ngăn cản của Tần Hiểu Thiên, “Khương Trùng” được đưa lên xe, sau đó nhanh chóng rời đi.

Một đoàn phóng viên điên cuồng đuổi theo xe, náo loạn cả một vùng.

Khương Trùng thấy thế bèn đè thấp mũ bóng chày trên đầu xuống, mang khẩu trang rồi đỡ Lâm Giang Nam lên chiếc taxi đang dừng cách đây không xa.

Anh đi đến bên cạnh xe taxi, mở cửa xe, cẩn thận đặt Lâm Giang Nam vào, sau đó mình cũng ngồi vào theo.

Anh nhìn tài xế taxi, hừm, đây không phải là nhân viên phòng làm việc của anh - Tiểu Trần sao?

“Anh Trùng, giờ chúng ta đi đâu.”

“Đến tiểu khu Thụy Ninh.”

“Vâng ạ.”

Khương Trùng cởi khẩu trang và mũ lưỡi trai trên đầu xuống.

Anh nhìn Lâm Giang Nam đang vui vào ngực mình, nho nhỏ thấp bé, khi ngủ nhìn cô dịu ngoan như một bé mèo con.

Anh nhìn gương mặt say ngủ của cô, mái tóc mềm mại tinh tế che khuất một phần mặt cô.

Anh không khỏi vươn tay, giúp cô vuốt tóc ra sau tai, lại bất ngờ chạm đến mặt cô.

Mềm mềm trắng trắng.

Anh không nhịn được mà xoa xoa má cô, xúc cảm rất tuyệt vời...

Anh không kiềm chế được, xoa xoa thêm vài lần nữa.

Trong lúc ngủ, Lâm Giang Nam cảm giác được có gì đó đang chạm vào mình, vì thế cô cử động cơ thể, ưm một tiếng, Khương Trùng cho rằng cô sắp tỉnh, lập tức rút tay về.

Nhưng Lâm Giang Nam chỉ điều chỉnh vị trí trong lòng anh, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Lâm Giang Nam dựa vào ngực anh, bên trong xe có mở máy sưởi nhưng cô vẫn không nhận được mà cho tay vào áo Khương Trùng, tay đặt trên bụng anh.

Khương Trùng nhìn cô đang dùng bụng mình để sưởi ấm, hôm nay anh mặc áo len, cho nên sờ vào rất thoải mái.

Anh yên lặng đặt tay mình lên tay cô, tay cô mềm mại như không có xương, hơn nữa còn rất nhỏ, cảm giác như một bàn tay của anh là đã nắm được cả hai tay cô.

Lâm Giang Nam nằm một lúc, sau đó lại cảm thấy không thoải mái, thế là thay đổi tư thế khác, thuận thế lùi xuống nằm trên đùi anh.

Khương Trùng thấy cô như vậy liền bật cười, sự cưng chiều trong mắt càng thêm không dấu được.

Tiểu Trần nhìn Khương Trùng qua kính chiếu hậu.

Đây vẫn là anh Trùng, cái người lạnh lùng đến mức ai cũng không tiếp cận được, cũng không muốn để ai tiếp cận sao?

Khóe môi đang mỉm cười này, ánh mắt cưng chiều này, không phải là quá mức mê hoặc sao?

“Lo lái xe đi.”

Lúc Tiểu Trần đang vô hạn tưởng tượng, giọng nói không chút tình cảm của Khương Trùng vang lên.

Tiểu Trần giật mình.

Xem ra không phải nam thần không ấm áp, mà sự ấm áp này chỉ dành cho một người.

Vì thế Tiểu Trần chỉ có thể yên lặng tiếp tục lái xe.

“Anh Trùng, đến nơi rồi.” Tiểu Trần dừng trước cửa tiểu khu.

“Hôm nay vất vả rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.”

Khương Trùng mặc lại khẩu trang và mũ, anh nhìn Lâm Giang Nam đang ghé vào người mình ngủ mê say, cẩn thận đỡ cô xuống, sau đó đóng cửa lại.

“Vâng ạ, vậy em đi trước.”

“Ừ, lái xe cẩn thận.”

Sau khi Tiểu Trần đi rồi, Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang dựa hẳn vào mình, ngay cả đứng cô cũng đứng không vững.

Vì thế anh đưa tay cố định vai cô, xoay người ngồi xuống, chuẩn bị công cô.

Nhưng anh vừa mới xoay người, liền nghe được Lâm Giang Nam đang thầm thì.

Thì ra là vì trong xe ấm áp, nhưng vừa xuống xe, nhiệt độ trong nháy mắt giảm xuống vài độ, Lâm Giang Nam bị gió lạnh thổi tỉnh.

Cô mở đôi mắt đã mờ lung, ý thức vẫn chưa rõ ràng.

“Đây là đâu...” Cô mơ mơ màng màng hỏi.

“Cửa tiểu khu nhà em.” Khương Trùng xoay người lại, trả lời cô.

“Cửa tiểu khu... nhà anh [1]...” Lâm Giang Nam ngây ngốc lặp lại lời Khương Trùng.

[1] Trong tiếng Trung chỉ có hai ngôi Wo và Ni như I và You trong tiếng Anh, cho nên khi Khương Trùng nói em (Ni) thì Lâm Giang Nam cũng nói lại như vậy, thay vì phải là Wo. Lấy ví dụ trong tiếng anh, Khương Trùng nói nhà em - your house, Lâm Giang Nam cũng lặp lại như vậy, your house - nhà anh.

Khương Trùng suýt chút nữa là không nhận được cười, sao cô có thể đáng yêu như vậy.

“Là cửa tiểu khu nhà em.”

“Ừ... Cửa tiểu khu nhà anh...”

“Được rồi, là cửa tiểu khu nhà anh.”

“Cửa tiểu khu nhà em...”

Cuối cùng Khương Trùng vẫn không nhịn cười được, anh đưa tay xoa má Lâm Giang Nam, thịt thịt mềm mềm, rất đáng yêu.

Vì thế anh lại không nhịn được, vươn tay xoa xoa thêm vài lần.

Lâm Giang Nam bắt mãi đánh tay anh một cái.

Không gian yên tĩnh bỗng phát ra một tiếng “Bộp”.

Khương Trùng nhìn mu bàn tay nhanh chóng đỏ lên của mình, có chút kinh ngạc.

Không ngờ Lâm Giang Nam khi uống say không phải là một con mèo dịu ngoan, nếu chọc cô xù lông, cô cũng biết cào người khác.

“Mặt tôi... anh mà cũng có thể sờ sao...” Lâm Giang Nam nói đứt quãng.

23. Chương 23: Hôn Một Cái Được Không?

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khương Trùng buồn cười, hỏi: “Tôi không thể sờ, vậy ai có thể sờ?”

Lâm Giang Nam trầm mặc một lúc, dường như rất nghiêm túc tự hỏi.

Một lát sau, cô mới ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Nam thần... của tôi”

Khương Trùng nhướn mày: “Nam thần của em là ai?”

“Nam thần... của tôi... Khương... Khương Trùng...”

Khương Trùng cười, đúng là đáng yêu, anh vẫn không kiềm chế được mà đưa tay xoa xoa má cô.

Lâm Giang Nam dùng tay đẩy tay anh, lần này Khương Trùng đã có kinh nghiệm, khi cô vừa vung tay thì anh đã nhanh chóng nắm lại.

Lâm Giang Nam nhả mày, sau đó bĩu môi, ngồi bệt xuống đất.

Khương Trùng trợn mắt há hốc miệng nhìn cô, cô gái này uống rượu vào, giờ bắt đầu nổi điên rồi sao?

Nhưng Lâm Giang Nam cũng không làm gì, chỉ yên lặng ngồi dưới đất.

“Mặt đất lạnh, chúng ta đứng lên đi, phải về nhà rồi.” Khương Trùng vươn tay muốn kéo Lâm Giang Nam dậy, nhưng Lâm Giang Nam cứ sổng chết vung tay không chịu thuận theo.

Chẳng còn cách nào khác, Khương Trùng không lay chuyển được cô, đành phải nửa ngồi xổm xuống bên cạnh.

Lâm Giang Nam mở to đôi mắt đã lơ lơ mông lung nhìn Khương Trùng.

Cô đột nhiên vươn tay về phía... mặt anh...

Khương Trùng nhìn bàn tay cô đang ngày càng gần mình, yên lặng ngồi im cho đến khi tay cô hoàn toàn dán vào mặt anh, nhưng anh mang khẩu trang, cho nên tay Lâm Giang Nam cũng chỉ chạm được đến lớp khẩu trang.

“Anh mang khẩu trang làm gì...” Lâm Giang Nam không vui, kéo khẩu trang anh xuống.

Khương Trùng thấy cô thích nên cũng mặc kệ cô.

Cô kéo khẩu trang trên mặt anh xuống, bàn tay trực tiếp chạm vào gương mặt anh.

Lông mi, đôi mắt, chiếc mũi, đôi môi anh, Lâm Giang Nam đều lướt qua.

“Không mang khẩu trang... đúng là rất giống... nam thần của tôi...” Lâm Giang Nam nhỏ giọng nói.

Lâm Giang Nam xoa xoa mặt anh một lúc, sau đó đột nhiên dịch người đến gần.

Cô nhỏ giọng nói.

“Nhìn anh giống nam thần của tôi quá, hôn một cái được không?”

Lúc nói những lời này, Lâm Giang Nam dựa rất gần anh, anh còn có thể ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của rượu vang từ miệng cô.

Lưng Khương Trùng cứng đờ.

Anh đưa tay chạm vào mặt Lâm Giang Nam.

Đôi mắt anh nhìn cô gái trước mặt, rồi lại dừng ở môi cô.

Nho nhỏ, hơi mỏng, và đỏ hồng.

Khóe môi anh không khỏi nhếch lên một nụ cười, nói.

“Được.”

Nghe thấy câu trả lời của Khương Trùng, Lâm Giang Nam lập tức vui vẻ ra mặt.

Cô ngẩng đầu, vươn người lại gần Khương Trùng.

Khương Trùng nhìn cô càng ngày càng gần mình, càng ngày càng gần...

Cuối cùng, đôi môi mềm mại của cô chạm vào đôi môi hơi lạnh của anh.

Trong nháy mắt, tựa như có một dòng điện chạy qua cơ thể, tê tê dại dại, trong lòng Khương Trùng đột nhiên có một loại xúc động.

Khi môi cô chạm vào môi anh, anh liền muốn ôm chặt cô vào lòng, hung hăng hôn lên môi cô.

Lâm Giang Nam nhẹ nhàng hôn môi Khương Trùng, sau đó chuẩn bị tách ra.

Nhưng môi cô chưa tách được vài centimet, gáy đã bị một lực nào đó kéo lại.

Môi cô lần nữa chạm vào môi Khương Trùng.

Khương Trùng không cho cô cơ hội trốn thoát, khi môi cô lần nữa chạm vào môi anh, Khương Trùng liền

cuốn lấy môi cô.

Dường như anh không hề cho cô cơ hội thở dốc, lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô như một trận cuồng phong.

Bàn tay Lâm Giang Nam không khỏi nắm chặt lại, tuy lúc trước cô có chút thanh tỉnh nhưng bị nụ hôn nhiệt liệt như vậy kích thích, ý thức đã sớm bị vứt bỏ ở một xó nào đó.

Môi cô quá mềm mại, ngọt ngào, lại mang theo mùi thơm nhàn nhạt của rượu vang, Khương Trừng không kiềm chế được mà hôn càng sâu hơn, Lâm Giang Nam bị ép phải ngẩng đầu thừa nhận.

Hai người cô và anh, một người ngồi xếp bằng dưới đất thì ngẩng đầu, một người ngồi xổm thì cúi đầu.

Tay Lâm Giang Nam đặt ở đầu gối, một bàn tay Khương Trừng cố định gáy Lâm Giang Nam, tay còn lại nắm lấy tay cô.

...

“Ừm... Đau đầu quá...”

Lâm Giang Nam dùng tay xoa xoa đầu mình, mê man mở mắt.

Cô mở to mắt nhìn căn phòng này, đây không phải là phòng ngủ của cô sao, hôm qua cô về thế nào?

Lâm Giang Nam ngồi dậy khỏi giường.

Bây giờ đầu óc cô trống rỗng, không nhớ được gì.

Cô xoay người xuống giường.

“Chắc là mình không làm gì mất mặt đâu nhỉ?” Cô lẩm bầm lầu bầu đi vào phòng vệ sinh.

Lâm Giang Nam rửa mặt xong, vừa ra đã thấy Hạ An Ninh ngồi trên mép giường mình.

Vì sao cô lại cảm thấy ánh mắt cô ấy hơi lạ lạ nhỉ?

“Nhìn mình như vậy làm gì?”

“Cậu biết hôm qua cậu về thế nào không?”

Lâm Giang Nam nhú mày, cô nhớ hôm qua mình ở cạnh Kim Giai Giai, chẳng lẽ là Kim Giai Giai đưa cô về?

“Giai Giai đưa mình về?”

Hạ An Nịnh nhìn cô, lắc lắc đầu.

“No no no.”

”Nani (*cái gì*)?”

Nếu không phải Kim Giai Giai đưa cô về, không lẽ là cô tự về?

Ha ha ha ha, thì ra cô lại trâu bò như vậy!

Hạ An Nịnh đi đến trước mặt cô, vừa nhìn đã biết cô đang ảo tưởng trong đầu.

“Cũng không phải cậu tự về.” Hạ An Nịnh nhàn nhạt nói.

“Hả?”

Lâm Giang Nam có chút mông lung, không phải Kim Giai Giai đưa cô về, cũng không phải cô tự về, vậy thì cô về bằng cách nào?

Hạ An Nịnh khoanh tay đi ra ngoài, lúc ra đến cửa thì không nhanh không chậm nói ra hai chữ: “Khương Trùng.”

“Gì!” Lâm Giang Nam kích động rống lên.

Hạ An Nịnh bị cô dọa sợ.

“Kích động như vậy làm gì! Làm mình sợ muốn chết!”

Lâm Giang Nam chạy đến bên cạnh Hạ An Nịnh.

“Cậu... cậu nói Khương Trùng đưa mình về!!!”

“Ừ.”

“Khương Trùng? Nam thần!”

“Đúng vậy!”

Vẻ mặt Lâm Giang Nam không thể tin nổi, đừng nói là Lâm Giang Nam, ngay cả Hạ An Ninh cô cũng không thể tin được.

Cô nhớ hôm qua mình ngồi trên sofa xem TV, còn đang đắp mặt nạ thì đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, lúc ấy cô còn nghĩ là Lâm Giang Nam về, không màng đến mặt nạ trên mặt mà nói lớn.

“Lâm Giang Nam, cái đồ hư hỏng này, cậu còn biết...”

Nhưng mà cô còn chưa nói hết, thấy người đó tiến vào liền im bặt.

Trên lưng anh ta công Lâm Giang Nam, cứ như vậy đứng trước mặt cô.

Anh nhìn thấy cô, hiển nhiên vẻ mặt cũng khá kinh ngạc, chắc là không ngờ trong nhà còn có người khác.

Hạ An Ninh nhìn dung nhan chói sáng của Khương Trùng, thiếu chút nữa là mặt nạ trên mặt cũng rớt xuống.

Trời ạ... Ai có thể nói cho cô... Có chuyện gì đang xảy ra không...

Người đàn ông này là Khương Trùng mà!

Khương Trùng! Khương Trùng đó!!!

Nam thần!!!

Nhưng vì sao trên lưng nam thần lại công con ma men nhà cô?!

“Cô là?” Khương Trùng nghi hoặc hỏi.

“À... tôi là Hạ An Ninh, bạn thân của Tiểu Miêu.”

Tuy rằng ngày thường Hạ An Ninh quen làm chị đại nhưng dù thế nào Khương Trùng cũng là thần tượng hồi cao trung của cô, cho nên vẫn có chút kích động.

“Cô ấy uống say, tôi đưa cô ấy về.” Khương Trùng nói.

Anh đi đến sô pha, đặt Lâm Giang Nam lên đó.

“Nếu có cô ở đây, vậy phiền cô chăm sóc cô ấy một chút.” Khương Trùng lễ độ nói.

“À... Được... Được...” Hạ An Ninh nhanh chóng gật đầu.

Khương Trùng nhìn thoáng qua Lâm Giang Nam, lúc đang chuẩn bị rời đi, Lâm Giang Nam lại đột nhiên bắt lấy tay anh, sống chết không cho anh đi.

Trong miệng cứ nhắc đi nhắc lại.

“Nam thần, đừng đi... Nam thần, hôn một cái nữa nào...”

Lúc ấy Hạ An Ninh liền ngây ngốc.

Khương Trùng không cảm thấy xấu hổ, trái lại còn ngồi xổm trước mặt Lâm Giang Nam.

Anh nhìn bàn tay Lâm Giang Nam đang nắm chặt tay mình, sau đó vươn tay còn lại xoa đầu cô ấy.

Hạ An Ninh nhìn thấy rõ ràng sự cương chiều trong mắt Khương Trùng, và cả khóe môi đang nhếch lên.

...

“A Ninh, cậu đang nghĩ gì đấy, mau nói cho mình biết, hôm qua chắc là mình không có làm gì nam thần phải không?” Lâm Giang Nam vươn tay lay lay Hạ An Ninh.

Hạ An Ninh phục hồi tinh thần, liếc cô một cái.

“Ha ha, cậu đoán xem, muốn biết thì tự mình nhớ đi.” Hạ An Ninh nói xong liền chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Giang Nam kinh ngạc nhìn Hạ An Ninh, sửng sốt một lúc rồi đột nhiên phản ứng lại, cô chạy qua phía Hạ An Ninh, nhào lên lưng cô ấy.

“A Ninh, A Ninh, cậu nói cho mình đi!” Cô loạng choạng đu lên người Hạ An Ninh.

“Lâm Tiểu Miêu, cậu mau nhảy xuống cho mình! Cậu có biết cậu nặng lắm không!”

“Không xuống, không xuống, trừ khi cậu kể cho mình.”

“Mình cũng đâu có biết, chuyện cậu làm, cậu tự mình nhớ đi.”

Hạ An Ninh có chút bất đắc dĩ.

“Mình cảm giác như vừa nằm mơ vậy.”

“Lâm Tiểu Miêu, cậu đúng là đồ háo sắc!”

“...?”

Lúc ăn cơm, Lâm Giang Nam vừa ôm bát cơm, vừa nghĩ đến chuyện hôm qua.

Nhưng cô nghĩ rất lâu vẫn không nhớ nổi.

Cô lắc lắc đầu.

“Chắc là không làm gì... Đúng... Không làm gì...” Vì thế cô chỉ có thể tự an ủi mình.

Hạ An Ninh thấy cô như vậy thì chỉ nhàn nhạt liếc qua một cái.

Ăn cơm xong, Lâm Giang Nam liền đi sửa soạn, bởi vì cô nhớ hôm nay là cuối tuần, còn phải chụp hình trang phục mới ra mắt cho Hà Kỳ Đậu.

Lâm Giang Nam ngồi trước gương trang điểm, bởi vì ngày hôm qua say rượu, cho nên cô chỉ trang điểm đơn giản.

Cô đánh chút phấn, sau đó vẽ lông mày và tô son.

Hôm qua chưa gội đầu, cho nên hôm nay tóc cô khá lộn xộn, nhưng mà cô dùng lược chải tóc hướng ra sau, sau đó đội mũ lưỡi trai màu trắng, như vậy thì không ai nhìn ra được.

Cô nhìn tủ quần áo, chọn một cái áo len màu đỏ rượu, phối hợp với áo khoác bò màu xanh nhạt.

Cô đứng nhìn nửa ngày, mặc váy hay mặc quần đây?

Cuối cùng cô nhìn thời tiết bên ngoài, nghĩ lại thì mặc quần jean vẫn hơn, thế là cô lấy một cái quần jean màu đen mặc vào.

Cô lấy camera trông vào cổ, sau đó mang ba lô.

“A Nịnh, mình đi đây.”

Cô nói với Hạ An Nịnh đang ngồi trên sofa.

“Đi đi, đi đi.” Hạ An Nịnh phát phát tay.

Lâm Giang Nam nhìn Longleg đang cọ cọ chân mình, cô ngồi xổm xuống, vuốt ve lông nó.

“Ở nhà ngoan ngoãn nghe lời mommy kia nha, có nghe không.”

Longleg kêu meo meo vài tiếng.

24. Chương 24: Khương Trùng Muốn Thêm Bạn Bè

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam đi đến huyền quan, mang đôi giày vỏ sò vào [*].

Vừa vào thang máy, điện thoại cô đã vang lên.

“Alo?”

“Tiểu Miêu, cô xong chưa? Tôi đang ở bên dưới.”

“Tôi sắp xuống rồi.”

Lâm Giang Nam vừa mới dứt lời, cửa thang máy liền mở ra.

“Tôi xuống dưới lầu rồi, sẽ ra ngay.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Lâm Giang Nam nhanh chân chạy ra cửa tiểu khu. Vừa đến cửa, cô đã thấy xe của Hà Kỳ Đậu đang dừng trước cửa.

“Hi.”

Hà Kỳ Đậu thò đầu ra khỏi cửa xe, vẫy tay với Lâm Giang Nam. Lâm Giang Nam cũng vẫy tay lại, sau đó chạy đến.

Cô vừa đến bên xe thì thấy trong xe ngoài Hà Kỳ Đậu, còn có một cô gái nhìn rất đáng yêu.

“Chào cô.” Lâm Giang Nam nói.

Cô gái đáng yêu cười với cô: “Xin chào, nhìn cô thật xinh đẹp.”

Lâm Giang Nam có chút ngại ngùng.

Hà Kỳ Đậu giúp cô mở cửa xe.

“Đây là em gái nhỏ chuyên về dịch vụ khách hàng bên nhà tôi.” Hà Kỳ Đậu giới thiệu.

“Chúng ta đi đâu chụp?” Lâm Giang Nam hỏi.

“Đi đại lộ Kim Dương.”

Mỗi lần chụp sản phẩm mới, Hà Kỳ Đậu đều chụp ở đại lộ Kim Dương, nó nằm ở phía Nam Ninh Hạ, trong khi đại lộ Long Dương ở phía Bắc Ninh Hạ.

“Được đấy.”

Ba người nhanh chóng đến đại lộ Kim Dương, nơi đây được trang trí theo hơi hướng Hàn Quốc, đem lại cảm giác phong cách đường phố Hàn Quốc cho người mẫu chụp hình.

Lâm Giang Nam mở cửa xuống xe.

“Cô xem phong cảnh trước đi, tôi thay quần áo đã.”

“Được.”

Lâm Giang Nam giúp Hà Kỳ Đậu đóng cửa xe lại. Cô vừa điều chỉnh camera, vừa nhìn kiến trúc của đại lộ Kim Dương, cô rất thích phong cách này.

Không lâu sau, Hà Kỳ Đậu đã thay xong quần áo. Cô ấy mặc áo len thô [1] màu xanh sẫm, váy sọc ô vuông màu trắng đục, giày thể thao có ba vạch đen [*], lộ ra đôi chân dài trắng mịn.

Lâm Giang Nam nhìn mà rùng mình, chỉ nhìn thôi cô đã thấy lạnh.

“Cô không lạnh à?”

“Không còn cách nào, chủ yếu là để phô cái áo len sợi thô này, muốn hiệu quả chụp hình cao thì phải mix (phối) đồ cho tốt.” Hà Kỳ Đậu bất đắc dĩ lắc đầu.

“Được rồi, chúng ta tranh thủ chụp đi, nếu không thì chụp xong sản phẩm mới kì này thì cô cũng cảm mạo.”

“Ừ.”

Buổi sáng chủ yếu chỉ chụp hình theo phong cách tự do, Hà Kỳ Đậu tùy ý thưởng thức phong cảnh, Lâm Giang Nam đi bên cạnh tiến hành chụp hình.

Bởi vì kiến trúc trên con phố này rất tuyệt, kỹ thuật chụp hình của Lâm Giang Nam lại tốt, cho nên mỗi một bức ảnh đều hoàn hảo, cả người và quần áo đều đẹp.

Hà Kỳ Đậu đổi sang một chiếc áo len màu trắng, cổ tay áo và trước ngực có màu hồng phấn, xanh biếc và xanh da trời. Bởi vì bức này chụp cận cảnh, chỉ chụp nửa thân trên nên Hà Kỳ Đậu bọc kín dưới chân. Mái tóc dài chải ngôi giữa của cô ấy được thả tự do ở phía sau.

Cô ấy hơi cúi đầu, tay đặt trên lan can, phía sau lưng là kiến trúc đẹp đẽ, trong ánh sáng thoát nhìn hơi kì ảo. Khóe miệng cô mang theo nụ cười, môi hồng răng trắng, mái tóc đen dài bị gió thổi bay bay.

Lâm Giang Nam ngồi xổm xuống, ngẩng đầu chụp vài bức. Hà Kỳ Đậu trong ảnh nhìn rất dịu dàng, giống như một cô gái Hàn Quốc.

“Cô có thể đưa hai tay lên đầu, bộ này chụp thêm vài bức.”

“Được.”

Hà Kỳ Đậu đưa nhẹ hai tay lên, mặt xoay về phía mặt trời, ánh nắng ấm áp chiếu rọi lên khuôn mặt cô ấy.

Lâm Giang Nam ẩn chụp, bắt kịp khoảnh khắc.

Sau khi chụp ở phía trước đại lộ Kim Dương, các cô bắt đầu ra phía sau, phía sau đại lộ Kim Dương rất được các cặp đôi yêu thích, bởi vì các cửa hàng ở đây trang hoàng rất đẹp, giá cả lại ổn định.

Hà Kỳ Đậu đứng ở trung tâm đường phố, xung quanh có rất nhiều cửa hàng trang hoàng đẹp đẽ.

“Cô có thể duỗi thẳng chân về phía trước, mũi chân nâng lên.”

Hà Kỳ Đậu theo lời Lâm Giang Nam nói mà pose (tạo dáng).

Hai chân duỗi thẳng, đặt song song với nhau, tạo dáng như vậy sẽ khiến chân nhìn dài hơn, nhưng lại không khiến người xem cảm thấy mình đang khoe chân, hơn nữa chụp góc nào chân cũng dài.

...

Sau khi chụp hình xong, Hà Kỳ Đậu đã lạnh đến mức không chịu nổi, cô gái đáng yêu vừa này luôn cầm quần áo đi theo hai cô, thấy đã xong liền chạy đến phủ áo phao bánh mì cho Hà Kỳ Đậu.

Sau khi phủ thêm quần áo, Hà Kỳ Đậu mới cảm thấy cơ thể mình đang dần dần ấm lên.

Lâm Giang Nam sờ tay cô ấy, rất lạnh.

Hai người ngồi trong một quán trà sữa. Lâm Giang Nam mua cho cô ấy một ly trà sữa nóng.

“Uống một chút đi, vậy sẽ nhanh ấm hơn.”

Hà Kỳ Đậu nhận lấy ly trà sữa, dùng tay phủ lên, quả nhiên không lâu sau tay đã ấm dần. Thật ra Lâm Giang Nam cũng rất lạnh, tay cô vẫn luôn phải cầm camera, hở ra bên ngoài nên bị lạnh. Cô bèn uống một ngụm trà sữa.

Nóng nóng, ấm áp, cắn một hạt trân châu, trong miệng liền tràn đầy mùi xoài thơm ngát.

“Những người như các cô, chụp sản phẩm mùa hè còn đỡ, đến mùa đông thì vất vả quá nhỉ.” Lâm Giang Nam không khỏi cảm thán.

Hà Kỳ Đậu bị cô chọc cười: “Đúng là vậy thật, chụp sản phẩm mùa hè, vài phút đổi một bộ quần áo cũng không cảm thấy gì, nhưng vừa đến mùa đông thì đúng là phải chịu tội, bởi vì một số tất chân, áo len, áo len dệt thưa, hoodie gì đó, muốn chụp cho đẹp thì chúng tôi phải mang trực tiếp như vậy, nếu gặp người chụp hình không tốt thì còn không biết phải chụp bao lâu.”

Lâm Giang Nam có chút cứng họng. Cô có quen vài chủ cửa hàng Taobao trên Weibo. Mỗi khi đến mùa thu đông, các cô ấy đều sẽ có sản phẩm mới, mỗi một bức hình đều rất tốt, quần áo nhìn rất đẹp.

Trước kia cô không nghĩ nhiều như vậy, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, thì ra mỗi một bức ảnh các cô ấy đều phải cố gắng như Hà Kỳ Đậu, cô không khỏi cảm thông với các cô ấy.

Thật ra không ít chủ tiệm mời người mẫu chuyên nghiệp, không cần tự mình ra trận nhưng đôi khi như vậy thì hiệu quả tuyên truyền không tốt, hơn nữa thiếu sự độc đáo hấp dẫn.

Hai người uống xong một ly trà sữa, lại tiếp tục chụp hình.

Theo lời Hà Kỳ Đậu thì chụp sớm xong sớm, chết sớm siêu linh sớm, chứ cứ kéo dài thì trời cũng chỉ càng ngày càng lạnh, cô ấy sẽ càng ngày càng lười.

Sau khi hoàn thành buổi chụp hình hôm nay, Hà Kỳ Đậu muốn mời Lâm Giang Nam đi ăn tối, nhưng Lâm Giang Nam ngẫm nghĩ, vẫn là trở về ăn với Hạ An Ninh thì tốt hơn, thế là uyển chuyển từ chối.

Hà Kỳ Đậu không nói gì thêm, dù sao hôm nay không ăn thì ngày mai hoàn thành việc chụp ảnh cũng sẽ đi ăn.

Lâm Giang Nam ngẫm nghĩ, vậy thì ngày mai đi.

Cho nên chụp hình xong, Hà Kỳ Đậu đưa Lâm Giang Nam về trước tiểu khu nhà cô.

“Tôi vào trước nha.”

“Ừ.”

“Về nhà cô nhớ uống chút Bản lam căn [2], đề phòng cảm mạo.” Lâm Giang Nam dặn dò.

[2] Bản lam căn: tên một vị thuốc trong y học cổ truyền, là phần rễ của cây Tùng Lam.

“Ừ, tôi sẽ uống.” Hà Kỳ Đậu bật cười.

Cô ấy cũng tự cảm thấy mình sắp cảm rồi.

Sau khi tách ra, Lâm Giang Nam vừa cúi đầu nhìn điện thoại, vừa đi đến tòa nhà mình ở.

...

“Xong rồi à? Cảm giác thế nào? Chơi có vui không?”

Khương Trừng vừa bước xuống sân khấu, Tần Hiểu Thiên vốn đang ngồi trên sô pha trong hậu trường liền chạy đến.

Khương Trừng không trả lời câu hỏi của anh mà lại nói: “Điều em đáp ứng em đã làm, anh đừng có quên mình đã hứa gì.”

Tần Hiểu Thiên sững sốt một chút, sau đó cười cười: “Ha ha, chắc chắn sẽ không quên, giờ anh đưa cho cậu luôn.”

Anh ấy lấy điện thoại trong túi ra, sau đó gửi bức ảnh gốc qua WeChat cho Khương Trừng.

Điện thoại Khương Trừng rung lên, anh click mở ảnh đại diện của Tần Hiểu Thiên, xem ảnh anh ấy gửi, sau đó nhấn lưu lại.

“Cậu còn chưa trả lời anh, ghi hình thế nào?”

Khương Trừng trầm mặc vài giây: “Chẳng có cảm giác gì lắm, lần sau đừng có nhận chương trình kiểu này nữa.”

Tần Hiểu Thiên: “...”

Khương Trừng đi vào phòng thay đồ.

Đến khi ra ngoài thì trên người anh đã là quần áo của mình.

“Đi thôi.”

“Ừ.”

Về đến nhà, việc đầu tiên Khương Trừng làm là tắm rửa.

Tắm xong, anh vừa dùng khăn lau mái tóc ẩm ướt, vừa mở điều hòa trong phòng khách.

Khương Trừng ngồi trên sô pha, một tay lướt Weibo, một tay lau tóc. Anh đột nhiên nhớ đến Lâm Giang Nam.

Đôi môi mềm mại của cô, giọng nói ngọt ngào của cô.

Vì thế, ma xui quỷ khiến, anh bấm username (tên người dùng) của Lâm Giang Nam trên công cụ tìm kiếm Weibo, đồng thời cũng gửi cho cô một tin nhắn.

Khương Trùng V: Có ở đó không? Thăm dò /

Lâm Giang Nam đang vừa đi vừa lướt Weibo, đột nhiên nhận được tin nhắn trên Weibo, thế là cô click mở ra.

Lâm Giang Nam theo bản năng dừng bước.

Khương... Khương Trùng...

Sao có thể là anh được?

Không chừng là bé Cam nào đó của Khương Trùng?

Lâm Giang Nam run tay bấm vào ảnh đại diện của anh.

Người dùng Weibo: Khương Trùng V

Người đang theo dõi: 98

Người theo dõi: 75.860.000

Chứng thực Weibo: Siêu mẫu quốc tế, nam thần tuyệt thế Khương Trùng.

Lâm Giang Nam run tay đến mức suýt chút nữa là rớt điện thoại.

Đây tuyệt đối là nam thần!

Nam thần gửi tin nhắn cho cô!!!!

Cô lập tức trả lời tin nhắn.

Lâm Tiểu Miêu a V: Có có! Mạnh mạnh /

Khương Trùng V: WeChat của em là gì?

Lâm Tiểu Miêu a V: Hả?

Khương Trùng V: WeChat là gì?

Lâm Tiểu Miêu a V: ajzm520

Khương Trùng V: Ừ

“Tĩnh.”

WeChat của Lâm Giang Nam đột nhiên hiển thị thông báo.

Khương Trùng muốn thêm bạn bè với bạn.

(A Cận: Đồng ý or cự tuyệt)

Lâm Giang Nam yên lặng nhấn đồng ý.

Bạn đã thêm Khương Trùng là bạn bè, bây giờ có thể bắt đầu trò chuyện.

[1] Áo len thô

[2] Bản lam căn

25. Chương 25: Đọc Truyện Cổ Tích Cho Nam Thần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Từ đó về sau, Hạ An Ninh phát hiện Lâm Giang Nam có thêm một sở thích.

Đọc truyện cổ tích.

Mỗi tối cô đều thấy Lâm Giang Nam ngồi trên giường, vừa đeo tai nghe vừa đọc truyện cổ tích.

Cô không khỏi lắc đầu tiếc rẻ, đứa nhỏ này không biết lại bị cái gì kích thích.

Gần đến giờ tan làm, Lâm Giang Nam đang thu dọn chuẩn bị trở về, đột nhiên điện thoại vang lên.

Cô lấy điện thoại, vừa thu dọn đồ, vừa nghe điện thoại.

“Alo?”

“Là tôi, tan tầm chưa?”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Lâm Giang Nam theo bản năng ngừng lại động tác trên tay.

“Vừa mới... vừa mới tan tầm...”

“Tôi đang ở bên dưới văn phòng tạp chí, có thứ muốn cho em.”

“Cho tôi?” Lâm Giang Nam kinh ngạc.

“Ừ.”

“Được được, tôi lập tức xuống ngay.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại xong, Lâm Giang Nam nhanh tay dọn dẹp, lấy đồ trên bàn bỏ vào túi.

Đúng lúc này Kim Giai Giai đi đến, chuẩn bị hỏi cô có muốn đi cùng không, nhưng cô ấy còn chưa kịp nói thì đã thấy Lâm Giang Nam cầm lấy túi xách của mình, “vèo” một cái bay ra khỏi văn phòng.

“Tốc độ này...” Kim Giai Giai ngây ngốc.

Lâm Giang Nam nhìn từng con số đang hiện lên trong thang máy, trong lòng hơi hơi nôn nóng.

Cửa thang máy vừa mở, Lâm Giang Nam đã chạy nhanh ra ngoài.

Ra khỏi tòa nhà, cô nhìn xung quanh nhưng lại không thấy chiếc xe mà mình quen thuộc.

Ngay khi cô đang nhìn dáo dác, đột nhiên điện thoại vang lên.

Cô vừa nhận máy liền nghe thấy giọng Khương Trừng truyền ra.

“Ngẩng đầu, nhìn sang bên trái 45 độ.”

Lâm Giang Nam thuận thể nhìn qua, bên kia có một chiếc xe màu đen.

Cô khó hiểu, đây đâu phải là xe Khương Trừng.

“Đừng nhìn nữa, chính là chiếc này, lại đây đi.”

Lâm Giang Nam sững sốt nhưng vẫn bước nhanh đến chiếc xe kia.

Cô đi đến bên cạnh xe, Khương Trừng giúp cô mở cửa.

Lâm Giang Nam ngồi vào.

“Xe anh...”

Khương Trừng nhìn vẻ mặt hoang mang của cô, nói: “Ai nói với em tôi chỉ có một chiếc xe kia.”

Lâm Giang Nam: “...”

Thở hào đúng là thở hào, đột nhiên cô muốn ôm đúi thở hào.

“Đây là xe riêng của tôi.” Khương Trừng nói.

Lâm Giang Nam gật đầu, có vẻ như đã hiểu.

Cũng đúng, Khương Trừng là đại minh tinh, muốn thuận tiện để ra ngoài thì không thể chỉ có một chiếc xe.

“Đúng rồi, anh có thứ gì cho tôi à?” Lâm Giang Nam nghiêng người qua, tò mò hỏi.

Khương Trừng lấy một cái hộp đã được đóng gói ở ghế sau đưa cho cô.

Lâm Giang Nam nhìn chiếc hộp được bọc lại xinh đẹp.

Nam thần muốn tặng quà cho cô? Nhưng vì sao nam thần lại muốn tặng, vô công bắt thụ lộc [1], rốt cuộc cô có nên nhận không?

[1] Vô công bắt thụ lộc: có làm mới có ăn, không có công thì không dám nhận.

Bây giờ Lâm Giang Nam đang rất phân vân.

“Đây là gì vậy?” Cô nhìn anh hỏi.

“Mở ra xem đi.” Khương Trùng nhàn nhạt nói.

“À.” Lâm Giang Nam mím môi, đưa tay mở chiếc hộp.

Trong quá trình mở, trong lòng Lâm Giang Nam không khỏi có chút kích động.

Đến khi cô hoàn toàn mở ra...

Lâm Giang Nam nhìn đồ vật nằm trong hộp quà.

Truyện cổ tích Andersen.

Lâm Giang Nam: “...”

Cái này...

“Sách này...”

“Lần trước khi em đọc truyện cổ tích tìm trên Baidu, tôi cứ cảm thấy có chút thiếu thiếu.”

Lâm Giang Nam ngại ngùng, nam thần tặng cô một cuốn truyện được gói ghém đẹp đẽ như vậy là vì muốn nghe trọn vẹn truyện cổ tích?

Cô không thể không bội phục nam thần, chiêu này hay!

Lâm Giang Nam nhìn quyển truyện cổ tích Andersen đặt trên đùi mình, cả hai người đều không nói chuyện một lúc.

“Cái này... Nếu được...”

Lâm Giang Nam còn chưa nói xong thì đã ngưng bật.

Bởi vì Khương Trùng đột nhiên nhích lại gần cô, cô nhìn gương mặt anh gần trong gang tấc, gần như muốn ngừng thở.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở giao hòa.

Khương Trùng cứ nhìn Lâm Giang Nam mà không nói gì, Lâm Giang Nam cũng nhìn vào mắt Khương Trùng.

Rất thâm thúy, dường như là có một lực hấp dẫn không nói nên lời khiến cô bất giác đắm chìm vào, tâm mắt cô không tự chủ được mà chuyển từ đôi mắt xuống mũi anh, cuối cùng là dừng lại trên môi.

Cô thân là fangirl nhiều năm, mỗi lần high trên diễn đàn của quân đoàn Cam, thứ mọi người say mê nhất đó là tay và môi Khương Trùng.

Trong giới người mẫu, tay Khương Trùng nổi tiếng rất đẹp.

Nếu có thể được anh dùng bàn tay kia nắm nhẹ nhàng, cảm giác sẽ rất tuyệt vời, vừa nghĩ đã khiến người ta sôi trào nhiệt huyết.

Còn cả môi Khương Trùng, môi Khương Trùng rất mỏng, nhưng hình dáng môi lại tinh tế đẹp đẽ, đặc biệt là lúc hơi nhếch khóe môi, càng là làm cho người ta không tìm được mà chìm đắm.

Lâm Giang Nam đột nhiên cảm thấy có chút khô nóng kỳ lạ, rất muốn uống nước, cô không khỏi lặng lẽ nuốt nước miếng.

Có thể là do quá hồi hộp, Lâm Giang Nam run rẩy nhắm mắt lại, hai tay đặt ở hai bên, toàn thân đều căng cứng.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam nhắm mắt nhưng lông mi thi thoảng vẫn run rẩy, khóe môi anh không khỏi hơi nhếch lên, từ từ đến gần cô.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hẳn nam thần sẽ không hôn cô đi!!

“Thình thịch, thình thịch, thình thịch...”

Lâm Giang Nam cảm thấy nhịp tim mình tăng cao bất bình thường.

“Em làm gì đấy?”

Hử?

Lâm Giang Nam run run rẩy rẩy mở to mắt, nhìn thấy Khương Trùng đã ngồi lại chỗ mình, mà dây an toàn không biết khi nào đã được thắt lên người cô.

Lâm Giang Nam quay đầu nhìn Khương Trùng, rõ ràng cô thấy trong mắt anh có ý cười.

Hai má cô lập tức đỏ bừng, ngay cả tai cũng đỏ lên.

“Không... Không có gì...” Lâm Giang Nam cắn môi, nhanh chóng cúi đầu, vẻ mặt ỉu xiu.

Cô dùng tóc che khuất gương mặt đỏ ửng. Mà cô hơi nhú, trong mắt tràn đầy sự mất tự nhiên, môi cũng mím lại.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam cúi đầu, dù không nhìn thấy gương mặt cô, anh cũng có thể đoán được bây giờ gương mặt cô phong phú xuất sắc thế nào.

Anh không tiếp tục trêu chọc mà dấn chân ga.

“Đi...đi đâu vậy?”

Lâm Giang Nam vốn đang cúi đầu ảo não, giờ lại “vụt” một cái ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt nhìn anh.

“Ăn cơm.” Khương Trùng vừa nhàn nhạt đáp trả lời, vừa vũng vàng quay tay lái.

Lâm Giang Nam nhìn sườn mặt hoàn mỹ của Khương Trùng, không khỏi phát tác bản tính háo sắc...

A... Sao người đàn ông này có thể đẹp trai như vậy... Quá quyến rũ!

Trên đường đi, Lâm Giang Nam vừa nhìn quyển truyện cổ tích trên đùi, vừa không kiềm chế được mà nhìn trộm Khương Trùng.

Lâm Giang Nam cho rằng Khương Trùng không biết mình đang nhìn lén, nhưng qua dư quang Khương Trùng đã sớm thấy hành động nhỏ của cô, anh cũng không vạch trần, nếu không với cái tính cách kia, không chừng cô lại vùi mặt vào quần áo.

Khương Trùng đưa Lâm Giang Nam đến một nhà hàng đồ ăn Trung Quốc. Vừa vào cửa, người phục vụ đã nhiệt tình đi đến.

“Anh Trùng, anh đến rồi.”

“Ừ.”

“Vẫn như cũ sao ạ?”

“Đúng vậy.”

Lâm Giang Nam thấy người phục vụ hình như rất quen thuộc với Khương Trùng.

“Anh hay đến đây à?”

Khương Trùng giúp cô kéo ghế ngồi.

“Ừ, khách quen.”

Thật ra lúc học đại học, Khương Trùng vẫn luôn đến nhà hàng này, nhiều năm trôi qua, anh đã quen ông chủ đến mức không thể quen hơn.

Mấy năm nay nếu không ở nhà ăn mì gói thì anh sẽ đến nơi này, đôi khi thậm chí một ngày ba bữa đều ăn ở đây.

Cho nên, mỗi lần ông chủ thấy anh tới đều trêu chọc, hỏi anh khi nào mới có thể tìm được một nữ chủ nhân, ở nhà nấu cơm cho anh ăn.

Nhưng mỗi lần ông chủ trêu chọc, anh đều làm như không nghe thấy, dù sao cũng chỉ đến đây để ăn.

Hai người vừa ngồi xuống không bao lâu, phục vụ đã bưng đồ ăn lên.

Lâm Giang Nam nhìn một mâm cơm trên bàn ăn, suýt chút nữa là chảy nước miếng. Sao cô cảm thấy đồ ăn Khương Trùng gọi toàn bộ đều là thứ mình thích ăn nhỉ?

Tôm xào cay [2], tôm rim, thịt thăn chua ngọt [3], xương sườn rán xào tỏi [4]...

Đây đều là những món cô yêu nhất.

Khương Trùng lấy bộ đồ ăn bên cạnh, dùng nĩa chọc tấm màng plastic, xé nó ra.

Anh lấy bình nước nóng, đổ một ít ra, giúp cô rửa sạch bát đĩa.

“Cầm này.”

Anh đưa bát đĩa đã rửa sạch cho Lâm Giang Nam, Lâm Giang Nam nhanh tay nhận lấy.

“Ăn đi.”

Lâm Giang Nam đã sớm muốn ăn, chỉ chờ anh nói những lời này.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang ra sức nhét thịt vào miệng, đôi môi không khỏi nhếch lên nụ cười nhẹ, ánh mắt nhìn cô cũng tràn ngập dịu dàng.

Cô thích ăn thì tốt, anh không có uống công, hôm qua anh dùng cả một buổi tối để lướt Weibo cô, những món cô nhắc đến hai, ba lần anh đều nhớ kỹ.

Hiện tại Lâm Giang Nam đang chiến đấu với tôm.

Khương Trùng nhìn cô ăn, sau đó yên lặng rót cho cô một ly trà lúa mạch.

Có lẽ đối với một người thích ăn, mỹ thực ở trước mặt thì sắc đẹp cũng phải vứt ra sau, cho nên giờ phút này lực chú ý của Lâm Giang Nam đều đặt ở đồ ăn.

Khương Trùng gấp đồ ăn cho cô, cô liền ăn.

Khương Trùng rót nước cho cô, cô liền uống.

Không hề có chút khách sáo nào.

Lâm Giang Nam ăn vô cùng vui vẻ, miệng ăn xương sườn tay thì bóc tôm.

Khương Trùng lấy bát của cô, múc cho cô một bát canh bí đao gà ác[5].

“Uống chút canh đi.”

“Ừ ừ.”

Lâm Giang Nam vừa gật đầu, vừa tiếp tục bóc tôm.

Ăn xong một bữa cơm, Lâm Giang Nam cảm thấy bụng mình đã căng phồng.

Khương Trùng thấy ngón tay trắng mịn của cô dính đầy nước sốt, anh rút khăn từ giấy.

Lâm Giang Nam theo bản năng nhận lấy.

Nhưng, Khương Trùng không đặt giấy lên tay cô mà là cầm tay cô lại, sau đó dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau nước sốt dính trên tay cho cô.

Lâm Giang Nam lập tức ngẩng ngẩng cả người, cô nhìn một tay anh đang cầm cổ tay mình, một tay khác đang dịu dàng giúp mình lau ngón tay.

Anh cúi đầu, khuôn mặt bình thản ôn hòa.

“Tay khác.”

Khương Trùng đặt bàn tay đã lau sạch sẽ xuống, nói với cô.

Lâm Giang Nam không biết mình bị sao, vừa nghe anh nói đã đưa một tay khác ra.

[2] Tôm xào cay

Video hướng dẫn cách làm tôm xào cay

<https://www.youtube.com/watch?v=WlqEUCCdhiI>

[3] Thịt thăn chua ngọt

Video hướng dẫn cách làm thịt thăn chua ngọt

<https://www.youtube.com/watch?v=xhgbNpkZZdw>

[4] Xương sườn rán xào tỏi

Video hướng dẫn cách làm xương sườn rán xào tỏi

<https://www.youtube.com/watch?v=zG5oSs-IjbU>

[5] Canh bí đao gà ác

Video hướng dẫn cách làm canh bí đao gà ác

<https://www.youtube.com/watch?v=SFy-xKdkZ3Y>

26. Chương 26: Tóc Mái Ngổ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Kenif vừa phát hành họa báo Khương Trùng kỳ này, Weibo Kenif thiếu chút nữa là bị đánh sập, chỉ vài phút sau đã có hàng chục ngàn chia sẻ.

Trong vài ngày gần ngủi, tạp chí họa báo kỳ này của Kenif không còn lấy một quyển.

Lâm Giang Nam ngồi trên giường, trong tay chính là tạp chí họa báo kì này của Khương Trùng.

Họa báo kì này vừa phát hành, Kim Giai Giai đã nhanh chóng chiếm cho cô một quyển.

“Tạp chí phát hành rồi à?” Hạ An Ninh vừa tắm xong.

Cô ấy vừa lau tóc vừa nói chuyện với Lâm Giang Nam.

“Ừ, siêu đẹp trai.” Lâm Giang Nam ôm tạp chí, vẻ mặt si mê.

Hạ An Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, rõ ràng là có thể tiếp xúc gần gũi với nam thần, giờ lại ôm tạp chí mà si mê, không phải ngốc thì còn là gì nữa?

“Đúng rồi, ngày mai mình phải đi Thiên Tân, chắc là vài ngày mới về.”

“Đi Thiên Tân làm gì?” Lâm Giang Nam hỏi.

“Đi ra ngoài dạy, hình như đoàn phim Hoa Hạ Vân yêu cầu một biên đạo, giám đốc liên điều mình qua.”

“Hoa Hạ Vân? Bộ phim nổi tiếng mà ảnh đế Cổ Chánh đóng vai chính?”

“Ừ, chắc là vậy.”

“Wow, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vậy là cậu có thể nhìn thấy ảnh đế rồi. ^O^”

Hạ An Ninh liếc cô một cái: “Mình dùng cơ hội gặp mặt ảnh đế để đổi cơ hội gặp mặt Khương Trùng với cậu, thế nào?”

Lâm Giang Nam: “...”

“Đã biết khi nào về chưa?”

“Chưa, dù sao cũng phải chờ hoàn thành các phân cảnh vũ đạo, chắc là khoảng một tuần.”

“Ừ, một tuần không thấy cậu, mình sẽ nhớ cậu nhiều nhiều.”

“Ha ha, mình đi ngủ đây.” Hạ An Ninh ném cho cô một viên long não rất lớn.

“Nhớ đóng cửa.”

“Biết mà.”

Sau khi Hạ An Ninh ra ngoài, Lâm Giang Nam tỉ mỉ xem tạp chí Khương Trừng thêm một lần nữa rồi mới đi tắm.

Tắm rửa xong, cô đứng sấy tóc, nhìn mình trong gương, không biết vì sao bỗng nhiên cô lại muốn cắt tóc mái, không chừng cắt tóc mái nhìn cô sẽ đáng yêu hơn, vì thế cô liền lấy một cái kéo nhỏ trong ngăn kéo.

Gần đây trên mạng không phải rất thịnh hành kiểu mái ngố trên lông mày sao, làm một vòng hồng, bắt kịp trào lưu là điều cần thiết, hơn nữa cũng đã lâu cô không up video gì lên Weibo, gần đây toàn dùng mỹ thực trêu chọc mọi người, dù sao cũng phải cho mọi người lại một quyền lợi, vì thế cô vào Weibo, chỉnh góc độ, bắt đầu quay video.

“Hi, đã lâu không up video gì cho các bạn, các bạn có nhớ mình không, gần đây vẫn luôn gây đau khổ cho mọi người, cho nên giờ sẽ cho mọi người phúc lợi.”

“Tất cả mọi người đều biết bây giờ đang rất thịnh hành kiểu mái ngố trên lông mày phải không, làm một vòng hồng có lương tâm, hôm nay mình sẽ chỉ mọi người cách cắt tóc mái ngố này.”

“Đầu tiên, chúng ta phải chuẩn bị một cây kéo thật sắc, mái ngố trên lông mày không giống mái thưa, nó chú trọng vào độ dày, mọi người biết nên lấy bao nhiêu không, lấy giống mình vậy, vẫn lấy hình tam giác như thường, nhưng phải lấy nhiều tóc hơn một chút, mọi người dùng ngón trỏ và ngón cái cầm tóc lại, sau đó vẫn như thường, cắt theo độ cong của móng tay.”

“Không được do dự, làm nhanh như mình vậy, cắt một cái.”

Nói xong, Lâm Giang Nam liền cắt.

Cô ngẩng đầu nhìn tóc mái mình trong video, cả người lập tức ngây ngốc.

Tóc mái rất dày chẳng khác gì cô úp nôi lên đầu, chỉ ngắn ngang lông mày, còn là hình tam giác, lại lộn xộn không đồng đều.

“Ôi trời ơi! Tóc mái của mình, mình xấu rồi! Cục cưng không muốn nói chuyện, cục cưng muốn im lặng...”

Video vừa kết thúc, Weibo Lâm Giang Nam liền bùng nổ, tuy các fan đều bình luận Tiểu Miêu đẹp nhất, Tiểu Miêu là nữ thần nhưng vẫn không thể chữa lành cõi lòng đang bị thương của cô.

Cô nhìn tóc mái trong gương, khóc không ra nước mắt, có khác gì cái nôi không?

Không lâu sau, cô nhận được điện thoại của Kim Giai Giai, điện thoại vừa thông đã truyền đến tiếng cười không chút kiêng nể của Kim Giai Giai.

“Tiểu Miêu, chị vừa xem Weibo em, em cắt tóc mái à?”

“Dạ.” Bây giờ cô rất không vui.

“Ha ha ha ha ha, cười chết chị, cái đó cũng gọi là mái ngố? Nhìn ngốc chết đi được, cười không ngừng được rồi.” Cô ấy vừa kết thúc buổi chụp hình, sau khi kết thúc thì lướt Weibo một lát, vừa lúc nhìn thấy video mới của Lâm Giang Nam, mới bấm vào, tua đến gần cuối liền phụt cười.

“Kim Giai Giai, đủ rồi đó! Em đã ngại ra cửa lắm rồi.” Lâm Giang Nam buồn bực, cô nắm nắm tóc mái của mình.

“Ha ha ha ha, được rồi, rất đẹp, thật sự rất đẹp... Ha ha ha ha ha...” Kim Giai Giai vẫn không nín cười nổi.

“Đẹp đẹp em gái nhà chị! Đẹp thì sao chị không cắt một cái luôn đi?”

“Thôi thôi, chị không muốn giống em.”

“Tình bạn của chúng ta đến đây là kết thúc, tạm biệt!”

“Đừng, đừng mà, trong lòng chị em đẹp nhất, được chưa?”

“Hừ! Tạm biệt! Em muốn đi ngủ!” Lâm Giang Nam nói xong liền không để ý đến Kim Giai Giai, trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Giang Nam mệt tim chui vào trong chăn.

“Cốc cốc, cốc cốc.” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Lâm Tiểu Miêu, cậu ngủ chưa?”

“Sao?”

“Cậu mở cửa ra đi, mình vào lấy chút đồ.”

“Hừ, Hạ An Ninh, cậu đừng cho là mình không biết cậu đang âm mưu gì, mình nói cho cậu biết, không có cửa đâu!” Lâm Giang Nam nằm trong chăn, ồm ồm nói.

“Mình không lừa cậu, sáng mai 8 giờ mình phải lên máy bay rồi, cậu mau mở cửa đi.”

“Được rồi!”

Lâm Giang Nam ném chăn, sau đó mới ngồi dậy, cô tùy tay lấy một cái khăn trùm lên đầu mình, xuống giường mở cửa.

“Lấy gì?” Cô mở cửa ra.

Hạ An Nịnh đi vào, ra vẻ bắt đầu tìm đồ.

“Còn chưa tìm được à, ra ngoài mau lên, mình còn đang ngủ đây!”

“À... Mình nhớ lại rồi, mình để ở đây.”

Lâm Giang Nam khoanh tay trước ngực.

Hạ An Nịnh nhìn thoáng qua Lâm Giang Nam, sau đó đột nhiên vươn tay hất khăn trên đầu Lâm Giang Nam xuống.

“Trời má, ha ha ha ha ha ha...”

Hạ An Nịnh nhìn tóc mái Lâm Giang Nam, cười đến mức suýt chút nữa không thẳng nổi lưng.

Lâm Giang Nam .

“An Nịnh chết tiệt, trả khăn lại cho mình!”

Lâm Giang Nam vươn tay lấy lại khăn, nhưng Hạ An Nịnh xoay người, dễ dàng tránh được cô.

“Ha ha, không trả không trả, tóc mái ngố trên lông mày, đẹp đấy, đẹp thật sự.”

“Hạ An Nịnh, mình biết cậu không hề có ý tốt gì!”

Lâm Giang Nam vừa xấu hổ tức giận đi đến chỗ cô ấy, hai người đuổi bắt nhau trong phòng ngủ, căn phòng toàn là tiếng hai người âm ỉ.

...

Buổi sáng, sau khi rời giường, trang điểm, thay đồ xong, Lâm Giang Nam nhìn mái tóc ngố gần đến lông mày trong gương, vừa tưởng tượng đến cảnh phòng làm việc hôm nay, đột nhiên lại thấy mệt tim.

Cô giơ tay vuốt ngược toàn bộ tóc mái, đội chiếc mũ nhung vào.

Cả ngày hôm nay, nhân viên trong phòng làm việc đều chú ý đến cô.

“Tiểu Miêu, văn phòng ảm như vậy, sao em còn đội mũ nữa?”

“Tiểu Miêu, em có nghĩ mình nên cởi mũ không, chị thấy em nóng đến mức chảy mồ hôi rồi.”

“Tiểu Miêu, chị cảm thấy em không đội mũ đẹp hơn.”

“Tiểu Miêu, cho mọi người xem tóc mái được không?”

“Tiểu Miêu...”

“Tiểu Miêu...”

“ ... ”

Cô chỉ có thể thay đổi tính tình ngoan ngoãn ngày xưa, liên tục tỏ ra lạnh lùng, có thể làm lơ thì sẽ làm lơ.

...

Ngày hôm sau, cửa thang máy vừa mở, cô đã chạy ra ngoài.

Vừa đến ngã ba đường, đột nhiên cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc.

Cô theo bản năng kéo thấp mũ trên đầu.

Không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình.

Lâm Giang Nam liên tục “tụng kinh”, nhưng đôi khi, mọi chuyện cứ cố tình không theo những gì người ta muốn.

“Buổi sáng tốt lành, thật là trùng hợp.”

Khương Trùng dừng xe bên cạnh cô.

Nhưng Lâm Giang Nam không lập tức ngẩng đầu cười vui vẻ với anh như ngày thường, anh vừa kêu cô, cô lại im lặng cúi đầu thấp hơn.

Anh khó hiểu nhíu mày.

“Lâm Giang Nam?”

Lâm Giang Nam rất muốn khóc, nam thần đã gọi cô hai lần rồi, cô cũng không thể làm lơ được, nếu làm thế, có phải nam thần sẽ thấy cô bất lịch sự không, không chừng sau này anh sẽ không thêm quan tâm đến cô nữa.

Vì thế cô cứng ngắc ngẩng đầu nhìn Khương Trùng, giơ một bàn tay, ngại ngần cười nói: “Hi ~ đúng là trùng hợp.”

Đừng chú ý mũ cô, đừng chú ý mũ cô... Lâm Giang Nam tiếp tục “tụng kinh”.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam, cứ cảm thấy có gì đó là lạ, gương mặt cô ửng đỏ, ánh mắt cũng trốn tránh không nhìn anh.

Cuối cùng, tầm mắt anh dừng lại ở cái mũ trên đầu cô.

Hôm nay cô đội mũ, nhìn rất đáng yêu.

“Cái mũ này đáng yêu đấy.”

Lâm Giang Nam càng thêm trốn tránh, trong mắt hoảng loạn.

“Em đi đâu, tôi đưa em đi.” Nói xong anh định mở cửa xe, nhưng Lâm Giang Nam lại đột nhiên lùi về sau vài bước, kéo xa khoảng cách với anh.

“À... Chuyện này, không cần đâu... tôi gọi xe rồi, a, tới rồi... Tôi... Tôi đi đây... Tạm biệt!” Lâm Giang Nam lắp bắp, sau đó chạy nhanh như chớp đến chiếc xe đang dừng gần đó.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam chạy trốn, không khỏi khó hiểu, anh chỉ muốn đưa cô đi thôi mà? Sao cô lại giống con mèo bị nắm đuôi thế?

Khương Trùng không khỏi nhíu mày, chẳng qua là mấy ngày không gặp, vì sao anh lại cảm thấy hình như

cô muốn tránh xa anh?

Nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp dễ của Khương Trừng không khỏi hơi tối lại.

Chẳng lẽ anh nên đẩy nhanh tốc độ, không thể tiếp tục dùng phương thức mèo vờn chuột này?

Góc giải trí

<https://www.youtube.com/watch?v=LW7EnEfdP3c>

27. Chương 27: Ưu Thế Của Chiều Cao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ngồi vào xe, nhịp tim của Lâm Giang Nam mới từ từ bình phục.

“Phù...” Vừa rồi đúng là hù chết cô, nếu bị Khương Trừng phát hiện cái mái xấu tệ này, không phải toàn bộ hình tượng của cô trước mặt nam thần sẽ mất hết sao, về sau cô phải sống thế nào.

Vừa vào phòng làm việc, Lâm Giang Nam cảm thấy các đồng nghiệp lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch, cô nhanh chóng giả bộ lạnh lùng.

Vừa đặt cái túi trong tay xuống, cô đã thấy Trì Nguyên ở bên cạnh đang đùa nghịch camera trong tay.

Mấy ngày nay Trì Nguyên bận việc, hôm nay mới đi làm.

“Hi, anh tới rồi, buổi sáng tốt lành.” Lâm Giang Nam chủ động chào hỏi với anh.

“Hello, buổi sáng tốt lành.” Trì Nguyên buông camera trong tay, cười sáng lạn với Lâm Giang Nam.

“Anh xử lí xong việc chưa?” Lâm Giang Nam quan tâm hỏi.

“Ừ, toàn bộ đã xong rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Lâm Giang Nam cười cười, sau đó ngồi xuống chỗ mình.

Trì Nguyên buông camera trong tay, đến bên cạnh Lâm Giang Nam, đặt nửa mông ngồi lên bàn làm việc của cô.

Lâm Giang Nam không khỏi dùng bút chọc chọc vào người anh.

“Không được ngồi trên bàn, đi xuống đi.”

“Trong phòng mở điều hòa, em còn đội mũ làm gì?”

Nói xong, Lâm Giang Nam liền cảm thấy đầu mình lạnh đi.

“Cái mũ này còn rất ấm nữa... Hừm... Phụt... Ha ha ha ha...”

Mọi người đang xem náo nhiệt cũng không nhịn cười được.

Vẫn phòng vốn yên tĩnh nay lại náo nhiệt lên, ngày hôm qua bọn họ nói cho rách miệng, Lâm Giang Nam cũng không chịu nổi nữa.

Đầu Lâm Giang Nam đầy hắc tuyến, cô nhìn đồng nghiệp đang cười đến vui sướng xung quanh.

“Aiz, nếu bị mọi người phát hiện, em cũng không che giấu nữa.” Cô làm bộ thở dài nói, mọi người trong văn phòng càng cười vui vẻ hơn.

Cô lấy lại mũ nhưng trong tay Trì Nguyên.

“Thích mũ của em thì cứ việc nói thẳng, sao phải giật, nhưng mà anh thích, em cũng không cho anh đâu.” Nói xong, cô nhét mũ vào túi.

Dù sao bây giờ cô đã tính toán bất chấp tất cả.

Vì thế một ngày hôm nay, Lâm Giang Nam cứ phô tóc mái ra, Kim Giai Giai mỗi lần ngẩng đầu nhìn cô đều phụt cười.

Mà Lâm Giang Nam chỉ nhàn nhạt ném một viên long não về phía cô ấy.

Hôm nay tương đối nhiều việc, Lâm Giang Nam xử lý xong mọi việc thì đã hơn 7 giờ tối.

Lúc cô về, mọi người trong văn phòng vẫn đang phải vùi đầu làm việc.

“Các đồng chí, cách mạng chưa thành công, các đồng chí cứ tiếp tục nỗ lực, Tiểu Miêu ta đây cáo biệt.”

Tất cả mọi người trong phòng làm việc đều dùng ánh mắt ai oán nhìn cô.

Chắc chắn Lâm Tiểu Miêu cố ý.

Hẳn là vì hôm nay bọn họ cười nhạo cô, cho nên lúc tan tầm cô mới muốn kích thích bọn họ.

Ra khỏi tòa nhà, bởi vì quá mệt mỏi, cô liền gọi xe trở về.

...

Vừa thu một chương trình, Khương Trừng tẩy trang, thay quần áo xong liền rời đi.

Ra khỏi thang máy, anh trực tiếp đến bãi đỗ xe.

Vừa lên xe, điện thoại trong túi đã vang lên, anh nhìn cái tên hiển thị trên màn hình.

Tổng Diêm Nhiên.

Ngón tay thon dài của anh lướt qua màn hình.

“Alo?” Giọng anh lạnh nhạt.

“Khương Trừng, gần đây có rảnh không, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Khương Trừng mang tai nghe Bluetooth, lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

“Gần đây không rảnh.”

“Chắc chắc chắc... Lạnh lòng vậy sao?”

Khương Trừng trầm mặc.

“Chúng ta quen nhau nhiều năm như thế, muốn mời anh ăn một bữa cơm khó vậy à?”

Tổng Diêm Nhiên là đồng nghiệp đã hợp tác nhiều năm với anh, cô ấy là siêu mẫu quốc tế, tính tình cũng gần giống anh, hai người thường xuyên cùng có mặt trên bìa tạp chí, poster, giới truyền thông cũng không ít lần thổi phồng hai người bọn họ, nhưng nhiều năm trôi qua, hai người vẫn không có gì.

“Gần đây thật sự không rảnh, có việc.”

“Được rồi, vậy một thời gian nữa được không?”

“Ừ.”

Phòng làm việc của Tổng Điều Nhiên.

Tổng Điều Nhiên đứng bên cửa sổ, gương mặt lạnh lùng, gió lạnh ban đêm lùa qua mái tóc cô.

Đôi tay cầm điện thoại của cô nắm chặt.

Chẳng lẽ tin đồn trên mạng gần đây là thật sao?

Lâm Giang Nam... Trường Nam CP.

Fan CP của Trường Nam CP đang có xu hướng áp đảo Chân dài CP, đã nhiều năm trôi qua, nữ minh tinh, nữ người mẫu dùng danh tiếng của Khương Trường để lăng xê không ít, nhưng không có một ai khiến cô cảm giác nguy hiểm.

Tuy nhiên, Lâm Giang Nam xuất hiện lại bất ngờ khiến cô cảm thấy có gì đó không đúng, cô nhìn video trên mạng, người khác có thể không nhìn ra, nhưng cô quen biết anh nhiều năm như vậy, liếc mắt một cái là đã có thể thấy ánh mắt Khương Trường không bình thường.

“Cô gái, tới rồi.” Tài xế taxi dừng xe trước cửa tiểu khu, qua kính chiếu hậu, ông nhìn thấy Lâm Giang Nam mở cửa sổ, sắp ngủ, thế là mở miệng nhắc nhở.

“À, vâng.” Lâm Giang Nam đột nhiên tỉnh táo lại.

“Bao nhiêu tiền ạ?”

“Một trăm đồng.”

Lâm Giang Nam xuống xe, lấy một tờ tiền đưa cho bác tài.

“Cảm ơn ạ.”

Lâm Giang Nam xoa cánh tay có chút nhức mỏi, vừa rồi ngồi trên xe taxi, cô mệt đến mức thiếu chút nữa là ngủ gục, mấy ngày nay cô ngủ không ngon.

Cô sửa lại mũ nhung trên đầu, sau đó đi đến siêu thị ở phía Tây tiểu khu.

Lâm Giang Nam thích nhất là đi dạo siêu thị, hôm nay vừa lúc đi siêu thị để chất đồ vào tủ lạnh, đồ ăn vặt và trái cây mua lần trước đã bị cô giải quyết gần hết rồi.

Lâm Giang Nam đẩy xe mua sắm càn quét khắp siêu thị.

Khi lái xe ngang qua siêu thị, Khương Trường nhớ lại hình như trong nhà đã hết đồ ăn, hơn nữa giờ anh phải đi mua chút trái cây tươi, dù sao cũng không thể suốt ngày chỉ ăn mì gói, vì thế anh liền dừng xe trước siêu thị.

Đỗ xe xong, anh liền đi vào.

Lâm Giang Nam nhìn xe mua sắm tràn đầy nguyên liệu nấu ăn, trong lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn, vì thế cô quyết định đến khu đồ ăn vặt mua một ít đồ ăn để thưởng cho chính mình.

Đột nhiên, hai mắt cô tỏa sáng, đẩy xe mua sắm chạy đến phía trước, sau đó ngẩng đầu nhìn Năm Couli [1] trên đầu, là vị chocolate, hai mắt cô lập tức tỏa sáng, phải biết rằng, đó chính là vị Lâm Giang Nam thích nhất.

Cô nhón chân muốn lấy Năm Couli trên giá, đáng tiếc là chiều cao không đủ, cô có nhón chân thế nào thì vẫn thiếu vài centimet.

Khương Trường mua được trái cây mình muốn, đang định rời đi, khi đi qua khu đồ ăn vặt, anh bỗng nhiên nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Lâm Giang Nam?

Anh đi đến chỗ cô, đứng sau nhìn cô đến vài giây, sau đó không khỏi bật cười.

Anh thấy cô nhón chân thế nào cũng không lấy được Nấm Couli, anh thầm cười, đúng là một cô bé, ngay cả đồ mình thích ăn cũng không lấy được.

Ngay lúc cánh tay Lâm Giang Nam đã mỏi, đột nhiên phía sau truyền đến cảm giác ấm áp, con cả mùi hương trong sạch nhàn nhạt, một bàn tay với khớp xương rõ ràng chạm đến Nấm Couli mà cô muốn lấy này giờ, cô hơi hơi nghiêng đầu, ngẩng đầu nhìn lại, đập vào mắt là một lồng ngực ấm áp.

Cô không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Tuy anh mang khẩu trang, mang mũ, nhưng cô vẫn dễ dàng nhận ra.

“Khương Trùng...” Lâm Giang Nam giật mình, nhỏ giọng nói.

Anh cách cô quá gần, mặt cô lập tức đỏ lên.

Khương Trùng cầm Nấm Couli, một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao nhau.

Lâm Giang Nam đột nhiên cảm thấy khô nóng, thật kỳ lạ, rõ ràng là mùa đông, sao cô lại thấy nóng nhỉ?

Trong khi Lâm Giang Nam đang suy nghĩ miên man, Khương Trùng đã lùi về sau vài bước, đưa Nấm Couli trong tay cho cô.

“Này.”

Lâm Giang Nam nhìn Nấm Couli trên tay Khương Trùng, vươn tay nhận lấy, đầu ngón tay vô tình chạm vào ngón tay Khương Trùng, mang theo cảm giác hơi tê dại.

“Cảm... cảm ơn...” Lâm Giang Nam cầm Nấm Couli, cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Không cần khách khí với tôi.” Khương Trùng nói.

Lâm Giang Nam sửng sốt.

... Nam thần nói không cần khách khí với anh, vì sao cô lại nghe là lạ nhỉ?

Khương Trùng nhìn nguyên liệu nấu ăn trong xe đẩy của Lâm Giang Nam.

“Em mua xong chưa?”

Lâm Giang Nam nhìn xe đẩy của mình, nói: “Xong rồi.”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Lâm Giang Nam.

Chúng ta...

Khi cô còn chưa phản ứng lại, Khương Trùng đã cầm lấy xe đẩy của cô, đẩy về phía trước.

Lâm Giang Nam ngây ngốc nhìn bóng dáng Khương Trùng.

Khương Trùng giúp cô đẩy xe mua sắm, cảm giác hạnh phúc đột nhiên trào dâng trong lòng cô.

Lâm Giang Nam si mê, lúc phản ứng lại thì Khương Trùng đã sắp đến quầy thu ngân, vì thế cô nhanh chóng thu lại vẻ mặt háo sắc, chạy đến chỗ Khương Trùng.

Ra khỏi siêu thị, Lâm Giang Nam lập tức cảm thấy một trận gió lạnh ập đến.

Khương Trùng cầm túi đồ của cô, đi ở phía trước.

“Cái kia... Tôi...”

“Xe tôi dừng ở phía trước.”

“À.”

Lâm Giang Nam theo Khương Trùng lên xe.

“Thắt dây an toàn đi.”

Lâm Giang Nam nghe lời thắt dây an toàn, nhưng trong chớp nhoáng khi chạm đến dây an toàn, cô đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước, vừa nghĩ, Lâm Giang Nam đã lập tức đỏ mặt.

Khương Trùng lái xe nhưng vẫn chú ý đến sắc mặt của Lâm Giang Nam.

“Sao thế, nhiệt độ điều hòa cao quá à?” Anh hỏi.

Lâm Giang Nam nhìn anh, vội vàng lắc đầu.

“Không có không có.”

Là vì nghĩ đến chuyện lần trước anh thắt dây an toàn cho mình, cho nên mới đỏ mặt. Cô ngại ngùng chôn mặt vào quần áo, sao cô có thể nói vậy với Khương Trùng được.

Khương Trùng nhìn cô, cũng không tiếp tục hỏi, bởi vì anh đã phát hiện một điểm đặc biệt của Lâm Giang Nam, lúc cô xấu hổ, ngượng ngịu thì sẽ vùi mặt vào cổ áo, khăn quàng.

Anh nhìn cô, cảm thấy đáng yêu không nói lên lời.

Khương Trùng đưa Lâm Giang Nam vào tiểu khu, trực tiếp đi vào hầm đỗ xe.

Lâm Giang Nam im lặng, vì sao Khương Trùng lại dừng trong bãi đỗ xe, lát nữa quay ra không phải sẽ rất phiền sao?

Khương Trùng đỗ xe xong, Lâm Giang Nam đang mở cửa chuẩn bị xuống xe, đột nhiên tay bị người ta nắm lại.

Lâm Giang Nam quay đầu, khó hiểu nhìn Khương Trùng.

[1] Năm Couli

28. Chương 28: Bí Mật Nhỏ Trong Phòng Ngủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Khương Trùng nhìn cô, sau đó nói: “Tôi chưa ăn cơm.”

Lâm Giang Nam mở to mắt, cô nhìn nguyên liệu nấu ăn trong tay.

Nam thần muốn ăn nhờ cơm sao? Nên đồng ý hay không đồng ý nhỉ?

“Tôi cũng... Chưa ăn... Nếu không...”

“Được.”

Lâm Giang Nam: “...”

Khương Trừng cười, buông cánh tay Lâm Giang Nam ra.

Ngay sau đó hai người cùng nhau xuống xe.

“Để tôi cầm cho.” Khương Trừng lấy nguyên liệu nấu ăn trong tay Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam yên lặng đi theo sau Khương Trừng.

Thật ra không phải Khương Trừng không đợi cô, mà là một bước của Khương Trừng bằng khoảng hai bước của cô, hơn nữa cô còn đang đi vào cõi mộng, cho nên đương nhiên sẽ cách xa Khương Trừng.

Sau khi ra khỏi thang máy, Lâm Giang Nam lấy chìa khóa trong túi, mở cửa nhà.

“Nguyên liệu nấu ăn đặt trong phòng bếp à?”

“Vâng.”

Đây là lần thứ hai Khương Trừng đến nhà Lâm Giang Nam, anh ngựa quen đường cũ đặt nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp.

“Anh ngồi đợi một lát nha, tôi đi nấu cơm.” Lâm Giang Nam đi đến bên cạnh anh.

Khương Trừng không nói gì, chỉ yên lặng nhường phòng bếp cho cô.

Sau khi Khương Trừng ra ngoài, sự căng thẳng trong lòng Lâm Giang Nam mới giảm xuống, cô mang tạp dề, bắt đầu nấu cơm.

Khương Trừng ngồi trên sofa, Longleg cách đó không xa đi đến chỗ anh, ghé vào chân anh cọ cọ.

Khương Trừng cúi đầu nhìn Longleg đang cọ cọ chân mình, anh không xa lạ gì với con mèo chân ngắn này, bởi vì Weibo của Lâm Giang Nam có rất nhiều ảnh nó, nhưng mỗi lần thấy nó anh đều buồn cười, vì sao rõ ràng là một con mèo chân ngắn, cô lại đặt tên cho nó cái tên Longleg, chân dài?

Longleg dùng móng vuốt cào nhẹ Khương Trừng, Khương Trừng cúi người, ôm nó đặt lên đùi mình.

Tuy con mèo này chân hơi ngắn một chút nhưng vẫn rất đáng yêu.

Lâm Giang Nam đặt đĩa thịt kho Đông Pha (thịt kho tàu) [1] lên mâm.

Cô nhìn qua phòng khách, phát hiện Khương Trừng đang ôm Longleg, Longleg lười nhác nằm trên đùi nam thần.

Cô không khỏi nhếch môi, trên mặt tràn đầy ý cười.

Không biết vì sao, lòng cô bỗng nhiên rất thỏa mãn.

Khương Trừng ngồi ngoài phòng khách một lát, trong phòng bếp đã truyền ra mùi hương mê người, thế là anh bế Longleg, đứng dậy đi đến phòng bếp.

Anh tựa vào cửa phòng bếp, nhìn Lâm Giang Nam đang đưa lưng về phía mình.

Bây giờ cô đang nấu canh.

Một tay cô cầm nắp nồi, một tay cầm thìa nhỏ, thi thoảng lại khuấy khuấy trong nồi.

Anh nhìn bóng lưng cô.

Khung xương cô rất nhỏ, mặc đồ cũng rất nho nhã, trên người cô mặc tạp dề màu hồng, phía sau hơi lỏng, thắt nơ cũng lỏng lẻo, anh có cảm giác chiếc nơ đó sẽ nhanh chóng tuột ra.

Thế là anh đặt Longleg trong tay xuống đất, đi qua chỗ cô.

Lúc Lâm Giang Nam còn chưa biết gì, tay anh đã cầm thắt dây tạp dề cô lại.

Lâm Giang Nam theo bản năng muốn xoay người.

“Đừng nhúc nhích.”

Giọng nói trầm thấp của Khương Trùng từ phía sau truyền đến.

Lâm Giang Nam muốn quay người, nghe thấy thế liền dừng lại.

Tay cô đặt trên mặt bếp, đầu hơi nghiêng về phía sau.

Bàn tay với khớp xương rõ ràng của Khương Trùng mở nút thắt ra, ngón tay linh hoạt thắt nơ cho cô một lần nữa.

Thất xong, anh vẫn đứng lặng yên sau lưng cô, anh có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương nhàn nhạt trên người cô, thấy rõ ràng bả vai nhỏ bé, và cả chiếc eo thon thon tinh tế.

“Được... Được chưa?” Lâm Giang Nam nhỏ giọng hỏi.

Qua một lúc lâu, cô mới nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của anh.

“Ừ, được rồi.”

Khương Trùng lùi về sau vài bước.

Lâm Giang Nam xoay người lại nhìn anh, sau đó nhanh chóng cúi đầu.

“Còn canh nữa thôi.”

“Ừ, để tôi bưng đồ ăn ra.” Nói xong, Khương Trùng xoay người bưng những món ăn vừa làm xong ra.

Thấy Khương Trùng ra ngoài, Lâm Giang Nam mới dùng tay vỗ vỗ mặt mình.

“Phù... Quá trêu người...”

Cô lắc lắc đầu, nhìn nồi canh bí đao, thấy đã được nên tắt lửa, sau đó cho canh ra.

Cô tùy tay lấy vài cọng hành lá, mở vòi nước rửa sạch sẽ, sau đó dùng dao cắt thành đoạn nhỏ rồi thả vào trong canh.

Lâm Giang Nam cởi tạp dề trên người, cuối cùng bưng canh ra ngoài.

Khi cô ra đến bên ngoài, Khương Trùng đã giúp cô kéo ghế ra, cơm cũng đã xới.

Khương Trùng nhận lấy canh trong tay cô, đặt lên trên bàn.

“Đúng rồi, cô bạn kia của em đâu?” Khương Trùng hỏi.

“Cô ấy đi Thiên Tân rồi.”

“Ừ.”

Lâm Giang Nam yên lặng ăn cơm, vừa ăn vừa nhìn Khương Trùng, thấy Khương Trùng ăn cơm, cô mới biết được cái gì gọi là sắc đẹp cũng có thể ăn được.

Chỉ nhìn Khương Trùng ăn cơm là cô đã thấy no rồi.

Ăn cơm xong, Lâm Giang Nam ở trong phòng bếp cắt một ít trái cây.

“Lạch cạch”.

Cả căn nhà bỗng nhiên tối đen.

“A.”

Lâm Giang Nam không ngờ sẽ cúp điện, mà lúc này cô đang cắt trái cây, cho nên không cẩn thận cắt trúng tay mình.

Cô đau đến mức thốt lên một tiếng.

Đèn vừa tắt, Khương Trùng liền nghe thấy tiếng kêu đau của cô, anh lập tức đứng lên, chạy về phía phòng bếp.

“Rầm!”

Dường như anh đụng phải thứ gì đó.

“Khương Trùng, anh làm sao vậy?”

Nghe thấy tiếng va chạm, Lâm Giang Nam sốt ruột, nói với ra bên ngoài.

“Không có gì.” Giọng nói của anh dần dần đến gần.

Khi định mở miệng lần nữa, cô cảm giác được Khương Trùng đang đến bên cạnh mình.

Xuyên qua ánh trăng mờ mờ ngoài cửa sổ, Khương Trùng đã đến bên cạnh cô, cô nhìn thân hình cao lớn của anh, anh đứng ngược sáng, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy rõ ràng lông mi anh tạo thành cái bóng nhỏ trên mặt, gương mặt anh dịu dàng dưới ánh trăng.

Khương Trùng cầm lấy tay cô, anh nhìn ngón tay đang chảy máu.

Lâm Giang Nam cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống không ít, cô thử rút tay về.

“Không sao, không đau...” Cô mềm giọng nói.

Nhưng giây tiếp theo, Khương Trùng lại cầm lấy ngón tay đang chảy máu của cô, cho vào miệng mình.

Chiếc lưỡi ấm áp của anh bao lấy ngón tay cô, cảm giác tê dại nhanh chóng lan tràn toàn thân Lâm Giang Nam, khiến cho tim cô đập nhanh hơn, mạch máu sôi trào.

Cô không khỏi ngẩng đầu nhìn anh.

Tay cô đặt lên môi anh, anh cúi đầu nhìn cô.

Bốn mắt nhìn thẳng, ánh mắt giao nhau.

Trong mắt anh là tia sáng lấp lờ, có dịu dàng có quyến luyến, khiến cô nhìn không hiểu.

Bầu không khí cũng thay đổi, bắt đầu nóng lên.

Lâm Giang Nam cảm thấy hô hấp mình dần dần dập, giống như là thiếu dưỡng khí.

Qua một lúc lâu, Khương Trùng mới mở vòi nước, dùng nước nhẹ nhàng rửa sạch miệng vết thương của Lâm Giang Nam.

Trên ngón tay nhỏ nhỏ trắng trẻo của cô có một vết cắt khá sâu, nhưng máu đã ngừng chảy, chỉ còn chút máu rỉ ra ngoài.

“Trong nhà em có băng keo cá nhân không?” Anh trầm giọng hỏi.

“Có, ở đầu giường trong phòng ngủ em, phòng bên trái.” Lâm Giang Nam nhỏ giọng nói, bây giờ cô còn chưa hồi phục tinh thần, đầu óc cũng mơ mơ màng màng.

“Ở đây chờ anh.”

“Vâng.”

Khương Trùng buông tay cô, sau đó xoay người ra bên ngoài.

Vào phòng ngủ, anh mới phát hiện bên trong tối đen, dường như anh nghĩ đến gì đó, anh lục lọi trong túi một lúc, lấy điện thoại mở đèn pin.

Anh đến chỗ tủ đầu giường cô, sau đó mở ngăn kéo, quả nhiên bên trong có một hòm thuốc nhỏ, anh lấy hòm thuốc, chuẩn bị ra ngoài.

Chỉ là lúc anh đứng thẳng người dậy, thì đột nhiên dừng lại.

Lâm Giang Nam ở trong phòng bếp đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy Khương Trùng ra.

Cô không khỏi có chút sốt ruột.

“Khương Trùng?”

Nhưng bên ngoài im ắng, một chút tiếng động cũng không có.

“Khương Trùng?”

Lần này Lâm Giang Nam không khỏi cao giọng hơn, nhưng Khương Trùng vẫn không đáp lại, vì thế cô nhắc chân, chậm rãi đi ra bên ngoài.

Lúc đi qua phòng khách, cô đột nhiên đụng đến chiếc ghế nằm giữa đất.

Trong lòng cô cả kinh.

Chẳng lẽ vừa rồi anh đụng vào cái ghế này, vậy có phải anh rất đau không?

Cô bối rối, nhắc chân đến phòng ngủ mình.

Cô vừa đến trước phòng ngủ, cửa phòng đã mở ra.

“Sao vừa rồi anh không trả lời em?” Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng đang đứng trước mặt mình, mềm giọng hỏi.

Khương Trùng vươn tay xoa đầu cô, “Vừa rồi anh không nghe thấy.”

Anh kéo cô đến sofa.

“Ngồi xuống đi.”

Lâm Giang Nam nghe lời ngồi xuống.

Khương Trùng ngồi xổm trước mặt cô, sau đó mở hòm thuốc, lấy băng keo cá nhân, xé lớp vỏ bên ngoài, cẩn thận giúp cô dán lên.

“Còn đau không?”

Lâm Giang Nam lắc đầu, thật ra ban đầu cô cũng không cảm thấy đau lắm.

“Đúng rồi, vừa rồi anh đụng vào ghế à?” Lâm Giang Nam sốt ruột hỏi.

“Ừ, không thấy đường nên không cẩn thận đụng vào.”

“Đụng vào đâu? Có đau không? Cho em xem.” Lâm Giang Nam sốt ruột kéo kéo Khương Trùng.

Khương Trùng cầm lấy tay cô.

“Không sao, không đau.”

Lâm Giang Nam nhìn anh, đột nhiên cảm thấy mắt mình nóng lên.

“Đến đây một chút, anh có chuyện muốn hỏi em.” Khương Trùng nói.

Anh kéo cô dậy khỏi sofa.

“Đi đâu?” Cô hỏi.

Khương Trùng không nói chuyện, chỉ dắt tay cô vào phòng ngủ.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Lâm Giang Nam nghi hoặc hỏi.

“Em đóng cửa trước đi.”

Tuy Lâm Giang Nam khó hiểu nhưng vẫn nghe lời đóng cửa lại, sau khi đóng cửa thì phòng ngủ càng thêm tối, chỉ là mắt cô cũng đã thích nghi với bóng tối rồi.

[1] Thịt kho Đông Pha

Video hướng dẫn cách làm thịt kho Đông Pha

https://www.youtube.com/watch?v=vGuIdi__4kY

29. Chương 29: Hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Sao vậy?” Lâm Giang Nam nhỏ giọng hỏi.

Trong phòng ngủ quá tối, Khương Trừng không biết đã buông tay cô khi nào, cho nên giờ cô cũng không biết anh đang đứng ở đâu.

Nhưng một lát sau, vẫn không ai đáp lại.

“Khương Trừng?” Cô nhẹ giọng gọi.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng xuất hiện cách cô không xa.

Khương Trừng mở điện thoại, sau đó bật đèn pin.

Phòng ngủ tối đen lập tức sáng lên không ít, mắt Lâm Giang Nam vốn đang thích ứng với bóng tối, giờ sáng như vậy thì có chút không thích ứng được, cô không khỏi nhắm mắt lại, vài giây sau mới chậm rãi mở to mắt.

Sau khi mở mắt ra, thấy rõ mọi thứ xung quanh, cô hít vào một hơi khí lạnh.

Một tay Khương Trùng cầm điện thoại, một tay cầm cái gối ôm cô đặt trên giường.

Lâm Giang Nam cảm giác tim mình bị tê liệt, dường như là ngừng thở nhìn Khương Trùng.

Lòng bàn tay cô đã đầy mồ hôi.

Lâm Giang Nam lùi về sau vài bước, cả cơ thể đều run rẩy.

Khương Trùng giờ điện thoại lên, anh lướt quanh phòng ngủ, poster dán trên tường phòng ngủ đều là anh, kệ sách toàn là tạp chí chân dung của anh, trên sofa toàn là gối ôm in hình anh, ngay cả chăn đệm cô cũng có hình anh.

Luồng ánh sáng trong tay Khương Trùng di chuyển đến đâu, Lâm Giang Nam càng căng thẳng đến đó, giờ cô đã không nói nên lời, thậm chí chân cũng mềm đi.

“Lâm Giang Nam?” Giọng anh trầm thấp lại giàu từ tính, chỉ thong dong nhưng lại như có ma lực.

“Dạ?” Cô đáp lại.

“Có thể nói cho anh biết, vì sao thứ gì trong phòng em cũng liên quan đến anh không?”

Lâm Giang Nam căn bản đã không nói nên lời.

Một tay Khương Trùng cầm ôm gối, một tay cầm điện thoại, từ từ đến gần cô.

Lâm Giang Nam nhìn vào mắt anh, anh càng tới gần, cô càng sợ hãi, cô không khỏi lùi về sau, anh tiến một bước, cô liền lùi một bước.

Cuối cùng, cô trực tiếp xoay người, chạy đến cửa ra, theo bản năng định vịn tay nắm cửa, nhưng tay cô vừa chạm đến, một bàn tay to đã cầm lại.

“Cạch.” Tiếng khóa cửa vang lên.

Điện thoại trong tay Khương Trùng rơi xuống đất, mặt sau tiếp xúc với sàn nhà, ánh đèn chỉ còn là những tia sáng nhỏ mỏng manh.

Trong phòng lập tức tối đen lần nữa.

Lâm Giang Nam cảm giác được một hơi thở mạnh mẽ khác đang vây lấy cô.

Mà cô cũng bị vây giữa cửa ra và ngực người đó.

“Em chạy đi đâu, hửm?” Giọng anh vang lên sau lưng cô.

Cả người Lâm Giang Nam mềm nhũn, dần dần trượt xuống.

Khương Trùng thuận thế kéo cô vào lòng mình, bàn tay anh nắm chặt eo cô.

Lâm Giang Nam cảm thấy mình như bay lên, bởi vì dường như chân cô không chạm đất.

“Không... Không chạy...” Cô mềm giọng nói.

Trong bóng tối, cảm quan của con người được phóng đại vô số lần.

“Hửm? Phải không?”

Cô cảm giác được hô hấp của Khương Trùng phả vào một bên mặt mình.

“Thật... Không...”

Giây tiếp theo, Lâm Giang Nam lập tức mở to hai mắt, tất cả giác quan đều ngưng trệ, trong lòng cô dồn dập như sóng biển, trái tim lại như lơ lửng giữa không trung, sự tê dại dường như đã lan tràn cả cơ thể.

Đôi môi Khương Trùng chạm vào đôi môi mềm mại của cô.

Cô nắm chặt tay anh, ngẩng đầu đón lấy nụ hôn.

Trong khoảnh khắc, một loại cảm giác quen thuộc quét qua cả người cô.

Không biết vì sao, trong đầu cô bỗng nhiên nhớ đến chuyện tối hôm đó.

Nó càng ngày càng rõ ràng, rõ ràng đến mức mỗi một câu mình nói với anh, cô đều nhớ rõ.

Cô nói: “Nhìn anh giống nam thần của tôi quá, hôn một cái được không?”

Anh nói: “Được.”

Lâm Giang Nam cảm thấy đầu vầng mắt hoa, toàn thân một chút sức lực cũng không có, anh hôn càng ngày càng sâu, cô cũng không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Cô từ từ đáp lại nụ hôn của anh, bàn tay đang đặt ở tay anh muốn ôm cổ anh, chỉ là Khương Trùng quá cao, Lâm Giang Nam chỉ có thể khó khăn đặt tay lên vai anh, cô vươn lưỡi, nhẹ nhàng chạm vào môi anh.

Cơ thể Khương Trùng cứng đờ.

Tay anh đặt trên hông cô, hơi dùng sức một chút, Lâm Giang Nam được anh nhẹ nhàng bế lên, hai chân cô quăn lấy eo gầy nhưng rắn chắc của anh, lưng tựa vào cửa.

Khương Trùng hơi hơi tách khỏi môi cô, trán tựa trán với cô.

Hô hấp hai người nóng bỏng giao hòa, hơi hơi dồn dập.

Yết hầu Khương Trùng chuyển động lên xuống.

Tay Lâm Giang Nam được như ý nguyện, ôm lấy cổ anh.

Ngực cô cũng không ngừng phập phồng.

“Khương Trùng...” Cô nhẹ nhàng kêu.

Đôi mắt Khương Trùng bỗng nhiên u ám, đồng tử trong mắt nhỏ lại, cô vừa dứt lời, môi Khương Trùng lần nữa cuốn lấy môi cô.

Cô không biết rằng, giờ phút này giọng cô có bao nhiêu dụ hoặc, có bao nhiêu mê người.

...

“Một nghìn một trăm hai mươi con cừu, một nghìn một trăm hai mươi con cừu, một nghìn một trăm hai mươi con cừu...”

Lâm Giang Nam nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, âm thầm đếm cừu.

Cô lảo lộn trên giường thế nào cũng không ngủ được.

Trong đầu cô chỉ có Khương Trùng và cả câu nói kia.

Lâm Tiểu Miêu, anh nên làm gì với em đây?

Khương Trùng nói vậy là có ý gì? Anh nên làm gì?

Lâm Giang Nam xoay người, ôm Longleg đang nằm ở mép giường vào lòng.

“Longleg, em nói xem, Khương Trùng nói vậy là có ý gì?”

Longleg vốn đang ngủ ngon giấc, đột nhiên bị nhân viên dọn phân kéo vào lòng, nó sợ tới mức cái mạng già cũng sắp mất, bắt mồm meo meo, sau đó ngửa bụng, nằm trong ngực Lâm Giang Nam, tiếp tục híp mắt đi ngủ.

Lâm Giang Nam cũng hiếm khi không trên chộc nó.

Cô chạm tay lên miệng mình, thậm chí cô còn nhớ được nhiệt độ trên môi anh... và cả sự mềm mại...

Môi anh hơi lạnh, nhưng rất mềm.

Nghĩ đến đây, Lâm Giang Nam dùng tay che mặt mình, làm sao bây giờ, cô cảm giác mặt mình sắp bốc cháy rồi.

Lâm Giang Nam cũng không biết mình nằm trên giường bao lâu mới mơ mơ màng màng ngủ.

Sáng hôm sau cô dậy khá sớm, cô nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, bây giờ là 7 giờ đúng.

Cô ngồi dậy, dùng tay vuốt vuốt tóc mình, sau đó mới xốc chăn đi vào phòng tắm.

Đến khi đứng trước gương, đầu cô vẫn còn mơ màng.

Cô mở vòi nước, dùng nước ấm rửa mặt.

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

Hai má trắng nõn đều dính bột nước, còn có không ít tóc dính vào hai má, cô đưa tay gạt đi.

Trong nháy mắt, đầu cô như tỉnh ra, bỗng nhiên xuất hiện kí ức về tối hôm qua.

“Sẽ không đâu, sẽ không đâu, Lâm Giang Nam, chắc chắn là mày nằm mơ rồi, sao có thể như vậy được?!”

Lâm Giang Nam lắc lắc đầu, dùng tay vỗ vỗ mặt mình.

“Lâm Giang Nam, tỉnh táo một chút, tỉnh táo một chút.”

Nhưng, tầm mắt cô đột nhiên dừng lại ở môi mình.

Vì sao trên môi cô lại có vết thương, hình như còn trầy da?

Lâm Giang Nam ngây ngốc.

“A!”

Vài giây sau, một tiếng hét chói tai truyền ra từ phòng vệ sinh.

Longleg cả đêm ngủ không ngon đang nằm trên sofa, đột nhiên nghe thấy nhân viên dọn phân nhà mình hét chói tai, nó không khỏi lập tức ngẩng đầu, vểnh tai nhìn về phía phòng vệ sinh.

Vài giây sau, nó nhìn nhân viên dọn phân nhà mình mang dép lê, hai tay che mặt “loẹt quẹt” chạy ra khỏi phòng vệ sinh, dùng tốc độ tia chớp chạy về phòng ngủ.

“Rầm” Một tiếng động lớn vang lên, cửa phòng ngủ bị đóng lại.

Hai tai Longleg run lên, nó duỗi thẳng chi trước, đầu tựa vào móng vuốt mình, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục “dưỡng thần”.

Lâm Giang Nam ngồi trước bàn trang điểm, trên mặt mang theo nụ cười, giống như vừa ăn phải mật ngọt, trong lòng rạo rực.

Cô được nam thần hôn! Hôn! Còn là hôn lưỡi! Hừm... Nghĩ lại thì vẫn hơi ngượng ngùng...

Lâm Giang Nam không khỏi “quẩn quáo”, vừa hoá trang, vừa ngâm nga một bài hát vui vẻ.

Cô bôi kem dưỡng ẩm, dùng ngón tay ấn ấn mặt mình, giúp da hấp thụ tốt hơn, sau đó cẩn thận trang điểm theo phong cách hoa đào.

Phấn mắt màu hồng, môi màu hồng, phấn má cũng màu hồng.

Gương mặt cô tươi như hoa đào, khóe môi mỉm cười.

Nhưng khi nhìn đến “tóc mái ngố” trên đầu, khóe môi đang mỉm cười của cô dần hạ xuống.

Cô yên lặng mở hộp trang điểm, lấy một dây chun màu đen, buộc “tóc mái ngố” của mình, kẹp lại trên đầu.

Lâm Giang Nam lấy trong tủ quần áo một cái mũ lưỡi trai màu trắng, thay một chiếc váy có dạng chân váy lá sen [1], bên ngoài mặc áo len ghi lê màu trắng, ngoài cùng là áo khoác màu cà phê.

Cô lấy camera choàng lên cổ, cầm lấy túi vải một bên, sau đó liền ra cửa.

[1] Chân váy lá sen

30. Chương 30: Thăng Thấn Thì Được Khoan Hồng

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Cả ngày hôm nay Lâm Giang Nam xoay vòng vòng như con quay, buổi sáng cô phải chụp hình tạp chí cho người mẫu, cầm camera cả một buổi, tay cô như sắp phế đi, giữa trưa lúc ăn cơm, chưa nghỉ ngơi được một lát thì Hình Mạn đã gọi cô và Kim Giai Giai qua giúp đỡ công tác hậu kỳ.

Lâm Giang Nam ghé vào trước máy tính, thì thoảng lấy tay che miệng ngáp.

Kim Giai Giai nhìn cô vài lần, hỏi: “Sao vậy, đêm qua ngủ không ngon à?”

Lâm Giang Nam đang chuẩn bị hà hơi, nghe thấy Kim Giai Giai hỏi liền dừng lại.

Cô theo bản năng nghĩ đến chuyện tối qua.

Tối qua...

Lâm Giang Nam ngẫm nghĩ, khóe môi không tự chủ được mà mỉm cười.

Kim Giai Giai đợi nửa ngày vẫn không nghe Lâm Giang Nam đáp lại, không khỏi quay đầu nhìn sang lần nữa, kết quả liền thấy Lâm Giang Nam hai tay chống cằm, khóe môi nhếch lên, không biết là đang nghĩ gì, rất rõ ràng là đã đi vào cõi tiên.

Kim Giai Giai lấy bút kí tên rồi chọc cô một cái.

“Lâm Tiểu Miêu, em ngẩn người gì đấy?”

Thình lình bị Kim Giai Giai chọc như vậy, Lâm Giang Nam lập tức phản ứng lại.

Cô quay đầu nhìn qua Kim Giai Giai.

“Không... Không có gì...” Cô nói.

“Không có gì? Lâm Tiểu Miêu, em cho là chị ngốc à?”

Lâm Giang Nam: “...”

“Ai da, không phải là tư xuân chứ, vừa rồi chị thấy em rất giống đang tư xuân.”

“Không có.” Lâm Giang Nam .

Kim Giai Giai cười cười.

“Đúng rồi, mấy ngày nay bận quá, chuyện lần trước chị còn chưa tìm em tính sổ đâu, chị nói cho em biết, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị nha.”

Lâm Giang Nam vừa nghe đã biết Kim Giai Giai muốn hỏi cái gì, cô ra vẻ bận rộn, bắt đầu chỉnh sửa hình ảnh.

“Lâm Tiểu Miêu, em đừng có làm bộ với chị, mau nói rõ ràng đi, rốt cuộc em và Khương nam thần có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ gì cả.”

Chẳng qua là làm cho anh một bữa cơm, thuận tiện được thưởng một cái hôn mà thôi.

Lâm Giang Nam yên lặng bổ sung trong lòng.

“Lần trước em nói vậy chị còn tin tưởng được, nhưng lần này...ha ha, Lâm Tiểu Miêu, em nghĩ chị sẽ tin em sao?”

“Hi...”

“Không có quan hệ gì mà Khương nam thần lại đưa em về nhà? Không có quan hệ gì mà Khương nam thần lại biết nhà em ở đâu?”

Lâm Giang Nam ngừng di chuyển con chuột trong tay, bất ngờ nhìn cô ấy.

“Sao chị biết Khương Trùng đưa em về nhà?”

Kim Giai Giai cười khẽ.

“Em quá coi thường chị rồi, có gì mà chị không biết, chị nói cho em biết, lần trước Khương Trùng đưa em về nhà là đoạt em từ tay chị đấy.”

Lâm Giang Nam mông lung.

Cô vốn cho rằng chuyện Khương Trùng đưa mình về nhà chỉ có A Nịnh biết, không ngờ Kim Giai Giai cũng biết.

“Em còn muốn chống chế à?” Kim Giai Giai vừa nói vừa cầm cây bút, thản nhiên tự dắc đập đập vào lòng bàn tay.

Lâm Giang Nam nhìn, trên mặt không khỏi treo lên một nụ cười nịnh nọt.

“Giai Giai, chị lạnh không? Khát nước không? Em đi mua cho chị một ly trà sữa được không? Đúng rồi, chị muốn vị gì? Khoai môn nhé...” Lâm Giang Nam vừa nói, vừa định đứng lên.

Kết quả mông cô còn chưa tách khỏi ghế, tay đã bị Kim Giai Giai túm chặt, vì thế cô chỉ có thể theo phản xạ có điều kiện ngồi xuống.

“Chị không lạnh, cũng không khát, cũng không cần trà sữa khoai môn.”

“Vậy chị cần gì, chị cứ nói với em.” Lâm Giang Nam tiếp tục cười.

“Chị không cần gì hết, chị chỉ cần em thành thật khai ra.”

Lâm Giang Nam: “...”

Cô yên lặng đặt tay lên bàn, sau đó tựa cằm, giả chết.

Kim Giai Giai vừa đưa tay chọc chọc cô, vừa tra hỏi.

“Có phải em và Khương nam thần đã đến... cái quan hệ kia?”

“Tuyệt đối không có.” Lâm Giang Nam nói.

“Hừm ~ phải không?”

“Đương nhiên!” Lâm Giang Nam chỉ thiếu nước đưa tay lên thề.

Thật ra Lâm Giang Nam không có nói dối, bởi vì bây giờ cô và Khương Trừng một chút quan hệ cũng không có, Khương Trừng cũng chưa từng nghĩ muốn cùng cô ở bên nhau, hơn nữa cô không thể tự mình đa tình, cho rằng vì nụ hôn hôm qua mà Khương Trừng sẽ trở thành bạn trai mình, chẳng lẽ còn ép Khương Trừng phụ trách vì nụ hôn này sao, lại nói, nụ hôn này là do cô tự nguyện.

“Vậy em nói cho chị biết, vết thương đang sưng đỏ trên miệng em là thế nào? Đừng có nói với chị là em bị dập đầu.”

“Wow, Giai Giai, chị đúng là càng ngày càng thông minh, sao chị biết em bị dập đầu?”

“Giả dối, khoác lác!” Kim Giai Giai không chút khách khí chọc thủng cô.

“Nhưng mà nói thật, Tiểu Miêu, chị cảm thấy Khương nam thần có ý với em, từ cái lần em uống say, anh ấy đưa em về nhà, chị đã phát hiện ánh mắt nam thần nhìn em không bình thường rồi.”

Lâm Giang Nam xấu hổ.

“Không bình thường thì là có ý sao?”

Kim Giai Giai liếc cô một cái.

“Chị không có nói giỡn, chị thật sự cảm thấy Khương nam thần thích em.”

Nghe Kim Giai Giai nói, cả người Lâm Giang Nam cứng lại.

“Nếu không sao anh ấy lại đưa em về nhà?” Kim Giai Giai tiếp tục bổ sung.

“Đưa em về nhà là có ý với em sao? Em thấy Trì Nguyên cũng đưa chị về nhà mà?” Lâm Giang Nam cũng liếc lại một cái.

Kim Giai Giai sững sốt.

“Không phải đưa chị về nhà, chỉ là tiện đường nên mới đi cùng thôi.” Kim Giai Giai giải thích.

“Vậy tốt xấu gì hai người cũng đã là đồng nghiệp hai năm rồi, sao giờ mới phát hiện cùng đường?”

“Đó là vì gần đây chị mới chuyển chung cư, sau đó lại phát hiện chung cư chị chuyển đến ở cùng đường với anh ấy, cho nên tiện đường đi với nhau thôi.”

“Ồ? Sao lại trùng hợp vậy nhỉ?”

“Sao chị biết được... Ha ha... Chị nói này Lâm Tiểu Miêu, hai chúng ta ai đang hỏi ai đấy?”

Lâm Giang Nam: “...”

Dời đề tài thất bại.

...

“Hai người đang nói gì đấy, tan tầm rồi, có muốn cùng đi ăn cơm không?”

Ngay lúc đó, Trì Nguyên bước vào.

Lâm Giang Nam và Kim Giai Giai theo phản xạ có điều kiện quay sang nhìn anh.

“Tan tầm?” Lâm Giang Nam không khỏi móc điện thoại trong túi ra.

Quả nhiên đã là giờ tan tầm, hiện tại là năm giờ rưỡi.

“Anh thấy hai em làm việc đến choáng váng rồi.”

Lâm Giang Nam cười cười, không nói chuyện.

Kim Giai Giai lại tiếp lời: “Chắc là vậy, cả buổi chiều đều cầm cọc ở đây, quá mệt mỏi rồi.”

“Được rồi được rồi, vậy hai người thu dọn đi, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“Đi thôi.”

Hai người nhanh tay nhanh chân tắt máy tính trước mặt, sau đó thu dọn đồ trên bàn mình.

Ba người quay về phòng làm việc lấy túi, sau đó cùng nhau rời đi.

“Chúng ta đi ăn gì?”

Ra khỏi đại sảnh, Kim Giai Giai hít hít mũi, hỏi.

“Hay là đi quán thịt cừu Lão Dương Gia đi, mùa đông ăn cái này là sướng khoái nhất.” Hai mắt Lâm Giang Nam tỏa ánh sáng nhìn hai người còn lại.

Kim Giai Giai gật đầu: “Được đấy, Trì Nguyên, anh thấy thế nào?”

“Anh không có ý kiến gì, sao cũng được.” Trì Nguyên cười cười.

“Vậy đi nhanh đi, đi chậm hết chỗ.”

“Đi đi đi.” Kim Giai Giai không nói hai lời kéo tay Lâm Giang Nam chạy ở phía trước.

Trì Nguyên đi theo sau các cô, anh nhìn bóng dáng hai người, có chút bất đắc dĩ, đúng là đồ tham ăn, nhưng mà chơi với người tham ăn cũng tốt, dù cho mở quán làm ăn không thịnh vượng thì cũng có họ mở rộng.

Khi ba người đến quán thịt cừu, nơi đó đã đông nghẹt, cũng may là có người vừa rời đi.

“Bác ơi, cho một phần canh thịt cừu [*].” Kim Giai Giai hô lớn.

“Được rồi, ba người chờ một lát nha.”

“Được.”

Động tác của đầu bếp rất nhanh, ba người họ vừa gọi một lát là đã có canh thịt cừu nóng hằm hập được bưng lên.

Lâm Giang Nam nhìn tô canh thịt cừu rất lớn trên bàn, nước canh đỏ hồng, vài cọng tỏi và rau thơm được rắc phía trên, mùi hương nức mũi, chỉ nhìn cũng đã khiến cả người ầm lên.

“Thơm quá, chị muốn ăn trước.” Kim Giai Giai cầm lấy đôi đũa đã được khử trùng trên bàn, gấp một miếng thịt cừu.

“Ừm... Béo mà không ngấy, vào miệng là tan, vừa cay vừa nóng.”

Lâm Giang Nam và Trì Nguyên nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Kim Giai Giai, cũng cầm đũa, bắt đầu ăn.

Lâm Giang Nam ăn một miếng thịt cừu, đúng là rất ngon, nhưng...môi cô đang bị thương, không cần thận trọng đến ớt cay thì sẽ hơi đau.

Nhưng dù vậy cũng không ngăn cản được quyết tâm chén sạch của cô.

Khi ba người buông đũa, bụng đã no căng, vừa no vừa ấm áp.

“Vẫn là canh thịt cừu ở Lão Dương Gia chính thống, quá ngon.” Lâm Giang Nam ca ngợi.

Ba người ăn xong thì cũng đã khoảng sáu rưỡi, sau khi trả tiền, ba người đi ra quán thịt cừu, gió trên đường cái lạnh thấu xương, nhưng ba người lại như không cảm giác được gì, bởi vì vừa ăn canh thịt cừu, toàn thân chỗ nào cũng ấm.

“Mai gặp lại.” Lâm Giang Nam cười, vẫy tay với Kim Giai Giai và Trì Nguyên.

Kim Giai Giai và Trì Nguyên cùng đường, cho nên hai người đương nhiên sẽ đi cùng nhau.

“Ừ, ngày mai gặp.”

Khi Lâm Giang Nam chuẩn bị xoay người rời đi, Trì Nguyên đột nhiên chụp cái gì đó lên đầu cô.

Lâm Giang Nam bất ngờ, cô đưa tay lên sờ, thì ra là mũ lưỡi trai của mình.

“Sao vậy, không cần mũ nữa à?” Trì Nguyên ấn đầu cô, cười nói.

Lúc này Lâm Giang Nam mới phản ứng lại, vừa rồi ở trong quán khi ăn canh thịt cừu, cô đã tùy tay bỏ mũ trên bàn, lúc đi quên cầm theo.

“Kamsamita (*cảm ơn*) ~” Lâm Giang Nam cười nói với Trì Nguyên.

Kim Giai Giai và Trì Nguyên đều bất đắc dĩ lắc đầu.

“Em đi đây.”

Lâm Giang Nam xoay người rời đi.

Trì Nguyên cứ đứng nhìn bóng dáng Lâm Giang Nam rời đi.

Kim Giai Giai lại ngẩng đầu nhìn Trì Nguyên.

Cô vươn tay chọc chọc anh: “Nhìn gì đấy, có về không?”

Trì Nguyên nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Đi thôi.”

Kim Giai Giai đi theo sau Trì Nguyên, cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng anh, vẻ mặt suy tư.

Video hướng dẫn cách làm canh thịt cừu

<https://www.youtube.com/watch?v=qCR2TR0XoxU>

31. Chương 31: Anh Và Cô Ấy, Trai Tài Gái Sắc

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi tối, sau khi tắm xong, Lâm Giang Nam nằm yên trên giường. Cô vẫn luôn nhìn điện thoại trong tay, đã một ngày trôi qua nhưng Khương Trùng không đến tìm cô.

Không có điện thoại, không có tin nhắn, cũng không có WeChat.

Thậm chí cô dùng WeChat đọc truyện cổ tích cho anh, anh cũng không đáp lại.

Lâm Giang Nam nằm hẫ xuống, đem điện thoại đặt bên cạnh, tay đặt ở cằm.

Cô không hiểu, rốt cuộc là Khương Trùng có ý gì.

Trong lòng cô không biết vì sao lại buồn bã, lại mất mát, dù sao cũng buồn phiền, rất khó chịu.

Cô nhớ đến tối qua khi Khương Trùng hôn mình, ghé sát tai gọi tên cô, một lần rồi lại một lần khiến cả người cô run rẩy.

Lâm Giang Nam trở mình, nằm ngửa trên giường, đôi mắt nhìn trần nhà, không tài nào ngủ được.

Không ngoài dự liệu, tối hôm đó Lâm Giang Nam mất ngủ.

Buổi sáng khi đi làm, cô cứ ngáp dài ngáp ngắn suốt cả buổi.

Kim Giai Giai nhìn không nổi, cầm ly cà phê mình mới uống hai ngụm đến.

“Cho em đây, không cần cảm ơn đâu.”

Lâm Giang Nam: “...”

Thật ra cô muốn nói, cà phê này chị đã uống rồi. Nhưng lý trí nói cho cô biết, lời này cô nên giữ trong lòng thôi, bởi vì cô đoán nếu nói thì ly cà phê này sẽ không trút vào dạ dày cô, mà là mặt cô.

“Kamsamita ~” Lâm Giang Nam nhận lấy ly cà phê.

Cô ngậm ống hút uống một ngụm, sau đó lại chau mày. Cà phê này rất đắng, cô cũng không hiểu sao Kim Giai Giai lại uống loại cà phê này, nhưng mà tuy đắng, nó vẫn rất hiệu quả trong việc nâng cao tinh thần, bao nhiêu buồn ngủ của cô đều được cà phê xua đi hết.

“Thế nào, tỉnh rồi nhỉ.”

“Đúng vậy, tỉnh hơn nhiều rồi.” Lâm Giang Nam duỗi tay vỗ vỗ mặt mình.

“Đêm qua em làm ”dạ miêu” à, em nhìn quảng thâm dưới mắt em đi, em không biết với những người như chúng ta, mặt chính là sinh mạng sao?” Kim Giai Giai không nhận được mà liếc cô.

“Đen lắm à?” Lâm Giang Nam nhanh chóng hỏi lại.

Cô vừa hỏi vừa lấy một cái gương nhỏ trong túi.

Quả nhiên, nổi bật trên làn da trắng mịn là hai quảng thâm đen sì dưới mắt.

Cô bất đắc dĩ buông gương.

“Em cũng đâu có muốn.”

Đêm qua cô thật sự rất muốn ngủ, rất rất muốn ngủ nhưng lại không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại thì trong đầu toàn là ký ức về Khương Trùng.

“Ha ha.” Kim Giai Giai vô tâm trả lời.

“Mặc kệ em, chị đi làm việc đây, buổi chiều còn phải chụp hình, mệt chết đi.”

“Đi thôi đi thôi.”

Không chỉ Kim Giai Giai có lịch chụp hình buổi chiều, cô cũng vậy thôi, hơn nữa còn là chụp ngoại cảnh, phải chạy tới chạy lui bên ngoài, vừa nghĩ đã cảm thấy mệt.

Cô ngồi lại chỗ mình, sau đó lấy điện thoại trong ngăn kéo ra nhìn, vẫn không có gì như cũ, cô rũ mắt, môi hơi mím lại.

Lâm Giang Nam cất điện thoại lại vào trong ngăn kéo, rồi đột nhiên lấy ly cà phê trên bàn uống một hớp lớn.

Đắng...

...

Giữa trưa sau khi ăn cơm xong, Lâm Giang Nam nói với Kim Giai Giai một tiếng rồi cầm camera của mình đi chụp ngoại cảnh.

Sau khi tạp chí họa báo của Khương Trùng phát hành, chị Mạn đề tên cô thì giá trị con người cô cũng càng ngày càng cao, hơn nữa chị Mạn thường xuyên cho cô chụp những minh tinh tai to mặt lớn, giờ cũng đã có chút danh tiếng trong giới.

Hôm nay, cô sẽ chụp hình cho tiểu hoa đán Lật Dĩnh và nam thần quốc dân Tống Đình Chi.

Lật Dĩnh và Tống Đình Chi được xưng là vợ chồng nhà Vải, là đôi tình lữ nổi tiếng trên phim truyền hình.

Có không ít tin tức bên lề đề cập đến việc có khi nào hai người đó sẽ thực sự yêu nhau không, có phải là quan hệ yêu đương thật không, hai người rất được ủng hộ trên mạng.

Giữa trưa, khoảng 12 giờ, Lâm Giang Nam đã đến địa điểm chụp hình.

Lúc cô đến, vợ chồng nhà Vải đã tới rồi, đang ở trong phòng thay đồ thay quần áo.

Không lâu sau, cô thấy Lật Dĩnh bước ra. Lâm Giang Nam thật sự bị Lật Dĩnh làm cho mê muội.

Khuôn mặt cô ấy tròn tròn như bánh bao, mái tóc được tạo kiểu công chúa rất dịu dàng. Cô ấy mặc một chiếc váy dài vải sa tanh màu tím nhạt, cổ chữ V khoét sâu, thân hình cô ấy rất mảnh khảnh, cho nên mặc bộ đồ này nhìn càng cao gầy, thiết kế phần lưng vừa vặn phô ra được vòng eo thon nhỏ.

Thân là con gái, Lâm Giang Nam nhìn vào cũng không thể kìm lòng, bởi vì cô ấy quá xinh đẹp.

“Cô là Lâm Giang Nam à? Nhiếp ảnh gia của chúng tôi?” Lật Dĩnh cười bước đến chỗ cô.

“Đúng vậy.” Lâm Giang Nam cười trả lời.

Hai người đều mang trên môi nụ cười nhẹ.

Một lát sau, Tống Đình Chi cũng đã thay quần áo xong.

Lâm Giang Nam lại một lần nữa “rung rinh”.

Trong lúc chụp hình, nhìn hai người đó đứng ôm nhau, rốt cuộc Lâm Giang Nam cũng hiểu vì sao fan CP của họ lại nhiều như thế, vì sao lại có nhiều người hy vọng họ có thể ở bên nhau như thế, bởi vì hai người này thực sự rất xứng đôi.

Cô nghiêm túc chụp hình, giá trị nhan sắc cao cũng khiến cho người ta chăm chỉ làm việc.

Lâm Giang Nam nhìn Tống Đình Chi trên màn ảnh, không biết vì sao, cô cảm thấy ánh mắt Tống Đình Chi nhìn Lật Dĩnh không giống ánh mắt chỉ vì hợp tác mới toát lên sự yêu thích, cưng chiều.

Ánh mắt anh ấy nhìn cô ấy, từ đầu đến cuối luôn dõi theo, khóe môi anh ấy hơi nhếch lên, mặt mày rạng rỡ, Lật Dĩnh cũng cười tươi như hoa. Lúc cười, gương mặt tròn tròn tinh xảo của cô càng có vẻ hấp dẫn hơn, khiến người ta không dời mắt được.

Trong giới giải trí nơi mặt V - line hoành hành, gương mặt bánh bao như Lật Dĩnh lại đặc biệt hơn hẳn, như một dòng nước sạch sẽ trong giới giải trí.

Mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười đều rất đáng yêu.

Cho nên trong quá trình chụp hình, tất cả mọi người khá thoải mái, Lâm Giang Nam cũng bị nụ cười của cô ấy tác động, lúc chụp hình khóe môi luôn mang theo ý cười.

Sau khi chụp hình xong, Lâm Giang Nam cầm camera xem ảnh.

Tạp chí kỳ này mà phát hành, chắc vợ chồng nhà Vải lại hot thêm một thời gian, fan hai nhà không biết sẽ liếm hình đến mức nào.

Lúc Lâm Giang Nam đang xem hăng say, đột nhiên cảm giác có người đến gần mình.

Cô theo bản năng ngẩng đầu.

Là Tống Đình Chi.

Tống Đình Chi lịch sự gật đầu với cô, Lâm Giang Nam không hiểu gì nhưng cũng gật đầu với anh.

“Cô có thể gửi cho tôi ảnh gốc không?” Tống Đình Chi đột nhiên hỏi.

Lâm Giang Nam sửng sốt.

“Ảnh gốc?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Cũng... Có thể...”

“Cảm ơn.” Tống Đình Chi đột nhiên lấy một tờ giấy từ trong túi.

“Đây là WeChat của tôi, tối nay cô gửi được không?”

Lâm Giang Nam nhận lấy tờ giấy trên tay anh ấy.

“Được...”

“Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.”

“Đình Chi, chúng ta phải đi rồi.” Người đại diện của Tống Đình Chi gọi anh từ chỗ cách đây khá xa.

“Ừ, tới đây.”

Tổng Đình Chi chào hỏi Lâm Giang Nam xong mới xoay người rời đi.

Lâm Giang Nam nhìn bóng dáng Tổng Đình Chi, rồi lại nhìn dây số trên tay. Thì ra cô không đoán sai, quả nhiên Tổng Đình Chi thích Lật Dĩnh.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi mỉm cười.

Thật ra, nếu Lật Dĩnh và Tổng Đình Chi có thể ở bên nhau thì rất xứng đôi, dù là phương diện nào cũng phù hợp, giá trị nhan sắc cao sẽ khiến người còn lại cảm thấy cảnh đẹp ý vui, huống chi hai người đó hợp tác nhiều lần như vậy, thật sự rất xứng.

Lâm Giang Nam thở hắt một hơi, sau đó cất tờ giấy Tổng Đình Chi đưa vào túi.

Cô nhìn điện thoại, đã sắp năm giờ rồi. Chị Mạn có dặn buổi chụp hình bên này kết thúc thì cô có thể về luôn, cho nên cô quay lại thu dọn đồ đạc, sau đó về nhà.

...

Tóc mái Lâm Giang Nam mọc rất nhanh, vốn chỉ chạm đến lông mày thì nay đã dài hơn, nhưng thoát nhìn vẫn giống như đội cái nôi.

Lâm Giang Nam mệt mỏi buộc tóc mái lên, sau đó mang mũ rồi ra cửa.

“Lâm Tiểu Miêu, Lâm Tiểu Miêu, em xem hot search Weibo hôm nay chưa?”

Chân trước của cô vừa bước vào văn phòng thì tay đã bị Kim Giai Giai kéo lại.

Lâm Giang Nam khó hiểu nhìn cô ấy.

“Em chưa xem, hot search Weibo có gì à?”

Kim Giai Giai giơ điện thoại trước mặt cô.

“Em nhìn đi, hot search Weibo hôm nay đây.”

Hot search Weibo.

Chân dài CP chứng thực tình cảm, vả mặt Trùng Nam CP

Lâm Giang Nam cầm lấy chiếc điện thoại, click mở hot search Weibo.

Chân dài CP hẹn hò trong nhà hàng, sau khi dùng cơm thì vui vẻ cùng vào khách sạn, tình cảm thật thật giả giả đã được chứng thực, vả mặt Trùng Nam CP

Phía dưới còn có ảnh.

Lâm Giang Nam nhìn kỹ, hình ảnh rất thật, không phải là ghép.

Trong ảnh Khương Trùng cười rất vui vẻ, cả gương mặt tràn đầy ý cười, tâm tình có vẻ không tệ.

Cùng chung bức hình với Khương Trùng là Tống Diễm Nhiên.

Là người mẫu quốc tế kia.

Lâm Giang Nam đã biết Tống Diễm Nhiên rất lâu trước đây, không chỉ vì cô ấy trắng trẻo xinh đẹp mà còn vì từ khi Khương Trùng ra mắt đến nay, hai người như được buộc chặt với nhau, thường có liên quan đến nhau, cho nên Lâm Giang Nam đương nhiên cũng biết cô ấy.

Kim Giai Giai nhìn Lâm Giang Nam, không khỏi đưa tay chọc chọc vào người cô.

“Tiểu Miêu, em không sao chứ?”

Lâm Giang Nam đưa điện thoại cho cô ấy.

“Em thì có việc gì được đây?” Cô cười cười.

“Nhưng em và Khương Trùng...”

“Em đã nói rồi mà, bọn em không có quan hệ gì cả, giờ chị tin chưa?”

32. Chương 32: Trùng Nam Cp Vs Chân Dài Cp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam đưa điện thoại cho Kim Giai Giai rồi về chỗ của mình.

Kim Giai Giai nhìn Lâm Giang Nam đặt ba lô lên ghế, sau đó mở máy tính bắt đầu làm việc.

Cô không khỏi nhú mày. Chẳng lẽ Lâm Tiểu Miêu và Khương Trùng thật sự giống như cô ấy nói, không có một chút quan hệ nào sao?

Cô gãi gãi đầu, cầm điện thoại về chỗ của mình.

Lâm Giang Nam nhìn các folder trong máy tính, nhưng chỉ nhìn, tay lại không có bất kì hành động nào, trong đầu cô giờ chỉ còn hot search Weibo kia.

Khương Trùng và Tống Diễm Nhiên?

Một lát sau, cô lấy điện thoại trong túi ra, mở Weibo xem hot search, nhìn từng bình luận.

Cư dân mạng 1: Tôi đã nói rồi mà, chắc chắn là Khương Trùng thích nữ vương chân dài nhà chúng tôi. Còn cái cô Lâm Giang Nam gì đó, chỉ là một vớ vẩn nhỏ nhoi, chân ngắn cùn cùn như thế, sao so được với nữ vương cao một mét bảy mươi lăm của chúng tôi, đừng có mơ tưởng nữa.

Cư dân mạng 2: Ủng hộ Chân dài CP, đả đảo Trùng Nam CP!

Cư dân mạng 3 trả lời cư dân mạng 1: Đừng có công kích người ta trên Internet như vậy. Anh hùng bàn phím, mong cô lùi về nghỉ ngơi cho tỉnh táo đi, chân cô dài được bao nhiêu, mặt cô đẹp lắm hay sao mà ở đây nhiều chuyện. *Mỉm cười / //*@ Cư dân mạng 1: Tôi đã nói rồi mà, chắc chắn là Khương Trùng thích nữ vương chân dài nhà chúng tôi. Còn cái cô Lâm Giang Nam gì đó, chỉ là một vớ vẩn nhỏ nhoi, chân ngắn cùn cùn như thế, sao so được với nữ vương cao một mét bảy mươi lăm của chúng tôi, đừng có mơ tưởng nữa.

Cư dân mạng 4: Đồng ý với lầu trên. Hơn nữa, anh hùng bàn phím lầu 1 này, cô sử dụng bạo lực trên Internet như vậy, không sợ bị người khác bạo lực lại sao? *Mỉm cười /*

Cư dân mạng 5: Bình tĩnh mà nhìn nhận đi, tôi không phải là fan CP của Chân dài CP, cũng không phải là fan CP của Trùng Nam CP, nhưng tôi chỉ đơn thuần cảm thấy nhìn Lâm Giang Nam dễ chịu hơn Tống Diễm Nhiên, có thể là bởi vì tôi cũng không cao cho nên tương đối thích những người có cùng vóc dáng thấp, không muốn áp lực quá lớn.

...

Lâm Giang Nam nhìn một tràng bình luận, có người bảo vệ cô, cũng có người khinh thường cô.

Một lát sau, cô yên lặng cất điện thoại vào túi. Đâu cần nghĩ nhiều như vậy, Khương Trừng và Tống Diễm Nhiên rất xứng đôi, chuyện này cô không phải chỉ mới biết. Hơn nữa, fan CP của họ mãnh mẽ biết bao nhiêu, cô là fangirl số một của Khương Trừng, sao lại không rõ ràng được.

Cô cắn môi, thở ra một hơi, sau đó ép mình quên đi chuyện vừa rồi, tập trung làm việc.

Lâm Giang Nam mở folder, bắt đầu chỉnh sửa ảnh. Lần này cô chỉnh sửa tạp chí chân dung của vợ chồng nhà Vải ngày hôm qua.

Thật ra giá trị nhan sắc hai người này rất cao nên cũng không cần chỉnh gì mấy, chỉnh hay không chỉnh cũng giống nhau, cho nên khi chỉnh sửa, cô không tự chủ được nhớ đến chuyện của Khương Trừng và Tống Diễm Nhiên.

Lâm Giang Nam lắc lắc đầu, thấy ảnh mình chỉnh cũng đã được rồi nên dùng hộp thư gửi toàn bộ cho Trì Nguyên kiểm tra.

Cô đứng dậy khỏi chỗ mình, sau đó vào phòng vệ sinh. Bây giờ cô cần dùng nước lạnh làm mình bình tĩnh, tỉnh táo hơn chút.

Lâm Giang Nam vừa vào phòng vệ sinh chưa được bao lâu liền nghe thấy tiếng trò chuyện, còn cả tiếng bước chân. Ngay lúc cô chuẩn bị xả nước, đột nhiên nghe người bên ngoài nói: “Này, các cậu xem hot search Weibo hôm nay chưa?”

“Đương nhiên xem rồi, là chuyện của Chân dài CP kia chứ gì.”

“Ừ, đúng là không ngờ nổi. Cậu nói xem, Lâm Giang Nam có biết chuyện này không, nếu cô ấy biết chắc là sẽ đau lòng lắm. Chuyện này lên hot search Weibo chính là trực tiếp vả mặt Trừng Nam CP, trực tiếp như vậy, không phải vả mặt thì là gì?”

“Đúng đấy, mình vốn cho rằng Khương Trừng thật sự thích Lâm Giang Nam. Xem ra trong lòng Khương Trừng vẫn chỉ có nữ vương chân dài, không kiêng nể gì mà vào khách sạn. Aizz, quá mạnh bạo rồi.”

“Được rồi được rồi, chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa, nếu chị Mạn mà biết thì sẽ lại đến giáo huấn chúng ta một trận. Các cậu cũng biết chị Mạn ghét nhất là chúng ta đứng hóng chuyện còn gì.”

“Ừ ừ, đi thôi đi thôi, về làm việc nào, buổi chiều còn cả một đống việc phải làm.”

“Đi thôi.”

Đến khi trong phòng vệ sinh yên tĩnh lại, Lâm Giang Nam mới đưa tay xả nước. Cô ra phía trước buồng vệ sinh, mở vòi nước rửa tay, ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương với quần thâm dưới mắt.

“Ừ, không thể thức đêm nữa, rất hại da.”

Cô rửa tay xong liền yên lặng ra ngoài văn phòng tiếp tục làm việc.

Vừa vào văn phòng liền thấy Trì Nguyên đang ngồi ở chỗ mình, Lâm Giang Nam đi qua.

“Sao anh ngồi ở chỗ em?” Cô khó hiểu nhìn anh.

Trì Nguyên ngẩng đầu, bất đắc dĩ nhìn cô.

“Lâm Tiểu Miêu, em có muốn xem lại ảnh em vừa gửi anh không?”

Lâm Giang Nam buồn bực, anh nói vậy là có ý gì?

Trì Nguyên không đợi cô trả lời đã dùng máy tính cô mở hòm thư ra.

Anh mở thư mục vừa rồi Lâm Giang Nam mới gửi.

“Tự em xem đi.”

Lâm Giang Nam cúi người, nhìn qua.

Kết quả vừa thấy, cô liền ngây ngốc.

Cái này...

“Em chỉnh như vậy mà xem được à?”

Lâm Giang Nam ngây ngốc lắc đầu.

Cô vừa gửi cho Trì Nguyên thứ gì đây, người ta vốn rất đẹp. Vào tay cô, cô lại chỉnh đến mức cong vẹo, thậm chí không nhìn nổi.

Lúc ấy cô cảm thấy vợ chồng nhà Vải không cần chỉnh sửa gì. Hơn nữa khi chỉnh sửa, tâm tư cô đâu đặt

trên hình ảnh, toàn bộ đều đặt ở hot search Weibo, cho nên đã chỉnh sửa vợ chồng nhà Vải đến mức biến hình, cuối cùng còn ngu ngốc gửi đồng ảnh dị dạng đó cho Trì Nguyên.

Trì Nguyên thấy Lâm Giang Nam ngậy ra, không khỏi dùng tay chọc chọc gáy cô: “Em đừng có sơ ý khinh thường, nếu ảnh này em gửi trực tiếp cho chị Mạn, chị Mạn không xách em vào phòng mắng cho trời đất đen kịt mới là lạ.”

Lâm Giang Nam ngượng ngùng thè lưỡi.

Cô lấy lòng xoa bóp bả vai Trì Nguyên: “Anh Trì, đừng nói cho chị Mạn nha.”

Trì Nguyên nhìn cô một cái: “Sao đấy, muốn lấy lòng à?”

Lâm Giang Nam cười cười với anh.

Trì Nguyên bất đắc dĩ nhìn cô, nói: “Nếu anh định nói với chị Mạn thì đã không đến đây tìm em.”

“Đại ân đại đức của anh, Lâm Tiểu Miêu này suốt đời sẽ không quên!” Lâm Giang Nam giơ nắm tay lên.

Trì Nguyên bị cô chọc cười.

Anh vừa ngoái đầu nhìn ra bên ngoài liền thấy Hình Mạn đang đi đến.

“Được rồi, chị Mạn đến, anh về chỗ đây. Đúng rồi, lát nữa gửi ảnh vợ chồng nhà Vải cho anh đi, anh chỉnh cho, dù sao cũng không có gì để làm.”

“Được, lát nữa em dùng WeChat gửi trực tiếp cho anh.”

“Sao cũng được, em vui là được rồi.”

Nói xong, Trì Nguyên liền nghiêm trang về chỗ của mình.

Lâm Giang Nam thấy Trì Nguyên đã về chỗ ngồi, cô lấy điện thoại, mở WeChat, gửi ảnh vợ chồng nhà Vải cho anh.

Trì Nguyên nhắn lại cho cô một emoji biểu hiện mình đã nhận được.

...

Hôm nay Lâm Giang Nam tan làm rất muộn, lúc cô về đã hơn tám giờ, trong văn phòng không còn ai.

Ngồi ở chỗ mình, cô vươn tay duỗi eo.

Hôm nay cô đã xử lý hết công việc tồn đọng bao lâu nay.

Lâm Giang Nam xoa xoa bả vai của mình, sau đó vươn tay tắt máy tính. Cô đứng dậy, lấy áo khoác vắt trên ghế mặc vào, sau đó mang ba lô, tắt đèn khóa cửa xong mới rời đi.

Ra đến đại sảnh, cô đã gọi xe từ trước, cho nên cô vừa ra, xe cũng đã tới.

“Bác tài, đến tiểu khu Thúy Ninh, cảm ơn ạ.”

“Ừ.”

Ngồi trên ghế sau, Lâm Giang Nam ngả lưng, yên lặng nhìn màn đêm vụt qua ngoài cửa sổ. Dọc theo đường đi, bác tài đều nói chuyện với Lâm Giang Nam, lúc thì tán gẫu, lúc thì bàn luận. Lâm Giang Nam yên lặng nghe bác ấy nói, bởi vì cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn bác tài, sau đó lại yên lặng cúi đầu, bác ấy đúng là thích nói, đã nói cả một đường rồi.

Ừm... Người giống như vậy, ở chung sẽ không cảm thấy nhàm chán...

Lâm Giang Nam cứ nghe bác tài nói cả một đường như vậy, đến khi tới trước cửa tiểu khu, cô mới nói: “Bác tài, dừng ở đây đi ạ.”

“Được rồi.”

Lâm Giang Nam xuống xe, thanh toán tiền xong liền đi bộ về nhà.

Hai tay cô cho vào túi, vừa đi vừa hít mũi, sau đó nói chuyện điện thoại với Hạ An Ninh.

Hạ An Ninh đang ở trong trường quay Hoa Hạ Vân tại Thiên Tân, chắc lúc này đang là thời gian nghỉ nên mới có thể gọi điện thoại cho cô.

“Vừa xa nhau hai ngày mà cậu đã nhớ mình rồi à?” Lâm Giang Nam vô sỉ nói với Hạ An Ninh.

“Xì, ai mà nhớ cậu, không biết xấu hổ.”

“Không nhớ thì cậu gọi làm gì?”

Trong điện thoại, Hạ An Ninh cảm thấy giọng mũi Lâm Giang Nam hơi nặng, thi thoảng còn nghe thấy cô hít hít mũi.

“Sao vậy, cậu bị cảm à?” Hạ An Ninh quan tâm hỏi.

Lâm Giang Nam cười cười: “Ừ, chắc là bị hôm qua, hôm nay cứ chảy nước mũi. Hơn nữa hai ngày nay ở Ninh Hạ lạnh lắm, chỗ cậu có lạnh không?”

“Cũng lạnh lắm, ở trong trường quay càng lạnh hơn. Cậu có bị ngứa không, sao không mặc dày thêm chút?”

Lâm Giang Nam: “...”

“Đã mặc thêm rồi, nhưng vẫn bị cảm...” Lâm Giang Nam tỏ vẻ bất đắc dĩ, cho nên cố ý mềm giọng lại.

“Được rồi được rồi, cũng không thể nóng nảy với cậu, cậu tự nhớ mà uống thuốc đi, không uống thì sẽ đi bệnh viện thật đấy.”

“Biết rồi, mình có ngứa đâu.”

Cô vừa nói vài giây liền nghe thấy Hạ An Ninh bên kia hừ lạnh một tiếng, Lâm Giang Nam xấu hổ.

“Được, không thèm nghe cậu nói nữa, mình đi làm việc đây.”

“Ừ, đi đi.”

Lâm Giang Nam cúp điện thoại, sau đó cất vào túi.

“Hắt xì.” Lâm Giang Nam không nhịn được mà hắt xì một cái, cô dùng tay xoa xoa mũi, rồi lại hít hít.

“Xem ra về nhà phải uống thuốc thật rồi.” Cô lẩm bẩm nói.

Sau đó chạy nhanh về hướng nhà mình.

33. Chương 33: Đi Xông Hơi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam mới đến trước nhà liền nhận được điện thoại của Hà Kỳ Đậu.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

“Có muốn đi xông hơi không?” Giọng của Hà Kỳ Đậu truyền qua điện thoại.

“Được đấy.” Lâm Giang Nam trả lời.

Làm việc cả ngày khiến cô rất mệt mỏi, giờ phải đi thả lỏng một chút.

“Tốt, vậy cậu đang ở đâu? Mình đến đón.”

“Mình đang ở trước cửa tiểu khu nhà mình.”

“Được, mười lăm phút sau mình sẽ đến.”

“Ok, mình về thay quần áo trước.”

“Ừ.”

Tốc độ của Hà Kỳ Đậu rất nhanh, chưa đến mười lăm phút, cô ấy đã lái chiếc xe yêu quý đến. Vừa ngồi lên xe, Lâm Giang Nam đã ngửi thấy mùi hương trên người Hà Kỳ Đậu.

“Đại Đậu, cậu mới đổi nước hoa à? Mùi này thơm quá.”

“Ừ, Roses De Chloe [1].”

[1] Roses De Chloe là nước hoa thuộc hãng Paris - CHLOÉ - một hãng nước hoa nổi tiếng có xuất xứ từ Pháp, Roses De Chloé đặc chế tinh dầu với hoa quả hoang dã, hương gỗ rừng và cây bụi gai. Sản phẩm mang hương thơm tươi mới pha lẫn nét cá tính lan tỏa khắp cơ thể.

“Có mùi hoa hồng nhàn nhạt.”

“Đúng là mùi hương thanh nhã kinh điển.”

“Đại Đậu Đại Đậu, cho mình một lọ đi.” Lâm Giang Nam lấy hai tay che má, bán manh với Hà Kỳ Đậu.

Tiếp xúc với nhau một thời gian, Lâm Giang Nam và Hà Kỳ Đậu đã sớm thành lập tình “hữu nghị” vững chắc, lúc đi với nhau cũng không còn khách sáo như trước.

“Cũng có thể nha.” Hà Kỳ Đậu cười cười với cô.

“Thật à!” Lâm Giang Nam cười đến mức hai mắt cũng cong cong.

“Thật, mình bày cho cậu cách lấy.”

“Còn có cách lấy?” Lâm Giang Nam nghi hoặc.

“Vô nghĩa, cậu có muốn hay không?” Hà Kỳ Đậu vừa lái xe vừa liếc cô một cái.

“Muốn muốn muốn.” Lâm Giang Nam chớp chớp đôi mắt xinh đẹp.

“Bước một, lấy điện thoại ra. Bước hai, mở Weibo. Bước ba, tìm Weibo của mình. Bước bốn, tìm nước hoa. Bước năm, cho vào giỏ mua sắm. Bước sáu, trả tiền, sau đó ngồi chờ nhận hàng.”

Lâm Giang Nam cứng ngắc cầm điện thoại, trán đầy hắc tuyến.

Cái quỷ gì đây?!!

Hà Kỳ Đậu nhìn cô, sau đó cười đến sáng lạn.

“Đại Đậu, cậu thay đổi rồi, quả nhiên cậu không yêu mình.” Lâm Giang Nam bĩu môi, quay đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

“Ha ha...”

Hà Kỳ Đậu lái xe rất nhanh, không bao lâu đã đến phòng xông hơi, cô ấy đỗ xe vào chỗ dừng xe bên đường, sau đó hai người xuống xe đi vào.

Sau khi vào phòng xông hơi, hai người tắm qua một lát, tẩy trang, thay quần áo rồi mới bắt đầu xông hơi.

Vừa bước vào, hai người liền cảm giác được một luồng nhiệt ập vào trước mặt.

“Oa, nóng quá đi.” Lâm Giang Nam cảm thán.

“Ừ, nóng quá.”

Bên ngoài trời lạnh, các cô phải bọc đến kín mít, nhưng trong này lại nóng đến mức chịu không nổi.

Hai người tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống.

Vừa xông hơi chưa được vài phút, Lâm Giang Nam đã uống gần hết nửa chai nước. Gương mặt cô bị hun cho đỏ bừng, trên cái trắng mịn thì mồ hôi như mưa. Hà Kỳ Đậu cũng không tốt hơn bao nhiêu. Áo quần trên người cô ấy thấm ướt vào da, tóc cũng ẩm ẩm, mềm mại dán vào gáy.

“Nóng quá.” Hà Kỳ Đậu miệng nói, tay lại không ngừng quạt quạt.

Lâm Giang Nam bật cười nhìn Hà Kỳ Đậu.

“Xem ra cậu cũng rất sợ nóng, sao còn rủ mình đi xông hơi?”

Hà Kỳ Đậu lau mồ hôi trên trán, nói: “Mình muốn tất cả những chuyện không vui cứ như mồ hôi vậy, để cho chúng nó chảy ra, sau đó bốc hơi đi.”

Lâm Giang Nam sững sốt.

“Cậu làm sao vậy? Có chuyện gì à?” Cô hỏi.

Hà Kỳ Đậu lắc đầu.

“Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là trong lòng hơi khó chịu.”

Lâm Giang Nam cúi đầu, lặng yên đan hai tay vào nhau.

Trong lòng cô không phải cũng đang rất khó chịu sao?

Tuy hôm nay cô luôn tỏ vẻ không sao, nhưng trong lòng thế nào thì chỉ mình cô biết. Trong lòng cô như có cây kim vậy, thì thoảng lại đâm chọc vài cái, nhưng lại không tìm thấy ngọn nguồn để phát tiết, bởi vì cô không có quyền gì để phát tiết, cũng không có lý do gì để phát tiết.

Hà Kỳ Đậu vén mái tóc đã ẩm ướt của mình lên.

Chỉ cần nghĩ gương mặt cứng đầu kia, trong lòng cô lại rất khó chịu.

Cái đồ cổ hủ Cổ Chánh kia, lúc nào cũng xa cách với cô, vừa quay người lại cười thân mật với nữ minh tinh khác. Tuy cô biết rõ đó chỉ là đóng phim nhưng không biết vì sao, trong lòng cô vẫn khó chịu, rất khó chịu, rất rất khó chịu.

Cô theo sau ông anh lâu như vậy, anh chưa từng cho cô một sắc mặt tốt, cả ngày cứ như cụ già, không phải đọc sách, uống trà thì cũng là chạy bộ, làm việc, lúc nào cũng theo khuôn phép.

Vừa nghĩ đến, cô liền bóp chặt chai nước khoáng trong tay, chai nước khoáng bị một bàn tay thoát nhìn nhỏ nhắn mảnh khảnh bóp đến biến hình.

Lâm Giang Nam vốn đang đắm chìm trong tâm tưởng của mình, nhưng dù cô có đắm chìm sâu bao nhiêu cũng không thắng được tiếng Hà Kỳ Đậu bóp chặt chai nước.

Cô nhìn chai nước khoáng đã bị biến dạng nghiêm trọng trong tay Hà Kỳ Đậu, rồi lại nhìn vẻ mặt nghiêng rằng nghiêng lợi của cô ấy.

Lâm Giang Nam không khỏi rùng mình. Rõ ràng trong này rất nóng, sao cô lại đột nhiên thấy lạnh thế này? Cô đưa tay đẩy đẩy Hà Kỳ Đậu vẫn còn đang phát tiết.

“Đại Đậu, cậu buông tha cho nó đi.” Lâm Giang Nam nhẹ nhàng nói.

Hà Kỳ Đậu sững sốt một lát, sau đó mới nhìn chai nước khoáng trong tay mình. Cô ấy xấu hổ thả chai nước khoáng xuống.

Chai nước vừa được đặt trên mặt đất lại xiêu xiêu vẹo vẹo, cuối cùng “lạch cạch” đổ xuống đất.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn chai nước khoáng trên mặt đất, rồi lại nhìn nhau, sau đó bật cười.

Cuối cùng hai người vẫn chịu không nổi, phải vọt ra ngoài đi tắm vài lần. Lâm Giang Nam bỏ cuộc trước, xông ra tắm rửa lần cuối để thay đồ về.

“Đại Đậu, mình đi tắm trước, cậu cũng ra nhanh đi.”

“Được, cậu cứ đi trước, mình sẽ ra liền.”

...

Khương Trùng đứng trong phòng thay quần áo.

Anh lấy điện thoại trong túi ra, ấn một dãy số đã sớm thuộc lòng.

Bây giờ anh rất muốn nghe giọng Lâm Giang Nam. Nhưng điện thoại vang lên rất lâu, vẫn không có ai nghe máy.

Hai ngày nay anh vẫn luôn chụp hình và tham gia chương trình thực tế ở Hàn Quốc. Công ty anh đã từng hợp tác với bên Hàn Quốc chương trình Ba Ngày Hai Đêm [2], bởi vì chương trình này rất được hưởng ứng ở Hàn Quốc nên công ty anh quyết định mua bản quyền, cùng nhau tiến hành. Khương Trùng là một trong những người đứng hàng đầu trong công ty, cộng thêm việc đây là chương trình của công ty cho nên anh đương nhiên phải là nhóm đầu tiên tham gia.

[2] Thực chất là “Hai ngày một đêm” (1N2D). Đây là chương trình tạp kỹ vô cùng nổi tiếng của KBS2.

Trong lúc quay chụp không cho đụng vào điện thoại, anh rất vất vả mới nhân lúc đi thay đồ uy hiếp Tần Hiểu Thiên đưa điện thoại cho mình.

“Khương Trùng, cậu gọi xong chưa, đừng có dông dài, nếu bị ban tổ chức biết thì họ sẽ cảm thấy cậu không tôn trọng họ đấy!” Tần Hiểu Thiên vừa nói vừa “cốc cốc” gõ cửa.

Điện thoại thì không có ai nhận, Tần Hiểu Thiên lại không ngừng gõ cửa. Khương Trùng đành phải cúp điện thoại, nhét vào túi rồi mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Khương Trùng đang chuẩn bị đi thẳng vào bên trong, kết quả còn chưa đi được hai bước đã bị Tần Hiểu Thiên kéo tay lại. Khương Trùng dừng chân, nghi hoặc nhìn anh ấy.

“Đừng có giả bộ, điện thoại của anh.” Tần Hiểu Thiên giở tay ra.

Khương Trùng: “...”

“Đây là quy định, cậu phải trả cho anh.” Tần Hiểu Thiên nói.

Khương Trùng định làm lơ tiếp tục xoay người rời đi, nhưng Tần Hiểu Thiên cứ cầm chặt tay anh. Khương Trùng bất đắc dĩ thở dài một hơi, đành phải lấy điện thoại ra đưa cho anh ấy.

Gương mặt Tần Hiểu Thiên lập tức tràn đầy ý cười.

“Vậy không phải tốt sao, cậu nhìn xem...”

Anh còn chưa nói xong, Khương Trùng đã xoay người rời đi.

Tần Hiểu Thiên nhìn bóng dáng Khương Trùng, anh cười cười, cất điện thoại vào túi.

Khương Trùng đi vào bên trong trường quay, dường như mọi người chưa phát hiện anh rời đi đã lâu, còn đang quay chụp diễn viên khác.

Anh bình tĩnh đi đến chỗ ngồi của mình, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa nhắm mắt chưa được bao lâu liền cảm giác có người ngồi xuống cạnh mình.

Diễn viên Hàn Quốc Tổng Chính Tín.

Khương Trùng nhìn anh ta, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại.

Tổng Chính Tín cũng ngẩng đầu nhìn Khương Trùng, Khương Trùng luôn cho anh cảm giác xa cách. Thu hình hai ngày rồi, mọi người cũng dần quen nhau, nhưng Khương Trùng chỉ lịch sự giữ khoảng cách với mọi người, không chủ động, cũng không nhiệt tình.

Không khí xung quanh bắt đầu có chút lúng túng, hai người im lặng ngồi cạnh nhau, lại không có điện thoại làm bìa đỡ dạn.

“Chào anh.” Tổng Chính Tín chủ động chào hỏi với anh.

Nghe thấy giọng Tổng Chính Tín, Khương Trùng cũng mở mắt.

“Chào anh.” Anh nhàn nhạt đáp lại.

Tổng Chính Tín mỉm cười với anh, Khương Trùng cũng đáp lễ bằng một nụ cười nhạt.

Sau đó không khí lập tức trầm xuống.

Tổng Chính Tín không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Anh ta bắt đầu hối hận vì nhiều chỗ vậy không ngồi, lại cố tình ngồi ở đây.

Lúc này có lẽ hai người cũng không ngờ được, sau này họ sẽ trở thành những người bạn không giấu diếm nhau bất kì điều gì.

Nghỉ ngơi một lát, hai người lại bắt đầu quay chụp. Hôm nay là buổi quay chụp cuối cùng, tối mai 6 giờ, kết thúc là có thể trở về.

[1] Dòng nước hoa Roses De Chloé.

34. Chương 34: Xem Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam tắm rửa xong, lúc ra lấy điện thoại thì thấy cuộc gọi nhỡ. Cô nhìn số điện thoại xa lạ trên màn hình, hàng mày nhíu lại, đây là số cô không lưu.

Cô cất điện thoại vào túi, cô luôn không nhận số lạ.

Lâm Giang Nam vừa dùng khăn lau tóc vừa đi lấy máy sấy.

“Đại Đậu, cậu xong chưa, nhanh sấy tóc thôi.”

“Được được, mình ra ngay.”

Lúc Lâm Giang Nam đã sấy tóc gần khô, Hà Kỳ Đậu mới quấn khăn tắm từ từ ra ngoài. Lâm Giang Nam đưa máy sấy bên cạnh cho cô ấy.

“Cậu thấy không, tuy hơi nóng nhưng xông hơi xong thật sự rất thoải mái.” Hà Kỳ Đậu vừa sấy tóc vừa nói với Lâm Giang Nam.

“Ừ, đúng là không tệ.”

Khi đi ra ngoài, hai người hoàn toàn không cảm thấy lạnh.

“Giờ chúng ta đi đâu?”

“Xông hơi lâu như vậy, cậu không thấy đói bụng à?”

Lâm Giang Nam cúi đầu nhìn bụng mình, hình như là rất đói thật.

“Vậy chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Tốt quá ~ gogogo ~” Hà Kỳ Đậu kéo Lâm Giang Nam lên xế yêu của cô ấy.

...

Lâm Giang Nam tỉnh dậy rất sớm, đêm qua cô đi xông hơi với Hà Kỳ Đậu, sau đó đi ăn cơm, tiêu hao hết năng lượng cả một ngày nên buổi tối về đến nhà, cô còn không kịp nghỉ gì, nằm xuống liền ngủ.

Cô nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, bây giờ mới hơn 6 giờ sáng.

Hiếm khi cô dậy sớm như vậy, chắc là do đêm qua ngủ sớm.

Cô ngồi dậy khỏi giường, sau đó nhìn gối ôm Khương Trùng dưới thân, dường như nó bị đè ép cả buổi tối, bây giờ đã biến hình, cô nhìn nụ cười nhàn nhạt của “Khương Trùng” trên gối ôm, không kiềm chế được mà cho “anh” hai bạt tai, sau đó tùy tiện ném “anh” trên giường, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, cô chỉ làm vệ sinh đơn giản rồi nhanh chóng đi ra.

Lâm Giang Nam dùng khăn lau sạch nước trên mặt, lúc cô chuẩn bị trang điểm, điện thoại đặt ở đầu giường đột nhiên rung lên. Vì thế cô đi đến, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại.

Màn hình điện thoại hiển thị mẹ cô.

Cô ấn nhận điện thoại.

“Alo. Mẹ, sao hôm nay gọi con sớm thế?” Cô hỏi.

“Không có gì, chỉ là muốn dặn con tối về ăn một bữa cơm thôi.”

“Chỉ vậy mà mẹ gọi sớm như vậy?” Lâm Giang Nam có chút ba chấm.

“Không phải là vì sợ tối con lại đi làm chuyện xấu gì sao.”

Lâm Giang Nam: “...”

Trong mắt mẹ, cô là loại người thích đi làm chuyện xấu sao?

“Vâng vâng, con biết rồi, tối con sẽ về ăn cơm.”

“Được, tối mẹ sẽ gọi nhắc con.”

“Vâng vâng vâng.”

Trang điểm, thay quần áo xong, Lâm Giang Nam vào bếp làm vài miếng cơm nắm. Cô còn cố ý làm thêm cơm nắm nhân mực cho Longleg. Một người một mèo cứ như vậy mà ngồi trên thảm xử lý bữa sáng của mình.

Ăn sáng xong, bởi vì dậy sớm, cho nên Lâm Giang Nam đi dọn phân cho Longleg, thuận tiện cọ rửa biệt thự nhỏ của nó.

“Longleg này, về sau em phải tiết chế cho chị, chị không dễ dàng gì mới có thể quét tước sạch sẽ cho em đâu.”

Lúc Lâm Giang Nam nói chuyện, Longleg còn đang bận ôm miếng cơm nắm to bự nhắm nhăm.

Dọn sạch cho Longleg xong, Lâm Giang Nam vào phòng vệ sinh rửa sạch tay, sau đó mới đi làm.

...

Khoảng hơn bốn giờ chiều, Lâm Giang Nam lại nhận được điện thoại của mẹ mình.

“Alo, Tiểu Miêu à, con tan tầm chưa?”

“Chưa đâu, còn hơn nửa tiếng nữa.” Lâm Giang Nam nhìn đồng hồ trên tường, nói.

“Vây thế này, con tan tầm thì trực tiếp đến khách sạn Duyệt Khê đi.”

“Khách sạn Duyệt Khê? Không phải là ở nhà ăn cơm à?” Lâm Giang Nam hoài nghi.

“Ừ... Không phải... Dù sao thì con cứ đến đi. À, nhớ mặc đẹp một chút...” Giọng mẹ Lâm có chút chột dạ, như đang che dấu điều gì đó.

“Được rồi, cứ vậy đi, mẹ cúp máy đây.” Nói xong, mẹ Lâm nhanh chóng treo điện thoại.

Lâm Giang Nam nhìn bị điện thoại bị đứt kết nối, sau đó lại cúi đầu nhìn quần áo trên người.

Vì sao còn phải mặc đẹp?

Cô nhăn mày, bất đắc dĩ bỏ điện thoại vào túi rồi tiếp tục làm việc.

Tan tầm, Lâm Giang Nam đứng giờ mới bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Tiểu Miêu, đi chung không?” Kim Giai Giai ngồi ở chỗ cô ấy, quay sang nói với cô.

Lâm Giang Nam lắc lắc đầu: “Không được rồi, em phải đi ăn cơm với mẹ, ngày mai nha.”

“Được.”

Lâm Giang Nam thu dọn đồ, chào hỏi một tiếng với đồng nghiệp xong liền rời khỏi. Đi tới đại sảnh, cô trực tiếp gọi taxi đến khách sạn Duyệt Khê.

Lâm Giang Nam vừa đến trước cửa khách sạn thì đã nhìn thấy mẹ mình đang đứng chờ.

“Mẹ.” Cô chạy sang chỗ bà ấy.

Mẹ Lâm nhìn Lâm Giang Nam đang chạy đến chỗ mình.

Lâm Giang Nam vừa đến trước mặt Thái hậu, việc đầu tiên bà ấy làm là lấy phần nước BB [1] và son môi trong túi Lâm Giang Nam.

[1] BB: BB là chữ viết tắt của Blemish Balm, tạm dịch là kem che khuyết điểm, dĩ nhiên nó không phải là dạng kem che khuyết điểm thông thường. Nó còn mang nhiều tính năng ưu việt như: dưỡng da, chống nắng, được sử dụng thay cho kem lót và kem nền, với độ che phủ tốt và nhiều tone màu khác nhau.

“Con nhìn mình xem, lớp trang điểm chưa dặm lại, son môi cũng nhạt.” Mẹ Lâm vừa nói, vừa mở phần nước BB dặm lại cho cô.

Lâm Giang Nam phải nhắm hai mắt lại: “Mẹ, mẹ làm gì vậy...”

“Đừng nói chuyện, mẹ đang bôi son cho con, nếu dính răng thì đừng có trách mẹ.”

Lâm Giang Nam: “...”

Lâm Giang Nam đành phải để cho mẹ mình dặm lại phần nền, tô son.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Lâm Giang Nam bị mẹ Lâm kéo vào khách sạn.

Dọc theo đường đi, Lâm Giang Nam vẫn còn ngây ngốc, cho đến khi bị mang đến trước một phòng bao, cô mới tỉnh lại.

Cô lập tức mở to mắt nhìn những người đang ngồi trên bàn cơm. Trên bàn cơm ngoại trừ bố cô, vậy mà còn có cô Đường, chú Đường và một người đàn ông khá điển trai.

Nếu cô đoán không sai, người đàn ông này hẳn là con trai cô Đường, chú Đường - Đường Cẩm.

Lâm Giang Nam lập tức hiểu ra.

Vì sao mẹ cô lại kêu cô mặc đẹp chút, vì sao vừa rồi lại chỉnh lại lớp trang điểm trước khách sạn, đây căn bản không phải là một buổi ăn cơm nhà, mà là xem mặt.

“Thất thần làm gì, còn không mau chào hỏi mọi người.” Mẹ Lâm dùng tay kéo áo Lâm Giang Nam.

Cho dù trong lòng không tình nguyện thế nào thì cô cũng không thể tỏ thái độ được.

“Cháu chào chú, chào cô...” Cô dời mắt về phía Đường Cẩm.

Còn Đường Cẩm, cô nên gọi là gì đây?

Lâm Giang Nam bần khoăn.

Đường như cô Đường cũng nhận ra, bà ấy cười nói: “Sao thế, đã lâu không gặp nên lạ à, khi còn nhỏ không phải lúc nào con cũng đi sau anh ấy gọi anh Cẩm anh Cẩm sao, giờ con cũng có thể gọi anh ấy là anh Cẩm.”

Lâm Giang Nam .

Chính cô Đường cũng nói là lúc nhỏ, lúc nhỏ sao có thể so với bây giờ được, bây giờ muốn cô gọi là anh Cẩm, dù có đánh chết cô, cô cũng không gọi được.

Đường Cẩm ngẩng đầu nhìn Lâm Giang Nam đang rối rắm, nói: “Gọi là anh Đường cũng được”

“Em chào anh Đường.” So với anh Cẩm, anh Đường tốt hơn nhiều.

“Được rồi, tất cả mọi người ngồi xuống đi, thức ăn sắp được bưng lên rồi.” Bố Lâm nói.

Lâm Giang Nam bị mẹ Lâm kéo đến ngồi bên cạnh Đường Cẩm.

Ngồi bên cạnh Đường Cẩm, cả người Lâm Giang Nam đều không thoải mái, cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, dù sao cũng cảm thấy không được tự nhiên.

So với Lâm Giang Nam thì Đường Cẩm từ đầu đến chân đều bình tĩnh hơn nhiều.

Mẹ Lâm nhìn Lâm Giang Nam và Đường Cẩm, rất hài lòng với hình ảnh hai người ngồi cùng nhau. Đường Cẩm là đứa bé bà nhìn từ nhỏ đến lớn, thích thì đương nhiên không cần phải nói, nếu cuối cùng anh có thể trở thành con rể nhà bà, bà cầu còn không được.

“Chị xem hai đứa nhỏ ngồi cùng nhau có xứng đôi không kìa, trai tài gái sắc.” Mẹ Lâm cười nói với dì Đường bên cạnh.

Cô Đường cũng cười không khép được miệng. Sự yêu thích của bà với Lâm Giang Nam, đương nhiên không cần phải nói.

“Đúng vậy, đều là người trẻ tuổi, nhìn vào rất có sức sống.”

Lâm Giang Nam không khỏi cười khổ, cô và anh ấy xứng đôi khi nào, trai tài gái sắc khi nào, tâm tư cô như đã bay khỏi nơi đây, chuyện cô ghét nhất là xem mặt.

Lâm Giang Nam nhàm chán gấp cơm trong bát, cả buổi đều cúi đầu ăn cơm.

...

Sân bay Ninh Hạ.

Không lâu sau khi máy bay hạ cánh, hai người đàn ông dáng người cao gầy đi ra khỏi cửa kiểm tra an ninh.

Khương Trùng mặc áo len màu cà phê, áo khoác dài màu nâu đậm, quần jean thẳng thớm màu đen, giày thể thao màu trắng, mũ lưỡi trai trên đầu được anh kéo thấp, mặt mang khẩu trang màu trắng.

Đôi chân dài đi từng bước nhanh như gió. Khương Trùng vừa đi vừa cúi đầu nhìn điện thoại. Lúc này, hàng mây của anh hơi nhều lại.

Sau khi kết thúc buổi quay chụp hôm nay, anh gọi cho Lâm Giang Nam bao nhiêu cuộc cô đều không bắt máy, gửi WeChat cũng không trả lời. Bây giờ xuống máy bay, điện thoại lại kết nối nhưng vẫn không có tin tức gì như cũ.

Bởi vì chuyến đi lần này của Khương Trùng được bảo mật nên không ai biết anh đã đi Hàn Quốc, cũng không ai biết đêm nay Khương Trùng trở về, đột nhiên hạ cánh ở sân bay Ninh Hạ nên họ rất thuận lợi ra cửa.

Sau khi lên xe, Tần Hiểu Thiên ngồi ở phía trước lái xe, Khương Trùng ngồi ở phía sau, anh cởi mũ ra, đôi chân dài hơi hơi duỗi thẳng về phía trước.

Tần Hiểu Thiên nhìn Khương Trùng qua kính chiếu hậu, đôi môi mấp máy, muốn nói lại thôi.

Rất cuộc một lúc sau, anh vẫn không nhin được mà mở miệng: “Cái kia... Anh nói với cậu một chuyện.”

Khương Trùng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, cũng không ngẩng đầu lên: “Ừ, chuyện gì?”

“Ba ngày ở Hàn Quốc, cậu lại lên hot search.”

“Ừm.” Khương Trùng không tỏ ra hứng thú.

“Là với Diêm Nhiên.” Tần Hiểu Thiên lại bổ sung một câu.

Nghe thấy thế, Khương Trùng mới ngẩng đầu nhìn về phía anh ấy.

[1] Phần nước BB: đây chỉ là cách gọi chung, có rất nhiều loại phần nước BB, trong hình là Phần nước cho da dầu Maybelline Super BB Cushion Fresh Matte SPF25/PA+

35. Chương 35: Chẳng Lẽ Chúng Ta Không Phải?

Edit: Nhực Vy

Beta: Quanh

Ăn cơm xong, cô Đường muốn Đường Cẩm đưa Lâm Giang Nam về nhà.

Lâm Giang Nam vốn đang ngây ngốc cầm túi đứng cạnh mẹ Lâm, nghe thấy vậy thì vội vàng xua tay: “Không... Không cần đâu ạ... Cháu tự gọi xe về cũng được.”

“Sao có thể như vậy, tối thế này rồi, một cô gái như con lại về nhà một mình?” Cô Đường nói.

“Nhưng...” Lâm Giang Nam muốn trả lời, nhưng chưa nói xong đã bị mẹ Lâm chen ngang: “Cô Đường của con nói rất đúng, giờ tối rồi không an toàn, để Đường Cẩm đưa con về, mọi người cũng an tâm.”

Mẹ Lâm vỗ tay Lâm Giang Nam.

Đầu Lâm Giang Nam đầy hắc tuyến.

Ngày thường cô hay tặng ca, đôi khi còn muộn hơn bảy giờ rất nhiều, không phải cô luôn về nhà một mình sao, sao lúc ấy không thấy mẹ lo lắng gì, giờ lại mở miệng nói như thật (‘)

“Để anh đưa em về, mọi người sẽ yên tâm hơn.” Đường Cẩm mở miệng nói.

Tất cả mọi người đều nói như vậy, Lâm Giang Nam đương nhiên không thể tiếp tục cự tuyệt.

“Vậy làm phiền anh.” Cô nói.

Dọc theo đường đi, hai người không nói gì nhiều nhưng ngẫu nhiên cũng nói vài câu, căn bản là không cùng đề tài.

Đường Cẩm nhanh chóng đến trước cửa tiểu khu Lâm Giang Nam.

“Anh đưa em vào nhé? Một cô gái như em đi vào một mình cũng không an toàn.” Đường Cẩm nói.

Lâm Giang Nam cười trả lời: “Không cần đâu, trị an ở tiểu khu này rất tốt, tôi có thể tự vào được, cảm ơn anh.”

Lâm Giang Nam vừa nói vừa mở chốt dây an toàn.

Đường Cẩm nhìn tiểu khu trước mặt, rồi lại nhìn Lâm Giang Nam.

“Vậy được rồi.”

“Vâng.”

Lâm Giang Nam xuống xe đi vào trong tiểu khu, nhưng đi được vài bước, cô đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người nói với Đường Cẩm.

“Cái kia... Anh Đường này...”

“Sao vậy?”

“Chuyện tối hôm nay... Tôi không biết trước. Hơn nữa, tôi cũng không có ý định kia...”

Lâm Giang Nam còn chưa nói xong, Đường Cẩm ngồi trong xe đã nở nụ cười.

Lâm Giang Nam khó hiểu nhìn anh.

“Anh biết mà, anh chỉ có thể nói, anh và em giống nhau.”

Nghe Đường Cẩm nói vậy, tâm tình vốn đang ủ dột của Lâm Giang Nam đột nhiên sáng sủa lên: “Thật không?”

“Ừ, anh cũng có người mình thích rồi.”

Lâm Giang Nam nhìn anh ấy, lúc nói những lời này, trong mắt anh ấy là sự dịu dàng vô hạn.

Biết Đường Cẩm cũng không thích chuyện xem mắt hoang đường này, hơn nữa trong lòng anh ấy đã có người khác, Lâm Giang Nam không khỏi vui vẻ ra mặt, quét sạch không khí nặng nề vừa rồi trên xe: “Vậy anh Đường, lỡ mẹ tôi hỏi đến...”

“Yên tâm, anh biết nên nói gì.” Đường Cẩm nói.

“Cảm ơn anh Đường, anh đúng là người tốt.”

Đường Cẩm: “...”

“Anh cũng nhanh về đi, không còn sớm nữa, lúc lái xe trên đường nhớ cẩn thận.”

“Ừ.”

“Tạm biệt.” Lâm Giang Nam mỉm cười vẫy tay với anh ấy.

“Tạm biệt.”

Lâm Giang Nam nhìn theo Đường Cẩm cho đến khi xe đã rất xa, sau đó mới nhẹ nhàng đi vào. Thì ra cô và anh ấy giống nhau, như vậy thì tốt quá, dù mẹ cô có biết thì cũng không làm gì được.

Lâm Giang Nam càng nghĩ càng vui vẻ, lúc đi đường thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên.

“Lâm Giang Nam.”

Một giọng nói vang lên khiến Lâm Giang Nam lập tức dừng bước... giọng nói này quá mức quen thuộc.

Cô theo bản năng tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, vừa xoay người liền nhìn thấy Khương Trùng.

...

Anh cứ đứng ở đó như vậy.

Khương Trùng chân dài, bước từng bước đến chỗ cô.

Lâm Giang Nam nhìn bóng dáng Khương Trùng ngày càng gần mình. Chỉ là mấy ngày không gặp, Lâm Giang Nam lại phát hiện mình đã nhớ anh đến thế.

Khương Trùng đến trước mặt Lâm Giang Nam, cúi đầu nhìn cô. “Vì sao không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn?” Anh mở miệng hỏi.

Nghe Khương Trùng nói vậy, Lâm Giang Nam mở to hai mắt.

Điện thoại?

Tin nhắn?

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra, lại phát hiện dù ấn thế nào nó cũng không lên.

“À... Tắt máy...” Lâm Giang Nam nhỏ giọng nói.

Khương Trùng nhìn chiếc điện thoại tắt máy của cô.

Hai người đều không nói chuyện, không khí lập tức trở nên ngưng đọng.

Lâm Giang Nam vô ý thức vịn ngón tay, cúi đầu nhìn mặt đất.

“Mấy ngày nay anh ở Hàn Quốc, chuyện trong nước anh không hề biết.” Không biết qua bao lâu sau, Khương Trùng đột nhiên nhẹ giọng nói.

Lâm Giang Nam lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

“Hửm?” Cô ngây ngốc phát ra một âm tiết.

Chắc chắn cô không biết lúc này mình đáng yêu thế nào. Đặc biệt là lúc cô ngẩng đầu nhìn Khương Trùng như vậy.

“Anh nói mấy ngày nay anh ở Hàn Quốc, ngoài anh Hiểu Thiên thì không ở cùng ai, hôm nay vừa về Ninh Hạ, anh liền đến đây.” Khương Trùng tiếp tục nói.

Khương Trùng đã nói như vậy, Lâm Giang Nam có ngốc bao nhiêu cũng hiểu được ý của anh.

Khương Trùng đang giải thích với cô sao? Hơn nữa, anh nói, anh vừa về Ninh Hạ đã đến đây tìm cô?

Nhưng vì sao anh lại làm vậy?

“Vì sao anh phải giải thích với em?” Lâm Giang Nam không nhịn được mà nhỏ giọng hỏi.

Khương Trùng nhíu mày.

“Chẳng lẽ anh không nên giải thích với em?” Khương Trùng nói như một chuyện rất hiển nhiên.

Lâm Giang Nam: “...”

Trời ạ trời ạ, rốt cuộc là nam thần có ý gì, lúc này đột nhiên cô cảm thấy chỉ số thông minh không đủ dùng.

Ai đó giải thích cho cô với $\Sigma(\circ\circ;)$

Lâm Giang Nam cúi đầu, bên trong hiện ra vô vàn giả thiết.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam, sao anh không biết cô đang suy nghĩ gì? Anh không khỏi cười cười, sau đó vươn tay xoa đầu Lâm Giang Nam.

Bàn tay Khương Trùng khô ráo âm ẩm, đặt trên đầu cô khiến cô cảm nhận được xúc cảm ấm áp.

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh, nhưng anh đứng gần quá, cho nên cô có ngẩng đầu thì cũng chỉ nhìn thấy chiếc cằm góc cạnh sạch sẽ của anh.

“Em... Không hiểu... Ý của anh lắm...” Lâm Giang Nam mềm giọng hỏi.

“Bạn trai giải thích với bạn gái vì sao gần đây không xuất hiện, chẳng lẽ không nên sao?”

“Bạn trai!?”

Lâm Giang Nam lập tức ngây ngốc, giọng đã lạc đi mà cô cũng không chú ý. “Em... Chúng ta... Khi nào... Là... Là cái... Quan hệ này...” Lâm Giang Nam run run hỏi.

Khương Trùng nhìn vẻ mặt bị dọa đến sợ của Lâm Giang Nam, anh cười cười, sau đó đưa tay cài tóc ra sau tai cho cô.

“Sao, em hôn cũng hôn rồi, giờ lại muốn quyết nợ?”

Cả người Lâm Giang Nam đều ngây ngốc, cảm giác đây giống như một giấc mộng đẹp. Cô đã từng mơ thấy giấc mộng như thế không ít lần, nhưng mỗi lúc tỉnh dậy, trong lòng có bao nhiêu mất mát, chỉ có mình cô rõ ràng.

Cô lắc lắc đầu.

“Chắc là lại mơ rồi, chẳng lẽ vì mấy ngày nay nhớ quá cho nên ngay cả nằm mơ cũng thấy, nhưng nếu đây chỉ là một giấc mộng, vậy cũng quá chân thực rồi.” Lâm Giang Nam tự lẩm bẩm một mình.

“Aizz, không được không được, mình không thể bị mê hoặc, đây chỉ là một giấc mộng, Lâm Giang Nam, tỉnh dậy đi, tỉnh dậy mau lên.” Lâm Giang Nam nhắm mắt lại, vừa nói vừa vỗ vỗ gương mặt hơi lạnh lẽo của mình.

Khương Trùng nghe Lâm Giang Nam lẩm bẩm, khóe môi hơi hơi nhếch lên.

Anh đột nhiên vươn tay, kéo hai tay đang vỗ vỗ mặt của cô xuống, sau đó áp hai tay vào má cô, kéo cô quay sang phía mình.

Anh cúi người, sau đó phủ lên môi cô.

Cả người Lâm Giang Nam tê dại, xúc cảm ầm áp trên môi khiến cô phải mở to mắt, nhìn Khương Trùng đang gần ngay trước mắt mình.

Cô có thể thấy rõ ràng hàng mi đẹp đẽ của anh, vừa dài vừa dày, và cả chiếc mũi cao thẳng của anh đang chạm vào mặt cô.

Khương Trùng chỉ lướt qua, mân mê môi cô một chút rồi buông ra, khi môi tách ra, tay anh vẫn đặt trên má cô như cũ.

“Thế nào, đã tỉnh chưa, còn cảm thấy đây là mơ không?”

Lâm Giang Nam chớp chớp mắt nhìn anh, dường như còn chưa phản ứng lại.

Khương Trùng nhìn vẻ mặt đỏ của cô, anh không khỏi nở nụ cười, thật sự rất đáng yêu.

Anh cũng không cho cô cơ hội phản ứng.

Ngón tay ầm áp của anh đột nhiên lướt qua môi cô, cô cảm thấy ngón tay hơi lạnh, Lâm Giang Nam nhìn vào mắt anh, trong mắt anh là vô vàn cưng chiều.

Lúc Lâm Giang Nam còn đang đắm chìm trong ánh mắt dịu dàng của Khương Trùng, một nụ hôn bất ngờ như mưa rền gió dữ đột nhiên ập đến trước mặt cô, mỗi lần hít vào cô đều ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người anh.

Anh dùng răng chen vào môi cô, hơi dùng lực một chút đã dễ dàng tách môi cô ra, mạnh mẽ cuốn lấy lưỡi của Lâm Giang Nam.

Lúc này Lâm Giang Nam chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, trong đầu trống rỗng, dường như là không nhớ nổi thứ gì, cô nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của anh, thuận theo từ từ nhắm mắt lại.

Lâm Giang Nam ôm eo Khương Trùng, theo bản năng muốn ôm chặt hơn, chặt hơn chút nữa.

Sau khi chấm dứt nụ hôn, Lâm Giang Nam xấu hổ đến mức gương mặt nóng lên, cô vùi đầu vào trước ngực anh, nhẹ nhàng thở gấp để bình phục nhịp tim của mình.

Khương Trùng ôm chặt cô.

“Thế nào, còn cảm thấy đây là mơ không?” Anh nhẹ nhàng hỏi bên tai cô.

Vành tai Lâm Giang Nam cũng đỏ ửng, cô lắc lắc đầu trong ngực anh.

Khương Trùng cười, anh đưa tay muốn đẩy Lâm Giang Nam ra một chút, tay anh đặt trên vai cô, muốn cùng cô nói gì đó.

Chỉ là, tay anh mới vừa đẩy Lâm Giang Nam ra chút, cánh tay Lâm Giang Nam đặt trên hông anh đã siết lại, sống chết không tách ra.

Khương Trùng muốn cúi đầu nhìn cô.

Nhưng Lâm Giang Nam vẫn luôn cúi thấp đầu, sau đó toàn bộ thân thể dán sát vào người Khương Trùng.

Khương Trùng bắt lực với cô, chỉ có thể để cô tùy ý nhào vào lòng mình, ôm chặt lấy eo mình.

“Sao vậy?” Tay anh đặt trên lưng cô, nhẹ nhàng vỗ.

Lâm Giang Nam im lặng rất lâu, một lát sau, Khương Trùng mới nghe được Lâm Giang Nam áp a áp úng trong lòng mình, phát ra tiếng nói rầu rĩ: “Không được nhìn, giờ mặt quá đỏ.”

36. Chương 36: Lòng Em Chỉ Có Mình Anh

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Tối muộn, Lâm Giang Nam choáng váng về nhà, thậm chí cô còn cảm thấy lúc mình đi đường thì chân đã mềm nhũn.

“Em vào đây.” Lâm Giang Nam đứng trước cửa nói với anh.

Khương Trùng cúi đầu nhìn cô, “Ừ” một tiếng

Lâm Giang Nam lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, đang chuẩn bị bước vào, đột nhiên giọng của Khương Trùng lại vang lên lần nữa: “Em ăn tối rồi.”

“Ăn rồi... rồi.” Lúc này đầu óc Lâm Giang Nam còn mù mờ, cho nên cô trả lời mà không chút suy nghĩ đến việc Khương Trùng dùng câu khẳng định chứ không phải câu nghi vấn.

“Cùng với người đàn ông lúc này đưa em về?”

Lâm Giang Nam còn đang ngại ngùng, nghe Khương Trùng nói vậy liền ngẩng đầu lên. Sao anh biết có người đưa cô về, còn biết đó là một người đàn ông. Chẳng lẽ anh... Ngay từ đầu anh đã thấy được?

Vậy... Sao giờ anh mới hỏi cô, chẳng lẽ thu hoạch trước, tính sổ sau [1] là thế này... Vì sao cô cảm thấy nam thần có chút phúc hắc [2]...

[1] Chờ mọi việc đến cuối cùng để nhận định ai đúng ai sai, hoặc đợi thời cơ để trả thù,...

[2] Phúc hắc: Bụng dạ đen tối

Lâm Giang Nam yên lặng tự hỏi.

“Nghĩ gì đấy?” Khương Trùng đến gần cô hơn vài bước.

“Không... Không có gì.” Lâm Giang Nam ngượng ngùng cười cười.

“Hả?” Khương Trùng hơi hơi cong lưng, che cô dưới cái bóng của mình.

Lâm Giang Nam mím môi rồi nói: “Chuyện đó... Anh đừng hiểu lầm... Em và anh ấy không có quan hệ gì... Mẹ... là mẹ em bảo em... cùng đi ăn cơm...” Lâm Giang Nam lắp bắp nửa ngày vẫn không biết nên nói thế nào.

“Xem mặt?”

“...”

Lâm Giang Nam còn đang suy nghĩ nên nói thế nào, kết quả Khương Trùng lại “thong” một câu khiến cô ghen hòng.

Cô không khỏi lùi về sau vài bước, ngẩng đầu nhìn Khương Trùng. Vẻ mặt anh vẫn như vậy, không có gì thay đổi.

“Anh... Anh giận à...” Cô nhỏ giọng hỏi.

Nhưng Khương Trừng vẫn im lặng như cũ, một câu cũng không nói.

Lâm Giang Nam cắn môi: “Em thề, em không có quan hệ gì với anh ấy, hơn nữa, lòng em cũng chỉ có mình anh...” Lâm Giang Nam giơ tay lên, trên mặt mang theo sự chân thành.

Lòng em chỉ có mình anh...

Lòng em chỉ có mình anh...

Lòng em chỉ có mình anh...

Lâm Giang Nam nói được nửa câu thì đột nhiên ngậm miệng, trong đầu cô giờ chỉ có những lời này.

Cô không khỏi từ từ đưa tay xuống, hàng mày nhíu lại, nhìn giống một con mèo tự cắn trúng lưỡi mình. Lâm Giang Nam yên lặng cúi đầu, thậm chí nửa khuôn mặt đều vùi vào quần áo, chỉ để lại cho Khương Trừng một cái trán trắng ngần đầy đặn, hôm nay cô búi một phần tóc, lúc này cúi đầu, cục búi vểnh lên nhìn rất đáng yêu.

Một lát sau, Lâm Giang Nam đột nhiên nghe được tiếng cười trầm thấp của Khương Trừng.

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn anh. Nhưng đầu cô còn chưa ngẩng được bao nhiêu, một cái bóng đã sụp xuống.

Môi của Khương Trừng nhẹ nhàng dừng lại ở môi cô.

“Anh biết rồi.” Anh khe khẽ nói trên môi cô.

...

“Alo, chuyện đó xử lý thế nào rồi?”

Buổi tối, Khương Trừng ngồi trên sofa, một tay anh cầm điện thoại, một tay xoa đầu Coca bên cạnh.

“Đã xử lý rồi, bức ảnh lan truyền trên mạng là ảnh gốc trước đây khi cậu chụp hình với Tống Diêm Nhiên. Về chuyện cùng vào khách sạn thì cậu và Diêm Nhiên vào khác thời gian, nhưng qua cắt nối biên tập thì như vào cùng nhau, bây giờ Account marketing của Weibo [3] đúng là quá đáng, chuyện gì cũng làm được, anh đã nói phòng làm việc làm rõ trên Weibo rồi.”

[3] Account marketing: Người nào muốn quảng cáo, sản phẩm hay sự kiện gì đó của mình được mở rộng thì sẽ mua chuộc quân chúng ở đây, trả tiền để tuyên truyền.

“Ừm, vất vả cho anh.”

“Ai u, hiếm khi cậu nói vậy với anh nha.” Tần Hiểu Thiên bông đùa.

“Không nói nữa, em cúp máy đây.” Khương Trùng nói.

“Ừ.”

Phòng làm việc của Khương Trùng.

Sau khi cúp máy, Tần Hiểu Thiên cất điện thoại vào túi rồi xoay người nhìn Tống Diễm Nhiên ở phía sau.

Tống Diễm Nhiên đang ngồi trên sô pha.

“Cảm ơn anh, anh Hiểu Thiên.” Tống Diễm Nhiên nói.

Tần Hiểu Thiên nhìn cô, đáp: “Em đừng tưởng anh không nói cho Khương Trùng là đang giúp em, em cũng biết tính cách của Khương Trùng rồi, nếu để Khương Trùng biết, em cảm thấy sau này hai người các em còn có thể hợp tác sao. Anh làm như vậy cũng chỉ vì giữ lại fan CP của hai người.”

“Em còn có cách gì đây? Em thích Khương Trùng như vậy, làm sao mà từ bỏ được? Anh Hiểu Thiên, người khác không biết, anh còn không biết sao. Từ 22 tuổi đến 28 tuổi, em thích anh ấy nhiều năm như vậy, thế nhưng dường như làm gì em cũng không thể tiến vào lòng anh ấy.” Tống Diễm Nhiên cười tự giễu.

“Chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, nếu đã định trước là không thể ở bên nhau thì em làm gì cũng vậy.” Tần Hiểu Thiên nói.

“Anh Hiểu Thiên, anh nói thì dễ, nhưng anh biết gì chưa, Đường Tâm sắp về rồi.”

Đường Tâm?

Hình Mạn theo bản năng dừng chân, hộp cơm trong tay cũng bị cô siết chặt.

Tần Hiểu Thiên đột nhiên nhìn về phía Tống Diễm Nhiên.

“Anh Hiểu Thiên, anh đừng nhìn em như vậy, nói cho cùng, cũng đã nhiều năm trôi qua, anh vẫn không quên được cô ấy đúng không?”

Tần Hiểu Thiên im lặng.

Trong lòng phiền não, anh lấy một điều thuốc từ túi, sau đó châm lửa.

Hình Mạn đứng trước cửa nhìn Tần Hiểu Thiên đang nhú mày. Một lát sau, cô mới nghe được giọng nói trầm thấp của anh: “Đúng vậy, anh không quên cô ấy.”

Hình Mạn mím chặt môi, trong lòng đột nhiên đau đớn.

Cô chờ dẫn xoay người rời đi. Đúng vậy, cô nên sớm biết trước nay Tần Hiểu Thiên chưa từng quên Đường Tâm, chỉ là anh với cô như đã giao ước với nhau, lúc ở trước mặt đối phương thì sẽ ăn ý không nhắc đến cái tên này, vậy nên mới sinh ra ảo giác Đường Tâm chưa từng tồn tại.

Tần Hiểu Thiên hút nốt một ngậm cuối cùng: “Nhưng anh không giống em.”

“Có gì mà không giống?”

“Anh và Đường Tâm đã từng yêu nhau, ở bên nhau, còn em và Khương Trừng thì chưa từng, cho nên không thể nào giống nhau.”

Tống Diễm Nhiên ngẩn người. Một lát sau, cô ấy mới ngẩng đầu cười khổ: “Tần Hiểu Thiên, anh nói chuyện cứ phải làm người khác tổn thương vậy sao?”

Sau khi Tống Diễm Nhiên đi rồi, Tần Hiểu Thiên cũng không vội vàng về nhà mà chỉ ngồi giữa phòng làm việc.

Không biết bao lâu sau, anh mới đặt điện thoại lên bàn rồi đứng dậy, đi đến cửa sổ sát đất trong phòng. Chiếc cửa sổ sát đất này rất lớn, phòng làm việc lại ở tầng mười hai, từ đây nhìn xuống có thể thấy toàn bộ cảnh sắc.

Cảnh đêm ở Ninh Hạ rất đẹp, đẹp một cách cô độc. Hai bên đường phố là ánh đèn đủ màu làm đau đôi mắt anh. Trên đường xe cộ như nước, người đi tấp nập như thủy triều, đèn nê ông chói mắt, phảng phất khiến Tần Hiểu Thiên có cảm giác ngẩn ngơ không chân thực.

Hai tay anh đặt ở sau lưng, trên mặt không còn nụ cười ôn hòa ban ngày.

Cô ấy đi lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu về sao?

Nhưng về rồi, thì sẽ thế nào đây?

“Tần Hiểu Thiên, vì sao cậu không thích mình, rõ ràng là mình thích cậu như vậy.”

“Tần Hiểu Thiên, mình theo đuổi cậu từ hồi cao trung đến giờ, giờ chúng ta lại học cùng trường đại học, điều này không phải nói chúng ta rất có duyên phận sao, cho nên, cậu có muốn ở bên mình không?”

“Tần Hiểu Thiên, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

“Tần Hiểu Thiên, em thích anh, cả đời chỉ thích anh.”

“Tần Hiểu Thiên...”

“Tần Hiểu Thiên...”

“ ... ”

...

Buổi tối Lâm Giang Nam trần trọc trên giường thế nào cũng không ngủ được, cô cảm giác như mình ăn phải thuốc kích thích, ngay cả mắt cũng không nhắm nổi, bởi vì chỉ vừa khép lại thì một giây đồng hồ sau sẽ mở ra.

Cô ôm chặt gối ôm Khương Trừng trong lòng, vừa nhìn thấy gương mặt sạch sẽ trên gối ôm, trong lòng cô liền ngọt ngào như được ăn mật, đúng là ngọt đến trong lòng.

Một lát sau, cô vùi mặt vào gối, khóe môi không che được nụ cười.

“Tích tích.”

Điện thoại vang lên thông báo có tin nhắn.

Lâm Giang Nam “soạt” một cái liền ngồi dậy, cô vươn tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhanh chóng ấn mặt khẩu.

Nhìn thông báo tin nhắn trên điện thoại, Lâm Giang Nam cong môi cười.

Cô biết chắc là Khương Trừng nhắn tin mà, trong lòng cô giờ vui đến rạo rực.

Cam lớn: Ngủ rồi à?

Cô kéo chăn đắp lên người.

Tiểu Miêu: Chưa, em vừa tắm xong ~()/~

Cam lớn: Ủ, ngày mai có đi làm không?

Tiểu Miêu: Có, còn anh?

Hai người cứ hàn huyên như vậy một lúc lâu, Lâm Giang Nam ngủ quên lúc nào, chính cô cũng không biết.

Buổi sáng khi tỉnh lại, cô xoa xoa cái trán có chút đau. Tùy ý quơ tay liền sờ đến điện thoại đặt bên cạnh gối đầu, đèn thông báo đang nhấp nháy, là tin nhắn của Khương Trùng gửi cho cô, xem ra đêm qua là cô ngủ trước rồi.

Cô nhìn tin nhắn Khương Trùng gửi cho mình.

Cam lớn: Ngủ rồi à?

Cam lớn: Ngủ ngon, mơ đẹp.

Cô hạnh phúc ôm điện thoại vào ngực, vẽ mặt si mê.

Một lát sau, cô gửi lại tin nhắn cho Khương Trùng.

Tiểu Miêu: Vâng... Đêm qua ngủ rồi...

Cô vừa đặt điện thoại lên giường, chuẩn bị đi rửa mặt thì điện thoại lại “tích tích” vang lên, vì thế Lâm Giang Nam vốn đã đi gần đến cửa phòng tắm lại nhanh chóng chạy đến mép giường một lần nữa, sau đó ghé vào chiếc giường, vươn tay lấy điện thoại.

Cam lớn: Ủ, giờ anh đang chạy bộ.

Tròng mắt Lâm Giang Nam đảo qua đảo lại vài vòng, sau đó nhanh chóng nhắm lại.

Tiểu Miêu: Em cũng đang chạy bộ... Anh ở đâu?

Cam lớn: Giữa khu phố.

Tiểu Miêu: Hay quá, em cũng vậy!!!!

Lâm Giang Nam gửi tin nhắn xong, không nói hai lời đã lập tức chạy vào phòng vệ sinh, hai phút đánh răng rửa mặt, ba phút chải tóc mặc quần áo.

Cô chạy đến mép giường, cầm điện thoại xong liền ra ngoài.

Lúc ra cửa, Lâm Giang Nam đóng sầm cửa một cái. Longleg vốn đang ngủ ngon giấc trên sofa bị dọa, “meo meo” kêu lên. Nó nhìn cánh cửa đã đóng lại, sau đó tào nhả vươn lưỡi liếm móng vuốt của mình, rồi dùng móng vuốt lau mặt.

Nó nhẹ nhàng nhảy xuống sofa, lắc mông đi vào phòng ngủ đang mở rộng cửa của Lâm Giang Nam. Nó quyết định sẽ lên chiếc giường lớn ấm áp của chủ nhân ngủ thêm một lát.

37. Chương 37: Đôi Đũa Lạch Đáng Yêu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam chạy chậm chậm đến khu phố trung tâm. Cô vừa chạy vừa nhìn đảo dác xung quanh. Không phải Khương Trùng nói anh ở phố trung tâm sao, sao cô không thấy anh? Cô khó hiểu ngẫm nghĩ.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên cô thấy một một bóng hình đứng cách mình không xa. Dù là bóng dáng thì Lâm Giang Nam liếc mắt một cái cũng nhận ra đó là Khương Trùng.

Cô dừng chân, đứng tại chỗ hít sâu vài cái, điều chỉnh lại hơi thở của mình, sau đó vươn tay lau lớp mồ hôi rịn trên trán, đầu ả chạy bộ trong trời mùa đông mà lại chảy mồ hôi chứ.

Chỉnh trang lại bản thân xong, cô mới chạy chậm chậm đến chỗ Khương Trùng. Trên mặt Lâm Giang Nam tràn đầy ý cười, nhưng cô còn chưa đến gần Khương Trùng thì nửa đường đã nhảy ra một Trình Giảo Kim [1] Coca.

[1] Trình Giảo Kim: Thời Đường có nhiều tướng tài giỏi như thời Tam Quốc, một trong những tướng dũng mãnh, vũ lực cao nhất là Trình Giảo Kim. Ông rất khỏe, thời trẻ phá làng phá xóm, lại còn vô cùng hung hăng ngang ngược. Sau này khi lên làm tướng thì chuyên lấy toàn lực đánh ba búa. Đánh xong mà địch không chết thì bỏ chạy, nghỉ ngơi một chút rồi quay lại đánh ba búa tiếp. Ông là chuyên gia phá phách, chịu lợi chứ không chịu thiệt. Người nửa đường nhảy ra phá hỏng chuyện của người khác thường bị gọi là Trình Giảo Kim.

“Gâu... Gâu... Gâu.....”

Coca không biết từ đâu nhảy ra, sữa như điên với Lâm Giang Nam vốn không hề phòng bị.

Lúc đó Lâm Giang Nam bị con quái vật khổng lồ này dọa cho ngốc, chân lập tức mềm nhũn, ngã xuống đất. Khương Trùng nghe thấy Coca sữa như điên, vừa quay đầu liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Coca hung dữ đứng bên kia, còn Lâm Giang Nam lại tội nghiệp ngồi dưới đất, ngây ngốc nhìn Coca, hình như là bị dọa sợ rồi.

Lúc đó Khương Trùng không kịp nghĩ quá nhiều, chân anh dài, bước vài bước đã đến trước mặt Lâm Giang Nam.

“Coca!” Anh nghiêm nghị gọi Coca, sắc mặt cũng trầm xuống.

Coca thấy chủ nhân nhà mình có vẻ rất tức giận, biết mình chắc chắn đã làm sai, thế là nó chỉ có thể cụp tai xê ra chỗ khác.

Khương Trùng ôm Lâm Giang Nam đang ngồi dưới đất lên. Anh ngồi xổm trước mặt cô, giúp cô vỗ bụi bẩn trên quần.

“Có bị thương không?” Anh hỏi.

Lâm Giang Nam cứ nhìn Khương Trùng đang ngồi xổm trước mặt mình, trong lòng xúc động không nói nên lời, giống như có một luồng khí ấm áp đang dần dần tản ra.

Một người cô đã từng cho rằng vĩnh viễn sẽ không chạm đến, bây giờ lại ngồi xổm trước mặt cô, dùng giọng nói nhẹ nhàng lo lắng cho cô.

Khóe môi Lâm Giang Nam nhếch lên nụ cười, lắc đầu như trống bỏi: “Không có không có.”

Khương Trùng phải sạch bụi bẩn trên người cô xong mới đứng dậy. Anh vừa đứng lên, Lâm Giang Nam liền biết cái gì gọi là chênh lệch, từ cúi đầu nhìn anh, giờ lại trực tiếp biến thành ngẩng đầu nhìn anh, khác biệt đúng là quá lớn.

Khương Trùng thấy Lâm Giang Nam đang ngẩng đầu nhìn mình, anh không khỏi giơ tay chạm đến gương mặt trắng mịn mềm mại của cô.

“Anh phải giáo huấn Coca một chút mới được, nó sắp lật trời rồi.” Khương Trùng nhìn Coca đang ngoan ngoãn ngồi cách đó không xa.

Lâm Giang Nam “phụt” cười, xem ra sinh hoạt thường ngày của Khương Trùng và Coca rất thú vị.

Khương Trùng cũng mỉm cười, anh cầm lấy tay của Lâm Giang Nam. Bàn tay cô thon nhỏ xinh xắn, ngón tay tinh tế, còn hơi lạnh.

“Lạnh không?” Anh hỏi.

Lâm Giang Nam nhìn anh, lắc lắc đầu. Bây giờ cả trái tim cô đều ấm áp, sao lại cảm thấy lạnh được?

Nhưng ngay cả như vậy, Khương Trùng vẫn nắm chặt tay Lâm Giang Nam. Bàn tay Khương Trùng dày rộng, ngón tay thon dài mạnh mẽ, hơn nữa còn rất khô ráo ấm áp.

Bàn tay Lâm Giang Nam được anh nắm chặt nhanh chóng ấm lên. Hai người cũng không tiếp tục chạy bộ mà chỉ tay nắm tay, chậm chậm tản bộ trên đường.

Trên đường còn có rất nhiều người chạy bộ buổi sáng, lúc họ chạy qua Khương Trùng và Lâm Giang Nam đều không nhận được mà quay đầu nhìn thêm vài lần.

Người đàn ông cao lớn kia mang khẩu trang và trùm mũ Hoodie, nhưng dù vậy thì cũng có thể đoán được dưới lớp khẩu trang là một gương mặt đẹp đến thế nào.

Cô gái được anh ta nắm tay mặc một bộ đồ thể thao màu lam nhạt, dáng người tinh tế phập phồng quyến rũ, tóc ngắn được buộc gọn gàng. Cô ấy cũng mang khẩu trang nhưng vẫn lộ ra đôi mắt vừa to vừa sáng ngời có thần, mi mắt cong cong vô cùng xinh đẹp.

Làm người ta chú ý nhất là sự chênh lệch chiều cao của họ, nam cao lớn đỉnh đặc, nữ nhỏ nhắn đáng yêu.

Hai người họ tay nắm tay, không biết đang nói chuyện gì, nhưng từ đôi mắt cười đến cong như trăng non của cô gái, ai cũng đoán được hai người họ đang nói chuyện rất vui vẻ.

Vì vậy, mỗi ngày sau này, rất nhiều người chạy bộ buổi sáng ở khu phố này đều đụng mặt đôi tình nhân đó.

...

Sau khi về đến nhà, Lâm Giang Nam rửa mặt sạch sẽ rồi mới vào phòng ngủ trang điểm.

Cô cho một ít kem dưỡng ẩm ra, gần đây cô đều dùng loại 37° [2].

[2] Thực chất là Su:m37, một hãng mỹ phẩm của công ty O HUI thuộc tập đoàn LG Hàn Quốc. Brand thuộc dòng cao cấp với các sản phẩm được lên men tự nhiên.

Đây là loại kem dưỡng ẩm Hàn Quốc bán chạy nhất trên Weibo Kim Giai Giai. Cô cảm thấy cũng không tệ lắm, Kim Giai Giai nói cái này có thể cải thiện độ ẩm của da, gần đây giấc ngủ của cô không tốt làm cho làn da hơi xuống sắc, cho nên cô liền mua một hộp.

Lâm Giang Nam rất thích chai dưỡng ẩm này, nó làm từ thủy tinh màu xanh nhạt, nhìn rất xinh đẹp, lúc sờ vào cảm giác cũng rất tốt. Hơn nữa Lâm Giang Nam cảm thấy mùi của nó rất dễ ngửi, chỉ là một mùi nhẹ nhẹ thanh nhã, lớp kem cũng không quá dày, bôi lên rất thoải mái.

Bôi kem dưỡng ẩm xong, cô cẩn thận trang điểm. Vẽ lông mày, kẻ mắt, chuốt lông mi. Cuối cùng là tô son môi, cô nhìn đồng hồ rồi mới đứng dậy.

Lâm Giang Nam đi vào phòng bếp, bắt đầu làm bữa sáng. Hôm nay cô làm một chiếc pizza đơn giản.

Lâm Giang Nam lấy cà chua bi và nấm sò đã rửa sạch trong tủ lạnh ra, cà chua bi cô cắt nửa, nấm sò cắt thành miếng nhỏ, sau đó phân ra, để trong một cái chén.

Thịt lợn được cô rửa sạch sẽ, sau đó cắt thành miếng nhỏ rồi đặt lên khay.

Cô lấy một cái chảo nhỏ ra, đánh hai quả trứng gà trong chảo, sau đó rải cà chua bi, nấm sò và thịt đã cắt lúc trước lên [3].

Cô mở lọ bột thì là bên cạnh, rải một ít ở phía trên, cuối cùng là phô mai, rải đầy cả mặt bánh.

Chuẩn bị xong, cô mới bỏ chảo vào lò nướng, mở công tắc, đặt thời gian. Trong lúc chờ đợi, Lâm Giang Nam tranh thủ hâm nóng sữa bò rồi đổ ra ly.

Hâm sữa bò xong thì pizza cũng đã được. Cô đeo găng tay, lấy pizza ra khỏi lò nướng.

Lâm Giang Nam nhìn pizza mình vừa lấy ra, suýt chút nữa là chảy nước miếng, đúng là vừa nhìn đã khiến người ta muốn ăn, cô bưng pizza ra bàn.

Lâm Giang Nam lấy điện thoại trong túi ra, sau đó chụp ảnh up Weibo. Mấy ngày nay cô không up Weibo, nhưng hôm nay tâm tình rất tốt nên cô không chỉ up ảnh pizza lên mà còn cả ảnh mình, cũng viết trạng thái.

Lâm Tiểu Miêu a V: Bữa sáng một mình cũng không thể qua loa, tình yêu /

Up Weibo xong cô mới bắt đầu ăn.

Lâm Giang Nam cắt pizza trước, sau đó cầm một miếng pizza đã cắt cho vào miệng.

Mềm dẻo rất ngon, phô mai ngon đến lạ lùng, cô nhanh chóng giải quyết nửa chiếc pizza và một ly sữa bò.

Lâm Giang Nam nhìn một nửa pizza còn dư lại, cô ăn không nổi nữa nên đành bỏ pizza vào lò vi sóng, thu dọn một chút, cho Longleg ăn đồ ăn cho mèo rồi mới đi làm.

...

Lâm Giang Nam vừa đến trước đại sảnh, còn chưa vào thì đã nghe giọng của Kim Giai Giai truyền đến từ phía sau: “Tiểu Miêu, Tiểu Miêu ~”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Kim Giai Giai với vẻ mặt sung sướng đang chạy như bay đến chỗ mình.

“Buổi sáng tốt lành ~” Kim Giai Giai khoác tay Lâm Giang Nam.

“Buổi sáng tốt lành ~”

“Ừa, hôm nay sao chị không đi cùng anh Trì Nguyên?” Lâm Giang Nam nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng Trì Nguyên.

Kim Giai Giai cười cười, nói: “Đâu phải ngày nào chị cũng đi cùng anh ấy, đi chung nhiều cũng không hay.”

Lâm Giang Nam cảm thấy Kim Giai Giai tuy cười nhưng vẫn có gì đó là lạ, nhưng lạ ở đâu thì cô không biết.

“Được rồi được rồi, chúng ta mau vào thôi, bên ngoài lạnh chết đi.”

Kim Giai Giai không cho cô cơ hội nghĩ nhiều, đẩy cô đi vào đại sảnh.

Đêm qua Lâm Giang đã hoàn thành công việc chồng chất trước đây, cho nên sáng nay cô tương đối nhẹ nhàng.

Sau khi cô hoàn thành công việc, vừa ngẩng lên nhìn thấy Kim Giai Giai đang ngồi ở chỗ cô ấy khua tay múa chân không biết nói gì đó.

Lâm Giang Nam nhìn chẳng hiểu gì.

Cuối cùng, Kim Giai Giai giơ điện thoại lên, chỉ vào điện thoại. Lúc này Lâm Giang mới hiểu ra, cô lấy điện thoại trong ngăn kéo.

Sau đó Lâm Giang Nam nhìn thấy WeChat có tin nhắn mới, cô ngẩng đầu nhìn Kim Giai Giai, Kim Giai Giai bảo cô xem WeChat.

Lâm Giang Nam khó hiểu nhưng vẫn mở WeChat, WeChat vừa mở ra, khung chat của Kim Giai Giai liền nhảy lên, chỉ có một câu đơn giản.

Đại Giai: Xem hot search Weibo.

Lâm Giang Nam thoát khỏi WeChat, sau đó mở Weibo, nhìn hot search hôm nay.

Chân dài CP bị vả mặt, chứng thực tình yêu chỉ là lãng xê

Lâm Giang Nam click mở hot search.

Thì ra tối qua phòng làm việc của Khương Trùng đã ra mặt làm sáng tỏ scandal tình yêu giữa Khương Trùng và Tống Diễm Nhiên, chỉ rõ Khương Trùng và Tống Diễm Nhiên chỉ có quan hệ hợp tác, không có quan hệ yêu đương như mọi người vẫn nghĩ. Hơn nữa còn chứng minh bức ảnh hẹn hò trong nhà hàng được lan truyền trên mạng, Khương Trùng cười ôn nhu với Tống Diễm Nhiên chỉ là ảnh gốc khi hai người họ chụp hình cho một tạp chí.

Còn đính kèm hình ảnh đối chiếu với tạp chí đó.

Về bức ảnh cùng đi vào khách sạn, trải qua phân tích thì đã chứng minh hai bức này được chụp ở thời gian khác nhau, sau đó sử dụng PS để ghép lại.

Điều này nói lên scandal tình yêu lần này không có thật, chỉ là tài khoản marketing truyền thông mượn cơ hội lãng xê kiếm hời mà thôi. Phòng làm việc của Khương Trùng còn chứng tỏ, trong khoảng thời gian này Khương Trùng không ở trong nước mà là ở nước ngoài.

Tin tức vừa được tung ra, người qua đường trên Weibo lại sôi trào, bởi vì mấy năm gần đây, dù Khương Trùng và Tống Diễm Nhiên có scandal gì thì phòng làm việc của Khương Trùng cũng không làm rõ ràng như thế này, tuy nhiên vẫn đủ để người ta biết scandal tình yêu không có thật.

Còn lần này, phòng làm việc của Khương Trùng lại làm rõ ràng, điều này không khỏi làm người qua đường cảm thấy có gì đó mờ ám.

Lâm Giang Nam nhìn một loạt bình luận phía dưới hot search Weibo, phần lớn bình luận đều tag Khương Trùng và cả Tống Diễm Nhiên, nhanh chóng đẩy họ lên hotsearch.

[2] Một sản phẩm của Su:m37

[3] Pizza nấm và thịt xông khói (hay còn gọi là thịt lừng)

Video hướng dẫn cách làm pizza

<https://www.youtube.com/watch?v=7OI4trbWqAg>

38. Chương 38: Ngọt Ngào

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Phòng làm việc của Khương Trùng.

Khương Trùng ngồi tại chỗ của mình, nhìn tiêu đề hot search Weibo hôm nay đều là anh và Tống Diễm Nhiên. Đối với việc anh đơn phương làm sáng tỏ, bên phía Tống Diễm Nhiên lại rất yên ắng, một chút động tĩnh cũng không có.

“Anh Hiểu Thiên?” Anh gọi Tần Hiểu Thiên đang ngồi cách mình không xa.

Nhưng một lúc lâu sau vẫn không có người đáp lại. Vì thế Khương Trùng không khỏi ngẩng đầu lên nhìn qua, lại thấy Tần Hiểu Thiên ngồi cầm điện thoại trong tay, vẻ mặt suy tư, mày cũng hơi nhíu lại, không biết là đang nghĩ gì.

Anh đành đứng dậy đi qua chỗ anh ấy.

Khương Trùng vỗ vai Tần Hiểu Thiên: “Sao vậy? Sao gọi mà anh không trả lời?”

Dường như lúc này Tần Hiểu Thiên mới phản ứng lại, anh ấy đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó yên lặng bỏ điện thoại trong tay lên bàn.

“À... Không có gì đâu...” Anh ấy ngẩng đầu cười cười.

“Vậy thì tốt.” Khương Trùng nói.

Anh xoay người về lại chỗ của mình.

“Khương Trùng?” Tần Hiểu Thiên đột nhiên gọi anh.

“Hà?” Khương Trùng quay người.

“Nếu anh nói hôm nay anh muốn nghỉ việc, cậu sẽ thế nào?”

Khương Trùng nhìn anh ấy, có hơi kinh ngạc. Từ lúc Tần Hiểu Thiên làm người đại diện của anh đến nay chưa từng nghỉ một ngày trọn vẹn nào, luôn luôn bận không thể 24 giờ đều dán lấy anh, hôm nay lại...

Anh cười cười, nói: “Được chứ, dù sao anh cũng chưa nếm thử tư vị của việc nghỉ làm, nhân cơ hội này mà trải nghiệm một lần.”

Tần Hiểu Thiên vui vẻ. Anh ấy vươn tay lấy áo khoác phía sau khoác lên, sau đó lấy cặp công văn của mình.

Lúc đi ngang qua Khương Trùng, anh ấy nói một câu: “Cảm ơn.”

Khương Trùng nhìn bóng dáng Tần Hiểu Thiên, rốt cuộc là ai khiến một người cuồng công việc như anh ấy muốn nghỉ làm?

Một lát sau, trong đầu Khương Trùng đột nhiên hiện lên một cái tên.

Đường Tâm.

...

Khương Trùng về lại chỗ ngồi của mình, lấy điện thoại ra lướt Weibo.

Click vào ảnh đại diện của Lâm Giang Nam, anh liền nhìn thấy sáng hôm nay Weibo cô có cập nhật mới.

Pizza tự làm... Nhìn có vẻ rất ngon...

Anh nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 11 giờ trưa, là giờ nghỉ trưa của Kenif, thế là anh thoát khỏi Weibo, gọi điện thoại cho Lâm Giang Nam.

Lúc nhận được điện thoại, Lâm Giang Nam đang cùng ăn trưa với bạn Kim Giai Giai. Thấy màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, trên màn hình hiện thị một quả cam lớn, suýt chút nữa là cô bị dọa cho nhảy dựng.

Cô nhanh chóng để chén cơm xuống.

“Em đi nghe điện thoại.” Cô nói với Kim Giai Giai và Trì Nguyên.

Nói xong, cô cầm điện thoại ra ngoài.

“Alo?” Cho đến khi hoàn toàn ra khỏi tầm mắt của Kim Giai Giai và Trì Nguyên, Lâm Giang Nam mới nhận điện thoại.

“Ăn cơm chưa?” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp từ tính lại dịu dàng của Khương Trùng.

Lâm Giang Nam ngại ngừng mỉm cười.

Giọng của nam thần đúng là quá dễ nghe, lỗ tai sắp mang thai luôn rồi...

“Em đang ăn. Còn anh, ăn chưa?”

Lâm Giang Nam vừa nói, nhân viên của phòng làm việc - Tiểu Lâm đã cầm một hộp cơm đến: “Anh Trùng, cơm hộp của anh đây.”

“Ừ, cảm ơn.” Anh nói.

Tiểu Lâm đặt hộp cơm trên bàn trà, vừa xoay người đi liền nghe thấy giọng nói dịu dàng của Khương Trùng ở phía sau: “Ừm, cơm hộp vừa được đưa đến.”

Tiểu Lâm không khỏi nhân lúc đóng cửa nhìn trộm Khương Trùng.

Khương Trùng ngồi trên ghế dựa, một tay cầm điện thoại, một tay đặt trên mặt bàn hơi hơi cong lại, thì thoảng lại gõ gõ, trên mặt không còn sự lạnh lùng xa cách như trước, trái lại khóe miệng còn hơi nhếch lên, ngữ khí nhẹ nhàng, dịu dàng không nói nên lời.

Dịu dàng?

Tiểu Lâm bị cái từ đột nhiên hiện ra trong đầu dọa cho hoảng sợ, “ông lớn” nhà này cũng có mặt dịu dàng sao?

Cô yên lặng đóng kín cửa, về lại chỗ mình liền lấy điện thoại ra.

Chúng ta đều yêu chuyện tào lao.

Tiểu Lâm chuyên có chuyện tào lao: Các đồng chí, các đồng chí! Chú ý, tôi sắp nói cho mọi người một chuyện siêu cấp bất quá, đừng để bị dọa nha.

Người qua đường hóng hớt An Thát: Gì mà chuyện lớn?

Làm trợ lý thật khổ: Đã ngồi soạn trang thực nữ.

Tiểu Lâm chuyên có chuyện tào lao: Mọi người có biết vừa rồi tôi thấy gì trong văn phòng anh Trùng không?

Đang tăng ca: Có, đang chờ đây.

Quyết chiến với anti fan: Chờ lâu lắm rồi nè.

Người qua đường hóng hớt An Thát: Nói nhanh lên, rốt cuộc là có chuyện gì.

Tiểu Lâm chuyên có chuyện tào lao: Ngày thường anh Trùng chúng ta là cái dạng gì, chắc mọi người đều rất rõ đi. Nhưng mọi người có biết tôi nhìn thấy gì không? Anh Trùng mà lại nấu cháo điện thoại, ngũ khí nhẹ nhàng, vẻ mặt dịu dàng, rất rất dịu dàng đấy ~

Group chat im ắng vài giây.

Vài giây sau!

Tôi đang ở ẩn: Ai da, đây là anh Trùng có chuyện rồi nha!

Người qua đường hóng hớt An Thát: Thảo nào tối qua chúng ta phải tăng ca, thì ra là vì cô gái mà anh ấy đang nấu cháo điện thoại!

Quyết chiến với anti fan: Anh Trùng không còn là của chúng ta nữa rồi

Tin tức vừa phát ra, group chat lập tức nổ tung, một đám nhân viên đang vui đầu làm việc giờ lại nhao nhao hiện thân.

Buổi chiều lúc tan tầm, Khương Trùng chào tạm biệt mọi người như bình thường. Nhưng không biết vì sao, hôm nay ánh mắt họ nhìn anh là lạ, có một cảm giác gì đó không nói nên lời.

...

Bên chỗ Lâm Giang Nam, vừa đến giờ tan tầm, cô đã gấp gấp thu dọn mọi thứ rồi chạy ra ngoài, bởi vì Khương Trùng đã nói tan tầm sẽ đến đón cô.

Bước vào thang máy, thang máy chỉ có mình cô, thế là cô lấy son môi, dặm lại lớp trang điểm.

Cô nhìn bản thân trong gương, vỗ vỗ gương mặt mình.

Lâm Giang Nam vừa ra khỏi đại sảnh liền nhìn thấy cách đó không xa có một người đàn ông mang khẩu trang và mũ đang đứng. Anh hơi cúi đầu, trong tay cầm điện thoại, không biết là đang xem gì.

Lâm Giang Nam cong môi chạy chậm chậm đến chỗ anh.

Cô còn chưa tới bên cạnh anh, anh đã ngẩng đầu nhìn thấy cô, nhét điện thoại vào túi, khi cô chỉ còn cách mình vài mét liền giang tay.

Lâm Giang Nam vui vẻ nhào vào lòng anh, Khương Trùng hơi cúi người, hai tay đặt trên eo Lâm Giang Nam, dễ dàng bế cô lên, ôm cô xoay vài vòng.

Lâm Giang Nam vùi đầu vào vai Khương Trùng.

“Mau để em xuống, bị người ta nhìn thấy đấy.” Cô nhỏ giọng nói.

Chỗ này là trước cửa đại sảnh, hơn nữa cô lại không mang khẩu trang, nếu bị nhìn thấy liền xong đời.

Khương Trùng ôm cô, nhẹ nhàng cười cười, dáng người cô nhỏ bé, cân nặng lại càng nhẹ.

Khương Trùng đặt cô xuống. Lâm Giang Nam ngại ngần tựa mặt vào lòng anh.

Đối với sự lo lắng của Lâm Giang Nam, Khương Trùng lại không có chút lo ngại nào, nếu bị chụp lại thì anh cũng sẽ mượn cơ hội này công khai, dù sao cũng phải công khai, sớm hay muộn thì có gì khác nhau?

Lâm Giang Nam lấy một cái khẩu trang trong túi mang lên. Vừa mang xong, cảm cô đã bị Khương Trùng nâng lên, Khương Trùng cúi người, cách một lớp khẩu trang nhẹ hôn lên môi cô.

Lâm Giang Nam cong đôi mắt.

“Đi thôi.” Khương Trùng duỗi tay cầm lấy tay Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam nhìn bàn tay đang được Khương Trùng nắm, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Trước tiên, hai người đi siêu thị mua một ít nguyên liệu nấu ăn.

“Anh muốn ăn gì?” Lâm Giang Nam tựa vào người Khương Trùng, hỏi.

“Em nấu gì anh ăn này.” Khương Trùng cúi đầu nhìn cô.

Lâm Giang Nam vui vẻ.

Lúc đi qua khu mì gói, Lâm Giang Nam đột nhiên dừng chân, Khương Trùng nghi hoặc nhìn cô.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Trước nay anh đều ăn mì gói à?” Lúc trước khi chạm mặt anh ở siêu thị, cô thấy anh mua rất nhiều mì gói.

Khương Trùng cúi đầu nhìn cô, không trả lời.

“Sau này anh đừng ăn mì gói nữa, không có dinh dưỡng.” Cô nói.

Khương Trùng nở nụ cười dưới lớp khẩu trang, hỏi: “Không ăn mì gói thì anh ăn gì?”

“Em làm cho anh nha.” Lâm Giang Nam chưa động não đã buột miệng thốt ra.

Nghe được lời mình muốn nghe, Khương Trùng cười giảo hoạt như một con hồ ly.

Lâm Giang Nam lại xấu hổ hậm hực, gương mặt dưới lớp khẩu trang lập tức đỏ lên.

Hình như cô rất mạnh bạo...

Nhưng may là cô mang khẩu trang, Khương Trùng không nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của cô, nếu không cô thật sự xấu hổ muốn chết.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang cúi đầu, dùng tay xoa xoa đầu tóc mềm mại của cô: “Được, sau này anh không ăn nữa.”

...

Mua nguyên liệu nấu ăn xong, hai người cùng nhau trở về.

Lúc nấu cơm, Lâm Giang Nam ở trong phòng bếp. Khương Trùng lại cứ đứng phía sau cô, tuy rằng anh không nói gì, cũng không làm gì ảnh hưởng cô, nhưng Khương Trùng chỉ đứng vậy cô cũng đã cảm thấy bị ảnh hưởng.

“Anh... Anh đi ra ngoài xem TV một lát đi.” Cô nhỏ giọng nói với Khương Trùng.

Khương Trùng cười lắc đầu.

Thôi được rồi...

Lâm Giang Nam đành phải quay người yên lặng rửa rau.

Cô mở vòi nước, bàn tay trắng mịn rửa cà chua, màu trắng của ngón tay kết hợp với màu đỏ tươi của cà chua tạo ra một sự đối lập tươi đẹp.

Lâm Giang Nam lơ đãng rửa cà chua, đột nhiên lại bị người ta ôm eo từ phía sau.

Bàn tay Khương Trùng xuyên qua chiếc eo thon của cô, nắm lấy bàn tay xinh đẹp, tay hai người đều bị nước làm cho ướt nhẹ, trên mu bàn tay dính đầy bọt nước nho nhỏ.

“Quả cà chua này em rửa lâu lắm rồi đấy.” Khương Trùng gác cằm trên đầu cô, nhẹ nhàng nói.

“À.” Lâm Giang Nam phản ứng lại, nhanh chóng đặt trái cà chua đã rửa sạch sẽ lên khay, sau đó cầm lấy một trái cà chua khác.

Anh cầm tay cô, tay cô cầm cà chua, hai người cùng nhau yên lặng rửa mấy quả cà chua.

Tim nhỏ của Lâm Giang Nam đang thành thịch không ngừng, vòm ngực ấm áp của Khương Trùng dán vào lưng cô, cô còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của Khương Trùng trên đỉnh đầu mình.

Bàn tay được anh nắm cũng rất ấm áp, dường như cô không còn cảm thấy cái lạnh của nước.

“Rửa...rửa vậy là được rồi.” Lâm Giang Nam không nhận được mà quay đầu nói với Khương Trùng.

“Ừ.” Giọng của Khương Trùng vang lên trên đỉnh đầu cô.

Nhưng tay anh vẫn không rời khỏi tay cô, cằm cũng gác trên đầu cô như cũ.

39. Chương 39: Xin Lỗi, Hai Người Tiếp Tục Đi

Edit: Nhutoc Vy

Beta: Quanh

“Này...” Lâm Giang Nam quay đầu nhìn Khương Trùng, lại nhìn đôi tay đang nắm chặt nhau. Khương Trùng cũng nhìn xuống, sau đó từ từ buông ra. Lâm Giang Nam trộm thở ra một hơi, sau đó lấy rau dưa đã rửa sạch, cô chuẩn bị làm một đĩa thịt rán chua ngọt [1].

Cô cầm nguyên liệu đã rửa sạch, cắt hành tây và gừng ra một nửa, sau đó cắt thành sợi nhỏ, tỏi cắt thành từng miếng rồi đặt trên một cái khay.

Cô lấy thịt nạc đã mua ở siêu thị ra, sau khi rửa sạch sẽ thì cắt thành lát.

“Khương Trùng, lấy cho em một cái chén thủy tinh trên học tủ được không?” Lâm Giang Nam vừa cắt thịt vừa nói với Khương Trùng đang đứng cạnh mình.

“Ừ.”

Khương Trùng vươn cánh tay dài, mở ngăn tủ trên đầu cô ra. Anh đứng sau lưng cô, một tay mở ngăn tủ, một tay đặt trên mặt bên trái bếp Lâm Giang Nam, dễ dàng vây Lâm Giang Nam lại trong lòng mình.

Lâm Giang Nam lại mặt đỏ tai hồng.

Có cần phải trêu chọc cô vậy không, cô sắp không nhịn được rồi, Lâm Giang Nam nghĩ thầm trong lòng.

“Cái này à?” Giọng của Khương Trùng đột nhiên vang lên.

“Dạ dạ, đúng rồi.” Lâm Giang Nam lấy cái chén từ tay anh.

Lâm Giang Nam bỏ thịt đã cắt vào chén thủy tinh, cho một lượng rượu gia vị [2] chính xác vào, lại rải muối ăn, nước tương, dầu mè, sau đó dùng đũa trộn đều.

“Món gì vậy?” Khương Trùng tựa cằm trên vai Lâm Giang Nam, hỏi.

“Thịt rán chua ngọt.” Lâm Giang Nam ra vẻ điềm tĩnh tự nhiên nói.

“Ừ” Khương Trùng nhẹ nhàng trả lời.

Cô lại lấy thêm một cái chén thủy tinh nhỏ, cho nước tương, đường, muối, nước, khuấy đều rồi đặt ở một bên.

Cuối cùng, cô lấy thịt nạc đã ướp khoảng mười phút tẩm bột trong một cái chén nhỏ. Tẩm xong, cô cho thịt vào chảo dầu đã nóng với lửa vừa, cho đến khi thịt ngả vàng mới vớt ra.

Thịt vừa rút ra cô để nguội ba phút, sau đó lại cho vào rán một lần nữa.

“Phải rán lần nữa à?” Khương Trùng hỏi.

Anh nhìn động tác thuần thục của Lâm Giang Nam thì không khỏi kinh ngạc. Hơn nữa anh chưa bao giờ biết, làm một món ăn lại yêu cầu nhiều công đoạn phức tạp như vậy. Chủ yếu là do anh chưa từng làm, hơn nữa anh cũng sẽ không làm.

“Ừm, phải rán hai lần, như vậy thịt sẽ giòn hơn.”

Vớt thịt đã rán thêm lần nữa ra, Lâm Giang Nam lấy một cái nồi khác, đổ thêm ít dầu rồi đun nóng, cho hành, gừng, tỏi đã cắt lúc trước vào. Sau đó cô nêm gia vị, trộn đều, dầu cũng đã sôi, Lâm Giang Nam cho thêm bột năng, như vậy có thể làm nước sốt sền sệt hơn.

Một phút sau, Lâm Giang Nam cho thịt rán đã nguội vào đảo đều. Khoảng hai phút tiếp theo, mùi hương của thịt rán chua ngọt đã tràn ngập trong không khí. Lâm Giang Nam cho thịt vào một cái đĩa sạch, sau đó rải trên mặt đĩa một ít gừng băm. Màu sắc tươi ngon, nước sốt đậm đà, mùi hương trong không khí lại vô cùng mê người.

Khương Trùng nhìn thịt rán chua ngọt trên đĩa. Lâm Giang Nam len lén nhìn anh, sau đó lấy đôi đũa cẩn thận gấp một miếng thịt rán chua ngọt, dùng miệng thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng Khương Trùng.

“Ăn một miếng nào.”

Khương Trùng nhìn thịt rán chua ngọt đang cận kề miệng mình, chính anh cũng có thể ngửi được mùi của nó thơm đến mức nào.

Anh mở miệng.

Thịt mềm mềm nhưng lại không mất dai, vừa cho vào trong miệng liền tràn ngập mùi thơm, còn có mùi thơm của hành, gừng, tỏi. Tất cả hòa quyện với nhau, hương vị thật sự rất tuyệt.

“Thế nào, ngon không?” Lâm Giang Nam mong đợi nhìn anh.

“Ừ, ngon. Em có muốn thử không?” Khương Trùng cười hỏi.

“Muốn chứ.” Lâm Giang Nam vui vẻ cầm đôi đũa, chuẩn bị gấp thêm một miếng thịt, nhưng đột nhiên lại bị Khương Trùng giữ tay.

“Không cần.”

Lâm Giang Nam khó hiểu nhìn anh, nhưng cũng không đợi cô phản ứng, trước mắt đã có một bóng đen bao phủ. Trên môi bất chợt ẩm áp, cô mở to mắt nhìn Khương Trùng trước mặt mình. Khương Trùng cũng nhìn cô.

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Một lát sau, Khương Trùng đột nhiên dùng tay che mắt cô lại, sau đó nói trước môi cô: “Đừng có dùng ánh mắt ngây thơ này nhìn anh, anh sợ anh sẽ không kiềm chế được.”

Mặt Lâm Giang Nam lại đỏ lên.

Đôi mắt của cô bị anh che khuất, lông mi dài theo sự run rẩy của cô mà quệt vào tay anh. Khương Trùng cảm thấy lòng bàn tay tê dại, dường như tê dại vào cả trong lòng. Anh dùng sức tách môi cô ra, kéo quân vào bên trong, lập tức một mùi thịt lan tỏa trong miệng hai người, giờ phút này trong miệng Lâm Giang Nam toàn là mùi thịt rán chua ngọt.

Khương Trùng lại cắn mút môi Lâm Giang Nam thêm một chút nữa mới buông ra.

“Sao, mùi vị thế nào?”

Lâm Giang Nam .

Cô cảm thấy Khương Trùng cùng lúc hỏi hai câu hỏi. Anh hỏi mùi vị của thịt rán chua ngọt... Hay... mùi vị khi được anh hôn...

Nghĩ đến đây, Lâm Giang Nam lại mặt đỏ tai hồng, hình như gần đây cô rất hay bị Khương Trùng chọc cho đỏ mặt.

Anh đúng là cao thủ trêu chọc người ta, khác hoàn toàn những gì miêu tả trên mạng, cái gì mà lạnh lùng khó tiếp xúc, đối với cô lại vô cùng phóng khoáng nhiệt tình, thích chọc người ta mặt đỏ tai hồng, tim đập nhanh.

Lâm Giang Nam không trả lời, Khương Trùng cũng không làm khó cô. Anh dùng tay thưởng thức ngón tay

trắng trẻo sạch sẽ, mềm mại như không xương của cô.

“Còn nấu thêm gì nữa không?”

“Còn vài món đơn giản nữa.” Lâm Giang Nam nhỏ giọng nói, giọng nói mềm mại vào tận trong lòng lại khiến anh râm ran.

Yết hầu anh chuyển động, bàn tay đang nắm tay cô cũng chặt hơn. Ánh mắt Khương Trùng dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, lại đến đôi môi đỏ thắm, chiếc cổ trắng trẻo mịn màng, bởi vì trong nhà mở điều hòa nên Lâm Giang Nam đã cởi áo khoác ra, cô mặc một chiếc áo len dệt thưa cổ rộng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp.

Lâm Giang Nam cảm thấy hơi đau.

“Khương Trùng, đau...” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Khương Trùng nhìn bộ dạng tội nghiệp của cô, dường như đột nhiên bình tĩnh lại.

Anh buông tay cô ra.

“Anh ra bên ngoài chờ em.” Khương Trùng nói xong liền xoay người ra ngoài. Lâm Giang Nam nhìn bàn tay đã phiem hồng của mình, não vẫn chưa kịp load, rốt cuộc là Khương Trùng bị làm sao vậy?

Cô khó hiểu nhìn Khương Trùng ngồi ngoài sofa, anh đang xem gameshow trên TV. Cô không khỏi nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều nữa mà nhanh chóng nấu mấy món còn lại.

Nấu xong, chỉ còn một món canh. Cô đã sớm rửa sạch cà chua, định làm một phần canh trứng cà chua đơn giản.

Cô lấy cà chua đã rửa, sau đó dùng dao cắt thành miếng nhỏ rồi cho vào nồi nước canh đã sôi, lại đánh trứng gà, cho trứng gà vào, rải một ít muối, sau đó đun nắp lại, canh trứng cà chua đã xong. Lâm Giang Nam chuẩn bị cho canh ra.

“Để anh.” Khương Trùng không biết đã vào khi nào, ngăn cản cô. Anh cầm lấy cái nồi nhỏ trong tay Lâm Giang Nam, sau đó cho canh ra tô.

Lâm Giang Nam cắt hành đã rửa thành miếng nhỏ, sau đó rải một ít lên.

“Xong hết rồi à?” Khương Trùng hỏi.

“Ừm, hết rồi.” Lâm Giang Nam gật đầu với anh.

“Anh bưng ra cho.”

“Vâng.”

Khương Trùng bưng thức ăn, còn Lâm Giang Nam cầm hai cái bát sạch sẽ và hai đôi đũa đi theo ra ngoài. Cô ngồi trên bàn cơm, nhìn Khương Trùng đi tới đi lui bưng đồ ăn trong phòng bếp ra. Cô muốn giúp nhưng anh không cho, nói bưng thức ăn là bổn phận của mình.

Lâm Giang Nam bật cười.

“Ăn nào.”

Lâm Giang Nam nhìn một bàn đồ ăn, thật ra lúc nấu cô cũng đã rất đói bụng.

“Vâng.”

...

Cơm nước xong, Khương Trùng ở phòng bếp rửa chén bát, Lâm Giang Nam ngồi ở trên sofa xem tạp chí có hình anh. Xong xuôi, anh lau tay sạch sẽ, sau đó đi đến ngồi bên cạnh cô.

“Xem gì đấy?” Anh hỏi.

Một tay lại kéo cô vào ngực mình.

Lâm Giang Nam cũng thuận thể nằm ở trên đùi anh, giơ cao tạp chí lên: “Ảnh chân dung của anh.”

“Mấy bức này quá đẹp trai!” Lâm Giang Nam chỉ vào ảnh của anh trong tạp chí, tràn ngập hứng thú nói với anh.

Khương Trùng nhìn gương mặt không che dấu nổi sự yêu thích của cô, cười hỏi: “Em bị ngốc à? Người thật đã ở ngay trước mặt, còn cần xem tạp chí sao?”

“Đâu có giống nhau, lúc không có người thật ở bên cạnh, đều là chúng nó làm bạn với em.” Lâm Giang Nam cười nói.

“Em thích anh bao lâu rồi?” Anh hỏi.

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Giang Nam đảo đảo vài vòng, sau đó nói: “Từ khi anh ra mắt đến nay.”

Khương Trừng cũng không cảm thấy bất ngờ. Lần đầu anh gặp được cô, khi đó đúng là anh vừa ra mắt không lâu, mà lúc ấy khi nói về anh, trong mắt cô là sự yêu thích không chút che giấu.

“Nhìn không ra đấy.” Anh cười nói.

“Thế nào, anh không tin à? Em là một người có chí hướng vĩ đại đấy.” Lâm Giang Nam kiêu ngạo nói.

“Ồ, vậy chí hướng vĩ đại của em là gì?”

“Sau này sẽ bao nuôi anh.”

“Phụt.”

Khương Trừng không nhịn được cười. Đây là chí hướng vĩ đại của cô sao?

Anh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô.

Làm sao bây giờ... Hiện tại anh rất muốn hôn cô...

Anh vút quẩy tạp chí trong tay cô ra, sau đó đưa tay xoa xoa gương mặt trắng mịn của cô. Lâm Giang Nam hồi hộp nhìn Khương Trừng.

Đột nhiên lại cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, cô không kiềm chế được mà vươn lưỡi ra liếm môi.

Khương Trừng nhìn chiếc lưỡi hồng hồng lộ ra của cô, cuối cùng cũng không nhịn được mà cúi đầu hôn lên. Lâm Giang Nam tựa đầu trên đùi anh, anh lại cúi người dán lấy môi cô, nhẹ nhàng gặm nhấm. Lúc hai người đang hôn đến mức khó tách ra, phòng khách yên ắng đột nhiên truyền đến tiếng “răng rắc” mở cửa.

“Xúc động lòng người.”

Hạ An Ninh vừa vào liền thấy cảnh tượng như vậy.

“Ừm... Xin lỗi... Hai người tiếp tục đi... Tôi không thấy gì hết...”

[1] Video hướng dẫn cách làm thịt rán chua ngọt

<https://www.youtube.com/watch?v=eCaoENF9y6U>

[2] *Rượu gia vị (Cooking Wine)*: rượu gia vị là một loại rượu điều chế từ rượu Thiệu Hưng* và rượu Hoa Diêu**, nồng độ cồn thấp, hàm lượng dưới 15%, hàm lượng este cao, giàu axit amin, dùng trong các món ăn chủ yếu để khử mùi và tạo mùi thơm.

**Rượu Thiệu Hưng*: là một loại rượu nếp nổi tiếng nhất của Trung Hoa. Hiện nay người Trung Quốc đã cải tiến phương pháp nấu để trở thành một kỹ nghệ quan trọng dùng nhiều loại gạo khác nhau, trong đó có gạo nếp (nhu), men rượu làm bằng gạo hay lúa mạch. Rượu Thiệu Hưng phải để ít nhất là ba năm mới cho vào bình, thường hâm lên trước khi uống. Nếu rượu để trên 5 năm, người ta gọi là Trần Niên tửu (nghĩa đen chỉ là rượu lâu năm), hương càng nồng và thơm. Cũng có sách chép là rượu Thiệu Hưng nấu cho khi sanh con trai thì gọi là Trọng Nguyên Hồng, cho con gái thì gọi là Nữ Nhi Hồng, dùng trong dịp đội mũ hay cài trâm (là một lễ khi đã họ đến tuổi trưởng thành).

***Rượu Hoa Diêu*: Gốc từ rượu Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang, đã có từ nhiều ngàn năm và là một loại danh tửu của Trung Hoa. Người ta chọn loại gạo ngon nấu thành rượu, để lâu có màu vàng, khi hâm lên mùi rất thơm. Theo Lâm Ngữ Đường, ông giải thích hoa diêu tửu cũng chỉ là rượu Thiệu Hưng nhưng là một loại rượu mà người ta nấu lên khi sanh một đứa con gái, để sau này khi cô ta đi lấy chồng sẽ đem ra đãi khách và hoa diêu chỉ để miêu tả những hình vẽ trang trí trên bình rượu hơn là loại rượu.

40. Chương 40: Hoàn Thành Công Việc Trước Nguyên Đán

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam tiến Khương Trừng ra cửa, vừa đi vào liền thấy Hạ An Ninh ngồi bắt chéo chân trên sofa, rõ ràng là bộ dạng của lão Phật gia.

Lâm Giang Nam dừng chân một lát, sau đó gương mặt lập tức thay đổi thành bộ mặt lấy lòng.

“Cộp.” Lâm Giang Nam chạy từng bước nhỏ đến chỗ Hạ An Ninh, cô quỳ xuống bên cạnh, sau đó vươn tay đâm chân cho Hạ An Ninh, vẽ mặt tươi cười lấy lòng, hỏi: “A Ninh Ninh ~ cậu về sao không nói trước cho mình một tiếng, mình sẽ ra đón cậu mà ~”

Hạ An Ninh nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Lâm Giang Nam, cười cười: “Ồ ~ nói trước thì mình có thể thấy

được một màn đặc sắc vậy sao?”

Lâm Giang Nam nhỏ giọng nói thầm: “Đặc sắc chỗ nào?”

Lâm Giang Nam vừa nói, Hạ An Ninh lập tức liếc cô một cái: “Đây không tính là đặc sắc, vậy lần giường mới tính là đặc sắc hả?”

Lâm Giang Nam không kịp phản ứng, qua một lúc lâu cô mới ra vẻ mềm yếu, đưa một ngón tay chọc chọc Hạ An Ninh: “A Ninh Ninh ~ không ngờ cậu lại là người như thế, huhu~~~”

Hạ An Ninh cho cô một ánh mắt xem thường. Thế mà cũng tính là đen tối sao, như vậy đối với Hạ An Ninh cô đã là rất trong sáng rồi được không? Cô không nói XX XXX XXOO gì đó đã là tốt lắm rồi được không?

“Cậu ngồi lên giường hoàng cho mình, nhanh chóng khai ra đi.” Hạ An Ninh kéo Lâm Giang Nam ở dưới đất lên sofa: “Nói đi, đã ở bên nhau bao lâu rồi?”

Lâm Giang Nam mở to mắt nhìn trần nhà, rồi lại nhìn mặt đất, sau đó yên lặng gờ hai ngón tay.

“Hai tháng? Được lắm Lâm Giang Nam, vậy mà cậu lại...”

“Hai ngày...”

Hạ An Ninh đột nhiên im bặt.

“Hai... Hai ngày?!”

“Ừm... Từ tối qua đến tối nay, cụ thể mà nói thì là một ngày.” Lâm Giang Nam nghiêm túc nói.

Khóe miệng Hạ An Ninh không khỏi run rẩy: “Hai ngày mà hai người các cậu đã đá lười, tốc độ này được đấy.”

Mặt già của Lâm Giang Nam đỏ lên: “A Ninh Ninh ~ cậu có thể nói là hôn môi hoặc kiss không, vì sao nhất định phải là đá lười?”

Vì thế Lâm Giang Nam lại vinh hạnh được Hạ An Ninh cho thêm một ánh mắt xem thường: “Vì sao không thể nói là đá lười, vốn dĩ đó là đá lười mà.”

“Được được, cậu vui vẻ là được.” Lâm Giang Nam bĩu môi.

“Mình đói bụng.” Hạ An Ninh nhìn Lâm Giang Nam.

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị.” Lâm Giang Nam cười như nô tỳ hầu hạ Hạ An Ninh, đứng dậy khom lưng chấp tay thi lễ.

Hạ An Ninh mỉm cười như lão Phật gia, vươn tay ngọc ra xua xua: “Đi đi ~”

Lâm Giang Nam bưng pizza cô làm buổi sáng trong lò vi sóng ra. Hạ An Ninh nhìn pizza Lâm Giang Nam đang mang. “Cho mình ăn pizza này? Là đồ thừa khi sáng của cậu?” Cô ấy mở to hai mắt nhìn.

Lâm Giang Nam chột dạ vuốt vuốt tóc, đều do hôm nay cô làm đồ ăn quá ngon, cho nên cô và Khương Trùng - hai người đã xử lý hết. Cũng đến hôm nay cô mới biết được, thì ra Khương Trùng cũng là một người ham ăn không hơn không kém.

“Sao cậu biết đây là đồ thừa khi sáng của mình?”

Hạ An Ninh đã không còn sức lực cho cô ánh mắt xem thường: “Cậu cho là mình ngốc à, không phải sáng nay cậu vừa up Weibo sao?”

Lâm Giang Nam vỗ gáy một cái. Ai da, đúng rồi ~

“Thật ra pizza này rất ngon đấy, siêu siêu ngon ~” Lâm Giang Nam đẩy pizza đến chỗ Hạ An Ninh.

Hạ An Ninh nhìn nó, yên lặng không nói lời nào.

Lâm Giang Nam lấy lòng dùng dao cắt một miếng pizza, sau đó dùng nĩa đưa đến bên miệng Hạ An Ninh: “Không tin thì cậu cứ thử xem, thật sự rất ngon.”

Hạ An Ninh không hề dao động.

“Cậu ăn một miếng đi, ngon thật mà, không lừa cậu đâu.”

Hạ An Ninh đương nhiên sẽ không hoài nghi tay nghề của Lâm Giang Nam. Cô biết tay nghề Lâm Giang Nam rất tốt, Lâm Giang Nam là chủ một Weibo mỹ thực rất được chú ý, mỗi ngày đều lên Weibo quay lại cách làm đồ ăn.

Lâm Giang Nam chỉ cần vừa thấy công thức làm món ăn mà mình muốn làm, hoặc là công thức nấu ăn mình nghĩ ra thì sẽ lập tức đi mua nguyên liệu nấu ăn, hơn nữa mỗi lần cô làm đều có hương vị rất tốt, điểm này ở Lâm Giang Nam khiến cô ấy không thể không bội phục.

Cô ấy hơi hơi mở miệng, sau đó ăn miếng pizza trên đĩa. Ừm... Hương vị đúng là không tồi, mềm xốp, hơn nữa, mùi của phô mai rất thơm.

“Thế nào? Mình đã nói là rất ngon mà.” Lâm Giang Nam kiêu ngạo nói.

Hạ An Ninh lấy cái đĩa trong tay cô, bắt đầu tự mình xử lý.

Lâm Giang Nam vào phòng bếp làm cho cô ấy một ly nước ép bưởi mật ong. Pizza với nước ép bưởi mật ong, cộng hưởng lại tạo nên hương vị rất tuyệt vời.

...

Mùa đông ở Ninh Hạ đang dần trôi đi, tháng mười hai cũng gần kết thúc, đã gần đến tháng một.

Bởi vì sắp đến tháng 1, vào lễ Nguyên Đán phòng làm việc sẽ nghỉ, cho nên bây giờ mọi người đều rất bận rộn, ngày nào cũng phải tăng ca, thêm giờ, đẩy nhanh tốc độ hoàn thành.

Lâm Giang Nam cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, Khương Trùng vừa gửi WeChat cho cô. Hai ngày trước anh đi công tác nên giờ vẫn còn đang ở Bắc Kinh.

Lúc cô đang chuẩn bị nhắn trả lời, đột nhiên Kim Giai Giai chạy qua đá nhẹ ghế cô một cái.

“Chị Mạn đến, sau lưng của chị.” Kim Giai Giai nhỏ giọng nhắc nhở.

Vì thế Lâm Giang Nam nhanh tay cất điện thoại vào túi, bắt đầu ra vẻ nghiêm túc làm việc, cô vừa ra vẻ chưa đến mười giây thì đã thấy Hình Mạn xuất hiện ở cửa. Cô ấy đang đi vào, đôi giày cao gót trên chân phát ra tiếng vang “cộp cộp”.

Hình Mạn đi đến giữa phòng, sau đó vỗ vỗ tay: “Mọi người nhìn đây nào, tôi có chuyện muốn nói với mọi người.”

Tất cả mọi người đều tạm dừng công việc trên tay, sau đó nhìn Hình Mạn.

“Hôm nay đã là ngày hai mươi tám tháng mười hai, qua ba ngày nữa sẽ là Nguyên Đán, qua Nguyên Đán cũng là bước qua năm mới, năm 2016 của chúng ta sẽ chính thức đi qua, cho nên tôi hy vọng mọi người sẽ hoàn thành tất cả công việc của mình, đừng nên lưu lại năm sau...”

Hình Mạn vừa nói, tất cả mọi người ngồi trên ghế đều mang vẻ mặt bi thảm. Muốn bọn họ dùng thời gian ba ngày để hoàn toàn kết thúc công việc chất đống, nghỉ cũng không cần nghỉ, ba ngày này bọn họ tuyệt đối không thể nào sống thoải mái.

Qua buổi nói chuyện với Hình Mạn, tất cả mọi người đều ủ rũ hơn không ít.

“Được rồi, hôm nay tôi chỉ nói vậy thôi, mọi người tiếp tục đi, làm tốt công việc của mình nhé.”

Hình Mạn vừa đi, văn phòng lập tức nổ tung, tiếng kêu rên vang lên khắp nơi.

Kim Giai Giai cũng mang vẻ mặt tội nghiệp: “Xong, xong rồi, chỉ ba ngày thì chị chắc chắn sẽ tiêu đời.”

Vẻ mặt Lâm Giang Nam cũng không tốt lắm, tuy rằng lượng công việc của cô không thể so với những nhân viên lâu năm, nhưng từng đó đã là không ít.

“Được rồi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng làm việc đi, nếu không sẽ thật sự xong đời đấy.” Lâm Giang Nam cười cười, nhìn Kim Giai Giai đang vật vờ.

“Ai, mệt tim.”

Lâm Giang Nam cười cười, xoay người gửi cho Khương Trùng một tin nhắn, sau đó liền tiếp tục làm việc.

Một lần làm việc vậy lại kéo dài đến hơn 6 giờ.

Lâm Giang Nam đuổi người, xoa xoa bả vai nhức mỏi, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài lấy một ly cà phê để nâng cao tinh thần. Cô vừa ngẩng đầu thì đã thấy trong văn phòng mọi người đều đang phấn đấu, ngay cả Kim Giai Giai cũng kìm lại bản tính, ngoan ngoãn ngồi trước máy tính.

Vươn tay cầm lấy ly nước của mình, cô nhẹ tay nhẹ chân ra ngoài, đi đến phòng pha nước, mở máy pha cà phê, làm một ly cà phê, sau đó liền trở về.

Hình Mạn đứng trên hành lang, trong tay cầm điện thoại, ánh đèn nê ông ngoài cửa sổ hắt lên gương mặt cô ấy, có vẻ cô đơn không nói nên lời.

“Không đi được... Vâng... Em biết rồi...”

“Chị ấy về rồi à... Ừm... Vậy thì tốt...”

“Được, em cúp máy đây...”

“Xin lỗi? Có gì mà anh phải xin lỗi em, ừm, cứ như vậy đi... em... em có việc rồi...”

Hình Mạn nhanh chóng cúp điện thoại, bởi vì cô sợ nếu mình không cúp điện thoại thì sẽ không kiểm chế được mà ghen ngào. Nói ra cũng thật mất mặt, cô đã sắp ba mươi rồi, vậy mà giờ lại chẳng khác gì một cô bé.

Cô đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó dùng tay lau sạch nước mắt trên khóe mắt, chuẩn bị vào văn phòng tiếp tục làm việc. Kết quả quay người lại thì nhìn thấy Lâm Giang Nam đang bưng một ly cà phê đứng cách mình không xa.

Vẻ mặt Lâm Giang Nam có hơi xấu hổ.

Hình Mạn nhìn Lâm Giang Nam chân tay luống cuống, cô lại không nhịn được mà bật cười.

Lâm Giang Nam đúng là quá ngốc.

Hình Mạn đi đến trước mặt Lâm Giang Nam.

“Em thấy hết rồi à?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Lâm Giang Nam gật đầu, tiếp theo lại nhanh chóng lắc đầu, lắc luôn cả người, thiếu chút nữa là hất cà phê trong ly ra ngoài.

Hình Mạn duỗi tay vỗ bả vai cô: “Được rồi, chị vào đây, em mau về làm việc đi.”

“Dạ.” Lâm Giang Nam gật đầu.

Cô nhìn Hình Mạn xoay người đi vào văn phòng, yên lặng đứng trước cửa vài giây, sau đó mới xoay người trở về. Bây giờ cô đang không thể tiêu hóa được. Thì ra một người phụ nữ mạnh mẽ như chị Mạn cũng có một mặt khiến người ta đau lòng, rõ ràng là rất buồn bã, nhưng vẫn phải miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ, khiến cô không khỏi cảm thấy đau lòng theo.

Tuy cô không nghe được giọng nói đầu bên kia, nhưng không cần đoán cô cũng biết, người kia chắc chắn là một người đàn ông, còn là người mà chị Mạn yêu sâu đậm.

Lâm Giang Nam lơ mơ về lại chỗ của mình. Cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê. Vị đắng lập tức khiến cô tỉnh táo hơn không ít, cô nhìn lượng công việc vẫn chưa hoàn thành trên máy tính, cũng không còn thời gian để nghĩ về chuyện của chị Mạn.

Lần nữa uống một ngụm cà phê nâng cao tinh thần, cô lại cúi đầu tập trung làm việc.

Đến khi Lâm Giang Nam hoàn thành công việc mấy ngày nay thì đã hơn bảy giờ.

Cô vừa lấy điện thoại ra liền nhận được tin nhắn của Khương Trùng.

Khương Trùng đã về rồi... Lại còn đang ở bên dưới?!

Cô đột nhiên thẳng người, sau đó nhìn xuống bên dưới qua cửa sổ. Bởi vì bàn làm việc của cô ở cạnh cửa sổ nên rất tiện.

Lâm Giang Nam nhìn thoáng qua, bên dưới tòa nhà là ánh đèn màu rực rỡ, người đến người đi, lại còn trong đêm tối nên cô không nhìn thấy bóng dáng Khương Trùng.

Cô đưa tay tắt máy tính, thu dọn một chút rồi đi đến chỗ Kim Giai Giai: “Đại Giai, em đi trước đây.”

41. Chương 41: Mang Em Đi Cùng Được Không?

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Em làm xong hết rồi?” Kim Giai Giai kinh ngạc hỏi.

“Không phải toàn bộ, nhưng cũng gần xong rồi.”

“Ai, hâm mộ quá đi. Em mới đến phòng làm việc không lâu, lượng công việc tồn đọng không nhiều.” Kim Giai Giai hâm mộ nhìn Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam cười với cô ấy: “Ha ha, chị tiếp tục nỗ lực nha ~”

Kim Giai Giai nhìn bóng dáng Lâm Giang Nam. Vì sao cô lại cảm thấy mấy ngày gần đây Lâm Giang Nam lúc nào cũng rạng rỡ, vui vẻ tươi tắn, hơn nữa vừa đến giờ tan tầm liền chạy nhanh hơn cả thỏ.

Cô lắc lắc đầu nhìn máy tính của mình. Quên đi, cô vẫn nên nỗ lực làm việc thì hơn, nếu không hoàn thành, cô thật sự sẽ xong đời, dù sao mấy ngày nay cô đã xác định là không thể sống thoải mái.

Vừa ra khỏi đại sảnh, Lâm Giang Nam liền nhìn thấy Khương Trùng.

Hôm nay Khương Trùng mặc áo phao màu cam, cổ tay áo có một phần màu nâu, bên trong anh mặc áo len màu trắng cổ chữ V, trên cổ còn quàng một chiếc khăn lớn màu xanh sẫm.

Bên dưới là quần tây trắng thớm màu đen, đôi chân dài nghịch thiên kia suýt chút nữa là khiến Lâm Giang Nam chảy nước miếng.

Cô vẫy tay với anh, Khương Trùng mỉm cười nhìn cô đi tới.

“Lạnh không?” Anh vừa hỏi vừa choàng khăn quàng trong tay lên cổ Lâm Giang Nam, lúc này cô mới phát hiện, thì ra trên tay anh còn cầm một cái khăn khác.

“Không lạnh không lạnh.” Lâm Giang Nam nhìn anh nói. Chỉ cần nhìn thấy anh, cô sẽ không cảm thấy lạnh.

Khương Trùng giúp cô quàng khăn cổ, sau đó lại vén tóc cô ra, đã một thời gian qua đi, tóc cô cũng dài ra không ít, vốn là đến cổ giờ đã sắp đến xương quai xanh, cầm trên tay vẫn tinh tế mềm mại như vậy.

Lâm Giang Nam vui vẻ phát hiện chiếc khăn anh quàng giúp mình giống hệt chiếc khăn trên cổ anh, chẳng lẽ đây là khăn quàng đôi.

Cô cúi đầu đặt tay lên khăn quàng cổ.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam cúi đầu, trong mắt toàn là hình ảnh của cô.

“Ấm quá.” Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn Khương Trùng, trong mắt là hai ngôi sao sáng lấp lánh.

Khương Trùng cương chiều vuốt vuốt tóc cô: “Đi thôi, lên xe đi, bên ngoài trời lạnh.”

“Vâng.”

Khương Trùng choàng tay qua eo Lâm Giang Nam, hai người cùng nhau đi đến chiếc xe bảo mẫu cách đó không xa. Anh giúp Lâm Giang Nam mở cửa xe, để cô lên trước.

“Hi, anh Hiểu Thiên.” Lâm Giang Nam chào hỏi với Tần Hiểu Thiên.

Tần Hiểu Thiên thấy Khương Trùng mở cửa xe cho Lâm Giang Nam thì không khỏi có chút bội phục. Trước nay đều là người khác mở cửa xe cho Khương Trùng, làm gì có chuyện Khương Trùng mở cửa xe cho người khác.

Lâm Giang Nam vừa ngồi xuống ổn định, Khương Trùng cũng ngồi vào bên cạnh.

“Đi thôi.”

“Ừ.”

“Không phải giữa trưa anh còn đang ở Bắc Kinh quay chụp à, sao lại về nhanh thế?” Cô nghiêng đầu hỏi anh.

“Kết thúc quay chụp anh liền về đây.” Khương Trùng nắm bàn tay nhỏ có hơi lạnh của cô, trả lời rất tự nhiên.

Tần Hiểu Thiên liếc hai người họ qua kính chiếu hậu một cái. Anh bỗng nhiên nhớ lại hôm nay lúc ở Bắc Kinh quay chụp, Khương Trùng đã đem toàn bộ nội dung chụp buổi tối dồn hết vào buổi chiều. Hơn nữa lúc còn chưa chụp xong thì đã dặn dò anh nhớ đặt vé máy bay.

...

Tần Hiểu Thiên đưa hai người họ đến trước cửa tiểu khu xong liền rời đi.

Khương Trùng nắm tay Lâm Giang Nam, hai người yên lặng đi trong tiểu khu.

“Hắt xì.” Lâm Giang Nam đột nhiên hắt xì một cái. Khương Trùng cúi đầu nhìn cô, sau đó mở áo phao ra, vào lúc Lâm Giang Nam còn chưa phản ứng đã kéo cô vào vây lại.

Áo phao Khương Trùng mặc thật sự rất lớn, hơn nữa còn vô cùng ấm áp.

“Thế nào, như vậy sẽ không lạnh nữa.” Khương Trùng cúi đầu nhìn cô, nói.

Lâm Giang Nam lại có chút ngại ngùng.

Sao nam thần nhiệt tình như lửa vậy nhỉ?

“Đúng rồi, đã gần đến Nguyên Đán, anh có dự định gì chưa?” Lâm Giang Nam tò mò hỏi.

“Có... Nguyên Đán còn phải đi Bắc Kinh thêm một chuyến.”

“Đi Bắc Kinh làm gì?” Lâm Giang Nam tò mò hỏi.

“Có một show diễn.”

Show diễn?

Trong đầu Lâm Giang Nam tự động hiện ra không ít hình ảnh Khương Trùng đi show.

Hic... Hic... Không thể nghĩ nữa, nếu còn nghĩ thì cô có thể sẽ chảy máu mũi, thật là quá mê người mà.

“Nguyên Đán mà các anh cũng không nghĩ à?”

“Làm cái nghề này thì lấy đâu ra ngày nghỉ?” Khương Trùng cười nhéo mũi cô.

“Còn em? Nguyên Đán làm gì?” Anh hỏi lại cô.

“Còn chưa nghĩ ra đâu.” Lâm Giang Nam có chút buồn rầu.

Một lát sau, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt nhìn anh, trong mắt là tia sáng lóe lóe.

“Em đi với anh được không?” Lâm Giang Nam đặt hai tay dưới cằm, đáng yêu nhìn anh.

Đương nhiên Khương Trùng không thể để Lâm Giang Nam bán manh vô ích...

“Ừm... Cũng được...”

“Yeah!”

“Nhưng mà...”

“Hả?”

Khương Trùng cười giảo hoạt. Anh dừng chân, kéo theo Lâm Giang Nam cũng dừng lại.

“Nhưng mà gì?” Lâm Giang Nam ngây ngốc hỏi.

Khương Trùng buông cô ra, đứng trước mặt cô, sau đó cúi người, đưa mặt đến gần cô.

“Phúc lợi.”

Lâm Giang Nam ngây ngẩn cả người, vì sao cô lại cảm thấy Khương Trùng như vậy thực đáng yêu nhỉ, đáng yêu, đáng yêu ~

Cô mỉm cười nhìn Khương Trùng đang cúi người, sau đó nhón chân dang đôi môi lên...

Lâm Giang Nam chạm nhẹ môi anh như chuồn chuồn lướt nước. Sau đó lại tách ra ngay.

“Thế nào, được...”

Cô còn chưa nói xong, Khương Trùng đã ôm eo kéo cô lại.

“Thế này mà cũng gọi là phúc lợi?” Khương Trùng nhẹ nhàng nói.

“Hả?”

Khương Trùng cong môi cười.

Anh mỉm cười đưa môi đến gần cô, khi hai cánh môi sắp sửa chạm nhau, Lâm Giang Nam lại đột nhiên chui ra khỏi vòng ôm của anh.

Khương Trùng vốn ôm cô không chặt, cho nên đương nhiên Lâm Giang Nam rất dễ dàng tránh khỏi anh.

Ngay khi Khương Trùng chưa kịp phản ứng lại, cô đã chạy xa anh hơn vài mét.

“Không được, em đã cho anh phúc lợi rồi.” Cô nói với anh.

Khương Trùng cười.

Anh nhắc chân đi đến chỗ cô, vừa đi vừa nói: “VẬY mà cũng gọi là phúc lợi?”

Khương Trùng tiến lên một bước, Lâm Giang Nam liền lùi về sau hai bước.

“Đương nhiên, nếu không... Đây đây đây... Anh không được đi nhanh như vậy... Như vậy là phạm quy...”
Lâm Giang Nam nhìn anh càng ngày càng gần mình, không khỏi khẩn trương nói.

“Hừm, em chân ngắn còn trách anh đi nhanh.”

Lâm Giang Nam xấu hổ. Chân dài đương nhiên sẽ bước dài rồi.

Cô thấy anh càng ngày càng gần mình, cũng không kịp nghĩ nhiều nữa, xoay người nhanh chân chạy đi.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang chạy phía trước, nhìn tần suất chuyển động của đôi chân ngắn đó, anh không hề nóng nảy chút nào.

Lúc Lâm Giang Nam đã cách anh hơn mười mét, anh mới thay đổi bước chân chậm chạp thành chạy nhanh đuổi theo.

Lâm Giang Nam vừa chạy vừa thở hồng hộc, nhưng không được bao lâu thì đã bị Khương Trùng kéo lại ôm vào lòng.

“Thế nào, không chạy nữa à?” Anh cố ý hỏi.

Lâm Giang Nam đẩy đôi tay đang đặt trên eo mình ra.

“Anh ôm em thì em chạy thế nào?” Lâm Giang Nam nói như thể rất đúng lý hợp tình.

Khương Trùng bắt Lâm Giang Nam đối mặt với mình: “Em còn không phục à.”

Lâm Giang Nam chu môi: “Chân anh dài hơn chân em, vốn đã không công bằng.”

Lâm Giang Nam khoa tay múa chân một chút. Chân Khương Trùng đã gần dài đến ngực cô, trong lòng cô có khổ mà. Chân dài vạn năm đúng là khó chơi.

Khương Trùng bị động tác đáng yêu của cô làm cho bật cười.

“Anh cười gì? Em biết rồi, chắc chắn là anh chê em lùn.” Lâm Giang Nam uất ức nhìn anh.

Khương Trùng duỗi tay vò loạn tóc cô.

“Nghĩ vậy gì đấy, anh chỉ thích em bằng từng này.”

Nghe Khương Trùng thổ lộ trực tiếp như vậy, trong lòng Lâm Giang Nam không khỏi rạo rức.

“Vậy anh nói đi, chân em có ngắn không?”

Khương Trùng cúi đầu nhìn chân cô, sau đó lại nhìn sang chân mình.

“Ừ... Không ngắn... Rất dài.”

Lâm Giang Nam vô cùng vui vẻ. “Đúng nhỉ, em cũng cảm thấy vậy đấy.” Lâm Giang Nam hớn hỏ nhìn chân mình.

Hai người đến tòa tiểu khu, vào thang máy.

Thang máy chỉ có hai người họ.

Một cao một thấp, giá trị nhan sắc của hai người còn siêu cao, hình ảnh phản chiếu trên gương thang máy cực kì khiến người ta xúc động.

Lâm Giang Nam vươn tay kéo áo Khương Trùng, Khương Trùng cúi đầu nhìn cô, dùng ánh mắt dò hỏi.

Lâm Giang Nam lấy điện thoại trong túi ra, quơ quơ trước mặt Khương Trùng.

“Chúng ta chụp vài bức ảnh nha?”

Hai người ở bên nhau lâu như vậy nhưng lại chưa từng chụp ảnh chung, hơn nữa gần đây công việc của Khương Trùng rất bận rộn.

Khương Trùng nhìn cô. “Ừ, em muốn chụp sao cũng được.” Khương Trùng cứng chiều nói.

Lâm Giang Nam không nói hai lời đã mở camera.

Khương Trùng nhìn xuống từ trên cao.

Camera làm đẹp...

Quả nhiên con gái ai cũng thích dùng camera làm đẹp.

Cô tựa vào người Khương Trùng, bày ra một tư thế rất tàn bạo.

Nói đến việc chụp hình, Khương Trùng cũng là “dân chuyên”, đương nhiên cũng đã tạo dáng xong.

Lâm Giang Nam giơ camera, tìm góc độ, sau đó “tách” một phát.

“Thế nào, đẹp lắm đúng không?” Lâm Giang Nam đặc ý hỏi Khương Trùng.

Đương nhiên là Khương Trùng cũng chiều gặt đầu.

Hai người tiếp tục thay đổi vài POSE cặp đôi ngược cẩu.

Khương Trùng vì phối hợp với Lâm Giang Nam mà hình tượng cũng vứt bỏ, cô muốn anh làm tư thế gì, anh liền làm tư thế đó.

Cho đến khi thang máy “Đỉnh” một tiếng, đã tới rồi, Lâm Giang Nam mới cất điện thoại vào túi.

“Vui à?”

“Vui.”

Khương Trùng đưa cô đến trước cửa.

“Em vào đây.”

“Ừ, vào đi.”

Lúc Lâm Giang Nam xoay người, Khương Trùng đột nhiên vươn tay ra.

Nhưng Lâm Giang Nam lại bất ngờ xoay lại, đưa tay nắm chặt khăn quàng cổ của Khương Trùng, kéo anh xuống, sau đó trực tiếp dán môi vào.

Khương Trùng ngây ngẩn cả người.

Lâm Giang Nam hôn xong, buông ra rồi nói: “Thế nào, phúc lợi hôn chúc ngủ ngon đủ rồi chứ?”

Lâm Giang Nam nhìn đôi tay đang ngừng giữa không trung của anh.

“Em biết anh sẽ không dễ dàng thả em đi vậy mà.”

“Nhưng mà phúc lợi cũng cho rồi, hôn ngủ ngon cũng cho, em thật sự phải vào đây.”

Vừa mới dứt lời, Lâm Giang Nam lập tức mở cửa, ngay cả chào tạm biệt cũng không nói với anh, “Rầm” một cái đóng cửa lại.

Cho đến khi cánh cửa đã im lìm, Khương Trùng mới phản ứng lại.

Anh nhìn cánh cửa đã đóng chặt, sờ sờ môi mình, sau đó không nhin được mà cúi đầu cười.

42. Chương 51: Coca Vs Longleg

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ra khỏi thang máy, một trận gió lạnh liền ập đến. Lâm Giang Nam lại theo bản năng vùi mặt vào quần áo, Khương Trùng thấy thế thì vươn tay quàng chặt khăn trên cổ cô thêm một chút.

Ngoài trời từng bông tuyết rơi lả tả, bông tuyết trắng rơi từ bầu trời tối đen như mực, vạn vật xung quanh đều một màu trắng xóa. Trên nhánh cây, trên bồn hoa, ngọn đèn, đâu đâu cũng có tuyết đọng.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam từ trên cao, một bông tuyết bay xuống đậu trên đỉnh đầu cô, ngọn tóc cô dính một ít tuyết trắng, anh vươn tay phẩy đi bông tuyết, sau đó đội mũ lên cho cô.

“Đẹp quá.” Lâm Giang Nam cảm thán, cô từ từ đưa tay ra. Bông tuyết nho nhỏ dừng trong lòng bàn tay cô, khi cô còn chưa thấy rõ hình dạng của nó thì bông tuyết đã tan đi, trở thành một vệt nước ấm áp.

Bông tuyết đó tan đi, cô lại duỗi tay ra lần nữa hứng tuyết, Khương Trùng yên lặng nhìn từng cử chỉ của cô, không khỏi bật cười.

“Không phải em sợ lạnh à?” Khương Trùng nói.

Lâm Giang Nam ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho anh, chỉ nhìn bông tuyết tan chảy rồi lại tiếp tục vươn tay.

“Không lạnh.” Cô nói.

“Anh cũng đưa tay ra đi, thật ra sau khi tuyết tan chảy trên tay thì vẫn ấm áp.” Lâm Giang Nam ngắc đầu nói với Khương Trùng.

Khương Trùng nhìn bàn tay Lâm Giang Nam giữa không trung, trắng mịn sạch sẽ không khác gì những bông tuyết đang lả tả rơi xuống, anh từ từ vươn tay cầm lấy một tay khác của Lâm Giang Nam.

Trên nền tuyết, dưới đèn đường là hai bóng dáng một cao một thấp, hai người dính chặt vào nhau. Bàn tay đang nắm lấy nhau ấm áp, bàn tay bên kia đang hứng tuyết cũng ấm áp, rõ ràng là dưới bầu trời mùa đông giá rét, nhưng hai trái tim lại ấm áp đến lạ lùng.

...

Chung cư của Lâm Tiểu Miêu.

Hạ An Ninh ngồi trên sofa, ngồi đối diện là Khương Trường và Lâm Giang Nam.

Hạ An Ninh nhìn Khương Trường đối diện, cảm thấy áp lực như núi. Lâm Tiểu Miêu chuyển nhà, anh tự mình đến thông báo, hơn nữa còn nói lời cảm ơn, điều này khiến cô ngây ngốc. Đương nhiên cũng tương đối chột dạ, bởi vì từ lúc cô và Lâm Giang Nam ở cùng nhau, người nấu cơm luôn là Lâm Tiểu Miêu...

Một bầu không khí ngưng ngập bao trùm lấy ba người...

“Meo...”

Longleg đột nhiên kêu một tiếng, ánh mắt của ba người đều không hẹn mà cùng dừng trên người nó.

Không khí ngưng ngập lập tức tan biến.

“À... Thật ra chuyển hay không chuyển thì đều theo ý Tiểu Miêu thôi... Không cần nói với em làm gì đâu...”
Hạ An Ninh nói.

Hạ An Ninh ngày thường tùy tiện đã quen, nhưng trước mặt người từng là nam thần của mình, hơn nữa còn là nam thần cao cao tại thượng xa xôi không thể với tới, cô vẫn thu liễm lại.

“Ừ, nhưng em là bạn thân cô ấy, cô ấy dọn đi thì vẫn phải nói cho em một tiếng.”

Trong lòng Hạ An Ninh đã bắt đầu rung rinh, quả nhiên nam thần chính là nam thần, có khí chất còn biết lễ phép, hơn nữa nam thần nhìn gần còn đẹp hơn trong ảnh.

“Không có gì, không có gì đâu, anh cứ trực tiếp mang bạn ấy đi là được.”

Đầu Lâm Giang Nam đầy hắc tuyến, cái gì gọi là trực tiếp mang đi là được... Đây là chuyện đùa à?

Nghe thấy lời của Hạ An Ninh, Khương Trường liền bật cười.

Đồ đạc Lâm Giang Nam không quá nhiều, nhiều thì cũng chủ yếu là quần áo, giày dép, đồ trang điểm, và...
Họa báo Khương Trùng, tạp chí, poster, gối ôm...

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng vân đạm phong khinh [1] ôm họa báo, tạp chí, poster, gối ôm các thứ ra khỏi phòng cô, gương mặt đỏ bừng như sắp bốc lửa, Hạ An Ninh lại dùng ánh mắt trêu chọc nhìn cô.

[1] Vân đạm phong khinh: Mây gió điềm nhiên, ý chỉ sự bình tĩnh, thông dong.

Khương Trùng bỏ toàn bộ đồ đạc của Lâm Giang Nam vào cốp xe.

“Anh ở bên dưới chờ em.” Khương Trùng ôm Longleg trong tay, xoay người nói với Lâm Giang Nam.

“Vâng.”

Khương Trùng vừa đi xuống, Lâm Giang Nam liền xoay người cho Hạ An Ninh một cái ôm. Hạ An Ninh bị cái ôm bất ngờ của cô làm cho ngây ngốc.

“A Ninh, mình không nỡ xa cậu.” Lâm Giang Nam ôm Hạ An Ninh, nhỏ giọng nói.

Hạ An Ninh vươn tay vỗ lưng Lâm Giang Nam: “Cậu làm gì đấy.”

Hạ An Ninh tuy nói vậy nhưng trong lòng vẫn có chút buồn bã, hốc mắt cũng cay cay. Cô và Lâm Giang Nam, từ nhỏ đến lớn, từ khi lên sơ trung đến bây giờ chưa từng tách ra, so với nói hai cô là bạn thân, thì nói hai cô tựa như người thân còn đúng hơn.

Hạ An Ninh cảm nhận được Lâm Giang Nam sắp khóc, không khỏi dùng sức vỗ vai Lâm Giang Nam.

“Này, Lâm Tiểu Miêu, được rồi đó, cũng không phải sinh ly tử biệt, cậu diễn sâu vậy làm gì?”

Hạ An Ninh đẩy Lâm Giang Nam ra, quả nhiên thấy vành mắt Lâm Giang Nam có hơi hồng hồng.

“Mình nói cho cậu biết, sau này mình sẽ sang đó ăn nhờ cơm, cậu không được cự tuyệt đâu đấy!” Hạ An Ninh ra vẻ hung dữ nói.

Lâm Giang Nam bật cười: “Sao lại thế được?”

“Được rồi được rồi, Khương nam thần còn ở bên dưới chờ cậu đấy, cậu đi nhanh đi, hơn nữa cậu đừng nghĩ nhiều, mình ở một mình cũng tốt, một người ở trong căn hộ lớn như này, mình còn vui vẻ không kịp.” Hạ An Ninh vừa nói vừa đẩy Lâm Giang Nam đến chỗ thang máy.

“A Nịnh...” Lâm Giang Nam đáng thương nhìn Hạ An Nịnh.

“Ai da. Lâm Tiểu Miêu, cậu muốn bị đánh phải không, mình nói cho cậu biết, mình không phải Khương nam thần cho nên chiêu này với mình vô dụng, cậu đi nhanh đi.” Hạ An Nịnh đẩy Lâm Giang Nam vào thang máy.

“Đi đi, đi đi.” Hạ An Nịnh vẫy vẫy tay.

Lâm Giang Nam ấn chọn tầng một, cửa thang máy từ từ khép lại, Lâm Giang Nam cũng đưa tay chào tạm biệt.

Cho đến khi cửa thang máy hoàn toàn đóng lại, Hạ An Nịnh mới xoay người trở về, cô nhìn căn hộ lập tức trở nên trống vắng. Cô bước vào phòng ngủ của Lâm Giang Nam, đôi mày hơi nhíu lại.

Một lúc lâu sau, Hạ An Nịnh mới lẩm bầm.

“Aiz... Phải xem xét lại mới được... Nên làm gì với phòng ngủ của Lâm Tiểu Miêu đây... Hay là làm thành phòng luyện vũ đạo cho mình nhỉ...”

...

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trừng bỏ gối ôm in hình chính mình lên sofa.

“Không bỏ vào phòng ngủ à?” Lâm Giang Nam hỏi.

Khương Trừng xoay người nhìn cô, gương mặt bình thản đột nhiên hiện ra một nụ cười nhẹ. Lâm Giang Nam chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình, cô vừa hỏi cái gì ngu ngốc đấy, đúng là óc heo.

“Người thật đang ở ngay trước mặt em, em xác định là vẫn cần ôm gối à?” Khương Trừng bỏ tạp chí trong tay xuống, sau đó đi qua chỗ cô.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trừng đang đến gần mình, lắc đầu như trống bỏi: “Không cần, không cần.”

Khương Trừng đứng bên cạnh Lâm Giang Nam, anh nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, cảm thấy thật sự là quá đáng yêu, vì thế liền không kiềm chế được mà từ từ cúi đầu.

Lâm Giang Nam đặt tay sát người, Khương Trừng ôm lấy Lâm Giang Nam.

Anh cúi người, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mềm mại của Lâm Giang Nam.

...

Longleg bước vào một nơi xa lạ, không những không hề sợ hãi bất an, trái lại còn như ngựa hoang thoát cương, lăn qua lăn lại trên tấm thảm mềm mại.

Khương Trùng và Lâm Giang Nam đang hôn đến cuồng nhiệt, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng kêu.

“Gâu gâu!”

“Méo méo... Méo...”

Ban công đột nhiên truyền đến tiếng Coca rống lên, còn có tiếng gào phẫn nộ của Longleg, âm thanh hỗn độn.

Lâm Giang Nam không khỏi vươn tay đẩy đẩy Khương Trùng.

“Longleg... Ừm... Coca...”

Khương Trùng hơi nhú mày nhưng cuối cùng vẫn từ từ buông tha cho đôi môi của Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam vươn tay nắm Khương Trùng một cái, sau đó liền chạy ra ban công. Khương Trùng mỉm cười nhìn Lâm Giang Nam nhanh chóng chạy đi, sau đó cũng đi theo.

Lâm Giang Nam ra đến ban công liền nhìn thấy cảnh tượng...

Longleg nhà cô đứng trên nóc biệt thự lớn của Coca, Coca thì đang nhìn chòng chọc Longleg, cả người đã bắt đầu xù lông, trong cổ cũng phát ra tiếng “grr”, Lâm Giang Nam biết đây là dấu hiệu Coca tức giận.

Đối mặt với Coca đang xù lông, Longleg nhà cô cũng không thua kém, cơ thể nó đã cứng lại, lông trên người cũng bắt đầu dựng lên.

Xem ra một chó một mèo này đã bắt đầu nghênh chiến.

Longleg nhìn Coca bên dưới, bắt đầu giương nanh múa vuốt về phía Coca.

Một móng vuốt bay đến.

Lâm Giang Nam còn chưa kịp phản ứng lại, trong nháy mắt một mèo một chó đã bắt đầu cắn xé nhau

ngoài ban công, cùng nhau gầm rú. Coca có hình thể khổng lồ, Longleg còn không bằng một phần ba nó. Hiện trường lập tức hỗn loạn không thể văn hồi, mặc cho Lâm Giang Nam nói gì, chúng nó cũng không chịu bỏ qua.

“Coca, ngồi xuống!”

Ngay khi Lâm Giang Nam đã nôn nóng không còn cách nào, chuẩn bị mở miệng gọi Khương Trùng thì giọng Khương Trùng liền từ phía sau truyền tới.

Nghe thấy chủ nhân gọi mình, Coca lập tức đình chỉ công kích với Longleg, sau đó thật sự ngoan ngoãn ngồi xuống.

Còn Longleg lại không thuận theo, không buông tha cho nó, vẫn giương móng vuốt về phía Coca.

Coca căn bản không để nó vào mắt, chỉ bằng cái thân mình nhỏ con, sức lực yếu ớt đó, đối với nó không hề đáng kể, nhưng nếu không phải ngại với chủ nhân nhà mình, nó chắc chắn sẽ quét đuôi một cái, làm sao có thể để con mèo kia kiêu ngạo?

Lâm Giang Nam nhìn Longleg nhà mình còn đang nổi điên liền thấy đau đầu.

Khương Trùng đi đến trước mặt Coca và Longleg, anh ngồi xổm xuống, Coca lập tức vẫy vẫy đuôi với anh, anh nhìn Longleg vẫn đang công kích Coca thì không khỏi cười cười, sau đó giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve Longleg.

Bị anh vuốt ve như vậy, Longleg vốn đang xù lông lại bắt đầu từ từ thu liễm lại, lông trên người cũng mềm xuống.

Có lẽ là vì Khương Trùng chỉ vuốt ve Longleg mà không vuốt ve mình, Coca có chút ganh tỵ, hung tợn trừng mắt với Longleg.

Khương Trùng nhìn Longleg và Coca đang hơn thua với nhau: “Coca, nếu mày còn chọc Longleg xù lông, sau này để xem Tiểu Miêu có làm sườn rím chua ngọt cho mày nữa không.”

43. Chương 42: Anh Là Vương Giả Trên Đài

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam vừa vào cửa liền thấy Hạ An Ninh mặc áo tắm, trên đầu quấn khăn tắm, ngồi xếp bằng trên sofa xem phim Hàn Quốc.

“Về rồi à.” Hạ An Ninh ngẩng đầu nhìn cô một cái.

“Về rồi thì mau đến ăn cơm đi, mình mua cơm gà chiên giòn cho cậu.”

Bởi vì căn bản mấy ngày nay Lâm Giang Nam tối nào cũng tăng ca, cho nên cơm tối đều là Hạ An Ninh tự mình giải quyết, nhưng nếu trông cậy vào việc Hạ An Ninh xuống bếp nấu cơm thì không có khả năng. Người lười như cô ấy tuyệt đối sẽ không tự mình động thủ, cho nên mấy ngày nay cô ấy đều ăn cơm ở ngoài, thuận tiện mua giúp cho Lâm Giang Nam một phần.

Lâm Giang Nam ném túi xách lên sofa, sau đó ngồi bên cạnh Hạ An Ninh, duỗi tay mở ra hộp cơm trên bàn.

Sờ lên vẫn còn ấm.

Vừa mở ra, nước miếng Lâm Giang Nam suýt chút nữa là rơi xuống. Trong hộp tràn đầy gà chiên giòn, phần cơm phía dưới bị che kín mít, hoàn toàn khác với những chỗ thông thường. Xung quanh còn có rất nhiều rau xà lách, bông cải xanh, nộm khoai tây, gà chiên giòn được rưới một lớp tương, còn vẽ hình vuông khá mới lạ. Vừa mở nắp, hương thơm đã ập vào mũi.

Lâm Giang Nam xé mở bao dưa và thìa tiện lợi, sau đó bưng hộp lên, bắt đầu ăn ngon lành.

Hạ An Ninh nhìn cô một cái, quắc mắt liền thấy chiếc khăn quàng màu xanh sẫm trên cổ Lâm Giang Nam. Hôm nay lúc ra ngoài Lâm Giang Nam không có quàng khăn quàng cổ mà.

“Khương Trừng về rồi à?” Hạ An Ninh thuận miệng hỏi.

Lâm Giang Nam vốn đang ăn cơm, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên: “Sao cậu biết?”

“Xì, trên cổ cậu là gì đấy?”

Lâm Giang Nam theo bản năng nhìn khăn quàng cổ của mình.

“Hi hi.” Cô cười cười.

Hạ An Ninh lắc lắc đầu: “Cậu vẫn nên nhanh chóng ăn cơm đi, nếu không cơm cũng lạnh rồi.”

“Được được.” Lâm Giang Nam nói xong lại tiếp tục vùi đầu lùa cơm.

Cơm nước xong, Lâm Giang Nam nhét rác rưởi vào bao nilon, sau đó ném vào thùng rác.

“Mình đi tắm đây.” Lâm Giang Nam nói.

“Ừ ừ.” Hạ An Ninh đang xem say mê, ngay cả liếc cũng không liếc cô một cái, chỉ nhàn nhạt trả lời.

Lâm Giang Nam cầm túi trên xô pha, sau đó đi vào phòng ngủ của mình.

Vào phòng, Lâm Giang Nam lấy điện thoại ra cầm sạc, sau đó đến tủ quần áo, lấy đồ rồi trực tiếp đi tắm rửa.

...

Vừa về đến nhà, Khương Trùng còn chưa vào cửa, Coca đã sớm “chực” ở sau cửa đột nhiên nhào tới.

Khương Trùng vững vàng tiếp được nó, nhưng mà Coca nhà anh cũng nên giảm béo rồi. Nó đã to lớn như vậy, nếu còn lớn thêm nữa, anh cảm thấy mình sắp nuôi không nổi.

Coca đã vài ngày không nhìn thấy Khương Trùng, cho nên giờ phút này vô cùng hưng phấn, cứ chạy quanh chân anh phát ra từng tiếng rầm rì, lúc thì dùng đầu cọ cọ ống quần anh, lúc thì dùng móng vuốt vồ giày anh.

Khương Trùng không nhịn được cười, anh ngồi xổm xuống nhìn nó.

“Sao vậy, không lẽ mấy ngày nay Tiểu Trần không cho mày ăn uống đàng hoàng à?”

Tiểu Trần là trợ lý của Khương Trùng, bởi vì anh ra ngoài nên mấy ngày nay đều là Tiểu Trần chăm sóc Coca.

Khương Trùng duỗi tay xoa đầu Coca, đem bộ lông chỉnh tề làm cho rối loạn. Khương Trùng đột nhiên cảm thấy, mỗi lần anh xoa Lâm Tiểu Miêu như vậy, Lâm Tiểu Miêu cũng giống Coca, ngoan đến không ngờ.

Khương Trùng cầm lấy móng vuốt của nó, cùng chơi với nó một lát, sau đó mới đứng dậy.

Anh đi vào phòng ngủ, Coca cũng bám chặt theo anh.

Đến khi đi ra, anh đã thay đổi một bộ đồ thể thao màu cà phê.

Khương Trùng vào phòng bếp, chuẩn bị lấy gì đó để ăn. Anh mở tủ lạnh, tay vừa chạm đến mì gói, trong đầu đột nhiên lại nhớ đến lời của Lâm Giang Nam.

“Sau này anh đừng ăn mì gói nữa, không tốt cho cơ thể.”

Vì thế tay anh vô tình dừng lại, anh nhìn một vòng trong tủ lạnh, tủ lạnh ngoài mì gói thì chỉ có miến mà Tiểu Trần mua để bồi bổ cho anh.

Nếu không thể ăn mì gói, vậy ăn miến chắc là cũng được đi, thế là anh lấy miến trong tủ lạnh ra.

...

Bắc Kinh, hậu trường show diễn ra mắt bộ sưu tập mới của TFBRY [1].

[1] Do tác giả sáng tạo ra, thực chất ngoài đời không có nhãn hăng này.

Khương Trùng ngồi trước gương, đang để chuyên viên trang điểm hóa trang cho mình.

Lâm Giang Nam mang khẩu trang, mặc áo phao bánh mì màu đen ngồi cách Khương Trùng một khoảng, tay cầm áo khoác của Khương Trùng, đại đa số quần áo đều ở trên đùi cô.

Tuy rằng hậu trường mở điều hòa nhưng người ra kẻ vào, cho nên độ ẩm đương nhiên cũng không cao.

Ánh mắt Lâm Giang Nam vẫn luôn nhìn Khương Trùng. Khương Trùng ngồi yên ở chỗ kia, tùy ý để chuyên viên trang điểm hoá trang cho mình. Cô nhìn anh trong gương, nhìn thấy anh hơi khép mí mắt, thoát nhìn lạnh nhạt, ôn hòa không nói nên lời.

Thi thoảng anh cũng sẽ ngẩng đầu nhìn trong gương, sau đó tầm mắt anh và cô giao nhau, khi đó anh sẽ mỉm cười với cô trong gương, trong mắt tràn đầy sự yêu chiều.

Vài người mẫu nam khác trong hậu trường cũng đang bận rộn hóa trang, nhưng có một ít chú ý đến Lâm Giang Nam vẫn luôn ngồi yên trong góc.

Bọn họ biết cô được Khương Trùng mang đến đây, có lẽ là trợ lý của Khương Trùng, nhưng như vậy cũng đủ để bọn họ kinh ngạc, bởi Khương Trùng chưa từng mang theo một cô gái nào khi xuất hiện trước công chúng, hơn nữa không phải trợ lý của Khương Trùng là nam sao?

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều đang bận rộn, sự luống cuống tay chân đã áp xuống tò mò của họ, ai ai đều nhanh chóng xử lý công việc của mình.

Chuyên viên trang điểm hóa trang cho Khương Trùng xong, anh liền đi vào phòng thay đồ.

Khi anh bước vào thay quần áo thì cũng bắt đầu có nhân viên đến thúc giục mọi người.

Show diễn sắp bắt đầu.

Khương Trùng là người diễn cuối cùng, cho nên phần trang phục của anh cũng yêu cầu cao hơn so với những người khác.

Đến khi trong hậu trường chỉ còn lại bốn người mẫu, Khương Trùng mới thay xong quần áo đi ra.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng đi ra từ phòng thay quần áo.

Thật sự... Thật sự quá đẹp trai... Quá yêu nghiệt...

Khương Trùng mặc áo khoác TFBRÝ kinh điển màu kaki dài đến cẳng chân, chiếc áo khoác khiến vóc dáng vốn đã cao ráo của anh càng thêm cao hơn.

Bên trong anh mặc áo thể thao TFBRÝ cổ cao màu xanh, chốt kéo được kéo hết cỡ, cổ áo dựng thẳng, gần như là chạm đến cằm anh.

Bên dưới là quần tây TFBRÝ màu đen, đôi chân thẳng tắp nhìn cũng dài hơn nhiều.

Hơn nữa cô chưa bao giờ biết, thì ra con trai trang điểm mắt khói lại có thể đẹp đến như vậy.

Cả người anh mười phần là hơi thở cao ngạo lạnh lùng, anh chỉ đứng yên, dù không làm gì, không nói gì thì sức ép cường đại cũng khiến người ta muốn bỏ qua cũng không được.

Trang điểm mắt khói làm cả người anh lạnh lùng xa cách hơn, trong mắt không chút độ ấm, anh như vậy khiến Lâm Giang Nam không khỏi nghĩ đến hai chữ cấm dục, cô cảm thấy hiện tại Khương Trùng mới mang hơi thở cấm dục thực sự.

Khóe môi Khương Trùng nhếch lên một nụ cười nhẹ, tay anh để trong túi áo khoác, cứ như vậy không nhanh không chậm đi qua chỗ cô, Lâm Giang Nam khấn nguyện đến mức trái tim gần như nhảy ra ngoài, theo bản năng bật dậy khỏi chỗ.

Ánh mắt Khương Trừng chưa từng rời khỏi khuôn mặt cô, anh càng ngày càng đến gần cô, nhưng lúc đi qua cô, anh cũng không dừng lại, chỉ là duỗi tay xoa nhẹ tóc cô, vô cùng cưng chiều.

Xoa xong, anh liền đi đến chỗ của mình, bởi vì người tiếp theo lên sân khấu chính là anh.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trừng lóa mắt như thể liền không nhận được mà nhắc chân đi qua chỗ anh, đến gần anh thêm một chút.

Một giây cuối cùng trước khi lên đài, Khương Trừng quay đầu nhìn Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Khương Trừng, anh đúng là người có góc nghiêng hoàn mỹ nhất, ngũ quan rõ ràng góc cạnh, đôi mắt thông dong nhìn thẳng phía trước, môi hơi mím, toàn thân sang trọng nói không nên lời, hiện giờ cô cảm thấy vẻ đẹp như vậy khó có thể tiếp xúc, giống như một vị thần vậy.

Đến khi người mẫu trước anh đi đến giữa sân, Khương Trừng mới bước chân lên sân khấu.

Nhịp chân của Khương Trừng khi đi catwalk không quá nhanh, Lâm Giang Nam để ý mỗi một bước của anh đều bắt nhịp với tiết tấu của âm nhạc.

Khi đi đến giữa đài, có lẽ là điểm dừng thứ nhất của người mẫu, Khương Trừng dừng bước.

Anh hơi xoay người, pho quần áo ra trên người với ba hướng trái, giữa, phải.

Trên mặt anh không có biểu tình dư thừa, nói đến sự chuyên nghiệp, chính là lạnh lùng, đôi mắt ai cũng lạnh lùng không một độ ấm, điều người mẫu quốc tế muốn nhất không phải là loại gương mặt lạnh lùng như thế này sao?

Ánh đèn trên đài chữ T chiếu thẳng vào người Khương Trừng, giây phút đó, trong lòng Lâm Giang Nam có một cảm giác không nói nên lời, chỉ cảm thấy Khương Trừng lúc này vô cùng hoàn mỹ, tựa như vương giả trên sân chữ T, hờ hững đặt tất cả dưới lòng bàn chân mình.

Bước chân anh gọn gàng lưu loát, chưa từng có nhiều động tác, biểu tình hay đình trệ.

Cuối khi đi đến trước sân chữ T, anh dừng lại khoảng năm giây, sau đó xoay người một lần nữa trở về.

Giây phút khi xoay người kia, anh thấy được Lâm Giang Nam đứng sau sân khấu.

Mắt anh nhìn vào mắt cô, trên mặt vẫn không có biểu tình gì khác như cũ.

Nhưng không hiểu vì sao, Lâm Giang Nam lại cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô vừa ấm áp, lại vừa dịu dàng.

Anh cứ như vậy đi dọc sàn chữ T, cảm giác như đang đi về phía cô vậy.

Lúc Khương Trừng đi đến ngã ba, anh đột nhiên xoay người một cái, tay đặt trong túi áo khoác, áo khoác trên người vì lực gió và lực tác động từ tay Khương Trừng mà tung ra, phô toàn bộ mặt chính diện và mặt trong cho người xem.

Lâm Giang Nam bị cái xoay người kia của Khương Trừng làm cho mê mẩn.

Sau khi Khương Trừng hoàn thành phần catwalk riêng khoảng tám giây, âm nhạc lại vang lên.

Khương Trừng dẫn đầu tốp người mẫu, bắt nhịp với âm nhạc, tốp người mẫu chia làm hai nhóm, đứng ở hai bên sàn chữ T.

Sau đó lại đến một giai điệu khác vang lên, dưới sự dẫn dắt của Khương Trừng, một tốp người mẫu thống nhất đi đến phía trước đài chữ T, thống nhất xác định địa điểm, thống nhất cất bước.

Khương Trừng dẫn đầu tốp người mẫu tiến hành nghi thức bế mạc cuối cùng.

Show diễn lần này đương nhiên là thành công không thể nghi ngờ, sau khi Khương Trừng và tốp người mẫu khom lưng cúi chào lúc bế mạc, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

44. Chương 52: Chúng Ta Chơi Ném Tuyết Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khương Trừng vừa nói xong, Coca vốn đang sục sôi ý chí chiến đấu lập tức xẹp lại như khinh khí cầu, hai tai lớn cũng cụp lại.

“Coca, tao nói này, sau này Longleg là người nhà của mày, chúng mày sẽ phải ở cùng nhau, mày không được ỷ vào ưu thế cơ thể mà bắt nạt nó, nghe chưa?”

Coca ngẩng đầu nhìn Khương Trừng, trong miệng phát ra vài tiếng gầm gừ rồi nằm rạp xuống đuôi chân ra, trực tiếp nằm ăn vạ trên mặt đất, bộ dạng kiêu ngạo, “ông đây” cự tuyệt tiếp thu lời nói chú mày.

Tuy rằng tình huống vừa rồi thoát nhìn rất kịch liệt nhưng Lâm Giang Nam cẩn thận nhìn cơ thể Longleg lại không thấy có vết thương nào, chỉ là lông bị ướt do nước miếng của Coca mà thôi, xem ra căn bản Coca cũng không muốn đánh nhau với Longleg.

Còn Coca thì lại bị Longleg nhà cô cắn xé rách không ít lông.

Khương Trùng dùng mũi chân đá đá cơ thể béo mập của Coca.

“Không ăn sườn rim chua ngọt nữa à?”

“Gâu!”

Vừa nghe đến sườn rim chua ngọt, tinh thần Coca liền phấn chấn lên, nó vươn móng vuốt vỗ giầy Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam mỉm cười, ngồi xổm xuống xoa đầu Coca.

“Coca ngoan nào, tối sẽ làm sườn rim chua ngọt cho em.”

Sau đó lại xoay người nói với Longleg bên cạnh: “Nếu em không ngoan, sau này ăn đồ ăn cho mèo đi, không cần ăn cơm nữa.”

Longleg còn đang vênh váo tự đắc, nghe Lâm Giang Nam nói liền “héo”.

Nó không muốn ăn thức ăn cho mèo, nó chỉ muốn ăn cá chanh [1] do chủ nhân nhà mình làm...

“Meo ~” Longleg dùng đầu cọ cọ quần Lâm Giang Nam lấy lòng.

Trận ác chiến giữa chó và mèo cứ như vậy đã được giải quyết.

Lâm Giang Nam đặt biệt thự nhỏ của Longleg bên cạnh biệt thự lớn của Coca, trên ban công, hai biệt thự một lớn một nhỏ đặt cạnh bên nhau.

Ban công của Khương Trùng là loại ban công kín [2], cho dù mùa đông cũng sẽ không cảm thấy quá lạnh, hơn nữa biệt thự của Coca và Longleg đều là biệt thự xa hoa, cho nên không cần lo đặt chúng nó ở ban công sẽ bị lạnh.

[2] Ban công kín: dạng ban công được xây kín bằng kính, không nằm lộ thiên như ban công bình thường.

An bài cho Longleg xong, tiếp theo đương nhiên là đến Lâm Giang Nam.

Khương Trùng xách hành lý của Lâm Giang Nam vào phòng ngủ.

Lâm Giang Nam theo sau Khương Trùng bước vào.

Vừa bước vào, Lâm Giang Nam lập tức sợ đến ngất người.

Đây... còn là phòng ngủ của Khương Trùng sao?

Vách tường màu trắng nay đã được dán giấy dán tường màu xanh nhạt có sao trời, trên trần được treo đèn ngọc lưu ly [3] xinh đẹp.

Bên trong còn đặt sofa màu trắng ngà, trên sofa còn có không ít thú bông đáng yêu. Bên cạnh tủ quần áo siêu lớn có một chiếc gương soi toàn thân cũng rất lớn. Vị trí của giường cũng được chuyển đến gần cửa sổ, chiếc giường có màu trắng ngà, màn lụa màu hồng phấn, đặc biệt bên cạnh còn có bàn trang điểm công chúa vô cùng xa hoa. Ngăn tủ, mặt bàn đẹp đẽ, bên trên còn có mặt gương siêu lớn, trong ngăn tủ còn có các vách chia đặt đồ trang điểm.

Căn hộ của Khương Trùng mang phong cách Âu Mỹ, sử dụng màu trắng, màu xám và màu cà phê đơn giản, phòng ngủ của anh cũng từng như thế, nhưng giờ đây màu trắng, màu xám, màu cà phê trong phòng đột nhiên biến thành màu sắc yêu thích của cô.

“Thích không?”

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng, gật đầu thật mạnh. Thích, cô rất thích, hơn nữa còn rất cảm động, Khương Trùng có thể vì cô mà thay đổi phòng ngủ của mình đến vậy.

Khương Trùng cười bóp bóp mặt cô.

“Em thích thì tốt.”

Từ khi anh và Lâm Giang Nam ở bên nhau, mấy thứ này anh đã dự tính từ trước, tất cả những thứ này là đêm qua anh tự mình chuẩn bị.

“Khương Trùng, sao anh lại tốt với em như vậy?” Lâm Giang Nam vươn tay ôm eo Khương Trùng.

Khương Trùng gác cằm lên đỉnh đầu Lâm Giang Nam: “Anh không tốt với em thì tốt với ai?”

“Vậy sau này anh chỉ tốt như vậy với mình em thôi, được không?”

Khương Trùng cương chiều hôn lên đỉnh đầu Lâm Giang Nam.

“Ừ.”

Khương Trùng lấy đồ trang điểm của Lâm Giang Nam ra, Lâm Giang Nam nhận lấy đồ trang điểm từ tay Khương Trùng, sau đó đặt trên bàn trang điểm.

Cô ngẩng đầu nhìn Khương Trùng treo quần áo mình vào tủ đồ của anh, quần áo hai người đặt cạnh nhau, quần áo cô đều có màu sắc ấm áp, nhã nhặn, đặt cùng đồ của anh nhìn rất cân xứng.

Lâm Giang Nam nhìn đủ thứ đồ trang điểm trên bàn trang điểm, quần áo mình trong tủ quần áo, không khỏi nghĩ đến một câu, con gái vĩnh viễn là fangirl trung thành của đồ trang điểm xa xỉ, quần áo lựa là.

...

Hai người ăn qua cơm trưa xong, Lâm Giang Nam thấy bên ngoài tuyết đã ngừng rơi liền nói với Khương Trùng: “Chúng ta ra ngoài chơi ném tuyết nha?”

Khương Trùng nhìn bên ngoài, tuyết thực sự đã ngừng rơi nhưng với cái thời tiết này thì vẫn rất lạnh, lẽ như ra ngoài bị cảm thì sao?

Lâm Giang Nam liếc mắt một cái liền nhìn ra lo lắng của Khương Trùng, cô vươn tay ôm cánh tay Khương Trùng lắc lắc.

“Đi mà ~” Lâm Giang Nam vừa làm nũng vừa nói với Khương Trùng.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang làm nũng với mình, quả thực không còn cách nào khác, bắt buộc dĩ đành phải thỏa hiệp.

Lâm Giang Nam vui vẻ nhảy ra ba mét, không nói hai lời liền chạy đến chỗ huyền quan.

Khương Trùng cầm áo khoác của cô trên sô pha, sau đó đi theo phía sau.

“Mặc áo khoác vào.”

Khương Trùng khoác áo lên người Lâm Giang Nam, sau đó giúp Lâm Giang Nam kéo khóa.

“Đi thôi.”

Khương Trùng ôm lấy Lâm Giang Nam, đi ra bên ngoài tiểu khu.

Thang máy xuống đến nơi, cửa vừa mở ra, Lâm Giang Nam liền giống như một con chim nhỏ vui sướng, chạy bước nhỏ ra ngoài, Khương Trùng bật cười theo sau cô.

Bởi vì chuyện tình cảm giữa Khương Trùng và Lâm Giang Nam đã công khai cho nên hai người cũng không kiêng dè gì, cứ như vậy quang minh chính đại ra ngoài.

Lâm Giang Nam ngồi xổm trên mặt đất, vươn tay nhẹ nhàng bóc một nắm tuyết. Tuyết vừa tiếp xúc với tay thật sự có hơi lạnh.

“Khương Trùng, mau đến đây nào.”

Lâm Giang Nam quay đầu nói với Khương Trùng, khi thấy Khương Trùng đang đến chỗ mình liền nhanh chóng vo nắm tuyết trong tay thành một quả cầu.

Khương Trùng căn bản không ngờ Lâm Giang Nam cũng có một mặt tinh nghịch như vậy, lúc anh chỉ còn cách Lâm Giang Nam khoảng hai ba mét liền nhìn thấy Lâm Giang Nam vốn đang ngồi xổm trên mặt đất đã đứng lên, một tay giấu ở sau lưng, nhìn về phía anh cười sáng lạn.

Lúc Khương Trùng còn chưa phản ứng lại, Lâm Giang Nam đã cử động tay, một vật thể màu trắng không xác định đã bay đến đây, sau đó “bụp” một tiếng nện lên áo khoác anh.

Lâm Giang Nam thấy gian kế thực hiện được liền nhanh chân chạy trốn, cô vừa chạy vừa quay đầu nhìn Khương Trùng.

“Ha ha, em ném trúng rồi nhé.”

Khương Trùng nhìn hành động trẻ con của Lâm Giang Nam, trong lòng không khỏi bị mê hoặc.

Anh vỗ vỗ tuyết trên người mình, sau đó nhấc chân đến chỗ Lâm Giang Nam.

“Em cảm thấy với cặp chân ngắn kia mà cũng có thể thoát khỏi anh à?”

Lâm Giang Nam: “...”

Dù có chạy cũng nhanh chóng bị bắt được. (_)

Lâm Giang Nam đang chạy trốn còn vươn tay bốc tuyết, vo thành quả cầu rồi ném về phía Khương Trùng.

Khương Trùng nhìn quả cầu tuyết đang bay lại, cơ thể tự động né ra, kết quả một quả cầu tuyết cũng không trúng, còn anh thì càng ngày càng gần Lâm Giang Nam, nụ cười cũng càng lúc càng lớn.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng càng ngày càng gần, trong lòng mới bắt đầu chột dạ, ngày thường cô thấy Khương Trùng cười rộ lên rất đẹp, nhưng vì sao hôm nay cô lại cảm thấy nguy hiểm nhỉ?

“A.” Lâm Giang Nam đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi.

Ngay khi Khương Trùng sắp đến trước mặt cô, Lâm Giang Nam đột nhiên ngã xuống.

Khương Trùng thấy thế liền nhanh chóng chạy qua, anh ngồi xổm xuống bên cạnh Lâm Giang Nam.

“Không sao chứ, có bị thương ở đâu không?” Anh vội vàng hỏi.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng gần trong gang tấc, sau đó đột nhiên dùng tay kéo cổ áo Khương Trùng, cầm một nắm tuyết nhét vào cổ áo anh, sau đó lập tức đẩy anh ra.

Khương Trùng không hề phòng đã bị Lâm Giang Nam đột ngột đẩy ngã ra đất, còn cô thì lò mò bò dậy.

“Ha ha, bị lừa rồi ~” Lâm Giang Nam kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống Khương Trùng.

Khương Trùng lúc này mới phản ứng lại, anh đây là bị lừa sao, cái này gọi là gì nhỉ, mỹ nhân kế cộng với khổ nhục kế.

Lâm Giang Nam thấy Khương Trùng chuẩn bị đứng dậy thì lập tức chạy đi, giờ không chạy thì lúc nào mới chạy?

Nhưng chuyện gì cũng thường vui quá hóa buồn.

“A!”

Lâm Giang Nam chạy không nhìn đường lập tức trượt chân ngã xuống, hơn nữa là... Mông chạm đất...

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đau đến nhe răng trợn mắt liền biết lần này cô ngã tuyết đối không phải giả vờ, anh đứng dậy, vỗ vỗ tuyết trên người mình, mắt thì nhìn Lâm Giang Nam.

“Cho chừa cái tật ngạo mạn, đáng lắm.”

Lâm Giang Nam bấu môi, ngồi bệt luôn trên tuyết.

Khương Trùng đi qua chỗ cô, anh vươn tay kéo cô dậy, nhẹ nhàng kéo một cái đã có thể kéo lên, Lâm Giang Nam thuận thể nhào vào ngực anh, vươn tay ôm eo Khương Trùng.

“Đau...” Lâm Giang Nam nhỏ giọng nói.

“Ai bảo em nghịch ngợm làm gì.”

Lâm Giang Nam đáng thương nhìn anh.

Khương Trùng đưa tay vỗ tuyết dính sau mông cô: “Thế nào, ở đây đau không?”

Lâm Giang Nam cảm giác độ ấm của bàn tay Khương Trùng đặt trên ngực mình liền mặt đỏ tai hồng, cô đỏ mặt gật đầu trong ngực anh.

Khương Trùng nhẹ nhàng xoa ngực cô, Lâm Giang Nam ngại ngùng chôn mặt trong lòng Khương Trùng.

Khương Trùng cười hỏi: “Sao đây, còn xấu hổ nữa à?”

Lâm Giang Nam không trả lời câu hỏi của anh, chỉ ôm chặt anh thêm một chút, nhưng cô đột nhiên cảm thấy mình bay lên, mở to mắt nhìn mới phát hiện mình được Khương Trùng bế lên.

Khương Trùng đặt tay trên ngực cô để chống đỡ, Lâm Giang Nam cũng vươn tay ôm lấy cổ Khương Trùng.

Bị bế như vậy Lâm Giang Nam liền cao hơn Khương Trùng nửa cái đầu, cô cúi đầu nhìn Khương Trùng, không khỏi buông lời cảm thán, thì ra đây là cảm giác cúi đầu nhìn người khác, cô còn cảm thấy ở góc độ này Khương Trùng vẫn vô cùng đẹp trai như cũ.

Đẹp đến mức khiến cô muốn đùa giỡn anh.

Vì thế cô ôm mặt Khương Trùng, dâng môi mình lên.

Mỹ vị đến miệng, Khương Trùng sao có thể bỏ qua?

Lâm Giang Nam vừa chạm vào, anh liền đảo khách thành chủ chiếm hết ngọt ngào của cô, anh ngậm môi cô nhẹ nhàng gặm cắn, môi cô mềm mại như kẹo bông gòn, vừa mềm vừa ngọt khiến anh có muốn ngừng cũng không được.

[1] Cá chanh

Video hướng dẫn cách làm cá chanh

[2] Ban công kín: bạn nào xem Yêu em từ cái nhìn đầu tiên thì ban công nhà Tào Quang nơi đặt chú mèo là dạng ban công kín này.

[3] Đèn ngọc lưu ly

45. Chương 43: Phóng Viên Tập Kích

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Gần xong chưa?” Lúc Lâm Giang Nam đang nhìn chăm chăm vào Khương Trùng, đột nhiên phía sau vang lên giọng của Tần Hiểu Thiên.

Cô quay đầu nhìn Tần Hiểu Thiên, vẻ mặt say mê hỏi: “Anh Hiểu Thiên, Khương Trùng lúc nào cũng đẹp trai vậy à?”

Tần Hiểu Thiên cười cười: “Em thân là fangirl thâm niên của Khương Trùng, không phải là em hiểu nhất sao?”

Nghe vậy, Lâm Giang Nam lắc đầu.

“Lần này sao có thể giống trước kia, trước đây em chỉ có thể ôm điện thoại liếm hình. Cách một màn hình mà cảm giác như cách cả một thế giới vậy, bây giờ nhìn trực tiếp còn đẹp hơn, em cảm thấy mình càng ngày càng yêu anh ấy rồi...”

Tần Hiểu Thiên nghe cô luyên thuyên về tình yêu của mình với Khương Trùng, anh lơ đãng ngẩng đầu lên, sau đó khóe môi nhếch lên một nụ cười giảo hoạt.

“Yêu đến mức nào?” Anh hỏi.

“Em không hình dung được, dù sao cũng là rất rất rất yêu.”

“À ~ vậy em yêu cậu ấy như vậy, cậu ấy có biết không?”

Lâm Giang Nam đột nhiên ngại ngùng lắc đầu: “Chắc là không biết đâu.”

“Hửm? Cũng không chắc nha, ví dụ như hiện tại, cậu ấy biết rồi.”

“Sao?”

Tần Hiểu Thiên cười cười, sau đó cũng không nói lời nào mà xoay người đi thu dọn đồ đạc.

Lâm Giang Nam ngây ngốc chẳng hiểu gì, cô quyết định sẽ quay đầu tiếp tục nhìn nam thần sang trọng,

lạnh lùng, yêu nghiệt nhà mình.

Kết quả vừa quay đầu lại cô liền ngây ngốc. Không biết Khương Trừng đã đứng sau lưng cô ngay từ lúc nào. Tay anh đặt trong túi, khóe môi có ý cười như có như không, trang điểm mắt khói khiến đôi mắt anh vô cùng đẹp, trong đôi mắt anh nhìn cô cũng là ánh sáng lấp lánh.

Mặt Lâm Giang Nam lập tức đỏ bừng lên, dường như là vừa thấy Khương Trừng liền đỏ, ngay cả hai tai cũng hồng hồng, cô cảm thấy mặt mình nóng muốn chết.

Vừa rồi cô nói nhiều như vậy, Khương Trừng chắc chắn đã nghe không sót một chữ.

Giờ cô mới hiểu anh Hiểu Thiên có ý gì, vừa rồi là anh ấy gài bẫy cô.

Khương Trừng nhìn Lâm Giang Nam đã xấu hổ đến mức sắp nổ tung, lại không kiềm chế được mà muốn trêu chọc cô.

Anh đi đến trước mặt cô, hơi cúi người, nói: “Không ngờ em lại yêu anh sâu đậm như vậy.”

Khương Trừng vừa nói, mặt Lâm Giang Nam lại càng đỏ hơn.

“Được rồi, em đến chỗ anh Hiểu Thiên chờ một lát đi. Anh đi thay quần áo đã, thuận tiện tẩy trang, sau đó chúng ta có thể đi rồi.”

Lâm Giang Nam còn có thể nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu vâng dạ.

Cô nhìn bóng dáng Khương Trừng đi đến phòng thay quần áo, trong lòng lại chợt rung động.

Cho đến khi Khương Trừng đã bước vào phòng thay đồ, cô mới quay đầu đi qua chỗ Tần Hiểu Thiên.

“Anh Hiểu Thiên, vừa rồi là anh cố ý gài bẫy em.” Cô nói.

Tần Hiểu Thiên vừa thu dọn đồ đạc vừa trả lời cô: “Ừ, nhưng cho cậu ta biết không phải rất tốt sao, đỡ phải tỏ tình.”

Lâm Giang Nam mím miệng, cũng giúp Tần Hiểu Thiên thu dọn đồ đạc.

“Xấu hổ lắm.”

“Có gì mà phải xấu hổ, biết bao nhiêu người muốn tỏ tình với Khương Trùng mà không có cơ hội đấy, em còn sợ xấu hổ à?”

Lâm Giang Nam nghĩ lại, hình như cũng đúng, cô là người may mắn nhất trong hàng chục ngàn Cam, người khác còn không có cơ hội này. Nghĩ đến đây, trong lòng cô liền kích động, đột nhiên có xúc động muốn ôm Khương Trùng hô to em yêu anh!

Ngay lúc cô hứng thú bừng bừng, nhiệt huyết sôi trào, dư quang lại không cẩn thận nhìn thấy Khương Trùng đi ra từ phòng thay đồ, trong nháy mắt lại lập tức trở thành mèo bệnh ỉu xìu.

Khương Trùng thay lại đồ của mình, hơn nữa đã tẩy trang xong.

Tẩy đi lớp trang điểm, Lâm Giang Nam lập tức có cảm giác đây mới là Khương Trùng mà mình quen thuộc. Anh không còn yêu nghiệt như lúc nãy, ngược lại khí chất ở anh càng thêm sạch sẽ, giống như một thiếu niên tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Mặc kệ là Khương Trùng yêu nghiệt hay là Khương Trùng sạch sẽ thì cũng chỉ một giây đã có thể làm cho cô sụp đổ.

Lúc này Tần Hiểu Thiên cũng đã thu dọn xong.

“Chúng ta đi cửa sau đi, bây giờ cửa trước toàn là phóng viên, có lẽ đã chờ lâu lắm rồi.”

“Ừ.”

Khương Trùng vẫy tay với Lâm Giang Nam, Lâm Giang Nam liền chạy bước nhỏ đến chỗ anh.

Ba người cùng nhau ra khỏi hậu trường, đi đến cửa sau.

Khương Trùng khoác vai Lâm Giang Nam. Lâm Giang Nam đột nhiên phát hiện mình còn đang ôm áo khoác của Khương Trùng trong ngực. Cô đi chậm lại, muốn đưa áo khoác trong tay cho anh.

“Em khoác đi, lát nữa ra ngoài sẽ lạnh.”

Khương Trùng cười cười, tiếp nhận áo khoác từ tay Lâm Giang Nam, sau đó nhẹ nhàng choàng lên người cô.

Nhưng Khương Trùng thực sự đã đánh giá cao chiều cao của Lâm Giang Nam, xem nhẹ chiều dài áo khoác của mình.

Áo Khương Trùng mặc đến cẳng chân, khoác lên người Lâm Giang Nam thực sự quệt đất, hơn nữa khung xương Lâm Giang Nam nhỏ, thể hình Khương Trùng lại cao lớn, áo khoác của anh khoác lên người cô khiến cho người ta cảm giác kì lạ không nói nên lời, không biết vì sao, Tần Hiểu Thiên đột nhiên nghĩ tới Harry Potter.

Nghĩ đến đây, Tần Hiểu Thiên không khách khí trực tiếp bật cười.

Lâm Giang Nam nhìn áo khoác quệt đất trên người mình, không khỏi u oán liếc Khương Trùng một cái.

Cái này...

Khương Trùng cũng sửng sốt một lúc, sau đó cong môi cười, anh kéo áo lên để khỏi quệt đất, sau đó đưa tay ôm eo cô, thuận tiện cố định để áo khỏi tuột xuống.

Lâm Giang Nam dường như là dựa hẳn vào người Khương Trùng mà đi.

“Anh không lạnh à?” Lâm Giang Nam hỏi.

“Anh không sao, nhưng em đây, mùa đông ở Bắc Kinh rất lạnh, đặc biệt là buổi tối, nếu em không cẩn thận sinh bệnh thì phải làm sao bây giờ?” Khương Trùng nói.

“Không phải em có anh chăm sóc sao?” Lâm Giang Nam chôn đầu nhỏ giọng nói thầm.

Thính lực của Khương Trùng rất tốt, cho nên đương nhiên anh sẽ nghe thấy lời nói thầm của Lâm Giang Nam.

“Em nói không sai, nhưng anh không muốn em khó chịu.”

Trong lòng Lâm Giang Nam liền ngọt ngào như được ăn mật, ngọt muốn chết.

Sao trước kia cô lại không phát hiện, nam thần vậy mà cũng là người thế này.

Tần Hiểu Thiên ngại ngùng đi phía sau hai người. Họ cũng thật quá đáng, vô duyên vô cớ anh lại bị nhồi một ngụm cầu lương.

Đúng là đi show cũng không quên khoe ân ái.

...

Vừa ra khỏi cửa, ba người còn chưa phòng bị thì một loạt đèn flash, camera đã “tách tách” vang lên, trong nháy mắt, đủ loại âm thanh ập đến.

Lâm Giang Nam hốt hoảng nhào vào ngực Khương Trùng.

Khương Trùng ôm chặt cô theo bản năng, sau đó lấy áo khoác đang ở trên vai choàng lên đỉnh đầu cô, một tay anh để sau gáy Lâm Giang Nam, để cô càng dựa sát vào ngực mình, một tay khác thay cô ngăn cản microphone sắp chạm đến đây.

Tuy rằng cả ba người họ đều không chút phòng bị nhưng Khương Trùng và Tần Hiểu Thiên ở trong giới giải trí đã lâu, sớm đã quen thuộc với những ánh đèn flash này, cho nên lúc ấy có chút bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Lâm Giang Nam lại không giống vậy, tuy cô là một vớ vẩn, cũng sẽ được người ta chú ý, chụp ảnh, nhưng trình độ của vớ vẩn đương nhiên không thể so sánh với đại minh tinh, cho nên khi đối mặt với một loạt ánh sáng làm cho đau đớn, cô theo bản năng ôm lấy Khương Trùng.

“Xin hỏi anh Khương Trùng, anh và cô gái trong lòng có quan hệ gì vậy?”

“Anh Khương Trùng, trước đây anh làm sáng tỏ scandal với người mẫu Tống Diễm Nhiên trên mạng, là bởi vì cô gái trong lòng sao?”

“Anh Khương Trùng, xin hỏi hai người có phải là quan hệ yêu đương không?”

“Anh Khương Trùng, anh có thể nói một chút với mọi người, anh và cô gái này làm sao quen nhau không?”

“Anh Khương Trùng...”

Từ đầu đến cuối, mặc kệ phóng viên hỏi đến vấn đề gì, Khương Trùng đều không trả lời, không đáp lại, chỉ bình tĩnh đưa Lâm Giang Nam thoát ra khỏi vòng vây.

Tuy Lâm Giang Nam không nhìn thấy được vẻ mặt của Khương Trùng, nhưng tựa vào trong ngực Khương Trùng, cô cũng cảm thấy rất rõ ràng là Khương Trùng đang tức giận.

Bàn tay anh đặt trên gáy cô có chút chặt, Khương Trùng đang nỗ lực áp chế cảm xúc của mình.

Tần Hiểu Thiên cũng tận lực ngăn cản làn sóng phóng viên tới gần.

“Các vị phóng viên truyền thông, Khương Trùng vừa bước xuống đài, bây giờ cần phải nghỉ ngơi, có vấn đề gì chúng ta nói sau được không?” Tần Hiểu Thiên chắn trước Khương Trùng và Lâm Giang Nam nói.

Nhưng những phóng viên này đã châu chực ở đây vài tiếng, vốn là muốn hỏi cảm xúc về show diễn lần này của Khương Trùng, kết quả lại đào được tin tức có tính chất nổ mạnh như thế này, tựa như sói đói lâu ngày đột nhiên ngửi thấy mùi thịt, sao họ có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được chứ.

Khương Trùng và Lâm Giang Nam bị chặn lại đến mức một bước cũng đi không được, ngay cả Tần Hiểu Thiên cũng bị đẩy đi.

“Anh Khương Trùng, anh và cô gái trong lòng có quan hệ gì vậy, anh có thể giải thích rõ ràng với mọi người không?”

“Anh Khương Trùng, xin hỏi chuyện này cô Tống có biết không?”

“Anh và cô Tống chưa từng ở bên nhau, hay là vì cô gái trong lòng này mà tách ra?”

Phóng viên vừa hỏi xong câu này, Khương Trùng không khỏi thay đổi sắc mặt liếc nhìn anh ta.

Khương Trùng luôn luôn lạnh lùng, ngoại trừ lễ nghi cơ bản thì không giống nhiều người cứ lôi kéo nhau làm quen, đặc biệt là lúc anh im lặng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn đối phương.

Rõ ràng là khuôn mặt vô cùng trẻ trung, lại khiến người ta cảm thấy hàn ý rất mạnh.

Lâm Giang Nam dùng tay túm áo Khương Trùng, nhẹ nhàng lắc đầu trong lòng anh.

Ngay lúc này, Tần Hiểu Thiên mang theo rất nhiều nhân viên công tác vội vàng chạy đến.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của nhân viên công tác, làn sóng phóng viên mới bị tách ra, Khương Trùng ôm nhanh Lâm Giang Nam đi ra ngoài.

“Anh Khương Trùng! Anh Khương Trùng!”

“Anh Khương Trùng...”

...

Tần Hiểu Thiên nhanh chóng mở cửa xe, Khương Trùng cẩn thận để Lâm Giang Nam ngồi trước, sau đó mình mới vào theo.

Tần Hiểu Thiên lên xe cuối cùng.

Những phóng viên bị nhân viên công tác ngăn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương Trùng rời đi.

46. Chương 53: Tự Mình Xuống Bếp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Chơi đủ chưa?” Khương Trùng buông môi Lâm Giang Nam ra, nhẹ nhàng hỏi.

Gương mặt Lâm Giang Nam đỏ hồng, cô nhìn Khương Trùng vô cùng dịu dàng gần trong gang tấc, gật gật đầu.

“Đủ rồi thì về nhà thôi.” Khương Trùng nói, sau đó xoay người đặt Lâm Giang Nam lên bồn hoa phía sau.

Lâm Giang Nam đứng trên bồn hoa, Khương Trùng thì đưa lưng về phía cô.

“Lên đi.”

Lâm Giang Nam nhìn tấm lưng rộng lớn của Khương Trùng rồi chậm chậm leo lên, Khương Trùng lập tức cõng Lâm Giang Nam dậy, đáng người cô nhỏ xinh, cơ thể rất nhẹ, đối với anh mà nói thì căn bản không tính là gì.

Hai tay anh đặt dưới khuỷu chân Lâm Giang Nam, vững vàng cố định hai chân cô ở eo mình. Lâm Giang Nam tựa đầu vào lưng Khương Trùng, áo anh mềm mại, dán mặt vào có cảm giác rất thoải mái, mềm mềm trơn trơn.

Thoải mái như vậy khiến Lâm Giang Nam cảm thấy có hơi buồn ngủ, sáng nay chuyển nhà phải thu dọn đồ đạc, vừa rồi cô còn cùng Khương Trùng chơi một lát nên bây giờ đã hơi mệt mỏi.

“Mệt thì ngủ một lát đi.” Khương Trùng giống như có mắt sau gáy, anh nhẹ nhàng mở miệng nói với Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam thật sự hơi mệt, nghe Khương Trùng nói vậy cô liền chậm chậm khép mắt lại, ngủ gục trên vai Khương Trùng.

Khương Trùng cõng Lâm Giang Nam, hôm nay là cuối tuần, tuy ở trong tiểu khu nhưng vẫn khó tránh khỏi việc gặp người khác.

“Trời ạ, là Khương Trùng với Lâm Tiểu Miêu!”

“Wow, hâm mộ quá đi ~”

“Đúng là... đúng là hạnh phúc mà ~”

“...”

Khương Trùng lại như không nghe thấy mọi người nói gì, chỉ cõng Lâm Giang Nam tiếp tục đi trên con đường của mình.

Bầu trời không biết từ khi nào lại đổ tuyết, từng bông tuyết nhỏ rơi lả tả, nhẹ nhàng đậu trên tóc, trên người đôi tình nhân.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của Lâm Giang Nam trên lưng mình, Khương Trùng dừng chân, hơi nghiêng đầu nhìn Lâm Giang Nam. Gương mặt cô bình thản, đôi mắt xinh đẹp đã khép lại, lông mi giống như hai chiếc quạt nhỏ xinh, mũi cao thẳng, môi lại nhỏ nhỏ.

Không biết vì sao, giờ phút này trong lòng Khương Trùng đột nhiên nảy sinh một cảm giác thỏa mãn, trái tim vẫn luôn trống rỗng nhiều năm cứ như vậy được cô lấp đầy, trong tim, trong tâm trí đâu đâu cũng là cô, chẳng thể nào chứa thêm người khác.

...

Lúc Lâm Giang Nam tỉnh lại thì đã hơn bảy giờ tối, Khương Trùng chỉ để lại một ngọn đèn cam trong phòng ngủ, cả căn phòng mờ mờ, ngoài cửa sổ là một khoảng không gian tối đen, cô nhìn xung quanh cũng không nhìn thấy Khương Trùng.

Cô sờ cái bụng đã đói đến xẹp lép, lọ mọ ngồi dậy khỏi giường, cổ họng cô có hơi đau rát, đầu cũng hơi choáng, cô cào cào mái tóc vì ngủ mà rối loạn, sau đó xốc chân xuống giường.

Lâm Giang Nam mở cửa, vừa đi đến cầu thang liền nghe thấy trong phòng bếp dưới tầng truyền đến từng tiếng lách cách, cô bám vào tay vịn cầu thang đi xuống.

Còn chưa đến cửa phòng bếp, cô đã nhìn thấy Khương Trùng, anh dường như đang nấu gì đó nhưng động tác lại không thuần thục lắm, Lâm Giang Nam đột nhiên cảm thấy chua xót.

Khương Trùng tự mình xuống bếp vì cô, rõ ràng anh còn chưa từng nấu ăn cho mình.

Khương Trùng nhìn công thức trong tay, bỏ trứng muối và thịt nạc đã được cắt ra vào nồi, sau đó đập nắp lại.

Anh lấy vài cọng hành lá, mở vòi nước rửa sạch sẽ rồi dùng dao cắt thành đoạn nhỏ.

Khương Trùng cầm lấy chiếc muống, chuẩn bị quấy cháo trứng muối thịt nạc trong nồi thì lúc xoay người lại nhìn thấy Lâm Giang Nam đứng trên cầu thang.

“Tỉnh rồi à?” Khóe môi anh hàm chứa nụ cười, anh đặt đồ trong tay xuống rồi đi qua chỗ cô.

“Em uống nước gừng này đi.” Khương Trùng lấy một ly nước gừng còn nóng trong lò vi sóng, ly nước này anh đã nấu trước rồi.

Lúc anh công Lâm Giang Nam về tận nhà, Lâm Giang Nam đã có dấu hiệu cảm lạnh, trán cũng hơi nóng. Khương Trùng chưa từng xuống bếp cho nên đừng nói là nấu gì, chỉ mỗi nước gừng thôi anh cũng phải lên Baidu mà mò mãi mới nấu ra.

Trước ly nước gừng thành công này, anh đã huỷ hoại rất nhiều ly, cuối cùng mới vất vả nấu được một ly nước gừng có nồng độ vừa phải. Nấu xong, anh nhanh chóng bỏ nước gừng vào lò vi sóng. Trước đó anh đã xem đồng hồ, đoán chừng giờ này Lâm Giang Nam cũng sắp dậy nên bắt đầu nấu cháo.

Anh chưa từng nấu cháo nên cũng cần đến Bách Khoa Baidu, khẩu vị người bị cảm lạnh không tốt lắm nên anh lựa chọn thức ăn lỏng, hơn nữa là món tương đối thanh đạm cháo trứng muối thịt nạc.

Lâm Giang Nam cầm lấy nước gừng trong tay anh, cái ly vẫn ấm áp, cầm vào thoải mái không nói nên lời. Lâm Giang Nam nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, bất ngờ phát hiện ly nước gừng này không hề khó uống như trong tưởng tượng nên mau chóng uống hết.

Khương Trùng nhận lấy cái ly không, vô tình cúi đầu mới thấy Lâm Giang Nam không mang giày mà trực tiếp đi chân trần trên thảm, anh không khỏi nhủ mày.

“Đã cảm lạnh rồi còn không chịu đi giày?”

Lâm Giang Nam cũng cúi đầu nhìn rồi nói: “Có thảm rồi mà, điều hòa cũng đang được bật nữa.”

Một tay Khương Trùng cầm ly, không nói hai lời đã dùng tay còn lại ôm eo Lâm Giang Nam nâng cô lên, cứ như vậy bế cô đến sofa cách đó không xa, anh thả Lâm Giang Nam xuống ghế ngồi.

“Ngao ngao ngồi đây đi, không được bỏ chân xuống.” Ngực khí của Khương Trùng nghiêm nghị.

Lâm Giang Nam đành phải ngao ngao đặt chân trên sofa ngồi xếp bằng, Khương Trùng xoay người vào phòng bếp tiếp tục nấu cháo, Lâm Giang Nam thì nhìn xung quanh.

Ngồi yên trên sô pha rất nhàm chán, Lâm Giang Nam chỉ có thể nhìn đông nhìn tây, đột nhiên nghe được tiếng Longleg, cô không khỏi nhìn qua. Thì ra Longleg và Coca lại đang bắt đầu một trận chiến tranh mới, nguyên nhân bắt nguồn từ một cái đệm, thật ra cái đệm đó rất lớn, sờ vào cũng cảm thấy mềm mại, hơn nữa quan trọng nhất là lúc Longleg chưa đến đây, cái đệm này là đồ dùng chuyên dụng của Coca.

Lâm Giang Nam buồn cười nhìn chúng nó.

Longleg vươn móng kéo kéo cái đệm nhưng còn chưa di động chút nào thì Coca đã đặt móng vuốt lên đệm, nó cúi đầu nhìn Longleg từ trên cao, dù cho Longleg cố gắng kéo thế nào, cái đệm cũng không hề nhúc nhích.

Cuối cùng Longleg thật sự phát hỏa, không thể nhịn được mà vươn móng vuốt về phía Coca, kết quả Coca chỉ ngã ra sau một chút, Longleg theo quán tính nhào tới đụng vào cổ Coca, nó vì đau mà meo meo một tiếng. Cuối cùng nó trực tiếp nằm ăn vạ trên đệm không chịu đứng lên, gang rộng tứ chi thành hình chữ X, bày tỏ trầm đây đánh không lại người, trầm liền mạnh mẽ chiếm lấy, mặc cho Coca kéo lê cái đệm chạy qua chạy lại, nó vẫn vững vàng nằm trên đệm, nó có thể nằm vững vàng như vậy còn phải nhờ đến móng vuốt sắc bén của mình, có thể bấu víu cái đệm để không bị rơi xuống.

Lâm Giang Nam bật cười nhìn hai con vật ngốc ngếch này, đúng là ngốc mà.

Nghe được tiếng cười của Lâm Giang Nam, Longleg và Coca đều nhìn cô một cái, sau đó lại tiếp tục chiến tranh.

Khương Trừng đoán nồi cháo trứng muối thịt nạc đã được, anh mở nắp, một mùi thơm dịu tỏa ra, anh dùng cái thìa múc cháo, sau đó rải vài cọng hành lá.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trừng bưng bát cháo nóng hằm hạp ra, đặt trên bàn trà rồi lại lấy hai cái chén và thìa.

“Nhìn không tệ nha.” Lâm Giang Nam chờ mong nói.

“Em thử xem xem.”

Anh vì cô mà nấu cháo.

Mùi hương xông vào mũi Lâm Giang Nam, cháo có trứng muối, thịt nạc và cả hành lá xanh biếc, cô gấp gấp dùng thìa cho một miếng vào miệng.

Vào miệng là tan, lượng muối cũng vừa phải, ngon đến mức lưỡi phải tan chảy. Một thìa cháo thịt nạc mỹ vị khiến dạ dày cô vô cùng thoải mái.

“Khương Trừng, là anh nấu thật à?” Lâm Giang Nam có hơi khó tin.

Không phải Khương Trừng sẽ không nấu cơm sao?

Khương Trừng tao nhả nuốt miếng cháo trong miệng, anh giương mắt nhìn cô.

“Còn ai nữa?” Anh nhàn nhạt hỏi lại.

“Sao anh làm được?”

“Thực đơn Baidu.”

Lâm Giang Nam: “...”

Chẳng lẽ nam thần lúc nào cũng đỉnh như vậy? Xem công thức là có thể làm ra một nồi cháo ngon, tuy cô cũng có thể nhưng trước nay cô đã xem nhẹ nam thần rồi.

Ăn cháo xong, Lâm Giang Nam cảm thấy tinh thần đã khá hơn nhiều, Khương Trừng bế cô lên tầng, sau đó mới xuống thu dọn chén bát.

Bởi vì Lâm Giang Nam cảm lạnh nên bữa tối hôm nay của Longleg và Coca là thức ăn cho mèo và thức ăn cho chó. Chỉ có lúc này, hai đứa chúng nó mới đứng cùng mặt trận.

“Meo...”

“Gâu...”

Một mèo một chó tỏ vẻ cự tuyệt nhưng lại bị Khương Trùng vò đầu.

“Không ăn thì tối nay hai đứa chúng mày nhịn đói, tự mình suy nghĩ đi.” Nói xong, Khương Trùng không để ý tới chúng nó mà trực tiếp lên tầng, để lại Longleg và Coca đang ngồi trước khay đồ ăn của mình, mất to trừng mắt nhỏ.

Khương Trùng vừa vào phòng ngủ liền nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh, phòng vệ sinh nhà Khương Trùng dùng kính mờ nên anh chỉ cần quay đầu là có thể thấy bóng dáng mờ mờ của Lâm Giang Nam sau tấm kính, trong người không khỏi nóng lên.

Lâm Giang Nam thoải mái tắm rửa sạch sẽ, lau khô thân thể, trên đầu quấn một chiếc khăn lông, mặc tốt áo choàng tắm mới ra ngoài, kết quả vừa mở cửa lại nhìn thấy Khương Trùng dựa người vào tường trước cửa.

Mặt cô lại đỏ lên.

“Anh... anh đứng đây làm gì?” Lâm Giang Nam nhỏ giọng hỏi.

Vừa tắm xong nên gương mặt cô hồng nhuận, môi cũng nhỏ xinh non mềm, con ngươi Khương Trùng lại u ám thêm vài phần, anh đột nhiên nắm bả vai cô, dồn cô vào vách tường bên cạnh, hai tay chống hai bên của cô, từ trên cao nhìn xuống.

Lâm Giang Nam bị anh nhìn đến mức tim đập nhanh, đầu cũng cúi xuống như đà điều.

Khương Trùng không tiếng động mỉm cười, sau đó dùng tay mở khăn trên đầu cô ra, nghiêm túc lau khô.

Lúc Khương Trùng lau tóc cho mình, Lâm Giang Nam mới từ từ ngẩng đầu lên. Khăn lông rất lớn, một nửa che phủ mái tóc của Lâm Giang Nam, một nửa còn lại che khuất đôi mắt của cô, chỉ để lại một nửa chiếc mũi cao thẳng và đôi môi nhỏ đỏ hồng.

Động tác lau khô của Khương Trùng đột nhiên dừng lại, anh đặt tay hai bên đầu cô, nhìn vào đôi môi đỏ hồng rồi từ từ tới gần.

Cho dù đôi mắt bị khăn lông che lại thì Lâm Giang Nam vẫn cảm giác được Khương Trùng càng ngày càng gần mình, hơi thở ấm áp của anh phả trên má cô, ngứa ngứa rồi dần ập đến.

- _____

[1] Cháo trứng muối thịt nạc

47. Chương 44: Chủ Diễn Đàn Fangirl

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi lên xe, Tần Hiểu Thiên đã lái xe đi rất xa, Lâm Giang Nam mới kéo áo khoác trên đầu xuống, lộ ra cái đầu nho nhỏ.

Khương Trùng vươn tay bật đèn trong xe.

“Em không sao chứ, có phải là bị dọa rồi không?” Khương Trùng nghiêng người nhìn Lâm Giang Nam.

“Không có gì, em ổn.” Lâm Giang Nam mỉm cười với anh.

Khương Trùng nâng mặt Lâm Giang Nam lên, sau đó nhìn trái nhìn phải xem cô có bị thương không, xác nhận trên mặt cô không có vết thương nào mới an tâm.

Vừa rồi khi những phóng viên kia tràn đến, trong tay đều cầm microphone, camera, anh sợ những người kia không cẩn thận sẽ làm cô bị thương, cũng may là cô không sao, nếu không anh cũng không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì.

“Em đã nói là không sao mà, anh yên tâm đi, với cả anh đã che em kín mít như vậy, bọn họ cũng không thể nào chạm vào em được.” Lâm Giang Nam vươn tay kéo bàn tay Khương Trùng trên mặt mình xuống, sau

đó tự giác luồn tay mình vào tay anh.

Tay cô hơi lạnh, Khương Trừng không khỏi nắm chặt hơn một chút.

Tần Hiểu Thiên vẫn có chút áy náy với Lâm Giang Nam. “Chuyện vừa rồi là anh không xử lý tốt, xin lỗi em.” Anh vừa lái xe vừa nói với hai người phía sau.

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh, nhanh chóng trả lời: “Anh Hiểu Thiên, việc này đâu thể trách anh, dù gì thì anh cũng không có khả năng biết trước mà.”

“Hiện tại phóng viên đúng là rất khó phòng bị.” Lâm Giang Nam nói.

“Ừ, đây là không phải là lỗi của anh, lúc đó nếu không phải anh mang nhân viên công tác tới, bọn em cũng không có khả năng dễ dàng thoát thân như vậy.” Khương Trừng nhàn nhạt nói với Tần Hiểu Thiên.

Tần Hiểu Thiên nhanh chóng dừng xe trước cửa khách sạn.

Là khách sạn mà họ đã đặt trước.

Tần Hiểu Thiên đặt hai phòng, mà hai phòng, đương nhiên là Khương Trừng và Lâm Giang Nam một phòng, chính anh một phòng. Tần Hiểu Thiên đem đồ đạc đến phòng Khương Trừng xong liền về phòng mình.

“Chúng... Chúng ta hai người một phòng sao?” Lâm Giang Nam lắp bắp hỏi Khương Trừng, đột nhiên cô thấy rất hồi hộp, tim đập nhanh hơn.

“Ừ, chứ sao nữa?” Khương Trừng cong môi mỉm cười.

Ai da mẹ ời, đúng là câu dẫn...

Lâm Giang Nam nhanh chóng dời tầm mắt, cô không thể tiếp tục nhìn Khương Trừng như vậy, nếu không vô tình sẽ bị anh làm cho ngáy ngốc mất.

Cô bước vài bước đến cửa sổ sát đất trong phòng khách, rèm cửa đã được mở ra.

Cách một lớp thủy tinh rất dày, Lâm Giang Nam đặt tay lên tấm kính, cả mặt gần như dán vào đó, đôi mắt chăm chú nhìn cảnh sắc và kiến trúc bên ngoài.

“Đẹp quá.” Lâm Giang Nam lẩm bẩm.

Khương Trừng đứng cạnh Lâm Giang Nam, anh nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô, mắt to, mũi cao, miệng nhỏ, khiến cho người ta có cảm giác dễ chịu không nói nên lời.

Anh nhắc chân đi ra sau lưng cô, một tay đặt ở trong túi, một tay ôm lấy vai cô, nhẹ nhàng gác cằm lên đầu cô.

Lâm Giang Nam để cả cơ thể tựa vào người Khương Trừng, một tay cô còn đang đặt lên kính thủy tinh, một tay phủ lên cánh tay Khương Trừng đang khoác vai mình.

Chiếc áo khoác to lớn của anh dường như đã hoàn toàn vây cô lại trong ngực anh.

“Đói bụng chưa?” Anh hỏi.

Lâm Giang Nam cúi đầu nhìn cái bụng lép kẹp của mình, sau đó gật đầu: “Đói bụng rồi.”

Khương Trừng cười cười: “Chúng ta gọi đồ ăn lên đây được không?”

Lâm Giang Nam hơi hơi nghiêng người, ngẩng đầu nhìn anh: “Được.”

Khương Trừng nghe thấy chất giọng mềm mại của Lâm Giang Nam, không kiềm chế được mà kéo cô lại, cúi đầu nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Ngay lúc anh chuẩn bị đẩy mạnh nụ hôn này, đột nhiên...

“Rột rột...”

Cả hai đều ngáy ngán cả người.

Lâm Giang Nam lập tức cảm thấy xấu hổ đến mức không muốn gặp người khác. Khương Trừng buông cô ra, sau đó nhéo nhéo mặt cô, nói: “Anh đi gọi cơm, em tắm rửa đi, đến khi ra là có thể ăn cơm rồi.”

“Vâng.” Lâm Giang Nam nhỏ giọng nói.

Vì thế Khương Trừng liền xoay người đi ra ngoài.

Lâm Giang Nam đến chỗ vali, lấy quần áo để thay và cả đồ tẩy trang, sau đó đi vào phòng vệ sinh. Cô đứng trước tấm gương, cho nước tẩy trang ra, sau đó bắt đầu tẩy trang, đầu tiên là cô tẩy hai má sạch sẽ, sau đó đến lông mày, cuối cùng mới là phần mắt.

Dùng nước tẩy trang xong, cô lại dùng sữa rửa mặt làm sạch da rửa thêm một lần nữa rồi mới đi tắm rửa.

Cô không thể nào dùng bồn tắm khách sạn được, Lâm Giang Nam mắc bệnh sạch sẽ nhẹ, cho nên cô trực tiếp mở vòi hoa sen để tắm. Tắm xong lại mặc quần áo, sau đó cô dùng khăn lông lớn lau tóc, lau được một nửa thì cài tai mèo lông xù lên, bôi kem dưỡng ẩm rồi ra ngoài.

Lúc cô tắm rửa xong, Khương Trừng vẫn chưa về, thế là cô chỉ có thể mở TV giết thời gian.

Khương Trừng vừa về liền thấy Lâm Giang Nam ngồi trên sofa, hai chân gập lại để trên ghế, hai tay ôm hai chân mình, mặt gác trên đầu gối, đôi mắt tập trung xem TV.

Cô vừa tắm xong, đang mặc áo choàng tắm, trên đầu còn cài tai mèo lông xù màu hồng, gương mặt trắng mịn, đôi môi hồng hào.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lâm Giang Nam theo bản năng quay đầu nhìn, kết quả vừa quay đầu liền thấy Khương Trừng bưng khay đồ ăn đến.

“Anh về rồi à?” Lâm Giang Nam mở to đôi mắt long lanh nhìn anh.

“Ừ.”

Khương Trừng đặt khay đồ ăn lên bàn trà. Lâm Giang Nam nhìn đồ ăn trên bàn, đều là đặc sản Bắc Kinh.

Vịt quay Bắc Kinh [1], thịt xắt sốt tương [2], thịt lợn Bắc Kinh [3], canh đậu phụ phi thủy [4], còn có cơm.

Lâm Giang Nam trèo xuống sofa, ngồi trực tiếp lên tắm thảm lông dày.

Khương Trừng bị động tác nhỏ này của cô làm cho mê mẩn, sàn nhà đã trải thảm, lại có điều hòa, cho nên Khương Trừng cũng chiều theo ý cô.

Khương Trừng giúp cô xới một chén cơm.

“Không phải đói bụng à, em mau ăn đi.” Khương Trừng nói với Lâm Giang Nam.

Bất chợt nhìn thấy tóc Lâm Giang Nam vẫn còn đang nhỏ nước, anh hỏi: “Khăn lông đâu?”

“Sau lưng em đấy.” Lâm Giang Nam nói.

Khương Trừng nhìn ra sau lưng Lâm Giang Nam, quả nhiên thấy chiếc khăn bị Lâm Giang Nam ném trên ghế.

Anh vươn tay lấy khăn lông, sau đó phủ lên đầu Lâm Giang Nam.

“Ăn rồi lau sau cũng được.” Lâm Giang Nam nói với Khương Trừng.

Khương Trừng cười, nói nhỏ: “Em ăn đi, để anh lau.”

Anh ngồi lên sofa, hơi hơi cong lưng, nghiêm túc dùng khăn giúp Lâm Giang Nam lau tóc, tóc cô không dài, cũng không nhiều lắm nhưng tinh tế mềm mại, sờ lên vô cùng thoải mái.

Vì thế Lâm Giang Nam vừa thưởng thức mỹ thực, vừa hưởng thụ sự săn sóc của Khương Trừng.

Cho đến khi tóc Lâm Giang Nam gần khô, Khương Trừng mới buông khăn rồi ăn cơm, anh cũng giống Lâm Giang Nam, ngồi xếp bằng trên thảm.

Lâm Giang Nam thuận thực gắp một miếng vịt nướng bỏ vào bát anh.

“Hương vị rất chính tông, ngon hơn ở Ninh Hạ chúng ta nhiều.”

...

Ăn cơm xong, Khương Trùng gọi phục vụ phòng vào dọn đồ ăn trên bàn.

“Anh đi tắm đi.” Lâm Giang Nam nói với Khương Trùng.

“Ừ.”

Sau khi Khương Trùng đi vào tắm rửa, Lâm Giang Nam tiếp tục ngồi trên sofa xem TV, đột nhiên cô cảm thấy móng rung lên, cô lập tức đứng dậy, nhìn chiếc điện thoại bị mình để dưới móng, cô cầm điện thoại lên, điện thoại truyền đến một tràng âm thanh chấn động.

Cô mở điện thoại ra liền thấy...

“Diễn đàn Fangirl của Khương Trùng”.

Trên diễn đàn cơ bản đều bị spam, quân đoàn Cam khổng lồ đang tải lên một đồng hình ảnh Khương Trùng đi show hôm nay, còn có video vừa tải lên của nhân hiệu, liếm hình, hiển dăng tình yêu các kiểu.

Cam nam thần: Nam thần nhà em sao có thể đẹp trai như vậy! Quá đẹp trai! Yêu /

Quả Cam thích ăn Trùng tử: Đúng đúng, mọi người xem video chưa, mê hoặc luôn cả mình rồi, nam thần trang điểm mắt khóì... Ai u... Đẹp trai quá...

Ta là fan nảo tàn của Khương Trùng: Nam thần đúng là chân dài vạn năm! Đôi chân quá quyến rũ. (3)

Ta muốn ăn cam: Mì thấy nam thần là người hoàn mỹ nhất trên đời này, thanh khổng, nhan khổng [5], thủ khổng, thối khổng [6] gì đó, đúng là được lời, tùy tiện một bức ảnh đã đủ để liếm một trăm lần!

[5] Nhan khổng: tương tự thanh khổng và thủ khổng, nhưng nhan khổng là mặt.

[6] Thối khổng: cũng tương tự, nhưng là chân

...

Lâm Giang Nam nhìn lịch sử trò chuyện kéo dài không dứt trên diễn đàn, quân đoàn Cam lại khiến anh hot với show diễn này...

Cô yên lặng nhìn mọi người nói chuyện trên diễn đàn, sau đó lưu lại tất cả hình ảnh, bao nhiêu bức được chụp chính diện, mà cô lại ở trong cánh gà cho nên không thấy chính diện của Khương Trùng được.

Góc chính diện của Khương Trùng quá đẹp, cái gương mặt lạnh lùng xa cách này...

Ngay khi Lâm Giang Nam đang hứng thú bưng bưng lưu lại ảnh anh, đột nhiên cô nhìn thấy một thông báo mới.

Ta là fan nảo tàn của Khương Trùng: Ai, sao gần đây không thấy Cam Miêu ra nói chuyện phiếm nhĩ...

Quả cam thích ăn Trùng tử: Đồng ý, Cam Miêu đã lâu không xuất hiện rồi, làm chủ diễn đàn mà lại lặn xuống nước, không thể tha thứ được ~ Cam Miêu, nhanh hiện hồn ~~

Cam nam thần: Gọi hồn Cam Miêu ~

Cam Trùng của Trùng: Gọi hồn Cam Miêu ~

Quả cam chua chua ngọt ngọt: Gọi hồn Cam Miêu ~

...

Diễn đàn lại lần nữa bị spam, triệu hồi Cam Miêu.

Lâm Giang Nam không khỏi mệt mỏi, cuối cùng mới nhớ đến cô.

Nhìn một loạt người gọi hồn Cam Miêu, Lâm Giang Nam mềm mỏng phản hồi.

Cam Miêu: Minh đây ~

Lâm Giang Nam là chủ “Diễn đàn fangirl của Khương Trùng”, diễn đàn này giới hạn năm trăm người, đương nhiên đôi khi sẽ xuất hiện thêm nhiều người muốn nhưng không thể vào, số người yêu thích anh đâu chỉ là năm trăm.

Điều thần kỳ ở diễn đàn này mọi người chưa bao giờ gây chuyện với nhau, không bôi đen, lại ở chung vô cùng hòa hợp, cơ bản thì mỗi người đều thường ngại lên nói chuyện phiếm.

Hơn nữa, thân là chủ diễn đàn, Lâm Giang Nam đương nhiên cũng có hàng loạt phúc lợi, bởi vì công việc nên tin tức mới nhất của Khương Trùng, hình ảnh, video gì đó cô đều gửi vào cho mọi người cùng xem, cho nên diễn đàn rất hài hòa, ấm áp.

Không biết ai đó đã gửi lên ảnh cơ bụng của Khương Trùng, toàn bộ diễn đàn lập tức nổ tung.

Hai mắt Lâm Giang Nam cũng sáng lên như hai ngôi sao.

Dùng mông cũng biết tất cả fangirl trên diễn đàn đều không hẹn mà cùng lưu bức ảnh này.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng trong bức ảnh.

Ôi trời ơi... Cơ bụng này... Cơ bụng này quá tuyệt, dù chỉ là ảnh thôi thì Lâm Giang Nam cũng đã ngây ngẩn... Ai u... Đúng là đẹp trai mà...

[1] Vịt quay Bắc Kinh

Ảnh chân thực luôn cho mọi người thêm~~ Đây là vịt quay Bắc Kinh, mẹ mình lên Lạng Sơn chơi rồi mua về cho mình. Lúc về Hà Nội vịt vẫn còn ấm lắ, được gói trong n lớp giấy báo. Thịt mềm, da giòn, ăn béo béo, mình mê nhất là cái nước sốt của nó. Ăn thịt vịt trộn với cơm là đủ, chả cần phải ăn thêm gì khác nữa. 260k một con, mình để ăn 2 ngày mới hết, hihi.

Video hướng dẫn cách làm vịt quay bắc kinh

[2] Thịt xắt sốt tương

Video hướng dẫn cách làm thịt xắt sốt tương

[3] Thịt lợn Bắc Kinh

Video hướng dẫn cách làm thịt lợn Bắc Kinh

[4] Canh đậu phụ phỉ thúy

Video hướng dẫn cách làm canh đậu phụ phỉ thúy

48. Chương 54: Chào Buổi Sáng, Không Bằng Một Nụ Hôn Buổi Sáng

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khương Trùng hơi hạ mí mắt, yết hầu gợi cảm lên xuống, động tác lau tóc trên tay cũng dừng lại. Anh cứ như vậy đột nhiên bước đến một bước, tay đặt trên vai cô rồi đẩy cô dựa vào tường.

Lâm Giang Nam chạm phải vách tường hơi lạnh phía sau, không khỏi co người lại một chút.

Khương Trùng cúi đầu chậm rãi đến gần.

Tuy rằng bị khăn che mắt nhưng Lâm Giang Nam vẫn cảm nhận rõ ràng Khương Trùng đang đến gần mình, hơi thở ấm áp của anh phả lên má cô ngứa ngứa, từ mặt cho đến đáy lòng.

Sau đó, một hơi thở cường đại ập đến.

Môi Khương Trùng dừng ở vành tai Lâm Giang Nam, toàn thân Lâm Giang Nam như có một dòng điện chạy qua, tê tê dại dại, tay chân không còn sức lực, nơi mẫn cảm nhất trên người cô là vành tai.

Khương Trùng nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, vành tai trắng trẻo lập tức đỏ lên, ngay cả hai má cô cũng ửng đỏ như một con tôm luộc.

“Ngứa...” Lâm Giang Nam nhỏ giọng lẩm bẩm.

Môi Khương Trùng rời khỏi vành tai cô, Lâm Giang Nam cảm giác được bờ môi anh chỉ cách cô không đến vài centimet.

Cô đột nhiên duỗi tay kéo khăn xuống, chiếc khăn lập tức tuột ra, để lộ đôi mắt xinh đẹp.

Cô nhìn Khương Trùng trước mặt, khóe môi anh có ý cười như có như không nhìn cô, mặt Lâm Giang Nam càng đỏ hơn.

“Em... Em bị cảm... Em sợ sẽ lây bệnh cho anh... Ừm...”

Lâm Giang Nam còn chưa nói xong, miệng đã bị Khương Trùng chặn lại.

Cách chiếc khăn, Khương Trùng hung hăng hôn lên môi cô, cho dù cách một lớp khăn, Lâm Giang Nam vẫn có thể cảm nhận được bờ môi nóng cháy của Khương Trùng.

Khương Trùng vươn tay kéo chiếc khăn ngăn cách giữa hai người xuống, chiếc khăn nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Không còn lớp ngăn cách, anh chạm đến môi cô.

Trong lòng Lâm Giang Nam cả kinh, theo bản năng muốn vươn tay đẩy Khương Trùng, cô không muốn lây cảm mạo cho anh, nhưng đôi tay vừa chạm đến ngực Khương Trùng thì đã bị anh dùng sức bắt lại, sau đó đè chặt trên tường.

Bàn tay thon dài của anh cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, tay cô giống như người cô, hơi lạnh lạnh.

Cô chỉ có thể bị động đón lấy nụ hôn của anh.

“Không được... Sẽ lây bệnh...”

Ngay cả như vậy thì Lâm Giang Nam vẫn ngọ nguậy đầu, tránh né bờ môi của anh, chỉ là cô vừa cử động liền bị Khương Trùng cản môi, cô sợ đến mức không dám lộn xộn, ngoan ngoãn để cho anh hôn.

Đột nhiên một chất giọng trầm thấp phát ra từ môi anh.

“Cảm thì cảm... Anh không để ý...”

Lâm Giang Nam trừng lớn hai mắt, anh cũng nhìn vào mắt cô, trong mắt không còn bình thản như ngày thường, tất cả đều là sự quyến luyến và thâm tình với cô. Lâm Giang Nam tựa như bị mê hoặc, cô hạ mi mắt rồi chậm rãi nhắm mắt lại, bàn tay bị anh nắm lại cũng mềm xuống.

Khương Trùng từ từ buông cổ tay cô ra, di chuyển lên phía trên, mười ngón tay đan xen cùng cô.

Hô hấp Khương Trùng bắt đầu trở nên dồn dập, dường như sắp rối loạn tới nơi, môi cô giống như một đóa hoa anh túc, khiến anh muốn ngừng cũng không được, chỉ cần vừa thấy cô liền không kiềm chế được mà muốn hôn cô.

Đột nhiên, eo Lâm Giang Nam bị ôm lấy, hai chân cô bay lên không, lập tức bị bế lên.

“Quấn chân vào eo anh.”

Khương Trùng vừa hôn lên mặt cô vừa trầm giọng nói.

Lâm Giang Nam ngại ngùng, cô đang mặc áo choàng tắm, nếu cứ như vậy mà quấn chân quanh eo anh, chẳng phải là...

Tay Khương Trùng nâng hông Lâm Giang Nam, chân Lâm Giang Nam quấn quanh eo anh, tay ôm lấy cần cổ của anh.

Cách một lớp quần áo, Lâm Giang Nam vẫn cảm giác được cơ bụng rắn chắc mạnh mẽ của Khương Trùng.

Khương Trùng bế Lâm Giang Nam vào phòng vệ sinh.

“Vào... vào đây làm gì?” Lâm Giang Nam hoảng hốt hỏi.

“Tắm rửa.”

“Nhưng em tắm rồi...”

“Tắm yên ương, thêm lần nữa.”

...

Chờ đến khi hai người ra khỏi phòng tắm đã là hai tiếng sau.

Lâm Giang Nam được Khương Trùng bế công chúa ra, bởi vì cô cảm thấy chân mình mềm nhũn rồi, người này... này... Tưởng tượng đến chuyện vừa rồi, trên mặt cô lập tức hiện lên hai rặng mây đỏ... Quá xấu hổ...

Khương Trùng đặt Lâm Giang Nam lên giường rồi đè người lên.

Lâm Giang Nam hốt hoảng đưa tay đẩy anh.

“Từ bỏ, từ bỏ.”

Khương Trùng sững sốt nhìn Lâm Giang Nam đang lắc đầu như trống bỏi.

Anh từ từ thu tay về, trong tay là một cái khăn sạch sẽ.

Mặt Lâm Giang Nam lập tức đỏ bừng, xấu hổ không biết trốn vào đâu.

Cuối cùng Lâm Giang Nam yên lặng hạ mắt dưới ánh nhìn sâu xa của Khương Trùng ý.

Cúi đầu giả chết...

Khương Trùng không tiếng động bật cười, anh gấp khăn lại, giúp Lâm Giang Nam lau sạch sẽ vệt nước trên mặt, lau xong anh lại để khăn sang một bên rồi xốc chăn chui vào.

Khương đưa tay ôm lấy Lâm Giang Nam đang vì xấu hổ mà luống cuống tay chân vào lòng mình.

Lâm Giang Nam tựa đầu vào vai Khương Trùng, một tay Khương Trùng ôm lấy Lâm Giang Nam, một tay đặt trên bụng cô.

An phận được một lúc, Lâm Giang Nam lại cảm giác được ngón tay Khương Trừng đã lần nữa linh hoạt cởi đai lưng của cô, đai lưng vừa bị cởi, áo choàng tắm tơ lụa liền tuột ra.

Lâm Giang Nam không mặc bra (áo ngực), chỉ mặc pants (quần lót), bên ngoài là áo tắm, mà lúc này áo tắm đã bị Khương Trừng cởi ra.

Khương Trừng thuận thế sờ lên bụng Lâm Giang Nam, Khương Trừng quả thực yêu thích bụng của Lâm Giang Nam không muốn buông tay, bụng cô không có mỡ thừa, trên chiếc eo thon nhỏ còn có khe bụng, sờ lên vô cùng thoải mái.

Bàn tay anh vuốt ve tấm lưng Lâm Giang Nam một lúc rồi từ từ hướng lên trên, ra phía trước.

Hai má Lâm Giang Nam đỏ hồng, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Bàn tay anh nhẹ nhàng chạm đến nơi mềm mại của Lâm Giang Nam. Ngực Lâm Giang Nam không lớn, vừa vặn để Khương Trừng một tay nắm giữ. Nhưng Khương Trừng cũng chỉ đặt tay lên nơi mềm mại đó mà không có bước tiếp theo, Lâm Giang Nam lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Khương Trừng.

Hai mắt Khương Trừng khép lại, gương mặt luôn luôn bình thản nay lại ẩn chứa sự nhẫn nại, dường như là muốn áp chế cái gì đó.

Cuối cùng, anh nhắm mắt buộc lại áo ngủ của Lâm Giang Nam, sau đó ôm chặt cô vào lòng mình, hai người chỉ cách nhau một lớp áo ngủ mỏng manh, bàn tay anh đặt trên eo Lâm Giang Nam. Hô hấp cũng từ từ bình ổn lại.

Lúc Lâm Giang Nam còn đang giương mắt nhìn trộm anh, giọng nói trầm thấp khàn khàn lại mị hoặc của Khương Trừng bất ngờ vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Nếu em còn dùng ánh mắt này nhìn anh, ngày mai em khỏi đi làm nữa.”

Nghe vậy, Lâm Giang Nam mau chóng nhắm mắt lại, thở cũng không dám thở mạnh.

...

Buổi sáng, Lâm Giang Nam tỉnh lại rất sớm, cô nhìn Khương Trừng vẫn còn đang say ngủ, sau đó xốc chăn nhẹ nhàng xuống giường.

Cô đi vào phòng vệ sinh, nhìn bàn chải đôi, ly đánh răng của mình và Khương Trừng một lúc mới lấy kem đánh răng.

Đánh răng xong, Lâm Giang Nam dùng cài tai mèo màu hồng cố định tóc lên.

Lâm Giang Nam lấy chai sữa rửa mặt Wed trên kệ. Đây chính là hãng sữa rửa mặt do Khương Trừng phát ngôn, từ khi Khương Trừng phát ngôn cho sữa rửa mặt này, Lâm Giang Nam không dùng loại nào khác nữa.

Đang lúc cô chuẩn bị bóp lớp kem ra tay, cửa phòng vệ sinh lại mở ra, Khương Trừng bước vào, Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh.

“Chào buổi sáng.” Lâm Giang Nam nói.

Khương Trừng không trả lời, chỉ im lặng đến trước mặt cô, sau đó nâng cằm cô lên, cúi xuống hôn một cái.

“Chào buổi sáng, không bằng một nụ hôn buổi sáng thực sự.”

Lâm Giang Nam: “...”

Yên lặng che mặt.

Lâm Giang Nam giúp Khương Trừng nặn kem đánh răng ra, sau đó đưa cốc đã có nước cho anh.

Khương Trừng đứng sau lưng cô, chênh lệch chiều cao của hai người trong gương không phải chỉ một chút, cũng may gương nhà Khương Trừng rất lớn, dù hai người chênh lệch chiều cao thì vẫn có thể thấy được trong gương, chỉ là không ở cùng một tầm cao mà thôi.

Khương Trừng vừa đánh răng vừa nhìn Lâm Giang Nam rửa mặt, cô không xắn tay áo đằng hoàng nên đã bị nước thấm ướt.

Thấy thế, Khương Trừng ngậm bàn chải đánh răng trong miệng rồi vươn tay cầm lấy tay áo Lâm Giang Nam, xắn lại tay áo bị tuột xuống cho cô.

Xắn xong, anh khoác tay lên vai Lâm Giang Nam, tiếp tục vừa đánh răng vừa xem cô rửa mặt, Lâm Giang Nam xoa sữa thành bọt trong tay, sau đó bôi lên mặt mình.

Lâm Giang Nam nhìn vào gương, nghiêm túc rửa mặt, động tác của cô đột nhiên ngừng lại, bởi vì từ trong gương, cô thấy Khương Trừng đang không chớp mắt nhìn mình.

“Anh nhìn em làm gì?” Lâm Giang Nam nhỏ giọng hỏi.

Khương Trùng không trả lời câu hỏi của cô mà nhanh chóng đánh răng cho xong.

Đánh răng xong, Khương Trùng làm ướt tay mình rồi sờ lên mặt Lâm Giang Nam.

Trên mặt Lâm Giang Nam dính bột sữa rửa mặt, cô ngẩng đầu, vẻ mặt ngốc nghếch nhìn anh.

Khương Trùng nhẹ nhàng xoa xoa mặt Lâm Giang Nam, thật ra lúc này anh đã không nhịn được muốn chạm đến mặt cô, bột sữa rửa mặt trắng tinh dính ở hai má trắng mịn nõn nà của cô, dính ở đôi mày tinh xảo, đôi mắt to xinh đẹp, môi hồng răng trắng, khiến từ đáy lòng anh nảy sinh ra một cảm giác muốn chạm vào.

...

Lâm Giang Nam tựa vào bên cạnh máy pha cà phê, suy nghĩ dừng lại ở lúc cô và Khương Trùng ra cửa.

“Này, nghĩ gì đấy, chắc chắn là nghĩ đến nam thần nhà em chứ gì?”

Giọng Kim Giai Giai cứ như vậy đột nhiên vang lên, đã thế còn dồn trọng tâm cơ thể lên người Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam lập tức phục hồi tinh thần, cô duỗi tay đẩy Kim Giai Giai, lại phát hiện Kim Giai Giai đang ăn vạ trên người mình, sống chết không chịu đứng dậy.

Cô không khỏi nhìn vào mắt cô ấy, ý bảo cô ấy tự giác một chút.

“Sáng nay Khương Trùng đưa em đi làm phải không, hu hu, đây là quang minh chính đại khoe ân ái mà ~ ngược chết vô số cầu độc thân rồi ~”

Hai má Lâm Giang Nam hồng hồng, đang chuẩn bị nói lại thì bị Kim Giai Giai chặn họng.

“Đừng có giảo biện, rất nhiều người ở văn phòng nhìn thấy, đôi mắt của quần chúng là đôi mắt sáng như tuyết, hiểu không?”

Lâm Giang Nam sửng sốt: “Cái gì gọi là rất nhiều người ở văn phòng nhìn thấy?”

49. Chương 45: Em Sờ Cơ Bụng Anh Được Không?

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lâm Giang Nam còn đang ôm điện thoại liếm hình, Khương Trừng không biết từ khi nào đã xuất hiện sau lưng cô.

“Xem gì đấy?” Anh hỏi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, tay Lâm Giang Nam run lên, điện thoại rớt trực tiếp xuống thảm, vang lên tiếng “bộp”.

Khương Trừng đứng sau lưng cô, cúi đầu nhìn chiếc điện thoại đang nằm trên thảm.

À... Là một người đàn ông... Vẫn mặc áo nhưng không kéo khóa... Hơn nữa, người đàn ông kia là anh...

Khương Trừng không khỏi cong môi cười.

“Người thật đang ở trước mặt, còn cần xem ảnh nữa à?” Khương Trừng cúi người, đầu gác lên vai cô.

Lâm Giang Nam cảm giác đầu tóc chưa khô của anh chạm vào cổ mình, ướm át lại có chút lạnh lẽo, thậm chí cô còn cảm thấy một giọt nước từ tóc anh chảy xuống xương quai xanh mình, mang đến một cảm giác tê dại.

Lâm Giang Nam không nhìn được mà lặng lẽ nuốt nước miếng.

Khương Trừng nhìn Lâm Giang Nam căng thẳng đến mức rụt vai lại.

“Em căng thẳng làm gì?” Anh thấp giọng hỏi.

“Em... Em không có...” Lâm Giang Nam lắp bắp trả lời.

Khương Trừng vươn tay ôm lấy bả vai Lâm Giang Nam, xoay cả người cô lại, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng chạm vào cằm cổ non mịn trước mắt.

Cả người Lâm Giang Nam xoắn xuýt như chiếc bánh quy xoắn.

Môi Khương Trùng từ cổ cô dần chuyển lên cằm, cuối cùng dừng ở môi cô.

Môi Lâm Giang Nam giống như một miếng thạch trái cây, mềm mại ngọt ngào, hôn thế nào cũng không đủ.

Khương Trùng dán vào môi cô, nhẹ nhàng mút vào, đầu tiên là môi dưới, sau đó lại đến môi trên, từng chút từng chút cắn mút, từng chút từng chút che phủ.

Cả trái tim Lâm Giang Nam tê dại, nụ hôn dụ hoặc này của Khương Trùng khiến cô không kiềm chế được, tay cô nắm chặt sô pha dưới thân, lông tơ trên sô pha đều bị cô niết trong tay.

Cô cảm giác được giọt nước trên tóc anh chảy xuống mặt mình, sau đó tiến vào áo choàng tắm...

Lâm Giang Nam không nhịn được vươn tay muốn lau khô vệt nước chảy xuống, nhưng tay còn chưa kịp nâng lên thì đã bị Khương Trùng nắm chặt lại, mười ngón tay đan xen.

Anh đột nhiên gia tăng lực hôn.

Lâm Giang Nam nhẹ nhàng ưm một tiếng, cơ thể Khương Trùng lập tức chấn động, anh đột nhiên rời khỏi môi cô, sau đó đi ra phía trước, nhẹ nhàng mà bế ngang cô lên.

Bé kiểu công chúa.

Lâm Giang Nam vòng tay trên cổ anh, trong đầu là một mảnh hỗn độn, mông lung mơ màng, thì ra được một người đàn ông cao một mét chín bế lên là cảm giác như vậy, cô không nhịn được mà nhẹ nhàng liếc mắt nhìn mặt đất, độ cao này cũng hơi lớn nha.

Không chờ Lâm Giang Nam phản ứng, Khương Trùng đã đặt cô lên giường, sau đó lại nhẹ nhàng đè lên.

Một mét sáu lẫn với một mét chín mười, mặc kệ là đứng hay giống hiện tại thì tuyệt đối đều áp bách.

Khương Trùng đưa tay Lâm Giang Nam lên trên đỉnh đầu, hai tay anh nắm chặt bàn tay mảnh khảnh.

Lâm Giang Nam đỏ mặt giương mắt nhìn Khương Trùng.

Vừa nhìn đã rung động...

Lâm Giang Nam yên lặng mà nghĩ trong lòng.

Từ trước đến nay Khương Trùng chưa từng có dự vọng mãnh liệt như vậy đối với một cô gái nào, cho dù là lần đầu tiên gặp cô, nhưng về sau, cô ở trong tâm trí anh khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, rất nhiều buổi đêm anh nằm mơ thấy cô, tựa như đã trúng độc dược của cô.

Từ lúc gặp lại Lâm Giang Nam lần nữa, anh liền cảm thấy bản thân mình đã điên rồi, anh muốn hôn cô, muốn ôm cô, không gặp được cô thì sẽ điên cuồng nhớ nhung.

Khương Trùng cứ nằm đè trên người cô như vậy mà không nói gì...

Lâm Giang Nam đương nhiên cũng không nói gì, không khí trong phòng lập tức nóng lên.

Đột nhiên, một vài giọt nước trên đầu Khương Trùng “tách” một tiếng, rơi xuống mắt và má Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam không nhịn được mà nhăn mày nhắm chặt mắt, ngốc nghếch không nói nên lời, Khương Trùng thấy thế liền bật cười.

Không khí vốn đang nóng lên trong phòng lập tức bị phá vỡ.

Khương Trùng ngồi dậy khỏi người Lâm Giang Nam, Lâm Giang Nam cũng ngồi dậy, sau đó dùng tay lau đi nước trên mặt mình.

...

“Cái kia... Em giúp anh lau tóc nha...” Lâm Giang Nam cảm thấy có hơi xấu hổ, thế là nhanh chóng nhảy xuống giường, sau đó chạy vào phòng vệ sinh lấy khăn.

Sau khi vào phòng vệ sinh, cô nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt hồng hồng nhìn không ra gì, cô mở vòi nước, làm tay ướt nhẹ, sau đó vỗ vỗ mặt mình.

“Lâm Giang Nam, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.” Lâm Giang Nam vừa vỗ vừa nói.

Sau khi điều chỉnh tốt tâm trạng, Lâm Giang Nam lấy khăn trên giá, sau đó đi ra ngoài.

Cô vừa ra liền thấy Khương Trùng ngồi bên mép giường, ánh mắt đầy ý cười nhìn mình.

Mặt Lâm Giang Nam lại đỏ lên.

Cô nắm chặt khăn đi qua, Khương Trùng đang ngồi ở mép giường nên cô chỉ có thể bò lên giường, sau đó

quỳ gối sau lưng lau tóc cho anh.

Cô đặt khăn lên đầu anh, mười ngón tay mở khăn ra, sau đó nghiêm túc cẩn thận lau tóc cho Khương Trùng.

Vừa rồi Khương Trùng lau tóc cho cô, giờ đến lượt cô lau tóc cho Khương Trùng.

Tóc Khương Trùng ngắn nên chỉ một lát sau đã khô.

“Cái kia... Em vào phòng vệ sinh cắt khăn.” Lâm Giang Nam nói, sau đó xoay người chuẩn bị xuống giường.

Kết quả chân còn chưa bước xuống, tay cô đã bị Khương Trùng tóm chặt.

Lúc cô còn chưa kịp phản ứng lại, một trận choáng váng ập đến, cô đã bị đặt lại trên giường, Khương Trùng lấy khăn khỏi tay cô, sau đó đặt lên đầu giường.

“Không cần để trong phòng vệ sinh, để đây là được.”

Lâm Giang Nam: “...”

Khương Trùng kéo chăn phủ lên hai người, Lâm Giang Nam bị anh ôm vào lòng, cảm Khương Trùng đặt trên đỉnh đầu Lâm Giang Nam, mỗi lần hít vào đều là mùi dầu gội nhàn nhạt trên tóc cô.

Một tay anh đặt trên vai Lâm Giang Nam kéo cô lại gần mình hơn, một tay khác đặt trên eo cô.

Lâm Giang Nam cứ như vậy mà bị Khương Trùng ôm.

“Khương Trùng...”

“Ừ.”

“Khương Trùng, cái kia...”

“Ngoan ngoan ngủ đi, ngày mai anh đưa em đi chơi.” Có lẽ hôm nay cô đã hoảng loạn lắm rồi.

Khương Trùng vươn tay tắt đèn trên đầu giường, phòng ngủ lập tức tối om.

“Mai chúng ta đi đâu chơi?” Lâm Giang Nam tò mò, nằm trong lòng anh hỏi.

“Đi đâu cũng được.” Khương Trùng hôn lên đỉnh đầu cô.

“Dạ.”

Vì thế Lâm Giang Nam bắt đầu nhắm mắt lại, chuẩn bị ngoan ngoãn đi ngủ.

Không biết bao lâu sau, Lâm Giang Nam đột nhiên cử động.

“Khương Trùng, anh ngủ rồi à?” Cô cẩn thận hỏi.

“Chưa.” Khương Trùng trả lời.

“Em... Em có thể... Ừm... Sờ cơ bụng anh... không...”

Trong bóng đêm, Khương Trùng ngạc nhiên mở to mắt.

Qua một lúc lâu, Lâm Giang Nam mới nghe được giọng nói hơi trầm của anh.

“Được.”

...

Một đêm mơ đẹp.

Ánh sáng buổi sớm xuyên qua cửa kính, ấm áp chiếu lên giường.

Lâm Giang Nam duỗi người theo thói quen, nhưng vừa duỗi tay lại chạm đến cái gì đó, cô mở to đôi mắt lơ mơ, kết quả vừa mở mắt liền thấy Khương Trùng đang ngủ bên cạnh.

Lâm Giang Nam nhẹ nhàng nghiêng người, nhìn gương mặt khi ngủ của Khương Trùng.

Khuôn mặt anh thoải mái, lúc ngủ nhìn ôn hòa hơn rất nhiều.

Lâm Giang Nam vừa nhìn đã ngây ngẩn, vì sao trên thế giới lại có người hoàn mỹ như vậy, mà cô lại gặp được người hoàn mỹ đó, may mắn nhất đời hẳn là điều này đi.

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Giang Nam nhẹ nhàng dùng tay chống người, một tay khác đặt trên người anh, sau đó vươn mặt đến gần.

Cô nhẹ nhàng hôn lên môi anh, vừa nâng mắt lại thấy đôi mắt Khương Trùng vốn đang nhắm đã mở, hơn nữa còn vô cùng thâm thúy nhìn cô.

Cô mở to hai mắt, đôi môi nhanh chóng tách ra, nằm lại chỗ của mình.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam ngoan ngoãn nằm yên, không khỏi cười cười.

Lâm Giang Nam không quay đầu nhìn cũng nghe được tiếng cười của anh, cô trộm liếc qua Khương Trùng, lại thấy Khương Trùng đang cử động, cô cảm giác như anh muốn đến đây “tính sổ”.

Thế nên cô không chút suy nghĩ đã kéo chăn, “soạt” một cái liền trốn ở trong chăn.

Khương Trùng buồn cười nhìn động tác của Lâm Giang Nam, anh còn chưa làm gì, cô đã phản ứng nhanh như vậy.

Tâm tình anh rất tốt, dùng tay chống đầu, nghiêng người nhìn Lâm Giang Nam đang vùi trong chăn.

“Ra đây được không?” Anh hỏi.

Lâm Giang Nam lắc đầu trong chăn, xoắn xuýt như bánh quy xoắn.

“Không.”

Lâm Giang Nam ủ rũ nằm trong chăn, vừa rồi thật là mất mặt, quá mất mặt, hôn trộm còn bị phát hiện, đúng là không ai xui xẻo bằng cô.

“Em thật sự không ra à?”

“Không ra không ra.”

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang túm chặt chăn, đột nhiên cong môi cười.

Anh giật mạnh góc chăn đang hở ra, Lâm Giang Nam còn chưa phản ứng lại, cũng chưa kịp phòng thủ, anh đã trực tiếp chui vào.

Chiếc chăn lằn nữa trùm lên hai người, sau đó trong chăn lại truyền đến tiếng đùa giỡn.

Hai người nằm ỉ trên giường một lúc, Khương Trùng cũng đã hưng hăng chiếm tiện nghi xong, hai người mới đi rửa mặt.

Lúc Lâm Giang Nam đang rửa mặt, Khương Trùng đã gọi phục vụ phòng vào dọn phòng, đặt bữa sáng.

“Lát nữa chúng ta đi đâu chơi?” Lâm Giang Nam vừa uống sữa bò, vừa hỏi Khương Trùng.

Khương Trùng dừng đùa, nói: “Ngõ Nam La Cổ.”

“Hả?” Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh.

Ngõ Nam La Cổ chính là con hẻm tình nhân có tiếng của Bắc Kinh, rất nhiều cặp tình nhân thích đến đó, nơi đó có đồ ăn ngon, nhiều thứ xinh đẹp, thú vị, lại có hương vị Bắc Kinh.

“Muốn đi không?”

“Muốn.” Lâm Giang Nam gật đầu.

“Ừ, chúng ta nhanh chóng ăn thôi, ăn xong liền đi được không?”

“Được.”

Hai người mùng 1 tháng 1 đến Bắc Kinh, mùng 2 đi show, mùng 3 đi du ngoạn Bắc Kinh, 10 giờ tối lên máy bay trở về Ninh Hạ.

Lúc hai người đến ngõ Nam La Cổ vừa lúc là thời điểm nhiều người náo nhiệt nhất, vừa đưa mắt đã thấy trên đường có rất nhiều cặp đôi đang cầm tay nhau, quả thực là nơi người độc thân không thể đi vào.

Ngõ Nam La Cổ là địa điểm du lịch nổi danh của Bắc Kinh, cũng là con hẻm có kiến trúc cổ xưa nhất

50. Chương 55: Chỉ Đích Danh

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Mọi người tình cờ nhìn thấy thôi, hai người rêu rao show ân ái như vậy, em cho là mọi người đều mù hết à?”

Lâm Giang Nam xấu hổ. Vừa rồi anh và cô thật sự khoe ân ái sao? Khó trách cả sáng hôm nay cô cứ cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình là lạ...

“Bọn em có thì bọn em khoe thôi ~” Lâm Giang Nam cười với Kim Giai Giai.

Kim Giai Giai vừa nhìn đã nổi da gà.

“Đủ rồi, đừng ngược chị nữa, hẹn gặp lại!” Kim Giai Giai bưng một ly cà phê đi, đầu cũng không hề ngoảnh lại.

Lâm Giang Nam mỉm cười nhìn bóng dáng ngạo mạn của cô ấy, nghĩ đến Khương Trùng, mặt mày đều không nén được ngọt ngào. Vừa rồi bị Kim Giai Giai làm gián đoạn, giờ cô mới đột nhiên nhớ tới cốc cà phê của mình, vì thế cô nhanh chóng rót cà phê, sau đó bưng cái ly ra ngoài.

Vừa bước ra, cô liền đụng phải Hình Mạn đang đi đến.

“Chị Mạn.”

“Tiểu Miêu, đúng lúc quá, chị đang định đi tìm em đây.” Hình Mạn nói với cô.

Lâm Giang Nam có chút nghi hoặc: “Tìm em ạ?”

“Ừ, đúng vậy.”

Hình Mạn đi đến trước mặt cô.

“Sao thế ạ?” Lâm Giang Nam hỏi.

“Về họa báo mùa đông năm nay, trước đây đã định ra người được chọn là Khương Trùng và Tống Diễm Nhiên, nhưng mà...” Hình Mạn nói một nửa rồi lại không nói tiếp.

“Nhưng mà sao ạ?” Lâm Giang Nam tò mò hỏi.

“Nhưng mà... Tống Diễm Nhiên chỉ đích danh muốn em quay chụp.” Hình Mạn ngẫm nghĩ rồi nói.

Thật ra bên phía Kenif đã an bài tốt nhiếp ảnh gia cho Tống Diễm Nhiên, nhưng hôm nay Tống Diễm Nhiên lại nói muốn Lâm Giang Nam quay chụp. Tâm tư Tống Diễm Nhiên, Hình Mạn sao có thể không rõ ràng.

“Muốn em chụp?”

Lâm Giang Nam sững sốt, vì sao Tống Diễm Nhiên muốn tìm cô quay chụp, hơn nữa còn chỉ đích danh, điều này làm cho cô cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

“Ừ, em... nghĩ thế nào...”

Lâm Giang Nam nghi hoặc nhìn Hình Mạn, cái gì gọi là cô nghĩ thế nào?

“Nếu đây là yêu cầu của cô ấy thì em không thể không đồng ý, không phải sao?”

Nghe Lâm Giang Nam nói vậy, Hình Mạn đột nhiên mỉm cười. Xem ra là cô tự coi Lâm Giang Nam là một cô bé rồi.

“Ừ, chị biết rồi. Vậy lần quay chụp này giao cho em.” Hình Mạn vỗ vai Lâm Giang Nam.

“Vâng.”

...

“Em vừa nói với tổng biên của Kenif, em muốn Lâm Giang Nam quay chụp poster kỳ này của họ?”

Người đại diện Đinh Nhu nhìn Tống Diễm Nhiên đang ngồi đối diện mình.

Tống Diễm Nhiên tao nhã nhấp một ngụm rượu vang đỏ, ngón tay trắng mịn cầm lấy ly rượu vang để dài, rượu vang trong ly không ngừng dao động.

Đột nhiên động tác trên tay cô ta dừng lại, cô ta mở miệng nói với Đinh Nhu: “Ừm, đúng vậy.”

Đinh Nhu không khỏi cảm thấy đau đầu: “Em chê việc của chị gần đây chưa đủ nhiều sao, bây giờ có không ít phóng viên đang châu chực em đấy. Hơn nữa kỳ họa báo này của em và Khương Trừng sẽ rất được quan tâm, giờ em còn muốn chủ động kéo Lâm Giang Nam vào?”

Khương Trừng và Lâm Giang Nam công khai tình cảm, Weibo trong nháy mắt đã nổ tung. Tống Diễm Nhiên, Khương Trừng, Lâm Giang Nam cũng lên hot search Weibo như chuyện thường ngày.

Nhưng về chuyện này, cho đến bây giờ Tống Diễm Nhiên chưa từng phát biểu, thanh minh cái gì, trên Weibo ngoại trừ tuyên truyền công việc thì không còn đổi mới gì khác.

Tống Diễm Nhiên rũ mi mắt, nhàn nhạt nói: “Dù sao em cũng phải xem xem, rốt cuộc là dạng phụ nữ gì mới có thể câu được Khương Trừng, em chỉ muốn xem thôi.”

“Xem rồi thì sao?”

“Chẳng sao cả, chỉ là em tò mò thôi.” Tống Diễm Nhiên ngẩng đầu nhìn Đinh Nhu.

Đinh Nhu bất đắc dĩ thở dài một hơi, rốt cuộc cô đã tạo nghiệt gì mà phải làm quản lý của nữ vương Tống Diễm Nhiên.

“Được rồi, chị mặc kệ em. Tóm lại là em đừng gây phiền toái cho chị là được, chị không muốn lại đi thu dọn cục diện rối rắm cho em.”

Sau khi Đinh Nhu ra ngoài, Tống Diễm Nhiên nhìn rượu vang đỏ trong tay, trong lòng lại là một cảm giác nói không nên lời, vừa đắng vừa chát, chỗ nào cũng đau như bị kim đâm.

Rõ ràng anh và cô mới là Kim Đồng Ngọc Nữ [1] nhiều người công nhận, dù là sự nghiệp hay chiều cao, chỉ cô mới xứng với anh.

[1] Kim Đồng Ngọc Nữ là hai vị hầu cận của Quan Âm Bồ Tát, ở đây nói với ý nghĩ là tài giỏi như nhau, xứng đôi với nhau

Tống Diễm Nhiên đột nhiên nhớ lúc mình vừa mới debut. Lúc cô ra mắt, Khương Trừng đã là siêu mẫu quốc tế, anh và cô hợp tác vài lần, nhưng rõ ràng Khương Trừng đã hợp tác với không ít nữ người mẫu nổi tiếng, thành công nhất là cô, có thể hợp tác vô cùng ăn ý nhiều năm như vậy với anh cũng là cô.

Cô không cam lòng, rõ ràng người ở bên cạnh anh ấy nhiều năm qua là cô. Vì sao lại xuất hiện một Lâm Giang Nam, nếu Lâm Giang Nam cái gì cũng tốt hơn cô, ít ra trong lòng cô sẽ có thể thoải mái hơn một chút, nhưng cô gái kia chỉ là một vòng hồng mà thôi, còn cô, cô là người mẫu, là nữ vương, thua bởi một người như vậy, cô không cam lòng.

...

Sau khi Lâm Giang Nam về lại chỗ ngồi, vừa đặt mông xuống liền thấy Kim Giai Giai chạy đến chỗ mình như một con khỉ nhỏ.

“Vừa rồi chị Mạn nói gì với em vậy?” Cô ấy tò mò hỏi.

“Sao chị biết?” Lâm Giang Nam xoay người.

Kim Giai Giai dùng con dấu chọc vào gáy cô: “Chị vừa ra liền thấy chị Mạn đi đến, còn chưa đi xa đã nghe tiếng em nói chuyện với chị Mạn.”

Lâm Giang Nam ngăn tay cô ấy lại: “Cũng không có gì, chỉ nói em phụ trách quay chụp họa báo mùa đông kỳ này.”

“Sao? Chị nghe nói người mẫu họa báo mùa đông kỳ này là Khương Trừng và Tống Diễm Nhiên mà. Hơn nữa không phải chọn xong nhiếp ảnh gia rồi sao?”

Lâm Giang Nam nhún vai: “Em cũng không biết, chị Mạn nói là Tống Diễm Nhiên yêu cầu em chụp.”

“Xì, Tống Diễm Nhiên đang bày âm mưu gì đây?”

“Ai mà biết được, nói không chừng người ta cũng không có ý gì đâu. Hơn nữa chọn em quay chụp cũng tốt, thuận tiện có thể đề cao kỹ thuật quay chụp của em.”

“Bà cô của chị ơi.” Thấy Lâm Giang Nam như vậy, Kim Giai Giai không nhịn được lại muốn đuổi tay chọc cô.

“Kim Nhi ~”

Nghe thấy có người kêu mình, Kim Giai Giai quay đầu lại, thì ra là đồng nghiệp Đại Dư bên kia đang gọi, Đại Dư vẫy tay với cô ấy, ý bảo cô ấy đi qua.

“Chị đi đây, có gì lên WeChat nói.” Kim Giai Giai nói với Lâm Giang Nam.

“Oke ~” Lâm Giang Nam làm động tác OK với cô ấy.

Lâm Giang Nam lấy điện thoại trong ngăn kéo ra, ngẫm nghĩ rồi gửi cho Khương Trừng một tin nhắn.

Lâm Tiểu Miêu: Khương Trừng... Chuyện là... họa báo mùa đông kỳ này của bên em là... Anh và Tống Diễm Nhiên?

Gửi xong, Lâm Giang Nam đột nhiên có hơi ảo não, vì sao cô lại nhắn như vậy, có trực tiếp quá hay không.

Lúc nhận được tin nhắn của Lâm Giang Nam, Khương Trừng đang nghe Tần Hiểu Thiên thông báo lịch trình, điện thoại đặt ở trên bàn đột nhiên rung lên. Anh nhìn thoáng qua, trên màn hình hiển thị Tiểu Miêu nhà mình, cho nên anh rất thuận tay cầm lấy chiếc điện thoại.

Anh mở tin nhắn, thấy đoạn tin cô gửi thì mỉm cười, gương mặt lạnh nhạt trong nháy mắt như bị hòa tan, ngón tay thon dài nhanh chóng bấm bấm màn hình.

Tần Hiểu Thiên nói một tràng cũng không nghe được Khương Trừng đáp lại, thế là anh ngẩng đầu nhìn lên, kết quả lại thấy Khương Trừng vui vẻ ôm điện thoại, ngón tay bấm bấm trên màn hình.

Anh không khỏi toát mồ hôi.

Tần Hiểu Thiên cầm bản kế hoạch công tác nhẹ nhàng gõ lên bàn: “Dù sao anh cũng đang nói về công việc của cậu, sao cậu không chịu để tâm chút nào vậy?”

Nghe vậy, Khương Trừng ngẩng đầu nhìn anh: “Không phải có anh à, anh cứ sắp xếp là được.”

Tần Hiểu Thiên: “...”

Cái gì mà anh cứ sắp xếp là được, chương trình này không tham gia, tạp chí này không chụp, show này không đi, còn nói để anh tự sắp xếp?

Nghĩ cũng không cần nghĩ, đối tượng nói chuyện phiếm chắc chắn là Lâm Giang Nam, ngoại trừ Lâm Giang Nam khiến cậu ta cười ngu ngơ như vậy thì còn có ai?

Lúc Lâm Giang Nam đang vô cùng ảo não, không biết làm sao cho tốt thì điện thoại trong lòng bàn tay đột nhiên rung lên, cô mau chóng mở điện thoại, quả nhiên là tin nhắn Khương Trừng gửi đến.

Cam lớn: Ủ, nhưng mà hợp đồng này đã kí rất lâu trước đây rồi.

Khương Trừng không nói dối, lúc anh và Lâm Giang Nam chưa ở bên nhau, anh và Tống Diễm Nhiên đã cùng ký với Kenif hợp đồng họa báo mùa đông kỳ này, anh và Tống Diễm Nhiên là người mẫu cùng công ty, đương nhiên giám đốc sẽ buộc chặt tiêu thụ của anh và Tống Diễm Nhiên lại với nhau.

Lâm Giang Nam ngẫm nghĩ, sau đó bấm bấm nhắn lại.

Lâm Tiểu Miêu: Ồ ~()/

~Không đến vài giây sau, cô đã nhận được hồi âm của Khương Trừng.

Cam lớn: Sao thế... Em... Ghen à...

Lâm Giang Nam nhìn chuỗi kí tự trên màn hình. Cách một màn hình, cô vẫn có thể cảm giác ý tứ trêu chọc của Khương Trùng, bây giờ trong đầu cô đã có thể tưởng tượng ra bộ mặt của anh khi trêu chọc cô, nghĩ đến đây, mặt Lâm Giang Nam lập tức đỏ lên, tựa như con tôm luộc.

Lâm Tiểu Miêu: Không có đâu!

Lâm Giang Nam cầm giận gõ ra mấy chữ này rồi gửi đi.

Nghĩ lại, người chụp hình cho Khương Trùng đổi thành cô, thật ra thì như vậy cũng tốt, vậy thì cho dù là lúc Khương Trùng làm việc thì cô cũng có thể ở cạnh anh, chẳng qua cô không hiểu, Tổng Điều Nhiên chỉ đích danh muốn cô quay chụp, đến tột cùng là có ý gì?

Lúc cô còn đang ngáy ngốc, tiếng điện thoại rung lên đã kéo cô lại, cô nhìn tin nhắn Khương Trùng gửi đến.

Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định không nói cho Khương Trùng, như vậy lúc bắt đầu quay chụp, cô có thể cho Khương Trùng một ngạc nhiên.

Vì thế hai người lại nấu cháo điện thoại một lúc lâu, cho đến khi người mẫu do Lâm Giang Nam phụ trách quay chụp đến, cô mới buông điện thoại vào studio.

Nói tạm biệt với Lâm Giang Nam xong, Khương Trùng bỏ điện thoại vào túi rồi hỏi Tần Hiểu Thiên bên cạnh.

“Anh Hiểu Thiên, họa báo mùa đông kỳ này của chúng ta và Kenif khi nào bắt đầu chụp?”

Tần Hiểu Thiên giở lịch trình của Khương Trùng, nói: “Hôm nay là ngày 17, bắt đầu vào ngày 21, đại khái chụp trong bốn ngày. Nhưng mà nghe nói mấy ngày 21, 22, 23, 24 nhiệt độ vẫn rất thấp cho nên có lẽ điều kiện chụp hình sẽ không tốt lắm.”

“Không phải chủ yếu là chụp trong studio à?”

“Không, nghe nói còn phải quay chụp ngoại cảnh là cảnh tuyết, dù sao chủ đề kỳ này là mùa đông mà, vừa lúc gặp trận tuyết lớn của 2016 nên chắc chắn sẽ được cân nhắc.” Tần Hiểu Thiên trả lời, lần trước anh có nghe Hình Mạn nói sẽ chụp ngoại cảnh.

Khương Trùng gật đầu.

51. Chương 46: Du Lịch Ngõ Nam La Cổ Bắc Kinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Ngõ Nam La Cổ dài khoảng 800m, các ngõ nhỏ ngay ngắn trật tự, tổng cộng có mười sáu ngõ nhỏ, các ngõ không dài nhưng bên trong có tất cả mọi thứ, đồ ăn vặt đặc sắc, đồ lưu niệm, trang sức đơn giản gì cũng có.

Nhà ở ngõ Nam La Cổ không cao, mang phong cách kiến trúc Bắc Kinh cổ, nhà nào cũng là nhà mái ngói, hơn nữa nơi nơi đều treo đèn lồng đỏ rực, tùy ý liếc mắt là có thể thấy được những ông lão bà lão đang bày bán mấy thứ đồ nhỏ xinh đẹp.

Lâm Giang Nam và Khương Trùng tay trong tay, cả hai đều mang khẩu trang, bởi vì sự chênh lệch chiều cao đáng yêu và cả bộ đồ đôi rêu rao mà thu hút một loạt ánh mắt.

Trên người Lâm Giang Nam mặc áo len dệt thưa màu trắng, phía dưới là váy chữ A bằng da màu đen, đi kèm áo dạ ngắn màu đỏ rực.

Dưới chân cô mang tất trắng viền hoa cùng giày da phong cách Anh Quốc [1].

Tóc cô chỉ tùy ý búi lên, nhìn rất trẻ trung xinh đẹp.

Khương Trùng mặc áo len ôm người, bên ngoài là áo khoác dạ màu đỏ rượu dài đến đầu gối, quần jean xăn lai màu đen, giày uzlzy [2] màu trắng.

Hai người tay nắm tay, không khí hài hòa hạnh phúc.

“Oa, có xe xích lô nữa à?” Lâm Giang Nam nhìn thấy chiếc xe xích lô chở một đôi trên đường liền nắm chặt tay Khương Trùng, hưng phấn nói.

Khương Trùng cúi đầu nhìn đôi mắt đầy vui mừng của Lâm Giang Nam, hỏi: “Chúng ta cũng thử ngồi xe xích lô xem cảm giác thế nào?”

Hai mắt Lâm Giang Nam lập tức tỏa sáng.

“Dạ dạ dạ dạ.” Cô gật đầu thật mạnh.

Khương Trùng cương chiều xoa đầu cô, vừa hay có một chiếc xe xích lô trống đang ở gần đây.

Khương Trùng đi tới, ngăn chiếc xe xích lô lại.

“Hai vị muốn đi dạo à?” Người lái xe xích lô nói chuyện mang đậm chất Bắc Kinh.

“Vâng.” Khương Trùng gật đầu với ông ấy.

“Được rồi, lên xe đi!”

Khương Trùng nắm tay Lâm Giang Nam ngồi lên.

“Hai cháu muốn dạo qua ngõ nào trước?” Người lái xe hỏi.

“Bọn cháu không phải người Bắc Kinh nên không rõ lắm, bác có đề nghị gì không ạ?” Lâm Giang Nam hỏi.

“Bác cũng nghĩ các cháu không phải, vừa nghe các cháu nói chuyện là đã biết các cháu chắc chắn không phải là dân bản xứ.” Người lái xe cười nói.

“Như vậy đi, chúng ta có thể dạo từ ngõ Phúc Tường trước, sau đó theo thứ tự đến các ngõ nhỏ khác, hai cháu thấy thế nào?”

Lâm Giang Nam đương nhiên không có ý kiến gì, có một người Bắc Kinh chính cống dẫn đường, như vậy thì không có gì tốt hơn.

“Được đấy ạ.”

“Được rồi, chúng ta xuất phát nào.”

Lâm Giang Nam ngồi trên xe xích lô, cảm giác không hề giống khi ngồi ô tô, máy bay, đây là một cảm giác rất mới mẻ, cô bồng bồng hứng thú nhìn hàng quán xung quanh, trang sức, những thứ đồ nhỏ xinh rực rỡ muôn màu khiến cô hoa cả mắt, hơn nữa đồ ăn vặt đặc sắc trên đường cũng rất nhiều.

“Tuyệt vời quá.” Lâm Giang Nam tán thưởng.

Ngõ nhỏ nhiều người thăm thú rất náo nhiệt, còn có âm thanh mời chào của những người bán hàng, không chỗ nào là không náo nhiệt.

Khương Trùng cương chiều nhìn Lâm Giang Nam hưng phấn như con khỉ nhỏ, trong mắt tràn đầy yêu thương.

...

“Nhìn kìa, búp bê cầu nắng.” Lúc đi qua một ngõ nhỏ, Lâm Giang Nam chỉ vào một tiệm bán búp bê cầu nắng, cười nói với Khương Trùng.

Khương Trùng nhìn theo hướng tay cô.

“Có xuống xem không?”

“Có có.” Lâm Giang Nam gật đầu với anh.

“Bác ơi, cho chúng cháu dừng ở đây đi ạ, ngõ phía trước chúng cháu tự đi bộ là được rồi.” Khương Trùng nói với người lái xe.

“Vậy được.”

Lúc xuống xe, Khương Trùng xuống trước, sau đó trực tiếp dùng tay ôm eo Lâm Giang Nam, xoay một vòng tròn rồi mới đặt cô xuống.

Khách du lịch xung quanh chưa kịp phòng bị đã bị nhồi một ngụm cầu lương, đặc biệt là các cặp đôi nhỏ, rõ ràng là đến khoe ân ái, kết quả lại bị người ta nhồi cầu lương.

Khương Trùng nắm tay Lâm Giang Nam, hai người đi đến tiệm búp bê cầu nắng.

Vừa bước vào, chủ quán đã niềm nở đón chào.

“Hai cháu chắc là một cặp nhĩ, đến xem búp bê cầu nắng của bác đi, bảo đảm tình yêu của các cháu vĩnh viễn là trời nắng.”

Lâm Giang Nam không khỏi bật cười, miệng của bà chủ này thật ngọt.

Lâm Giang Nam nhìn một loạt búp bê cầu nắng treo trước mắt, vẻ mặt chúng nó không giống nhau, muôn màu muôn vẻ.

Búp bê cầu nắng có hai ý nghĩa, một là cầu cho trời đẹp, hai là cầu cho tình yêu mãi mãi hạnh phúc, không có mây đen.

Lâm Giang Nam vươn tay sờ búp bê cầu nắng, xúc cảm thoải mái, vải dệt của nó rất mềm mại.

“Một cái bao nhiêu ạ?” Khương Trùng hỏi.

“Mười đồng một cái, mười lăm nguyên một đôi.” Bà chủ quán cười tủm tỉm nói.

“Lấy cháu hai cái ạ.”

Lâm Giang Nam chọn hai con búp bê cầu nắng có vẻ mặt rất đáng yêu.

Dạo qua cả con ngõ, Lâm Giang Nam chỉ nhìn hai con búp bê cầu nắng, yêu thích không muốn buông tay.

“Em thích búp bê cầu nắng đến vậy à?” Khương Trùng không nhịn được mà hỏi.

“Thích, anh không thấy chúng rất đáng yêu à, hơn nữa búp bê cầu nắng còn có thể làm tình yêu của chúng ta không có mây đen, mãi mãi là trời nắng.” Lâm Giang Nam cười nói.

Khương Trùng mỉm cười, anh chưa bao giờ tin tưởng mấy thứ này, nhưng chỉ cần Lâm Giang Nam thích, muốn anh thích cũng không hẳn là không thể.

“Một cái cho anh, một cái cho em, về sau tình yêu của chúng ta mãi mãi là trời nắng.” Lâm Giang Nam đặt một con búp bê vào lòng bàn tay Khương Trùng.

“Được, mãi mãi là trời nắng.” Khương Trùng cưng chiều bóp mũi cô.

Hai người cứ như vậy tay trong tay, bước chậm trong các ngõ nhỏ cổ kính của Bắc Kinh, thăm thú những ngõ nhỏ đặc sắc, mua một ít thứ đồ nhỏ hay trang sức đơn giản xinh đẹp, Lâm Giang Nam vẫn luôn rất thích mấy thứ này.

“Em có thể mua gì đó làm quà cho fan của em.” Lâm Giang Nam đứng trong cửa hàng, vừa xem xét mấy trang sức đơn giản vừa nói với Khương Trùng.

Khương Trùng không có ý kiến, vì thế hai người liền mua không ít đồ trang sức nhỏ.

“Đồ chơi làm bằng đường [3]?”

[3] Đồ chơi làm bằng đường: dùng đường loãng thổi thành hình người, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn.

Ánh mắt Lâm Giang bị một tiệm đồ chơi làm bằng đường trong ngõ nhỏ hấp dẫn.

Bên kia còn vây quanh không ít cặp đôi, có vẻ là tiệm đồ chơi làm bằng đường làm ăn không tồi.

Người làm đồ chơi làm bằng đường là một ông lão, ông ấy đang thuần thực thổi đồ chơi làm bằng đường cho khách hàng, trước mặt ông ấy để không ít cây kẹo đã làm xong, lấy làm triển lãm đồ chơi làm bằng đường.

Đồ chơi làm bằng đường này có đủ hình dạng, có nai con, khỉ nhỏ, mèo con, đèn lồng lớn...

Hai người đi qua.

“Bác ơi, làm cho cháu một con mèo được không ạ?” Lâm Giang Nam cười tủm tỉm nhìn ông lão làm đồ chơi làm bằng đường.

Ông lão cũng là một người nhiệt tình hiếu khách.

“Đương nhiên là được, nhưng bác phải làm cho các cô cậu này trước đã, sau đó sẽ làm cho hai cháu.”

“Vâng.” Lâm Giang Nam gật đầu.

Ông lão nhanh chóng làm xong khỉ con cho cặp tình nhân đã chờ trước, sau đó đưa hai người họ.

“Được rồi, giờ bác sẽ làm mèo con cho các cháu, nhưng các cháu muốn làm lớn chừng nào?”

Lâm Giang Nam ngẫm nghĩ, sau đó khua tay múa chân giải thích cho ông lão.

“Được.”

Ông lão làm đồ chơi làm bằng đường này chắc đã vài năm, động tác của ông thuần thực, không lâu sau đã làm ra một con mèo con giống như thật, hơn nữa vô cùng tinh xảo đáng yêu.

Lâm Giang Nam đứng một bên nhìn, cảm thấy cách làm cũng rất đơn giản, chỉ là dùng thìa nhỏ múc một ít nước đường còn nóng, sau đó đặt vào lòng bàn tay để nặn, miệng thổi tay tạo hình, rồi nhanh chóng lấy một que gỗ nhỏ có dính nước đường ở một đầu dính vào dưới thân đồ chơi làm bằng đường, miệng thổi mạnh để đâm que gỗ vào, cuối cùng dùng màu thực phẩm để tô điểm là xong.

Ông lão đưa con mèo trong tay cho Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam vươn tay nhận lấy, cô nhìn mèo con trong tay, vui vẻ nói với Khương Trùng bên cạnh.

“Đẹp không?”

“Đẹp.”

Trả tiền xong, hai người lại lần nữa đi dạo các ngõ nhỏ khác.

Lâm Giang Nam cầm đồ chơi làm bằng đường trong tay thưởng thức một lát, sau đó mới kéo khẩu trang, nhẹ nhàng liếm một cái.

Rất ngọt.

Vị caramel.

“Anh ăn không?” Lâm Giang Nam hỏi Khương Trùng bên cạnh.

Khương Trùng nhìn đồ chơi làm bằng đường trong tay cô rồi lắc đầu.

“Em ăn đi, anh không ăn.”

“Vâng.”

Lâm Giang Nam cũng không khó xử anh.

Cả ngày hôm nay hai người giống như một đôi tình nhân bình thường, tay trong tay đi dạo phố, mua vài thứ đồ, ăn đồ ăn vặt, chụp ảnh cho đối phương, selfie.

Hai người chơi đến hơn 8 giờ tối mới trở về.

Thật ra ban đêm ở ngõ Nam La Cổ còn đẹp hơn, nhưng tối nay còn phải lên máy bay về Ninh Hạ cho nên hai người mới trở về.

Về lại khách sạn, hai người thu dọn đồ đạc một lát, sau đó mỗi người làm việc của mình, xong xuôi cũng hơn 9 giờ.

Đến khi Tần Hiểu Thiên qua, ba người liền đến sân bay.

Ba người ngồi trong khoang hạng nhất, lại là ba ghế cạnh nhau, hơn nữa chuyến bay đến Ninh Hạ này không nhiều khách, cho nên cũng không khiến nhiều người chú ý.

“Buồn ngủ thì ngủ một lát đi, đến nơi anh sẽ gọi em dậy.” Khương Trừng để đầu Lâm Giang Nam gối lên vai mình, nói với cô.

Lâm Giang Nam đúng là có hơi buồn ngủ, hôm nay đã chơi một ngày không nghỉ ngơi, thế là cô tựa vào vai Khương Trừng, không lâu sau đã ngủ.

Khương Trừng gọi tiếp viên hàng không, cầm một tấm chăn mỏng đắp cho cô.

Thấy Lâm Giang Nam đã ngủ, Tần Hiểu Thiên mới quay sang nói chuyện với Khương Trừng: “Chuyện của cậu với Giang Nam phải làm sao đây? Cứ như vậy công khai à?”

Khương Trừng buông tạp chí trong tay, nói: “Chụp cũng đã bị chụp, không công khai cũng không được, hơn nữa từ lúc bắt đầu em chưa từng nghĩ sẽ giấu diếm, chỉ sợ cô ấy chưa chuẩn bị tâm lý thôi, so với bị phóng viên đào ra, lợi dụng chuyện này lăng xê, tự mình công khai tốt hơn nhiều.”

Tần Hiểu Thiên ngẫm nghĩ, cảm thấy Khương Trừng nói cũng đúng, anh nhìn Lâm Giang Nam đang tựa đầu lên vai Khương Trừng ngủ.

“Cũng đúng, so với bị phóng viên tung tin đồn vô căn cứ, tự mình công khai sẽ tốt hơn, lúc trước anh cũng đã xem qua rồi, fan CP của Trừng Nam CP rất nhiều, chỉ thua fan CP của cậu và Địch Nhiên thôi, nên có công khai thì chắc cũng sẽ không phải chịu công kích quá lớn của dư luận, dù sao cũng có gì đó từ trước rồi.”

Thật ra Khương Trừng cũng không ngờ fan CP của mình và cô sẽ nhiều như vậy, khác xa dự kiến của anh.

- ———

[1] Giày da phong cách Anh Quốc

[2] Uzlzzy: Thực chất là Uzzi, là một hãng giày tại Ý của nhà thiết kế Michael Kees.

[3] Kẹo đường

Một góc ngõ Nam LaCổ

Đọc tới đây mọi người đã nhận ra chưa nhỉ? Ta-da, tên truyện BBCN được lấy cảm hứng từ chương này đó. Chúc cho tình yêu của các bạn cũng giống như Khương Trùng và Tiểu Miêu vậy, không có mây đen, mãi mãi là trời nắng. Love love love ~~~

52. Chương 56: Chúng Ta Đã Là Người Trưởng Thành Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Giờ nghỉ, Kim Giai Giai quá mệt mỏi nên đi lấy một ly cà phê, nhưng khi quay lại phòng, cô ngáp một cái, không chú ý Trì Nguyên phía trước.

Mà Trì Nguyên cũng vừa lúc đang vui đầu xem tạp chí trong tay.

Thấy hai người sắp đụng phải nhau, Lâm Giang Nam cũng không kịp nhắc nhở, hai người đã đâm sầm vào nhau. Một ly cà phê đầy ắp của Kim Giai Giai cứ như vậy đổ hết lên người Trì Nguyên, quần áo hai người lập tức bị dính cà phê. Lúc ấy Lâm Giang Nam còn đoán là sẽ có một hồi ác chiến, kết quả lại là như vậy.

“A, xin lỗi, xin lỗi anh.” Kim Giai Giai cuống quýt nói.

“Không sao, không sao, anh tự lau là được, còn em không sao chứ?” Trì Nguyên hỏi.

“Không... Không có gì...”

Lâm Giang Nam yên lặng nhìn cảnh tượng kì lạ này, nếu là ngày thường, hai người này đâu phải như thế?

“Em mù à, đi sao không nhìn đường?”

“Em mù, anh không mù, vậy sao vẫn đụng phải em?”

“Em thiếu đòn đúng không?”

“Đúng thì sao?”

...

Đây mới là phương thức chào hỏi đúng đắn này.

Đặc biệt là cả sáng hôm nay, Lâm Giang Nam càng lúc càng cảm giác rõ ràng giữa Trì Nguyên và Kim Giai Giai có chuyện gì đó.

Hơn nữa, lúc ăn trưa, cô và hai người kia vẫn luôn ăn cùng nhau. Nhưng không biết vì sao trưa nay khi vừa nhắc đến việc đi ăn cơm, vẻ mặt hai người liền bắt đầu trở nên khó hiểu, một người nói đang giảm béo nên không ăn, một người thì nói công việc chưa hoàn thành, ăn cơm sẽ thấy tội lỗi.

Nghe hai người nói vậy, Lâm Giang Nam quả thực không thể nói gì, vì thế trưa hôm nay cô chỉ có thể đi ăn cơm một mình.

Buổi chiều, Lâm Giang Nam còn đang vui đầu làm việc thì nghe có đồng nghiệp ngồi gần cửa sổ gọi mình.

“Lâm Tiểu Miêu, Khương Trùng nhà em lại đến đón này.”

Nghe vậy, mặt Lâm Giang Nam nóng bừng, nhin xuống ý định muốn qua xem. Cô chỉ có thể mỉm cười, nhanh chóng hoàn thành công việc trên tay.

Không lâu sau, cô nhận được điện thoại của Khương Trùng. Nhìn cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại, nghĩ cũng không cần nghĩ đã trực tiếp ấn nghe.

Điện thoại vừa thông, cô liền nghe thấy giọng nói trầm thấp hơi khàn của Khương Trùng từ bên kia điện thoại truyền đến.

“Tan làm chưa?”

Lâm Giang Nam theo bản năng nhìn đồng hồ trên vách tường.

“Chưa, nhưng cũng sắp rồi.”

“Ừ, anh chờ em.”

“Vâng...”

Cúp điện thoại xong, khóe môi Lâm Giang Nam vẫn luôn ẩn chứa ý cười, chuông tan làm vừa vang lên, Lâm Giang Nam đã lập tức thu dọn đồ đạc rồi chạy ra khỏi cửa.

Vừa ra đã đụng phải Trì Nguyên.

“Hi, Trì Nguyên, mai gặp lại ~” Tâm tình Lâm Giang Nam rất tốt, chào tạm biệt với Trì Nguyên.

Trì Nguyên gật đầu với cô, lúc Lâm Giang Nam chuẩn bị rời đi, đột nhiên phía sau truyền đến giọng của Trì Nguyên.

“Tiểu Miêu.”

Lâm Giang Nam xoay người nhìn anh.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Trì Nguyên nhìn cô, đôi môi hơi mở ra nhưng không nói gì.

“Quên đi, không có gì. Mai gặp lại, anh vào dọn dẹp đây.” Nói xong, Trì Nguyên liền bước vào văn phòng.

Lâm Giang Nam nhìn bóng dáng Trì Nguyên, nhìn thế nào cũng cảm thấy Trì Nguyên có gì đó là lạ, nhưng cụ thể là gì thì cô lại không biết.

Cô cau mày tự hỏi, sau đó bước vào thang máy.

Ra khỏi đại sảnh, cô còn vừa đi vừa nghĩ, Khương Trừng đứng trước mặt mình khi nào cô cũng không biết, cho nên trực tiếp đụng đầu vào anh.

Cô sờ sờ cái mũi bị đụng đau của mình rồi ngẩng đầu lên nhìn Khương Trừng, đôi mắt to xinh đẹp giờ đã ngập nước, vẻ mặt đáng thương không nói nên lời.

“Nghĩ gì mà thất thần thế?” Khương Trừng nhìn cô như người cầm ăn Hoàng Liên [1], có khổ không thể nói liền cảm thấy buồn cười, anh vươn tay xoa mũi cho cô.

[1] Hoàng Liên: là một vị thuốc Đông Y rất đắng

Lâm Giang Nam đặt tay lên mu bàn tay Khương Trừng, nói: “Cũng không có gì.”

Lúc cô nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào lòng bàn tay Khương Trừng, cảm giác ngứa ngứa. Khương Trừng dùng tay ấn chớp mũi Lâm Giang Nam, Lâm Giang Nam lập tức đau đến nhe răng trợn mắt. Cô không khỏi xù lông nhìn Khương Trừng.

Khương Trừng cười cười cầm lấy tay Lâm Giang Nam, lại phát hiện tay cô lạnh lẽo lạ thường, anh không nói hai lời liền cho tay cô vào túi mình.

“Đi thôi.” Khương Trừng ôm Lâm Giang Nam vào lòng.

Dường như lúc Khương Trừng và Lâm Giang Nam vừa xoay người, Trì Nguyên liền ra khỏi đại sảnh.

Trì Nguyên nhìn bóng dáng Khương Trừng và Lâm Giang Nam, hai người dính chặt vào nhau, tuy Khương Trừng là nhân vật công chúng nhưng những điều có thể cho Lâm Giang Nam lại không ít. Không biết vì sao trong lòng anh có một cảm giác không nên lời, cơ thể như bị khoét đi, khó chịu khiến anh không thích ứng nổi.

Lúc Trì Nguyên còn đang sống người nhìn Khương Trừng và Lâm Giang Nam, Kim Giai Giai đã đi ra khỏi thang máy, cô thấy Trì Nguyên liền đi qua, bởi vì hai người đã hẹn nhau cùng về nhà.

“Trì...” Cô gọi anh, nhưng gọi được một nửa thì lại đột nhiên im bặt.

Bởi vì theo tầm mắt của Trì Nguyên, cô thấy được bóng dáng Khương Trừng và Lâm Giang Nam, nụ cười nơi khóe môi cô hạ xuống, thay thế bằng một nụ cười trào phúng, cô hơi rũ mi mắt, đôi lông mi dài che khuất ánh nước trong mắt.

Cô mím môi đi qua.

“Trì Nguyên?”

Nghe thấy giọng Kim Giai Giai, Trì Nguyên xoay người.

“Xuống rồi à?”

“Ừ, đúng rồi, lát nữa em còn có việc, chúng ta không về cùng nhau được rồi.” Kim Giai Giai lấy điện thoại, bấm lên xem đồng hồ.

“Đã gần đến giờ rồi, em đi trước đây.” Nói xong, Kim Giai Giai liền rời đi. Chỉ là cô còn chưa bước được một bước, tay đã bị Trì Nguyên kéo lại.

Bàn tay ấm áp của anh cầm lấy cổ tay lạnh lẽo của Kim Giai Giai, Kim Giai Giai không khỏi co người lại. Cơ thể Kim Giai Giai mang tính hàn, hơn nữa mùa đông cô lại luôn mặc quần áo mỏng manh nên tay chân vẫn luôn lạnh lẽo.

“Cùng đi đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

Trì Nguyên bắt lấy tay Kim Giai Giai, sau đó đi ra bên ngoài.

Kim Giai Giai ngồi trên ghế phụ lái.

Hai người đều im lặng, Trì Nguyên im lặng lái xe, Kim Giai Giai im lặng cúi đầu chơi đùa ngón tay mình, bởi vì người có chuyện muốn nói là Trì Nguyên, nhưng anh vẫn luôn im lặng này giờ nên Kim Giai Giai đương nhiên cũng duy trì sự yên lặng.

“Chuyện lần trước...” Trì Nguyên rút cuộc cũng đánh vỡ sự im lặng.

“Chuyện gì?” Kim Giai Giai mở miệng chen ngang lời Trì Nguyên.

Trì Nguyên sững sốt, vẻ mặt có hơi xấu hổ: “Chuyện chúng ta...”

“Chúng ta không có chuyện gì cả, anh nghĩ nhiều quá rồi, không phải chúng ta chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm thôi sao?”

“Kim Giai Giai, em đừng giả ngu với anh, em biết anh đang nói gì mà.” Trì Nguyên nghiêm túc nhìn cô.

Ngược Kim Giai Giai đột nhiên cứng lại.

“Biết thì sao? Trì Nguyên, hai chúng ta đã là người trưởng thành rồi. Em cũng tự hiểu, anh không cần nói thêm gì nữa, em tự biết.” Kim Giai Giai lạnh giọng nói.

“Anh không có ý đó, anh...”

“Anh gì, chẳng lẽ anh sẽ phụ trách với em? Chẳng lẽ anh còn muốn cưới em?” Kim Giai Giai đột nhiên mỉm cười.

Trì Nguyên nhìn Kim Giai Giai.

“Đừng quên, người anh thích là Tiểu Miêu, hơn nữa Kim Giai Giai này là loại người sẽ vì tình một đêm mà kết hôn sao?”

“Giai Giai...”

“Được rồi, đừng nói nữa. Trì Nguyên, chúng ta quen nhau nhiều năm vậy rồi, Kim Giai Giai này là cái dạng người gì anh còn không biết sao? Chuyện kia cứ xem như là chưa có gì xảy ra đi, hơn nữa em cũng không muốn bởi vì chuyện đó mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa ba người chúng ta.”

“Anh đưa em về đi, em mệt rồi.”

Nói xong, Kim Giai Giai không hề nhìn anh, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hiển nhiên là không muốn nói thêm gì, Trì Nguyên nhìn sườn mặt của Kim Giai Giai, nhớ tới cánh tay lạnh lẽo anh vừa cầm.

Anh không khỏi yên lặng vươn tay, chỉnh điều hòa trong xe lên vài độ.

...

“Sao hôm nay em lại hỏi anh về họa báo mùa đông kỳ này?” Khương Trùng vừa lái xe vừa hỏi.

Lâm Giang Nam còn đang nghiêng đầu nhìn bàn tay đặt ở tay lái của Khương Trùng, không ngờ anh sẽ đột nhiên hỏi như vậy, cũng người không nói gì trong chốc lát.

Nửa ngày rồi vẫn không nghe Lâm Giang Nam đáp lại, Khương Trùng không khỏi quay đầu nhìn cô, cô giống như là đã đi vào cõi thần tiên rồi.

“Tiểu Miêu?”

“Hả?” Lâm Giang Nam đột nhiên phản ứng lại.

“À... Cũng không có gì, em chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi...” Lâm Giang Nam ngượng ngùng cười cười.

Lúc gặp đèn đỏ, Khương Trùng dừng xe. Anh nghiêng đầu nhìn cô, trực giác nói cho anh biết Lâm Tiểu Miêu có chuyện gặt anh.

Không khí trong xe lập tức bí bách không nói nên lời...

Ánh mắt của Khương Trùng khiến Lâm Giang Nam rất áp lực, bị anh nhìn như vậy, cô cảm giác một bí mật mình cũng giữ không nổi.

Khi Lâm Giang Nam không chịu được nữa, chuẩn bị nói ra tất cả thì giọng Khương Trùng lại vang lên.

“Tối nay ăn gì?” Khương Trùng thu hồi ánh mắt đặt trên người cô, vừa lái xe vừa hỏi.

“Hả?”

“À... Anh muốn ăn gì cũng được.” Lâm Giang Nam nói.

Chỉ là Lâm Giang Nam vừa thốt ra những lời này, không khí trong xe lại trở nên xấu hổ...

Khương Trùng lập tức quay đầu, đôi mắt đen như mực nhìn cô, khóe môi hàm chứa ý cười nhẹ nhàng.

Lâm Giang Nam lập tức có xúc động muốn bóp chết mình, gần đây cô rối não phải không, nói chuyện không chịu suy xét gì cả.

“Có thật là muốn ăn gì cũng được không?”

Ngay lúc Lâm Giang Nam đang vô cùng xấu hổ, mặt đỏ tai hồng, giọng Khương Trùng lại lần nữa vang lên trong xe, gương mặt vốn hồng của Lâm Giang Nam nay đã thành đỏ.

“À... Chuyện này... Ừm...” Lâm Giang Nam ấp úng nửa ngày không nói nổi một câu.

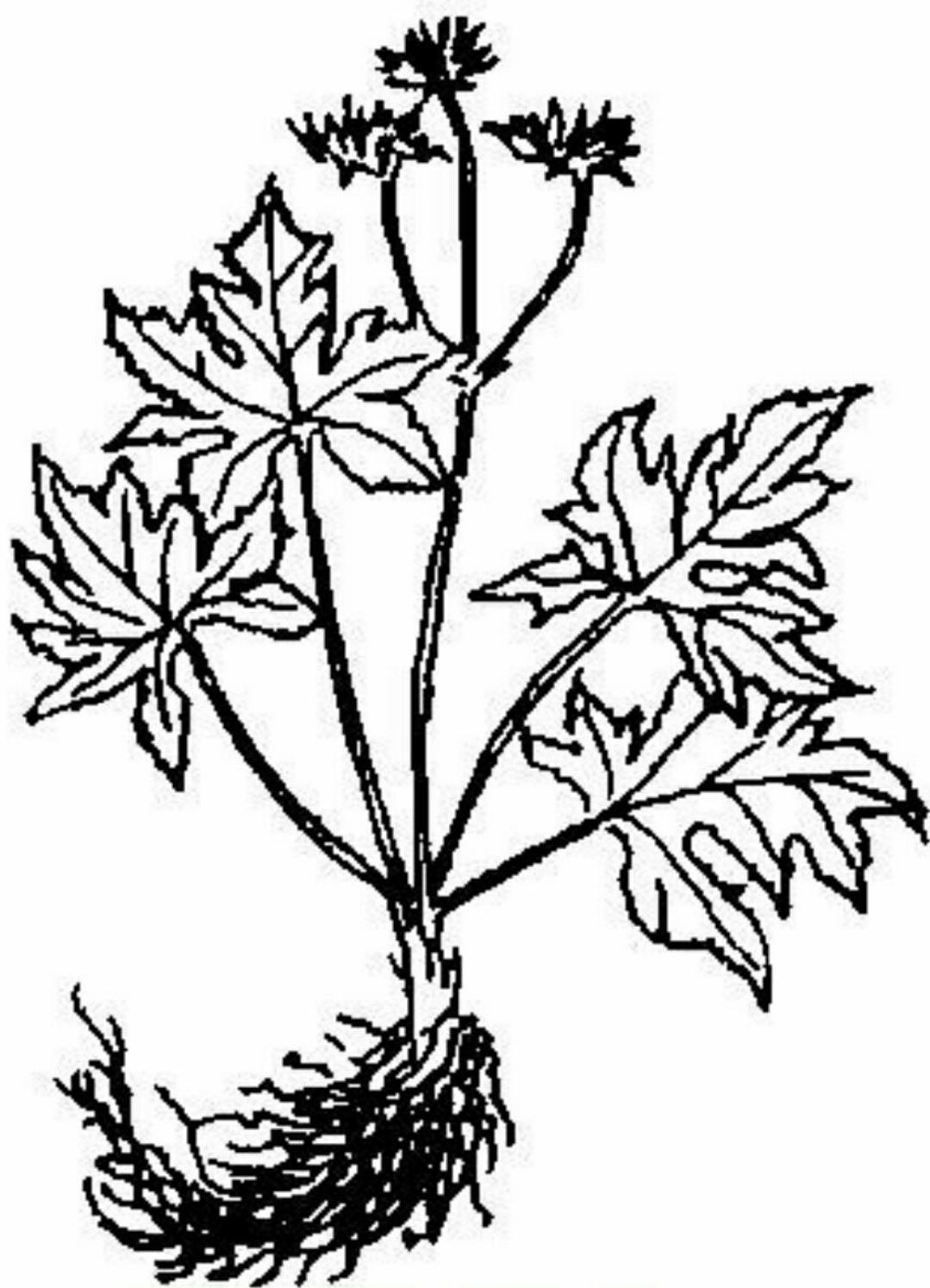
Khương Trùng thấy thế liền bật cười. Nói thật, lúc Khương Trùng cười rõ lên rất đẹp, mặt mày thư thả khôi ngô, dù hoặc không nói nên lời.

Khương Trùng vươn tay捏捏 gương mặt mềm mại của Lâm Giang Nam.

Ừm... Xúc cảm này không tồi đâu.

Bây giờ anh cảm thấy trêu chọc Lâm Giang Nam là một chuyện vô cùng vui vẻ, anh thích bộ dạng mặt đỏ tai hồng nói không nên lời của cô.

[1] Hoàng Liên:

Hoàng Liên - *Coptis teeta*

53. Chương 47: Công Khai Show Ân Ái

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lúc Lâm Giang Nam tỉnh lại đã hơn bảy rưỡi sáng, chuyện thứ nhất cô làm khi thức dậy là đi đánh răng rửa mặt.

Nhưng đột nhiên cô lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, vì sao cách bố trí của căn phòng này, và cả nhà vệ sinh... Có gì đó rất lạ...

Lúc vừa tỉnh ngủ, đầu óc Lâm Giang Nam luôn không tỉnh táo lắm.

Lúc cô còn đang mê man giữa phòng ngủ, cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra.

Lâm Giang Nam mê man nhìn qua.

“Khương Trùng... Chẳng lẽ mình còn chưa tỉnh ngủ...” Cô nhìn anh, sau đó cúi đầu lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Khương Trùng nhìn vẻ mặt mê man của Lâm Giang Nam, tâm tình rất tốt bước qua.

Anh đẩy cô vào phòng vệ sinh.

“Ngẩn người làm gì đấy, còn không mau rửa mặt đánh răng, em muốn đến muộn à?”

“Đến muộn?”

“Ừ, giờ đã hơn bảy rưỡi rồi.”

Bảy rưỡi?

Bảy rưỡi!!!!

Lâm Giang Nam lập tức tỉnh táo, cô cuống quýt đi lấy bàn chải đánh răng và ly súc miệng trên bồn rửa

mặt.

“Sao em lại ở nhà anh?”

Đầu óc Lâm Giang Nam đã thanh tỉnh không ít. Cô nhìn bàn chải đánh răng và ly súc miệng sạch sẽ đang đặt chỉnh tề ngăn nắp trên bồn rửa mặt.

Một cái màu hồng, một cái màu xanh. Rất hiển nhiên, màu hồng là chuẩn bị cho cô, màu xanh là của anh.

Khương Trùng vươn tay nặn kem đánh răng cho cô, sau đó hứng nước ấm vào ly.

“Lúc về đến sân bay Ninh Hạ đã là rạng sáng, em lại ngủ say như chết, anh chỉ có thể đưa em về nhà anh, hướng hồ giờ đó bạn của em chắc chắn đang ngủ.”

Lâm Giang Nam nhận lấy bàn chải đã có kem đánh răng từ tay anh, bắt đầu đánh răng.

Giữa hai người vô cùng ăn ý, giống như đã hình thành một thói quen, thuần thục đến không ngờ.

Lâm Giang Nam đánh răng rửa mặt xong, hai người cùng nhau ra ngoài ăn sáng.

Lâm Giang Nam nhìn đồ ăn sáng trên bàn, sau đó liếc mắt nhìn Khương Trùng.

“Anh... làm...”

Bánh bao nhân trứng sữa [1], sữa tươi, trứng ốp la, sandwich chân giò hun khói.

Khương Trùng nhìn bữa sáng khéo léo bày biện chỉnh tề trên bàn, tuy rất muốn nói không sai, chính là anh làm, để Lâm Giang Nam lau mắt mà nhìn, nhưng cuối cùng anh vẫn không có nổi cái tự tin đó.

“Ừm... Gọi...”

Lâm Giang Nam liền bày ra vẻ mặt em biết mà, nhưng... Gọi bữa sáng... Cũng... ừm... rất thông minh...

Khương Trùng có hơi xấu hổ, lúc ở một mình anh chưa từng ở nhà ăn sáng, luôn giải quyết ở phòng làm việc.

Lâm Giang Nam cười cười, sau đó cắn một miếng sandwich.

“Ngon không?”

Lâm Giang Nam gật đầu.

Ăn xong, Lâm Giang Nam liền trang điểm, Khương Trừng thay quần áo, hai người cùng nhau ra cửa.

Lúc đi đến huyền quan, đang chuẩn bị đi giày, Lâm Giang Nam đột nhiên thấy cổ áo khoác Khương Trừng chưa chỉnh tề.

“Anh lại đây một chút.” Cô đứng trên huyền quan nói với Khương Trừng.

Khương Trừng nghe lời đi qua.

“Sao thế?”

Lâm Giang Nam đang đứng trên huyền quan, Khương Trừng đứng phía dưới, cho nên tầm chân Lâm Giang Nam cao hơn Khương Trừng một chút, nhưng chênh lệch chiều cao giữa hai người vẫn rất lớn, cho dù cô đứng trên huyền quan, muốn giúp Khương Trừng sửa sang lại quần áo cũng có phần khó khăn.

Lâm Giang Nam vươn tay thay Khương Trừng sửa sang lại quần áo, có điều cô vẫn phải nhón chân.

Khương Trừng nhìn Lâm Giang Nam gần trong gang tấc, cô đứng trên huyền quan mà còn phải nhón chân để sửa sang lại quần áo cho anh. Anh hơi cúi người, điều này làm Lâm Giang Nam dễ dàng hơn rất nhiều, cũng không cần nhón chân, cô nhẹ nhàng giúp Khương Trừng vuốt phẳng nếp nhăn trên quần áo, sửa sang lại cho chỉnh tề.

“Được rồi.”

Cô nhìn cổ áo đã chỉnh tề, cười nói với Khương Trừng.

Khương Trừng nhìn cô gần ngay trước mắt, không tự chủ được mà mỉm cười, lúc cô chuẩn bị lui ra sau, bàn tay anh đã vươn lên, trực tiếp kéo cô vào ngực mình, cúi đầu vây lấy.

Không biết qua bao lâu sau, Lâm Giang Nam mới vươn tay đẩy anh.

“Ừm... đi thôi... em bị muộn rồi...” Lâm Giang Nam vừa đẩy anh, vừa thở gấp nói.

Khương Trừng liếm môi cô, sau đó mới buông ra. Anh mỉm cười nhìn cô, Lâm Giang Nam lại bị anh nhìn cho mặt đỏ tai hồng. Thật là, không có việc gì lại mỉm cười trêu chọc người ta.

Khương Trùng ngồi xổm xuống giúp Lâm Giang Nam mặc giày, thắt dây thật đẹp.

Lâm Giang Nam nhìn người đàn ông ngồi xổm thắt dây cho mình, trong lòng vô cùng ấm áp, nhưng hốc mắt lại cay cay.

“Khương Trùng, anh thật tốt với em.” Lâm Giang Nam mềm giọng nói.

Khương Trùng vừa ngẩng đầu liền thấy hốc mắt hồng hồng của Lâm Giang Nam, anh duỗi tay xoa loạn đầu cô.

“Đồ ngốc, anh không tốt với em thì tốt với ai?”

Anh ôm cô xuống khỏi huyền quan.

“Đi thôi, anh đưa em đi, nếu không em sẽ thật sự trễ giờ đấy.”

Khương Trùng ôm lấy bả vai Lâm Giang Nam, cùng nhau ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, một trận gió lạnh đã ập đến.

“Năm nay tháng một rồi mà vẫn chưa có tuyết.” Lâm Giang Nam ngẩng đầu nói với Khương Trùng bên cạnh.

“Có lẽ năm nay tuyết sẽ tới muộn.” Khương Trùng nắm tay Lâm Giang Nam.

Anh nhìn môi cô theo thói quen, rồi lại đột nhiên bước đến trước mặt cô, lúc Lâm Giang Nam còn chưa phản ứng lại anh đã vươn một tay khác đội mũ áo khoác lên đầu cô.

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh.

Khương Trùng cúi đầu nhìn cô.

“Nếu em còn dùng ánh mắt này nhìn anh, anh không thể bảo đảm hôm nay em có thể đi làm bình thường đâu.”

Hai má Lâm Giang Nam đỏ bừng, yên lặng cúi đầu.

Khương Trùng thấy thế, không khỏi cong môi mỉm cười.

...

Phòng làm việc của Khương Trùng.

“Khương Trùng, cậu nhìn hot search Weibo hôm nay đi.”

Tần Hiểu Thiên đưa điện thoại cho Khương Trùng bên cạnh, Khương Trùng nhận lấy rồi nhìn thoáng qua.

Hot search Weibo

Nam thần của mọi người cuối cùng cũng có người yêu

Bạn gái thần bí của Khương Trùng

Khương Trùng mang bạn gái đi show, tình cảm hư hư thực thực

Vừa mở Baidu, tin tức về bạn gái thần bí của anh đã ùn ùn kéo đến, tin đồn gì cũng có.

Anh tùy tiện nhìn thoáng qua.

Tất cả đều là hình ảnh ngày đó ở Bắc Kinh, lúc họ vừa ra đã bị chụp lại, Khương Trùng nhìn tấm ảnh, trong ảnh mặt Lâm Giang Nam không rõ ràng, hơn nữa toàn bộ quá trình cô đều vùi vào ngực anh, được áo khoác che lại nên nhất thời chưa ai phát hiện là Lâm Giang Nam.

“Chuyện này cậu muốn xử lý thế nào?” Tần Hiểu Thiên hỏi.

Khương Trùng đưa điện thoại cho Tần Hiểu Thiên, anh thả lỏng lưng dựa vào ghế, ngón tay thon dài trong suốt nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn. Một lần rồi lại một lần... Vô cùng đẹp đẽ...

Cuối cùng, anh chậm rãi ngừng lại động tác trong tay.

Anh ngẩng đầu nhìn Tần Hiểu Thiên.

“Không cần làm gì cả, dù sao cũng không có gì phải giấu diếm, sớm muộn gì cũng phải công khai, không phải sao?”

Tần Hiểu Thiên nhìn anh, sau đó gật gật đầu.

“Được, anh biết rồi. Anh ra ngoài đây.”

“Ừm.”

Đối với sinh hoạt cá nhân của Khương Trùng, Tần Hiểu Thiên không quản quá nghiêm, không giống người đại diện khác không cho phép nghệ sỹ dưới trướng của mình yêu đương, không cho phép chửi bậy, không cho phép ăn nhiều, nghiêm khắc giữ dáng.

Nhưng dù Tần Hiểu Thiên muốn quản cũng không có cơ hội đó.

Bởi vì sinh hoạt của Khương Trùng thật sự sạch sẽ quá mức.

Cơ bản thì Khương Trùng chưa bao giờ up gì lên Weibo, dù là WeChat cũng chưa bao giờ thấy gửi kết bạn với ai đó, dường như chỉ liên hệ với người đại diện là anh và bố mẹ.

Thậm chí đến cả chuyện tình cảm, giới giải trí vốn là cái chảo nhuộm lớn, đặc biệt là trong giới siêu mẫu bọn họ, những người họ tiếp xúc đều là những siêu mẫu hàng đầu, muốn đáng người có đáng người, muốn gương mặt có gương mặt, nhưng Khương Trùng vẫn luôn né xa ba thước, ngay cả người mẫu nữ vương Tống Diễm Nhiên, anh cũng chỉ giữ quan hệ hời hợt.

Việc ăn uống của Khương Trùng cũng chưa bao giờ để anh phiền lòng, những người đại diện khác đều hy vọng nghệ sỹ nhà mình ăn ít, tốt nhất là không ăn, nhưng anh lại ngược lại, anh hy vọng Khương Trùng ăn, hơn nữa là ăn nhiều, mỗi lần thấy Khương Trùng ăn mì gói, anh liền hận không thể dí đầu cậu ta vào thùng mì.

Thân là siêu mẫu quốc tế lại đi ăn mì gói, càng làm cho người ta không thể tiếp nhận là cậu ta ăn mì gói thì cũng thôi đi, vậy mà Coca nhà cậu ta ăn còn tốt hơn, đến Coca còn biết ăn thức ăn cho chó loại đắt nhất.

Năm nay Khương Trùng đã hai mươi tám tuổi, qua năm Khương Trùng sẽ hai mươi chín, đã gần bước sang con số ba, trong nháy mắt, mười năm đã trôi qua.

Lúc anh ký hợp đồng với Khương Trùng, Khương Trùng chỉ mới mười chín tuổi, khi đó anh cũng chỉ hai mươi tư tuổi mà thôi. Nhiều năm như vậy, Khương Trùng chưa có mối tình nào, bây giờ khó có được người mà cậu ta thích, anh cao hứng thế nào cũng không đủ.

Đôi khi anh thật sự lo lắng cho Khương Trùng, anh tình nguyện để cậu ta làm ra một ít tai tiếng với mình tình khác còn hơn là làm ra mấy chuyện bậy bạ, nhưng hoàn hảo là Khương Trùng chưa từng cho anh cơ hội để chỉnh lý mấy việc này.

Tần Hiểu Thiên cũng biết, không phải Khương Trùng có vấn đề gì, hơn nữa trên đời này có một loại tình cảm gọi là thà thiếu chứ không ấu, mà Khương Trùng vừa vặn chính là loại người đó mà thôi.

Sau khi Tần Hiểu Thiên ra ngoài, Khương Trùng ngồi tại chỗ một lúc, sau đó mới cầm điện thoại, đăng nhập Weibo, thứ gần như đã nửa năm anh không vào.

Anh vừa mở Weibo, tin nhắn Weibo liền ập đến, nhưng anh cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi, yên lặng soạn một trạng thái mới, sau đó đăng lên.

Khương Trùng up Weibo, đương nhiên sẽ mang đến tác động cực lớn.

Đối với fangirl trong quân đoàn Cam, nguyện vọng lớn nhất mỗi ngày là hy vọng mình vừa tỉnh dậy, lướt Weibo là có thể thấy nam thần nhà mình có gì đó đổi mới.

Các cô còn chưa kịp tiêu hóa hot search Weibo thành linh nhảy ra hôm nay, thậm chí có không ít fangirl không tin, cho rằng đó chỉ là lăng xê, nhưng nam thần nhà các cô lại chèn thêm một quả bom.

Khương Trùng V: Yêu em

Cùng với hình ảnh mười ngón tay đan xen.

Thân là fangirl trung thành của Khương Trùng, các cô đương nhiên nhìn ra tay người đàn ông trong bức ảnh là tay Khương Trùng, còn tay của cô gái thì các cô không biết là ai, nhưng từ đôi tay mảnh khảnh trắng mịn, các cô cũng có thể đoán được chủ nhân đôi tay này có dung nhan xinh đẹp như thế nào.

Từ khi Khương Trùng đăng tải trạng thái đã hơn bốn tiếng, đông đảo fangirl đều thời thời khắc khắc chú ý đến động thái Weibo của các nữ người mẫu trong giới người mẫu, nhưng đã hơn bốn tiếng qua đi, lại không có thêm dấu vết gì. Ngay cả người luôn chiếm chế trên vị trí bạn gái tin đồn của Khương Trùng nhiều năm - Tống Diễm Nhiên, Weibo cô ấy cũng vô cùng yên tĩnh, ngay cả nữ chính Lâm Giang Nam trong “Trùng Nam CP” vừa bùng lên cũng im lặng.

Chẳng lẽ bạn gái của Khương Trùng không có chút liên quan nào với hai vị nữ chính này?

Đã mấy tiếng trôi qua, ngoại trừ mấy chục ngàn bình luận của các fangirl dưới Weibo của Khương Trùng, còn có vài người bạn tốt trong giới của anh chúc phúc thì không có chút tin tức nào nữa.

Vì thế quân đoàn Cam đã không còn giữ bình tĩnh nổi, rốt cuộc là thần thánh phương nào, cứ như vậy mà câu đi nam thần của các cô, hơn nữa nam thần của các cô đã trực tiếp thổ lộ trên Weibo mà lại không có thái độ gì, vì thế trải qua cuộc thảo luận, các cô đã xoa tay hăm hè, chuẩn bị khai đao.

Kết quả lại bất ngờ nhìn thấy nữ thần nhà mình cũng up Weibo.

Lâm Tiểu Miêu V: Em cũng yêu anh

Cùng với hình ảnh mười ngón tay đan xen, hơn nữa, lại giống y hệt bức ảnh của nam thần!!!!

- _____
Video hướng dẫn cách làm bánh trứng sữa

54. Chương 57: Bố Lâm Ra Oai Phũ Đầu

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau một hồi quần quýt suốt cả buổi tối, hai người vừa chớp mắt thì điện thoại Lâm Giang Nam đột nhiên vang lên. Lâm Giang Nam không muốn động đây nhưng điện thoại cứ reo hết lần này đến lần khác.

Cô vươn tay đẩy đẩy Khương Trùng.

“Anh nghe đi.” Cô lười nhác nói.

Khương Trùng thấy Lâm Giang Nam đã mơ mơ màng màng, thế là vươn tay lấy điện thoại, anh nhìn cái tên trên màn hình.

Mama.

Mama?

Mẹ?

Anh vừa chuẩn bị tiếp điện thoại thì tiếng chuông đã tắt, lúc anh còn đang tự hỏi nên làm thế nào, điện thoại có thông báo tin nhắn.

Mama: Mẹ và bố con đã an toàn đến sân bay Ninh Hạ, mau tới hộ tống!

Khương Trùng sửng sốt, anh đột nhiên nhớ ra lúc trước Lâm Giang Nam có nói với anh bố mẹ cô đi du lịch Hàn Quốc.

Anh nhìn đồng hồ trên điện thoại, giờ đã là mười một giờ bốn mươi lăm phút.

“Ai vậy?” Lâm Giang Nam nằm trong ngực Khương Trùng, tò mò hỏi.

“Mama.” Đôi môi mỏng của Khương Trùng phun ra hai chữ.

Lâm Giang Nam vốn còn đang buồn ngủ giờ đã tỉnh táo hơn không ít, cô ngẩng đầu nhìn Khương Trùng hỏi: “Trẻ vậy rồi, có chuyện gì thế?”

“Họ nói đã về đến sân bay Ninh Hạ rồi, mau đến hộ tống.”

“Hả?”

Lâm Giang Nam “soạt” một cái, lập tức ngồi dậy khỏi giường.

Lâm Giang Nam vừa ngồi dậy, chân trên người liền tuột xuống, lộ ra đường cong hoàn mỹ của cô, tấm lưng trắng trẻo mịn màng, nhìn từ một bên, đường cong của cô như còng lưng linh, cơ thể trắng mịn như ngọc.

Ánh mắt vốn đang biếng nhác của Khương Trùng bỗng trở nên thâm thúy.

Lâm Giang Nam nhận thấy được ánh mắt nóng bỏng của Khương Trùng, lúc này mới phát hiện chân trên người đã tuột xuống hết, cô nhanh chóng kéo chân lên lại, sau đó lập tức ngã xuống giường, bọc mình lại như một cái kén.

“Không được nhìn.” Lâm Giang Nam vươn tay che lại đôi mắt Khương Trùng.

Khương Trùng bật cười, cả người cô từ trên xuống dưới rõ ràng là bị anh thấy hết rồi, giờ lại còn ngại ngùng như vậy.

...

Lúc Khương Trùng cùng Lâm Giang Nam đến sân bay Ninh Hạ thì đã gần mười hai giờ. Lâm Giang Nam vừa đến sân bay liền nhìn thấy bố mẹ nhà mình, cô nhanh chóng rút tay ra khỏi túi áo, vẫy vẫy tay với họ.

Cô chạy chậm chậm đến chỗ hai người: “Bố, mẹ.”

Lâm Giang Nam chạy đến trước mặt hai người họ, chủ động vươn tay cầm hành lý trên tay mẹ Lâm. Ánh mắt mẹ Lâm lại không dừng trên người Lâm Giang Nam mà vẫn luôn nhìn người đàn ông sau lưng cô. Nếu

bà đoán không sai, người đàn ông kia hẳn là Khương Trùng, siêu mẫu quốc tế Khương Trùng.

Lúc bà đang ở Hàn Quốc, Lâm Giang Nam cũng đã nói qua với hai người họ, bà cũng xem ảnh của Khương Trùng, vẻ ngoài đúng là tốt đến không thể tốt hơn, vai rộng eo thon chân dài.

Khương Trùng cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh bọn họ.

“Bố, mẹ.” Khương Trùng thẳng chân, khom lưng chín mươi độ chào hỏi.

Lâm Giang Nam: “...”

Bố Lâm: “...”

Mẹ Lâm: “...”

Lâm Giang Nam mặt đỏ tai hồng, bố mẹ? Xem ra bình thường cô đã quá coi thường anh...

Khương Trùng thuận thực nhận lấy hành lý trong tay Lâm Giang Nam.

Mặt mẹ Lâm đầy ý cười, nhìn đi nhìn lại, bà vẫn rất vừa lòng với Khương Trùng. Con rể vừa có chiều cao, vừa có nhan sắc, vừa có thực lực, rất vừa ý bà, nhưng bố Lâm lại chỉ nhàn nhạt nhìn anh, gương mặt bình thản không có bao nhiêu cảm xúc, nhìn không ra hỉ nộ.

Tuy bố Lâm không cao bằng Khương Trùng nhưng cũng cao 1m87, không tính là lùn. Ông đã trải qua sương gió của cuộc đời, sự thành thực ổn trọng trên người là điều mà Khương Trùng chưa có, hơn nữa khí chất độc đáo của ông khiến Khương Trùng cảm giác hơi áp lực.

Bố Lâm mẹ Lâm nhìn trẻ hơn Khương Trùng nghĩ rất nhiều, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, Tiểu Miêu nhà anh xinh đẹp như thế, bố mẹ đương nhiên là sẽ không tệ.

“Ai cho phép cậu gọi bố mẹ?” Bố Lâm lạnh nhạt hỏi.

Thật ra ông không thích Khương Trùng, chủ yếu vì Khương Trùng là nhân vật công chúng, từng cử chỉ hành động đều ở dưới camera, ông không hy vọng con gái mình cũng phải sống như vậy, không hề có sự riêng tư cho chính mình. Hơn nữa giới giải trí kia rất hỗn loạn, chỉ cần một hành động không thỏa đáng hay một câu nói lỡ lời sẽ bị mắng chửi cho thương tích đầy mình.

Còn có một điều ông không thích Khương Trùng, không phải là từ lúc Khương Trùng và con gái ông ở bên nhau, mà có thể nói là khi Lâm Giang Nam lên cao trung, cả ngày nói được ba câu thì lại nhắc đến Khương Trùng, tiền tiêu vật mỗi tháng ông cho đều ném vào các loại poster tạp chí có Khương Trùng. Cho đến bây

giờ, thứ đồ nhiều nhất trong phòng Lâm Giang Nam vẫn là mấy thứ đồ liên quan đến Khương Trùng.

Có thể nói, ông không thích Khương Trùng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng ông thật sự không ngờ rằng nam thần mà con gái nhà mình tâm tâm niệm niệm nhiều năm như vậy cuối cùng lại thật sự trở thành con rể mình, điều này khiến ông rất tâm đắc.

“Bố mẹ Tiểu Miêu đương nhiên cũng là bố mẹ của con, hơn nữa gọi bố mẹ cũng là sớm muộn ă.” Khương Trùng không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói.

Nghe vậy, bố Lâm ngẩng đầu nhìn anh.

“Mọi chuyện chưa đi đến cuối cùng, ai biết được kết quả?” Bố Lâm vừa nói xong thì bị vợ mình véo một cái, đau đến nhăn cả mặt.

“Ông nói bậy bạ gì đó?” Mẹ Lâm ghé sát tai bố Lâm nói.

Bố Lâm nhìn bà xã đại nhân, thấy bà bày ra dáng vẻ nếu như ông còn dám nói thêm một câu tôi liền đóng gói ông ném về Hàn Quốc, thế là đành phải im miệng không nói lời nào.

Lâm Giang Nam nhìn hai người bọn họ, sau đó tự giác đi đến trước mặt bố Lâm.

“Bố, bố có mang quà về cho con không?” Lâm Giang Nam ôm lấy tay bố mình làm nũng.

Bố Lâm chỉ có một đứa con gái là Lâm Giang Nam, từ nhỏ đã vô cùng yêu thương cô, giờ thấy con gái thân mật làm nũng với mình như vậy, khuôn mặt vốn đang lạnh lùng lập tức hòa hoãn lại, ông duỗi tay chọc chọc trán Lâm Giang Nam.

“Con đây, chỉ biết đến quà thôi.”

Lâm Giang Nam cười: “Ai nói, con còn biết đến bố mà.”

Nghe Lâm Giang Nam nói vậy, mặt bố Lâm liền tươi như hoa, không hổ là tiểu công chúa ông thương yêu từ nhỏ đến lớn.

Mẹ Lâm nhìn hai bố con này, vẻ mặt như đã quen lắm rồi.

“Xe con ở bên ngoài, chúng ta về luôn chứ ă?” Khương Trùng nói.

Khương Trùng đẩy hành lý của bố Lâm mẹ Lâm, đi một mình phía trước. Lâm Giang Nam giang hai tay

ôm mẹ Lâm và bố Lâm, bốn người cùng nhau ra khỏi sân bay. Giờ đã hơn 12 giờ đêm nhưng sân bay vẫn có không ít người.

“Con là người của công chúng mà không mang khẩu trang à?” Mẹ Lâm hỏi.

“Hừ! một thằng đàn ông, có gì mà không thể nhìn, bày đặt mang khẩu trang làm gì.” Bố Lâm nhàn nhạt nói.

Khương Trùng lễ phép mỉm cười rồi nói: “Bố nói rất đúng, hơn nữa chuyện giữa con và Tiểu Miêu đã công khai nên cũng không cần mang khẩu trang làm gì.”

Bố Lâm nhướng mày nhưng không nói thêm.

Từ sau lần này, fangirl trong quân đoàn Cam phát hiện một chuyện, đó là nam thần nhà các cô không còn mang khẩu trang nữa. Dù là sân bay, đi show, anh đều thoải mái hào phóng, cũng không che đến kín mít như trước kia, giống như anh chỉ là một người đứng ngoài giới, sống cuộc sống như một người bình thường.

Lên xe, Lâm Giang Nam ngồi ở ghế phụ lái, bố Lâm mẹ Lâm ngồi ở phía sau.

Lâm Giang Nam xoay người, bưng bưng hứng thú nói chuyện phiếm cùng bố Lâm mẹ Lâm.

Khương Trùng lái xe, từ đầu đến cuối đều mỉm cười nghe Lâm Giang Nam lải nhải với bố mẹ, ngẫu nhiên xen vào nói mấy câu.

Mẹ Lâm nhìn Khương Trùng đang nghiêm túc lái xe phía trước, hỏi: “Khương Trùng, năm nay con bao nhiêu rồi?”

Khương Trùng nhìn mẹ Lâm qua kính chiếu hậu: “Sau Tết là hai mươi chín ạ.”

“Hai mươi chín à, Tiểu Miêu năm nay hai mươi ba, ra năm là hai tư. Hơn kém nhau năm tuổi, cũng không tệ lắm.” Mẹ Lâm gật đầu.

“Vẫn là lớn một chút mới tốt.” Mẹ Lâm cảm thán.

Bà luôn hy vọng Lâm Giang Nam có thể tìm một người bạn trai lớn tuổi hơn chút, bởi vì lớn hơn thì sẽ thành thực cẩn trọng hơn, cũng biết nhường nhịn hơn.

Khương Trùng lái xe không nhanh nhưng ổn định nên khoảng nửa giờ mới đưa bọn họ về đến nhà. Anh xuống xe mở cửa cho Lâm Giang Nam, bố Lâm và mẹ Lâm, sau đó chủ động ra sau lấy hành lý đem vào nhà.

Vào nhà, mẹ Lâm liền rót cho Khương Trùng một cốc nước: “Đến đây, uống nước đi.”

“Cảm ơn mẹ.” Khương Trùng nhận lấy nước từ tay mẹ Lâm, sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Mẹ, sao mẹ không rót nước cho con?”

Lâm Giang Nam thấy mẹ Lâm chỉ rót nước cho Khương Trùng, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, mẹ Lâm nhìn cô: “Trên bàn có, tự rót đi.”

Lâm Giang Nam: “...”

Đúng là mẹ ruột của cô.

Cô im lặng đi đến bàn ăn, vươn tay rót một cốc nước, thuận tiện rót cho người bố đồng bệnh tương liên của mình một cốc.

Khương Trùng vừa uống nước xong, bố Lâm đã gọi anh vào thư phòng.

Lâm Giang Nam ngồi ở sofa dưới lầu cùng mẹ Lâm.

“Thế nào, được như ý nguyện chưa?” Mẹ Lâm cười với Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam còn đang thưởng thức ngón tay mình.

“Vâng vâng.” Cô gật đầu thật mạnh, trong mắt là ánh sáng lấp lánh, tràn đầy tình yêu đối với Khương Trùng.

Mẹ Lâm vươn tay vuốt tóc Lâm Giang Nam: “Khương Trùng này nhìn không tồi, con phải quý trọng đấy.”

“Chắc chắn rồi, con thích anh ấy thế nào, không lẽ mẹ còn không biết?”

Mẹ Lâm bật cười, chọc chọc trán cô: “Con gái con lúa mà cứ treo chữ thích trên miệng, không biết e thẹn à?”

“Không e thẹn, không e thẹn.” Lâm Giang Nam ôm cánh tay mẹ Lâm làm nũng.

Mẹ Lâm nhìn vẻ mặt háo sắc của con gái mình, tỏ vẻ câm nín nhưng lại không thể làm gì.

“Đúng rồi, con và Đường Cẩm...”

“Con và anh Đường vốn không có gì. Hơn nữa anh Đường cũng có người mình thích rồi.” Lâm Giang Nam nói.

“Ai, thật là đáng tiếc.” Mẹ Lâm cảm thán.

Lâm Giang Nam: “...”

“Đáng tiếc chỗ nào, không phải còn có Khương Trùng à?”

Mẹ Lâm bật cười, xem ra con gái bà rất thích Khương Trùng nha.

Lâm Giang Nam nhìn cửa thư phòng đang đóng chặt trên tầng.

“Mẹ, mẹ nói đi, sao họ còn chưa ra?” Lâm Giang Nam hỏi.

Mẹ Lâm thấy sự lo lắng trên mặt Lâm Giang Nam thì không khỏi bật cười: “Con nôn nóng vậy làm gì, bố con có thể ăn nó à, hơn nữa nếu sau này thật sự sẽ giao con cho nó, chắc chắn giữa hai người có rất nhiều lời phải nói.”

55. Chương 48: Mời Em Đi Ăn Một Bữa Cơm, Thế Nào?

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đến giờ nghỉ trưa, Lâm Giang Nam mới cùng Kim Giai Giai ra khỏi phòng quay chụp. Từ sáng sớm các cô đã đến studio chụp hình, vẫn luôn chụp đến giữa trưa mới xong.

“Đi thôi, đi ăn cơm đi, chị sắp chết đói rồi.” Kim Giai Giai nói với cô.

“Vâng, được.” Lâm Giang Nam mở ngăn kéo lấy điện thoại của mình, đã một buổi sáng cô không chạm vào điện thoại rồi.

Các cô vẫn đi cửa hàng cơm cà ri như cũ.

“Em nói đi, ba ngày Nguyên Đán ở Bắc Kinh sáng khoái lắm nhỉ, tận mắt nhìn thấy Khương Trùng đi show, có phải đẹp trai lắm không?”

Vừa nói đến show diễn hôm đó, Lâm Giang Nam lại bắt đầu say mê, đẹp, rất đẹp, rất rất đẹp.

Kim Giai Giai không nhận được mà dùng tay chọc chọc Lâm Giang Nam: “Đừng có ngẩn người nữa.”

Lâm Giang Nam cười đen tối. “Nhìn tận mắt so với cách một màn ảnh thì rất khác, tóm lại là rất đẹp trai.”
Lâm Giang Nam chụm tay, ngây ngốc đi cả một đoạn đường.

Kim Giai Giai liếc cô một cái, nhìn cô khoe khoang.

Vào trong tiệm, hai người liền gọi cơm. Lúc chờ cơm, Lâm Giang Nam định lướt Weibo một lát theo thói quen, kết quả vừa lên Weibo là đã thấy hot search Weibo như này:

Khương Trùng thừa nhận tình cảm, bày tỏ tình yêu trên Weibo

Cô sửng sốt một hồi lâu mới click mở Weibo Khương Trùng, quả nhiên là thấy cái trạng thái được đưa lên hot search kia.

Khương Trùng V: Yêu em

Cô nhìn bức ảnh đính kèm trên Weibo, đúng là tấm ảnh ngày hôm qua khi đi dạo ngõ Nam La Cổ ở Bắc Kinh hai người đã chụp lại.

Là một người nửa năm, một năm không update, anh cứ như vậy đột nhiên up Weibo, hơn nữa còn liên quan đến mình.

Cô yên lặng bình luận dưới Weibo anh.

Lâm Tiểu Miêu V: Em yêu anh.

Khương Trùng cũng nhanh chóng trả lời.

Khương Trùng V trả lời Lâm Tiểu Miêu V: Anh cũng yêu em.

Lâm Giang Nam đột nhiên cảm thấy mũi mình đau đớn, không biết nghĩ gì mà lúc ấy lại soạn một trạng thái mới rồi up lên.

Cô vừa up lên không lâu, nhân viên phục vụ đã bưng cơm cà ri đến.

Kim Giai Giai buông điện thoại trong tay. Cô ấy nhìn Lâm Giang Nam còn đang mê mên điện thoại, nói: “Mau ăn đi, ăn xong chúng ta còn phải về chụp hình đấy, chiều nay lại phải tiếp tục chịu đựng.”

“Vâng.” Lâm Giang Nam bỏ điện thoại vào túi.

Đang ăn cơm, Kim Giai Giai lại bị nghẹn họng, đột nhiên ho khan.

Lâm Giang Nam nhanh chóng đưa một ly nước ấm cho cô ấy. Kim Giai Giai ôm ly nước tu mấy ngụm mới hòa hoãn lại, cô ấy dùng ngón tay lướt lướt màn hình. Vừa rồi cô ấy chỉ lướt Weibo một chút, kết quả lại thấy đổi mới vừa rồi trên Weibo của Lâm Giang Nam, cô ấy tò mò nghiêm túc xem, ban đầu không nghĩ gì.

Vậy mà lại thấy...

Khương Trừng like trạng thái này!

Khương Trừng lại còn bình luận!!

Cô ấy còn cố ý nhìn lại Weibo Khương Trừng, sau đó lại nhìn Weibo Lâm Giang Nam.

Hai... hai... hai người này... Cứ như vậy mà công khai... Công khai khoe ân ái đấy...

Lâm Giang Nam bình tĩnh nuốt miếng cà ri trong miệng, sau đó nhìn điện thoại của cô ấy, trên màn hình điện thoại không phải là đổi mới vừa rồi trên Weibo cô sao?

“Hai người... Hai người...”

“Ừm.”

“Quá...” Kim Giai Giai trợn mắt há hốc nhồi một miếng cà ri vào miệng mình.

Lâm Giang Nam ăn thêm một ít cơm, điện thoại đột nhiên rung lên vài cái, là WeChat Khương Trừng gửi cho cô.

Cam lớn: Đang ăn cơm à?

Lâm Giang Nam lập tức lấy điện thoại chụp lại cơm cà ri của mình cho Khương Trùng.

Tiểu Miêu: Đang ăn nè. / hình ảnh

Kim Giai Giai nhìn Lâm Giang Nam cúi đầu cùng Khương Trùng gửi qua gửi lại WeChat, vẻ mặt thẹn thùng, không khỏi cảm thấy thứ mình ăn trong miệng không phải là cơm cà ri, mà là cầu lương lạnh như băng.

Hai người cơm nước xong, vừa về liền vào studio.

Cả một buổi chiều Lâm Giang Nam đều tập trung làm việc, cho nên căn bản không biết Weibo của mình và Weibo của Khương Trùng đã nổ tung rồi.

Trong lúc nhóm fangirl chưa kịp chuẩn bị tinh thần, Khương Trùng và Lâm Giang Nam cứ như vậy đột nhiên mạnh mẽ nhét một ngum cầu lương to lớn lạnh như băng vào miệng các cô.

Ảnh chụp của Khương Trùng và Lâm Giang Nam ngày hôm qua ở ngõ Nam La Cổ cũng bị tung ra, nói là do khách du lịch ở Bắc Kinh chụp được. Tuy rằng hai người đều mang khẩu trang, nhưng dù là thế thì vẫn rất đẹp mắt cho nên mới không kiềm chế được chụp vài tấm, ai ngờ người họ chụp lại là Khương Trùng và Lâm Giang Nam.

Tình cảm giữa Khương Trùng và Lâm Giang Nam nhanh chóng được chứng thực, an ổn nằm trên bảng xếp hạng những hot search hàng đầu. Lướt xem của chủ đề này cực kỳ khổng lồ, nam thần và nữ thần không cho ai chuẩn bị trước, cứ như vậy đột nhiên công khai tình cảm, điều này làm cho nhóm fangirl không thể tiêu hóa, đặc biệt là fangirl trong quân đoàn Cam của Khương Trùng.

Các cô đã sớm biết Lâm Giang Nam từ vụ “Trùng Nam CP”, nhưng lần đó không đào được gì quá sâu, còn lần này lại đào ra được Lâm Giang Nam là fangirl trung thành của Khương Trùng, đã là fan của Khương Trùng từ cao trung đến nay, hơn nữa ID của Lâm Giang Nam cũng bị đào ra, là người vẫn luôn hoạt động sôi nổi trong diễn đàn fangirl của Khương Trùng.

Thậm chí còn có không ít Cam tỏ vẻ rất quen mắt với ID của Lâm Giang Nam, bởi vì cái tên Cam Miêu hoạt động rất tích cực trong các diễn đàn fangirl của Khương Trùng, hơn nữa cô còn là chủ của một diễn đàn fangirl Khương Trùng giới hạn năm trăm người.

Quân đoàn Cam đào tới đào lui, lại đào ra Cam phụ nhân cũng giống mình, là một fangirl trung thành của Khương Trùng.

...

Buổi chiều, sau khi kết thúc chụp hình, Lâm Giang Nam cùng Kim Giai Giai từ từ ra khỏi studio.

Vừa bước ra, Lâm Giang Nam liền cảm giác ánh mắt của mọi người nhìn mình là lạ, nhưng khi cô nhìn qua, bọn họ lại cúi đầu làm việc của mình.

Lâm Giang Nam ngại ngùng, cô biết ảnh hưởng của việc vừa xảy trên Weibo có bao nhiêu lớn, có lẽ bây giờ mọi người trong phòng làm việc đều đã biết chuyện của cô với Khương Trùng. Nghĩ đến đây, Lâm Giang Nam không khỏi mặt đỏ tai hồng, cô vùi mặt vào khăn quàng cổ, che khuất gương mặt đỏ ửng của mình.

Kim Giai Giai cũng cảm giác được không khí kì lạ này. Cô ấy đẩy đẩy Lâm Giang Nam.

“Chị cảm thấy mọi người đã biết hết rồi.”

Lâm Giang Nam nhìn Kim Giai Giai.

“Em cũng cảm thấy vậy.” Cô nhỏ giọng đáp lại.

“Tự giải quyết cho tốt đi.” Kim Giai Giai mỉm cười, tiêu sái về lại chỗ của mình.

Lâm Giang Nam cũng ngại ngùng về lại chỗ của mình, thu dọn đồ đạc. Mọi người nhìn Lâm Giang Nam im lặng thu dọn, người này đẩy người kia, một đám mang vẻ mặt hóng chuyện nhưng lại không dám trực tiếp hỏi Lâm Giang Nam.

Lâm Giang Nam dùng dư quang nhìn đồng nghiệp đang ngo ngoe rục rịch trong văn phòng, cô thở dài một hơi.

“Mọi người muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.” Cô ngại ngùng nói.

Lâm Giang Nam vừa nói, tất cả mọi người trong văn phòng đều kích động, mau chóng vây quanh cô.

Kim Giai Giai nhìn Lâm Giang Nam bị người người vây quanh.

“Tiểu Miêu à, nói thật cho chị biết, có phải tài khoản Weibo của em bị trộm không?”

Lâm Giang Nam xấu hổ lắc đầu.

“Vậy... Em và Khương Trùng...”

“Giống trên mạng vậy...” Lâm Giang Nam thành thật trả lời.

Tất cả mọi người im lặng, văn phòng yên tĩnh vài giây.

Vài giây sau, văn phòng lập tức nổ tung, mồm năm miệng mười bắt đầu oanh tạc.

Chuyện này quả thực rất khó tin, lúc trước Lâm Giang Nam và Khương Trùng có scandal, mọi người chỉ cho đó là scandal mà thôi, nhưng bây giờ scandal được chứng thực, hơn nữa chỉ tính phòng làm việc này cũng không biết có đến bao nhiêu người là fangirl của Khương Trùng, thành ra mọi người đều có cảm giác mình yêu nam thần của đồng nghiệp.

“Lâm Tiểu Miêu à, em đúng là không nghĩa khí.”

“Đúng rồi đúng rồi, dám gạt mọi người lâu như vậy...”

“Lâm Tiểu Miêu, chị đã nhìn lầm em...”

...

Đầu Lâm Giang Nam đầy hắc tuyến.

Kim Giai Giai bật cười nhìn Lâm Giang Nam bị mọi người vây quanh, nhìn đi nhìn đi, đến lúc bị trừng phạt rồi.

Điện thoại Lâm Giang Nam đột nhiên rung lên, cô thấy trên màn hình điện thoại hiện thị một quả cam lớn, thế là nhanh chóng nhận điện thoại.

Đương nhiên mọi người cũng thấy được màn hình.

Một quả cam lớn...

Khương Trùng?

Cái tên này đúng là... Đúng là khoe ân ái...

“Alo?”

“Tan làm chưa?” Giọng của Khương Trùng truyền qua điện thoại trong trẻo nhẹ nhàng, khiến Lâm Giang

Nam run rẩy.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ.

“Ừm... Sắp rồi...”

“Anh ở bên dưới chờ em, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Về nhà...

Đáy lòng Lâm Giang Nam chấn động. Cô im lặng vài giây, sau đó mới nhỏ giọng trả lời.

“Vâng.”

Lâm Giang Nam cúp điện thoại thì cũng đã đến giờ tan tầm, mọi người đều biết là Khương Trùng gọi nên không phá cô nữa.

Lâm Giang Nam dọn đồ của mình, sau đó cười tươi chào tạm biệt với đồng nghiệp rồi mới ra ngoài.

Kim Giai Giai nhìn bóng dáng hí hửng của Lâm Giang Nam, không khỏi lắc đầu cười cười.

Cô đang chuẩn bị ngồi xuống, đột nhiên lại nhìn thấy Trì Nguyên yên tĩnh ngồi tại chỗ.

Trì Nguyên ngồi yên cách cô không xa, lúc này cũng không vây quanh Lâm Giang Nam như những người khác mà chỉ yên lặng ngồi ở chỗ mình tiếp tục chỉnh sửa. Kim Giai Giai nhìn gáy anh rồi nhẹ nhàng đi đến từ phía sau, thấy bức ảnh anh đang chỉnh sửa liền hít một hơi khí lạnh.

Đây mà gọi là chỉnh sửa sao?

Chỉnh sửa là để ảnh chưa hoàn hảo trở nên hoàn hảo, còn anh hiện tại đã tiến vào trạng thái thất thần. Bức ảnh trên màn hình bị anh chỉnh cho rối loạn, còn không đẹp bằng ảnh chưa chỉnh sửa.

Kim Giai Giai mím môi, vươn tay vỗ vai Trì Nguyên.

“Anh Trì, anh đang ngăn người nghĩ gì đấy, anh nhìn ảnh anh chỉnh đi, chị Mạn mà thấy được, không mắng anh mới là lạ đấy.”

Đột nhiên bị Kim Giai Giai vỗ một cái, Trì Nguyên lập tức tỉnh lại. Anh cũng sững sốt nhìn bức ảnh bị

mình chỉnh cho rối loạn trên màn hình máy tính.

“Bất ngờ nhỉ?” Kim Giai Giai vui cười nói.

Trì Nguyên nhìn Kim Giai Giai, cũng mỉm cười theo.

“Ừ, cũng may em nhắc nhở anh.”

“Ừm... em giúp anh, vậy anh nên báo đáp em thế nào?”

Trì Nguyên: “...”

“Như vậy đi, yêu cầu của em cũng không cao, mời em đi ăn một bữa cơm, thế nào?”

56. Chương 58: Chuyện Cậu Đã Hứa, Đừng Quên

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Ngồi đi.” Bố Lâm chỉ vào ghế.

Khương Trùng đương nhiên là theo lời ngồi xuống.

“Nói thật, tôi không thích cậu.” Bố Lâm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Khương Trùng không biểu hiện kinh ngạc lắm. Từ lần đầu tiên gặp bố Lâm, anh đã cảm giác được bố Lâm không thích anh, thậm chí có thể nói là rất ghét anh.

“Con biết.” Khương Trùng nhàn nhạt nói.

“Còn tự biết cơ đấy.” Bố Lâm lấy một điều thuốc trong túi ra, sau đó lấy thêm bật lửa rồi đưa một điều cho Khương Trùng.

Bình thường Khương Trùng rất ít hút thuốc, có thể nói là không hút, nhưng đây là thuốc do bố chồng đại nhân tương lai đưa, sao anh có thể không biết điều được, thế là anh nhận lấy điều thuốc.

Anh im lặng châm thuốc lá. Một ngọn lửa đỏ bốc lên đốt cháy điều thuốc. Khương Trùng dùng hai ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng kẹp thuốc lá, anh từ từ đưa đến bên miệng, nhẹ nhàng hút một ngụm. Đôi môi mỏng khẽ nhếch, làn môi tinh xảo phun ra luồng khói nhàn nhạt. Trong không khí cũng bắt đầu tràn ngập mùi thuốc.

Ánh mắt anh có sự biếng nhác không nói nên lời, làn khói mỏng manh làm mờ đi gương mặt anh, nhưng bố Lâm lại thấy được vẻ mặt khác trong chớp mắt đó của anh. Anh chỉ im lặng ngồi nhưng trên người lại có sức ép đối với người khác. Người đàn ông này là người nguy hiểm, nhưng cũng là người đáng tin cậy.

Ông sống nhiều năm như vậy, số người tiếp xúc cũng không ít. Từ ánh mắt ông có thể nhìn ra được Khương Trùng thật lòng thích Tiểu Miêu, thậm chí có thể nói sự cưng chiều, tình cảm đối với Tiểu Miêu bộc lộ rất rõ ràng.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ im lặng hút xong điều thuốc. Cho đến khi điều thuốc gần hết, sắp cháy tới tay thì bố Lâm mới thuận thực gảy tàn thuốc, sau đó dụi dụi trong gạt tàn.

Khương Trùng cũng nhanh chóng dụi điều thuốc lá.

“Tiểu Miêu đang ở cùng cậu đi.” Bố Lâm không dùng câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

“Vâng ạ.” Khương Trùng nhìn vào mắt bố Lâm, nói.

“Tiểu Miêu là con gái, cậu lại là người của công chúng, cậu có biết làm như vậy là khiến cho nó phải giống cậu không, con bé sẽ đứng ở nơi đầu sóng gió.”

“Con có thể bảo vệ cô ấy.” Khương Trùng kiên định nói.

“Bảo vệ? Vậy cậu nói đi, cậu dùng cách gì để bảo vệ nó?” Bố Lâm hừ lạnh một tiếng.

“Dù là dùng biện pháp gì thì con cũng sẽ không để cô ấy phải chịu một chút thương tổn nào, con yêu cô ấy.”

“Nói dễ nghe thì ai mà không nói được, nhưng cậu làm được bao nhiêu?”

“Con sẽ cưới cô ấy.”

“Cưới nó? Cậu và con gái tôi quen nhau bao lâu, chỉ mới vài tháng ngắn ngủi, cậu yêu nó bao nhiêu, cậu biết kết hôn có nghĩa là gì không?”

Đối mặt với sự dồn ép của bố Lâm, Khương Trùng vẫn duy trì sự lễ phép, đúng mực nói: “Không phải ạ, con biết cô ấy không phải chỉ vài tháng, là bảy năm.”

Anh vừa thốt ra lời này, bố Lâm liền sửng sốt: “Bảy năm?”

“Vâng... Thật ra lúc Tiểu Miêu đang học cao trung, con đã gặp được cô ấy. Từ lúc đó cô ấy vẫn luôn ở trong lòng con. Bảy năm nay cô ấy chưa từng bị phai nhòa trong trái tim con, vẫn rõ nét như thuở ban đầu, chỉ khi một lần nữa gặp lại, cảm giác trống vắng trong trái tim con mới được lấp đầy, con nhìn thấy cô ấy sẽ cảm thấy vui vẻ, luôn muốn cho cô ấy những thứ tốt nhất, muốn dùng tất cả mọi thứ để đối tốt với cô ấy.”

Khương Trùng nói xong, bố Lâm im lặng một lúc lâu. Không biết qua bao lâu, ông mới mở miệng: “Tiểu Miêu có biết không?”

Khương Trùng lắc đầu: “Không ạ, cô ấy không biết.”

“Vì sao không nói cho nó?”

“Nói thì có ý nghĩa gì đâu, dù cô ấy có biết hay không cũng không thay đổi được chuyện con yêu cô ấy. Hơn nữa con sẽ càng ngày càng yêu cô ấy, con biết bố yêu cô ấy, nhưng con sẽ còn yêu cô ấy hơn.” Lúc Khương Trùng nói những lời này, trong mắt đọng đầy chân thành nói không nên lời, tựa như đưa ra một lời thề với bố Lâm.

“Tiểu Miêu tuy thoát nhìn yếu đuối nhưng từ nhỏ đã rất có chủ kiến, cũng rất kiên cường. Từ lúc sơ trung nó đã rời khỏi tôi và mẹ nó, chuyển ra ngoài học, lúc ấy cũng chỉ ở cùng với An Ninh.”

Khương Trùng không nói gì, chỉ im lặng nghe bố Lâm nói về những ngày tháng khi anh chưa gặp được Lâm Giang Nam.

“Tôi hy vọng cậu có thể nhớ kỹ mỗi một câu mà hôm nay cậu nói với tôi, sẽ yêu con gái tôi thật lòng, thậm chí còn phải yêu hơn bản thân mình.”

“Con sẽ.”

“Được rồi, giờ qua mở cửa sổ đi.” Bố Lâm nói với Khương Trùng.

Mở cửa sổ?

Khương Trùng khó hiểu nhưng vẫn theo lời ông đi qua mở cửa.

Khương Trùng vừa mở cửa, bố Lâm cũng đi qua, hai người đều đứng trước cửa sổ.

Không biết tuyết rơi từ khi nào, gió lạnh cũng ào ào thổi vào căn phòng. Bố Lâm đuổi tay phải phải quần áo của mình. Khương Trừng khó hiểu nhìn ông.

“Nhìn gì? Còn không mau phải quần áo, mẹ cậu ghét nhất là những người hút thuốc, hơn nữa tôi cũng đã hứa là không bao giờ hút thuốc rồi...”

Nghe bố Lâm nói vậy, đôi mày Khương Trừng mới giãn ra, khóe môi mang theo ý cười. Vừa rồi ông nói mẹ cậu chứ không phải mẹ Tiểu Miêu, điều này có nghĩa là anh đã được chấp nhận rồi sao?

Khương Trừng phải phải quần áo trên người, hai người đều đứng cho bay mùi thuốc lá.

...

Khương Trừng cùng bố Lâm đứng trong thư phòng rất lâu mới ra.

Lúc hai người bước ra, Lâm Giang Nam phát hiện bố mình không còn lạnh nhạt với Khương Trừng như vừa nãy, tuy không có bao nhiêu nhiệt tình nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn nhiều.

Ông vươn tay vỗ vai Khương Trừng, nói: “Chuyện cậu đã đáp ứng thì đừng có quên.”

Khương Trừng nhìn bố Lâm, trên mặt là sự nghiêm túc: “Bố, bố yên tâm, con sẽ không quên.”

Bố Lâm gật đầu: “Tốt, tốt.”

Bởi vì đã đã khuya, hơn nữa ngày mai còn phải đi làm nên bố Lâm mẹ Lâm không giữ hai người ở lại lâu.

“Bố mẹ, con đi trước.” Lâm Giang Nam vẫy tay với bố Lâm mẹ Lâm.

“Bố mẹ, con cũng đi đây.” Khương Trừng cũng chào tạm biệt: “Hôm nay bố mẹ cũng mệt mỗi rồi, hai người nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Tốt, bố mẹ biết rồi, các con mau về đi.” Khóe môi mẹ Lâm mang theo ý cười. Bà rất vừa lòng với Khương Trừng. Lúc Lâm Giang Nam còn đang đi học, cả ngày cứ nhắc đến Khương Trừng bên tai bà, Khương Trừng tốt bao nhiêu, Khương Trừng đẹp trai bao nhiêu, cho nên trong tiềm thức mẹ Lâm đã trở thành fangirl của Khương Trừng từ lúc nào không hay.

Cùng bố Lâm mẹ Lâm chào tạm biệt xong, hai người liền trở về nhà. Trên đường về, ngồi lên xe, Lâm Giang Nam thất dẫy an toàn rồi nghiêng người hỏi Khương Trừng: “Khương Trừng, vừa rồi bố nói gì với anh trong thư phòng vậy?”

Lúc Lâm Giang Nam nói những lời này, căn bản không có ý thức được mình nói bố, mà không phải là bố mình.

Ánh mắt Khương Trừng vẫn luôn nhìn thẳng phía trước, đôi môi khẽ mở: “Cũng không có gì.”

Đương nhiên Lâm Giang Nam không tin, không nói gì sao lại ngồi trong thư phòng lâu như vậy? Nghĩ cũng không cần nghĩ, chắc chắn là Khương Trừng không muốn nói cho cô.

“Anh lừa em, không nói gì mà hai người ngồi trong thư phòng lâu như vậy?”

Ánh mắt Khương Trừng lập lờ, thật ra thời gian nói chuyện giữa hai người không tính là dài, đại đa số thời gian đều đứng bên cửa sổ, nhưng anh cũng không thể nói với cô thật ra là anh và bố đứng trước cửa sổ cho bay mùi thuốc lá.

Khương Trừng quay đầu nhìn Lâm Giang Nam, nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là bố muốn anh chăm sóc em thật tốt, đừng để em phải chịu ủy khuất thôi.”

Lâm Giang Nam mím môi, đôi mắt chớp chớp: “Thật không?”

“Ừ, đương nhiên.”

“Được rồi, em tin anh.” Lâm Giang Nam ngáp một cái, cô dùng tay xoa mặt mình.

Khương Trừng chạy xe chậm nhưng ổn định, Lâm Giang Nam vốn đã buồn ngủ, nay lại mệt đến nỗi không mở được mắt, cô cứ động, tìm một vị trí thoải mái rồi cho tay vào túi, cuộn người ngủ.

Khương Trùng nhìn chuỗi hành động của Lâm Giang Nam, anh im lặng chỉnh điều hòa cao lên, sau đó vươn tay ngã ghế ngồi ra, để cô ngủ cho thoải mái.

“Mệt à?” Anh hỏi.

“Vâng.” Lâm Giang Nam híp nửa mắt, khẽ gật đầu.

“Mệt thì ngủ một lúc đi, về đến nơi anh sẽ gọi em.” Khương Trùng nói với cô.

“Vâng.” Lâm Giang Nam thì thào.

Nói xong cô liền dựa vào ghế, đôi mắt cũng từ từ nhắm lại, ngấn ngủ vài phút đã tiến vào mộng đẹp.

Khương Trùng nghiêng đầu nhìn Lâm Giang Nam, xem ra cô đã rất mệt. Vừa lúc gặp đèn đỏ, Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đã ngủ say, anh lấy ra một cái chăn mỏng ở ghế sau, nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Nửa người anh đã vươn qua chỗ cô, Khương Trùng vươn tay vuốt mái tóc cô, nhìn gương mặt say ngủ. Lúc ngủ Lâm Giang Nam nhìn rất ngoan, mặt cô hồng hào, đôi môi xinh đẹp thở ra hơi thở ấm áp.

Không biết cô đã lấy tay ra khỏi túi lúc nào, đặt ở trên ghế, chiếc ghế màu nâu khiến đôi tay cô càng thêm trắng trẻo tinh xảo.

Anh cầm lấy tay cô, tay cô ấm áp, bàn tay nhỏ bé bị anh nắm trong lòng bàn tay, anh nhìn lại cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời.

Anh cúi người, hôn lên môi cô.

“Anh yêu em.”

Trong lúc ngủ mơ, Lâm Giang Nam dường như cảm giác được gì, cô nhẹ nhàng mấp máy môi, đáp lại nụ hôn của Khương Trùng.

Ngực Khương Trùng cứng lại, ngậm lấy đôi môi Lâm Giang Nam.

“Bíp bíp bíp...” Cho đến khi phía sau truyền đến một tràng tiếng còi, Khương Trùng mới phản ứng lại, thế là anh buông Lâm Giang Nam ra, nhìn cô một cái rồi mới tiếp tục lái xe. Rất nhanh đã về đến tiểu khu của hai người. Khương Trùng từ từ dừng xe, anh nhìn Lâm Giang Nam đang ngủ ngon lành trên ghế liền không đành lòng đánh thức cô. Thế là anh mở cửa xuống xe, vòng qua bên kia, nhẹ nhàng bế cô lên.

Lâm Giang Nam nằm trong ngực Khương Trùng, bởi vì đột nhiên thay đổi chỗ nằm nên Lâm Giang Nam không nhận được nhẹ nhàng ưm một tiếng, Khương Trùng cúi đầu nhìn Lâm Giang Nam, lông mi cô chỉ hơi run run một chút nhưng không tỉnh, chỉ tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh, tiếp tục ngủ.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam, trong mắt là ý cười nhàn nhạt.

57. Chương 49: Quân Đoàn Cam Là Người Một Nhà

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lúc Lâm Giang Nam xuống dưới tầng, điều đầu tiên cô nhìn thấy không phải là Khương Trùng mà là một đám phóng viên kín mít trước cửa, cô theo phản xạ có điều kiện trốn sau cây cột.

Cô đã sớm biết lực ảnh hưởng của Khương Trùng lớn đến thế nào, tuy rằng ngay từ đầu cô đã tự nói với chính mình, đã làm tốt công tác chuẩn bị, một khi tình yêu của cô và Khương Trùng công khai, cũng đồng nghĩa với việc không thể tiếp tục sinh hoạt như một người bình thường, mỗi một hành động đều có vô vàn người dõi theo.

Cô ló đầu nhìn thoáng qua, bên ngoài vẫn tràn đầy phóng viên như cũ, căn bản không nhìn thấy Khương Trùng, vì thế cô lấy điện thoại trong túi ra, đang chuẩn bị gọi cho Khương Trùng thì bỗng nhiên nghe thấy.

“Nhìn kia, Lâm Giang Nam!”

“Lâm Giang Nam ở đó, chúng ta mau lên!”

Lâm Giang Nam trợn mắt há hốc miệng nhìn một đám phóng viên đang chạy đến chỗ mình, cô theo phản xạ có điều kiện chuẩn bị chạy đi, nhưng còn chưa kịp nhấc chân thì đã bị phóng viên vây lại.

Trong lúc nhất thời, tất cả microphone, camera, đèn flash đều nhắm vào Lâm Giang Nam, Lâm Giang Nam bị chói đến mức không mở mắt ra được.

“Cô Lâm Giang Nam, xin hỏi cô và Khương Trùng đã ở bên nhau từ lúc nào?”

“Cô Lâm Giang Nam, xin hỏi tình cảm của hai người đã phát triển đến bước kia chưa?”

“Cô Lâm Giang Nam, xin hỏi yêu đương với Khương Trùng có làm cô áp lực không?”

“...”

Phóng viên hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác, Lâm Giang Nam căn bản không biết mình nên trả lời thế nào. Hơn nữa cô hoàn toàn thuộc loại người vào tai này ra tai kia, bọn họ đưa ra vấn đề gì, một cái cô cũng không nhớ.

Cô dùng tay che mặt cúi đầu bước đi, nhưng cô đi một bước phóng viên cũng bước một bước, những câu hỏi cứ ùn ùn kéo đến.

Trong lòng Lâm Giang Nam có một tư vị nói không nên lời, tóm lại là cô không thích như vậy, vô cùng không thích, cô cảm giác đầu óc mình đã choáng váng, hơn nữa người vây quanh nhiều như vậy, cô cảm thấy mình không thở nổi.

Trong đám người, Lâm Giang Nam bỗng nhiên nghe thấy tên Khương Trùng.

“Là Khương Trùng!”

“Khương Trùng!”

Lâm Giang Nam ngẩng đầu lên nhìn theo thói quen.

Quả nhiên là Khương Trùng.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam bị phóng viên bao quanh, đôi mày nhíu chặt.

Anh nhanh chóng đi qua chỗ cô.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng đang đến chỗ mình, trong lòng dâng lên cảm giác cảm động, rồi lại lan dần ra toàn thân.

Khương Trùng đi đến trước mặt Lâm Giang Nam, anh vươn tay ôm Lâm Giang Nam vào lòng. Khương Trùng cúi đầu nhìn cô, “Không sao chứ?” Anh thấp giọng hỏi, ngữ khí dịu dàng không nói nên lời.

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh, lắc lắc đầu.

Khương Trùng đặt tay lên bả vai gầy yếu của cô, ôm chặt cô thêm một chút, thân hình nhỏ xinh của cô với lồng ngực anh, mỗi một độ cong đều vô cùng hoàn mỹ.

“Anh Khương Trùng, xin hỏi vì sao anh lại thích cô Lâm Giang Nam, anh và cô Tổng rất cuộc là có quan hệ gì?”

Bởi vì Khương Trùng xuất hiện, cho nên tất cả phóng viên đều đổi mục tiêu lên người anh.

Khương Trùng nhìn phóng viên xung quanh, gương mặt bình thản, nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương.

Phóng viên ở đây đều bị ánh mắt lạnh thấu xương của Khương Trùng làm cho bất ngờ, tuy rằng bình thường Khương Trùng cũng không tính là thân thiện với bọn họ, luôn bảo trì khoảng cách, lạnh nhạt nhưng vẫn bình tĩnh, tôn trọng bọn họ, cũng không làm người ta cảm thấy rất khó để tiếp xúc, nhưng bây giờ Khương Trùng lại khiến cho người ta mang một cảm giác vô cùng áp bức.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng, cảm thấy sắc mặt anh thay đổi, không khỏi dùng tay kéo quần áo bên hông anh.

Khương Trùng nhìn cô, sau đó lại lần nữa giương mắt nhìn người phóng viên vừa hỏi mình.

Lạnh lùng trong mắt anh cũng từ từ rút đi, khôi phục lại sự lạnh nhạt xa cách lúc trước, giống như vừa rồi

chỉ là ảo giác của những người phóng viên mà thôi.

“Thích một người cũng cần lý do sao, hơn nữa tôi và cô Tống chỉ là quan hệ cộng sự.”

Khương Trùng trả lời khiến phóng viên ở đây ai nấy đều sửng sốt, từ khi nào Khương Trùng lại phối hợp với phóng viên như vậy.

“Vậy anh và cô Lâm, xin hỏi là ai theo đuổi người kia trước?” Một người phóng viên mặc đồ đen tò mò hỏi.

Nghe được câu hỏi kia, Khương Trùng cúi đầu nhìn Lâm Giang Nam, trong mắt tràn đầy dịu dàng, khóe môi đột nhiên cong lên.

Tất cả phóng viên ở đây đều sợ ngây người, liên tục ấn chụp đến rút gân, chỉ sợ bỏ lỡ khoảnh khắc quan trọng này.

“Là tôi theo đuổi cô ấy, nói đi nói lại, chân cô ấy ngắn như thế, sao có thể ”theo đuổi” được tôi?”

Câu trả lời của Khương Trùng khiến tất cả phóng viên đều bật cười, tầm mắt liên tục chuyển đến chân của Lâm Giang Nam và Khương Trùng.

Hừm... Đúng là có chút chênh lệch...

Mặt Lâm Giang Nam lập tức đỏ lên, sao cô lại cảm thấy Khương Trùng đang trêu chọc mình nhỉ?!

Cô đưa tay véo eo Khương Trùng, Khương Trùng chỉ cười chiều mím cười, khóa tay cô lại trong tay mình.

Mọi người đều bị động tác nhỏ giữa hai người họ làm cho rung rinh, Khương Trùng nổi danh lạnh lùng xa cách trong giới cũng có lúc toát ra sự cưng chiều, cũng có một mặt ấp áp như vậy.

Không khí lập tức lập tức thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Dường như Khương Trùng chưa từng đối mặt với phóng viên trong một không khí như vậy.

“Tôi muốn hỏi cô Lâm một chút, nghe nói cô Lâm là fangirl trung thành của Khương Trùng, có thật không vậy?”

Lâm Giang Nam mặt đỏ tai hồng: “Là thật.”

“Vậy vì sao lúc trước cô Lâm lại trở thành fangirl của Khương Trùng?”

“À... Bắt đầu từ lúc tôi học cao trung, thật ra thì cũng giống đại đa số fangirl khác trong quân đoàn Cam mà thôi, là do bề ngoài của Khương Trùng, bởi vì giá trị nhan sắc của Khương Trùng thật sự quá cao.”

Lâm Giang Nam nói, bản thân vẫn còn ngại ngùng.

Tất cả mọi người đều bị sự thành thật của Lâm Giang Nam chọc cười, bao gồm cả Khương Trùng, anh chưa từng cảm thấy đẹp trai có lợi, đến giờ mới phát hiện ra tác dụng to lớn của nó.

Tuy rằng bề ngoài đẹp trai không thể kiếm cơm ăn, nhưng cũng có thể cưới vợ nha, xem ra anh phải cảm tạ vì mình sinh ra có nhan sắc.

“Xem ra cô Lâm thực sự là fan cuồng của Khương Trùng, nhưng mà Khương Trùng không chỉ là nam thần của riêng cô Lâm mà còn là nam thần của hàng chục nghìn cô gái nữa đấy, bây giờ nam thần đã là của cô, cô có gì muốn nói với hàng chục ngàn cô gái khác không?”

Câu hỏi này khiến Lâm Giang Nam hơi sững sốt, một lúc sau cô mới cười tươi như hoa, nói: “Đầu tiên là tôi phải xin lỗi với những fangirl trong quân đoàn Cam nhà mình, bởi vì tôi cứ như vậy mà trở thành cô gái của nam thần, nhưng điều quan trọng tôi muốn nói là, dù thế nào thì chúng ta cũng là người một nhà, nam thần vẫn là nam thần của mọi người như cũ, hơn nữa tôi cũng rất cảm ơn mọi người vì đã cùng tôi yêu anh ấy. Nhiều năm trôi qua, chúng ta luôn luôn sát cánh cùng anh ấy, chỉ là tôi chưa từng nghĩ đến tôi sẽ may mắn như vậy, nhưng mà cho dù là thế thì tôi vẫn hy vọng mọi người có thể tiếp tục làm Cam của anh ấy, quân đoàn Cam chúng ta mãi mãi là người một nhà.”

“Đã nhiều năm nhưng tôi chưa từng nói gì ấm lòng cho mọi người, hôm nay tôi rất cảm ơn mọi người, cảm ơn vì mọi người vẫn luôn ở sau yên lặng cổ vũ tôi, tôi hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho tôi, chúc phúc vì tôi đã tìm được Cam phu nhân, cô ấy chỉ là một người bình thường, tôi cũng chỉ là một người bình thường, cho nên tôi mong mọi người đừng quá chú ý đến tôi và cô ấy, cuối cùng, giống như Tiểu Miêu đã nói vậy, quân đoàn Cam chúng ta mãi mãi là người một nhà.”

...

Sau khi đoạn phỏng vấn kia được đăng tải, Khương Trùng và Lâm Giang Nam hoàn toàn hot, nghe nói có không ít fangirl xem video phỏng vấn này đã khóc lóc thấm thiết, tuy đau lòng nhưng nhiều hơn vẫn là chúc phúc cho Khương Trùng và Lâm Giang Nam, nhóm fangirl trực tiếp lên Weibo chúc phúc, nơi nơi tràn ngập tình yêu.

Danh hiệu “Trùng Nam CP” cũng nhanh chóng biến thành danh xưng “Vợ chồng Trùng Nam”.

“Quân đoàn Cam là người một nhà”, đề tài này cũng được đẩy lên đỉnh hot search.

Độ nóng của đề tài này càng cao, những ảnh chụp lúc trước của hai người cũng bị cho ra ánh sáng, chỉ là vừa cho ra ánh sáng thì nơi nơi đều “gâu gâu gâu”, quả thực cứ như vậy không kịp phòng ngừa đã bị nhồi vô số cầu lương.

Bởi vì trong số ảnh đó, tùy tiện lấy một bức cũng mười phần là ngược cầu, giá trị nhan sắc của hai người quá cao, hành động quá ngọt ngào, bức hình nào cũng mang không khí hạnh phúc.

...

Cuối tuần, Lâm Giang Nam cùng Khương Trùng đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn rồi về nấu cơm.

Lâm Giang Nam ở trong phòng bếp nấu cơm, Khương Trùng đứng bên cạnh làm trợ thủ cho cô, Coca thì ngồi ngoài cửa phòng bếp trông mong nhìn Lâm Giang Nam, trong mắt tràn đầy sự lấy lòng.

Vì sao thái độ của Coca với Lâm Giang Nam lại thay đổi nhanh như vậy? Chuyện này xuất phát từ lần đầu tiên Lâm Giang Nam đến nhà Khương Trùng.

Lần đầu tiên Lâm Giang Nam đến nhà Khương Trùng, Coca không cho cô sắc mặt tốt, nhìn thấy Khương Trùng tiến vào thì hưng phấn gâu gâu vài tiếng nhào đến chỗ anh, đến lúc nhìn thấy Lâm Giang Nam sau lưng Khương Trùng thì ăng ăng vẫy đuôi, ngẩng cao đầu trực tiếp ra ban công nằm, bởi vì chủ nhân ra lệnh nên nó không dám làm gì Lâm Giang Nam, nhưng dù sao thì cũng vẫn xa cách.

Chỉ là đến lúc ăn cơm, loại chó chỉ ăn đồ ăn cho chó đắt nhất như Coca lại nghiện đồ ăn của Lâm Giang Nam. Bắt đầu từ đó, nó không muốn ăn thức ăn cho chó đắt nhất của mình nữa, chỉ ăn đồ Lâm Giang Nam làm nên thái độ với Lâm Giang Nam mới chuyển biến một trăm tám mươi độ như vậy, cúi người khom lưng, làm nũng bán manh, muốn nó làm gì nó liền làm nấy.

Ăn qua cơm trưa xong, Khương Trùng cùng Lâm Giang Nam ngồi trên sofa. Lâm Giang Nam nằm trên đùi Khương Trùng, tay Khương Trùng nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Giang Nam.

Coca nằm cách hai người không xa, đang hưởng thụ ánh nắng mặt trời.

Lâm Giang Nam nằm trên đùi Khương Trùng, ánh nắng mặt trời chiếu vào người vô cùng ấm áp khiến cô mơ màng sắp ngủ, chỉ là lúc sắp đi vào giấc mộng thì một thứ gì đó lạnh lạnh chạm đến môi cô.

Cô mở nửa con mắt: “Làm gì đấy?”

Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Khương Trùng mỉm cười, lại cúi đầu hôn cô thêm một cái.

“Em nói xem?”

Lâm Giang Nam bật cười, cô sờ miệng mình, sau đó chu môi lên.

“Hôn thêm cái nữa nào.” Lâm Giang Nam nhìn Khương Trừng làm nũng.

Khương Trừng cười, anh không thể chống cự lại Lâm Giang Nam khi cô làm nũng, giọng nói mềm mại của cô dường như khiến anh không thể kiềm chế được.

Anh đột nhiên cúi đầu cuốn lấy môi cô, môi anh ở trên môi cô cọ xát mạnh nhẹ, cảm giác khi môi chạm môi kì diệu thế nào thì chỉ có chính hai người họ mới biết.

Lâm Giang Nam vòng tay lên cổ Khương Trừng, bàn tay từ từ chạm đến mái tóc đen của anh.

Tay Khương Trừng đặt dưới cằm cô, hơi hơi dùng lực một chút thì môi cô đã khẽ mở ra, anh liền tiến vào.

58. Chương 59: Tự Anh Giải Quyết Đi

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sáng sớm.

Lâm Giang Nam khoan khoái tỉnh lại, theo thói quen nhìn Khương Trừng bên người, anh vẫn đang ngủ say. Cô nhìn anh, khóe môi hàm chứa ý cười, sau đó cô nhẹ nhàng xốc chăn, xuống giường rửa mặt.

Bởi vì hôm nay cô dậy tương đối sớm nên rửa mặt xong, cô liền vào bếp làm bữa sáng.

Lâm Giang Nam vừa xuống tầng, Coca và Longleg đang ngủ ở phòng khách lập tức phe phẩy đuôi chạy đến chỗ cô, một chó một mèo vây quanh chân cô, vui sướng cọ cọ. Cô chơi với chúng nó một lúc mới vào phòng bếp.

Cô vo gạo, bắt đầu nấu cháo, khi cháo còn đang ninh, cô lại làm thêm vài món ăn kèm.

Đến khi mọi thứ đã làm xong, cô nhìn đồng hồ rồi lên tầng gọi Khương Trừng rời giường.

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, nhìn vào bên trong.

Lâm Giang Nam rón ra rón rén đi đến mép giường, cô thấy Khương Trừng đang còn ngủ say nên cởi giày, bò lên giường.

Lúc ngủ say, anh không còn sự lạnh lùng xa cách như bình thường, khuôn mặt cương nghị lúc này lại ôn hòa nói không nên lời, đôi mày giãn ra, môi hơi mím.

“Khương Trừng, dậy ăn sáng nào.” Lâm Giang Nam vươn tay đẩy đẩy Khương Trừng, nhưng Khương Trừng không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục ngủ.

“Khương Trừng? Cam lớn? Vua Cam?” Cô thử gọi thêm vài lần nhưng Khương Trừng vẫn không có phản ứng gì.

Thế là gan cô không khỏi lớn lên, Lâm Giang Nam vươn tay chọc vào mặt Khương Trùng.

Ừm... Làn da siêu đẹp...

Cô tiếp tục chọc thêm vài cái, thấy Khương Trùng không có dấu hiệu tỉnh lại, lá gan liền lớn lên, bắt đầu không kiêng nể gì ăn đậu hủ của anh.

“Sao lại đẹp thế này?” Lâm Giang Nam thì thầm.

Cô nhìn đôi môi hơi mím của anh. Môi anh rất đẹp, thoát nhìn vô cùng gợi cảm, hơn nữa xúc cảm cũng... mềm mại...

Cô vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve môi anh, nhìn đôi môi nhạt màu nhanh chóng trở nên đỏ hồng, cô giống như càng chơi càng nghiện, ngón tay chậm rãi sờ đến đôi mắt đang đóng lại của anh, nhẹ nhàng chạm vào hàng mi dài.

Lúc Lâm Giang Nam đang còn chơi vui vẻ, đột nhiên trước mắt trở nên tối sầm, còn chưa phản ứng lại, vị trí của cô và Khương Trùng đã biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

Đôi mắt cô cũng bị Khương Trùng dùng tay nhẹ nhàng che lại.

“Chơi vui nhỉ.” Giọng nói gợi cảm, từ tính của Khương Trùng vang lên bên tai cô. Vừa tỉnh ngủ nên giọng anh còn hơi khàn khàn, Lâm Giang Nam nghe mà đỏ cả mặt.

“Ừm... Em chỉ muốn gọi anh dậy ăn sáng thôi...”

Lâm Giang Nam đặt tay lên tay Khương Trùng, ý muốn kéo tay anh xuống, nhưng Khương Trùng lại quyết tâm che lại đôi mắt của cô.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam dưới thân không hề chớp mắt.

Cô chưa trang điểm nên làn da nhìn rất sạch sẽ mịn màng, đôi môi không son vẫn đỏ thắm. Bởi vì mặc áo ngủ, lại đột nhiên bị anh áp chế dưới thân nên hơn nửa bả vai đã lộ ra. Bả vai nhỏ xinh, xương quai xanh xinh đẹp, còn có cấn cổ thon dài trắng mịn.

Anh đột nhiên cảm thấy dưới thân căng cứng. Trong đôi mắt nhìn cô cũng như có một ngọn lửa, nóng đến mức như muốn thiêu cháy cô. Rõ ràng cô không làm gì mà vẫn có thể khơi mào dục vọng của anh, từ khoảnh khắc khi anh gặp lại cô, dục vọng muốn chiếm hữu cô trong anh cứ như một cái động không đáy, từng chút từng chút cắn nuốt anh.

Lâm Giang Nam thấy anh đè trên người mình đã lâu mà vẫn không có động tĩnh gì, thế là không nhịn được dùng tay đẩy anh.

“Chúng ta còn phải ăn... Ừm...”

Âm thanh của cô thật sự quá mê người, đối với anh tựa như một đóa anh túc mỹ lệ, khiến anh không thể khống chế được chính mình.

Nụ hôn của Khương Trùng không dịu dàng như trước mà như phong ba bão táp, anh không kiêng nể gì càn quét môi cô, muốn cuốn lấy cô vào vòng xoáy của mình.

Lâm Giang Nam bị anh hôn đến mức thở hổn hển, cô cảm thấy mình gần như hít thở không thông, thế là vươn tay đẩy đẩy Khương Trùng.

“Ừm... Chúng ta... Phải xuống ăn sáng...” Lâm Giang Nam vừa tránh khỏi nụ hôn liên miên của anh, vừa nói.

Một lúc sau Khương Trùng mới từ từ buông môi cô ra.

Thậm chí cô còn cảm giác dưới thân mình đang bị thứ gì đó cứng rắn chọc vào, thấy trong mắt anh là dục vọng không chút che giấu, hai má Lâm Giang Nam nóng lên. Cô đột nhiên đẩy anh, xoay người ngồi dậy.

“Lưu manh!” Lâm Giang Nam đỏ bừng hai má, nhanh chóng bò dậy khỏi giường sau đó chạy ra cửa.

“Em cứ như vậy mà đi à?” Khương Trùng nói với sau lưng cô.

Bước chân Lâm Giang Nam dừng lại: “Vậy em phải làm sao?”

Lâm Giang Nam không khỏi nhìn vào chỗ nào đó của anh, sau đó mặt càng thêm đỏ.

“Tự anh giải quyết đi.”

Nói xong, cô không hề do dự chạy ra ngoài, hơn nữa còn “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Khương Trùng chống tay trên giường, anh bật cười nhìn bóng dáng Lâm Giang Nam chạy trời chết.

Anh cười, lạnh lẽo trên mặt như bị hòa tan. Nhưng mà cười xong, anh lại phiền não nhìn người anh em đang ngẩng cao đầu của mình.

Anh xúc chấn lên, đi vào phòng vệ sinh. Được rồi, xem ra anh thật sự phải tự mình giải quyết.

Lâm Giang Nam chạy xuống tầng, hai răng máy đỏ trên mặt vẫn chưa hoàn toàn rút đi, tưởng tượng đến vừa rồi Khương Trùng... Thảo nào mọi người đều nói ngàn vạn lần không thể trêu chọc đàn ông vào buổi sáng, bởi vì không cẩn thận thì sẽ “chào cờ”...

Lúc Lâm Giang Nam còn đang ngồi dưới bàn ăn suy nghĩ miên man, Khương Trùng không biết đã bước xuống tầng từ khi nào.

Anh mặc một bộ đồ ở nhà màu xám tro, chiếc quần này khiến chân anh trông rất dài, đôi chân dài quả thực khiến Lâm Giang Nam suýt nữa là không kiềm chế được.

Tóc của anh vẫn còn hơi ẩm ướt, anh vừa dùng khăn lau tóc vừa bước xuống cầu thang.

Nhìn thấy ý cười nơi khóe môi anh, Lâm Giang Nam nhanh chóng cưỡng ép mình dời mắt đi, cô đứng dậy mức cho Khương Trùng một bát cháo trắng.

“Ăn sáng đi.” Lâm Giang Nam đẩy cái bát đến trước mặt Khương Trùng.

Khương Trùng vắt khăn sau ghế rồi nhận lấy cái bát.

Lâm Giang Nam thấy Khương Trùng đã cầm lấy cái bát thì nhanh chóng cúi đầu ăn cháo.

Cô im lặng ngẩng đầu nhìn anh, không biết vì sao, tầm mắt cô lại vô ý thức dừng ở tay phải của Khương Trùng.

Cô nhìn ngón tay cực kỳ trắng trẻo của anh, quả thực là đẹp đến mức không thể đẹp hơn.

Đột nhiên nghĩ đến vừa rồi anh...

Mặt cô lại đỏ lên.

Tội lỗi, tội lỗi...

Khương Trùng thấy tầm mắt Lâm Giang Nam dừng ở tay phải mình, lại nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, liền biết cái đầu quả dưa của cô đang nghĩ gì.

Anh bất chợt bật cười.

“Sao vậy, muốn xem à?” Anh nhìn cô, rồi lại nhìn tay phải mình.

Oành...

Lâm Giang Nam cảm thấy trong lòng mình có gì đó đổ sập.

Sau này cô mới biết được, đó là hình tượng nam thần của Khương Trùng trong tưởng tượng của cô.

...

Khương Trùng đến sân bay tự mình tiếp đón bố mẹ Lâm Giang Nam

Vợ chồng Trùng Nam nửa đêm đến sân bay ngược cầu

Còn có vài bức hình chụp lúc ở sân bay, thậm chí là cả video.

Hiện tại hot search Weibo cơ bản đều bị chuyện tình cảm của Khương Trùng và Lâm Giang Nam chiếm giữ, hai người chỉ tùy tiện làm một vài hành động gì đó ngọt ngào trong lúc lơ đãng cũng đủ nóng để lên hot search.

Tình yêu giữa Khương Trùng và Lâm Giang Nam được xem là một chuyện lớn trong giới giải trí, rất nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai người họ, nhưng mà dù có như thế thì hai người vẫn sinh hoạt như những người bình thường.

Mỗi ngày anh đều đón Lâm Giang Nam tan tầm, sau đó cùng nhau đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn để về nhà nấu cơm, buổi tối cùng nhau ra cửa dạo phố, ăn vài món ăn, dạo vài cửa hàng trang sức, chơi vài trò chơi.

Cho nên hiện tại fangirl ai cũng nói, từ lúc nam thần và Lâm Giang Nam ở bên nhau, cơ hội ra cửa ngẫu nhiên gặp được nam thần từ 0.1% đã biến thành 99.9%, có cảm giác như cả thế giới đều ngẫu nhiên gặp được Khương Trùng.

Nhưng mà chỗ hai người thường xuyên lui tới, chắc chắn là chỗ tràn ngập cầu lương o()o

Hơn nữa điều làm fangirl vui vẻ nhất là, từ lúc nam thần yêu đương, hiệu suất đổi mới trên Weibo cũng tăng lên, nhưng trên cơ bản đều là chia sẻ đổi mới mỗi ngày trên Weibo của Lâm Giang Nam.

Cứ trắng trợn tào bạo show ân ái như vậy, nhóm fangirl cũng tỏ vẻ thán phục hai người họ. Vợ chồng Trùng Nam vừa ra tay đã ngược chết vô số cầu độc thân trong thiên hạ.

Nhưng cầu độc thân lại tự nguyện chịu ngược, điều này cũng không thể trách vợ chồng Trùng Nam.

Tuy nhiên nói đến vợ chồng Trùng Nam, còn có một việc không thể không nói. Vào một buổi tối trước ngày quay chụp, người liên tục nhiều ngày không đổi mới gì là Tống Diễm Nhiên đột nhiên có động thái, hơn nữa còn tag Khương Trùng.

Thật ra cô ấy cũng chỉ chia sẻ một thông báo trên Weibo của Kenif mà thôi, là về họa báo mùa đông kỳ này.

Tống Diễm Nhiên V: Rất vui vì có thể lần nữa hợp tác cùng anh, chân dài CP ăn ý nhất, lần hợp tác này chắc chắn sẽ vô cùng thành công @ Khương Trùng // Kenif V: Họa báo mùa đông mọi người đang chờ mong đã chính thức bắt đầu quay chụp, người mẫu đã được định ra, đó chính là @ Tống Diễm Nhiên @ Khương Trùng, hãy đón chờ một phong cách hoàn toàn mới do họ mang đến.

Tống Diễm Nhiên vừa đổi mới Weibo, Weibo lập tức nóng lên. Ngắn ngủn trong vòng mười phút đã có hàng chục nghìn chia sẻ, bình luận.

Nhưng mà đương sự Khương Trùng được tag lại chậm chạp chưa đáp lại.

Lúc này Khương Trùng đang ở khu vui chơi trượt tuyết cùng Lâm Giang Nam.

Khu vui chơi trượt tuyết là thế giới băng tuyết siêu lớn ở Ninh Hạ, chỉ mở cửa vào thời điểm bắt đầu có tuyết vào mùa đông, khu vui chơi có thiết kế lộ thiên, lúc có tuyết sẽ mở trần nhà, từng bông tuyết rơi xuống, phủ kín cả khu vui chơi trượt tuyết.

Nổi tiếng nhất ở khu vui chơi trượt tuyết là lâu đài tuyết, lâu đài này cao đến sáu mét. Nếu đứng ở bên trên, không những có thể quan sát thế giới băng tuyết mà còn có thể ngồi cầu trượt khắc băng, trượt từ trên xuống dưới, cảm giác đó thực sự rất kích thích.

Khương Trùng kéo Lâm Giang Nam lên phía trên lâu đài tuyết.

“Chúng ta ngồi cái này nha?” Lâm Giang Nam nói với Khương Trùng.

“Em chắc không?” Khương Trùng nhướn mày.

“Đương nhiên, em chắc chắn!” Lâm Giang Nam chỉ thiếu điều không vỗ ngực, nói.

“Được rồi, em chắc chắn là được, chúng ta lên ngồi đi.” Khương Trùng cưng chiều nhìn cô.

Dưới sự trợ giúp của nhân viên công tác, hai người cùng nhau ngồi lên cầu trượt tuyết.

Lâm Giang Nam nhìn lâu dài tuyết này, lúc đầu cô cảm thấy rất kích thích, nhưng giờ ngồi lên, chân cũng mềm nhũn đi.

Hic ~ hiện tại hồi hận còn kịp không

~“Chuẩn bị xong chưa? Xuất phát nha.” Nhân viên công tác ở sau hai người nhắc nhở.

Lâm Giang Nam theo bản năng nắm chặt cánh tay Khương Trùng, ra vẻ tráng sĩ cắt tay [1].

[1] Tráng sĩ cắt tay: là một thành ngữ của Trung Quốc, một tráng sĩ bị răn cản ở ngón tay đã cắt luôn ngón tay đó để tránh độc lan đi toàn thân, nay dùng để nói làm việc phải quyết định thật nhanh, không được chần chừ.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang nhắm chặt mắt, lông mi run rẩy.

Anh xoay người cười nói với nhân viên công tác: “Chuẩn bị xong rồi.”

59. Chương 50: Dọn Đến Đây Ở Với Anh Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khương Trùng dịu dàng gặm cắn môi Lâm Giang Nam, Lâm Giang Nam vươn lưỡi nhẹ nhàng chạm vào môi anh, sau đó lại nghịch ngợm tiến vào miệng anh, cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại linh hoạt rồi lại lui về miệng mình.

Đôi mắt Khương Trùng thâm trầm như mực nước, thâm thúy không thấy đáy, Lâm Giang Nam mở to mắt nhìn anh, không những không sợ hãi mà trái lại còn có tâm tư chăm ngò.

Khương Trùng đẩy mạnh lưỡi vào miệng cô, nhưng dường như Lâm Giang Nam đã sớm dự kiến được, cô nhanh chóng cắn chặt hàm răng, Khương Trùng dùng sức cũng không thể cạy ra được.

Vì thế anh chỉ có thể tỉ mỉ nghiền nát môi cô, chậm chậm dùng sức ma sát cánh môi mềm mại.

Khương Trùng đột nhiên xoay người đặt đầu cô xuống xô pha, thân hình cao lớn lập tức phủ lên.

Một tay anh vuốt ve gương mặt mịn màng, dịu dàng vuốt tóc mái cô lên, hôn từ trán cô hôn xuống, mỗi nụ hôn, anh đều nói một câu “Anh yêu em.”

Lâm Giang Nam lập tức cảm thấy hốc mắt mình ướt ướt, đôi mắt vô cùng đau xót, rốt cuộc là cô dùng hết bao nhiêu may mắn mới có thể gặp được anh, được ở bên anh?

“Đồ ngốc, khóc gì mà khóc?” Khương Trùng nhìn gương mặt đầm nước mắt dưới thân mình, đau lòng đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt cô.

Hai mắt Lâm Giang Nam đắm lệ mộng lung nhìn anh, cô không nói lời nào, đưa tay ôm chặt cổ Khương Trùng, bàn tay cô đặt sau gáy anh, ấn đầu anh xuống gần mình hơn.

“Khương Trùng, em yêu anh.”

Khương Trùng cười cuốn lấy môi cô: “Anh cũng yêu em.”

Bàn tay anh đặt trên vòng eo mảnh khảnh của Lâm Giang Nam, áo khoác cô đã sớm đã cởi ra nên lúc này trên người cô chỉ có một chiếc áo len dệt thưa màu trắng, dưới thân là váy Scotland [1] màu đỏ rực.

Cách một lớp quần áo mỏng manh, Lâm Giang Nam cảm nhận được bàn tay Khương Trùng, nóng cháy dọa người.

Cô mở to đôi mắt vô tội nhìn anh.

Khương Trùng hôn sâu cô, bàn tay bắt đầu dò xét đi vào vạt áo len, đặt trên chiếc bụng trắng nõn trơn mềm của cô.

Bàn tay nóng bỏng của anh khiến Lâm Giang Nam run rẩy.

Khương Trùng cảm giác rất rõ ràng bụng của Lâm Giang Nam không giống những cô gái bình thường, bụng nhỏ không có mỡ thừa, sờ lên còn cảm nhận rất rõ ràng bụng một khe.

Khương Trùng có hơi kinh ngạc, người thoát nhìn gầy yếu như cô mà lại có bụng một khe?

Bàn tay anh từ bụng đi dọc lên trên, lướt qua làn da mịn màng.

Hai chiếc lưỡi quấn quýt lấy nhau, Khương Trùng hôn đến yêu thích không muốn tách ra, thậm chí là cuốn lưỡi cô về phía miệng mình.

Lâm Giang Nam chưa bao giờ có một nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt như vậy, cô đã sớm bị Khương Trùng hôn đến mức không phân biệt được đông tây nam bắc.

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam dưới thân mình, gương mặt cô ửng đỏ, quần áo hỗn độn, áo len dẹt thừa bị kéo lên khiến bụng một khe của cô như ẩn như hiện, đôi mắt anh đen kịt thâm trầm.

“Lâm Tiểu Miêu, anh là ai?” Anh ghé sát tai cô, thấp giọng hỏi.

“Khương Trùng... Cam lớn...” Lâm Giang Nam nhắm mắt lại trả lời, giọng nói ngọt ngào đến mức khiến toàn thân Khương Trùng căng cứng, trong mắt là sương mù đáng sợ, yết hầu chuyển động lên xuống.

“Cho anh được không?”

Lâm Giang Nam mở mắt nhìn vào mắt anh, hai tay ôm lấy cổ anh kéo xuống.

“Em lạnh...”

Khương Trùng đột nhiên bật cười, anh nhìn cô gái ngọt ngào mềm mại dưới thân, sau đó đột nhiên đứng dậy, bế cô lên khỏi sofa.

“Chúng ta về phòng ngủ?”

“Vâng.”

Khương Trùng ôm Lâm Giang Nam đến phòng ngủ của mình.

Anh đặt cô lên giường lớn, cơ thể Lâm Giang Nam lập tức cảm nhận được chiếc giường mềm mại.

Khương Trùng chống tay hai bên người cô, từ trên cao nhìn xuống.

Ngay lúc anh muốn phủ lên, Lâm Giang Nam đột nhiên giơ tay đẩy đẩy anh, cô mở nửa con mắt nhìn anh nói: “Sáng quá.”

Khương Trùng quay đầu nhìn màn rèm đang bị kéo ra, không nói hai lời đã sải bước dài đến bên cửa sổ, “soạt” một cái kéo bức màn lại, rèm cửa nhà anh là loại rèm dày che được ánh nắng mặt trời, vừa kéo rèm lại, phòng ngủ lập tức tối om như ban đêm.

Trong bóng đêm, hai trái tim không khỏi đập nhanh hơn, các giác quan cũng trở nên mẫn cảm hơn rất nhiều.

Anh cởi áo len dẹt thừa mỏng manh trên người cô ra, làn da mềm mại mịn màng của cô khiến anh yêu thích không muốn buông tay, bàn tay anh vuốt ve bụng một khe xinh đẹp của cô, dưới tia sáng lơ mơ, anh vẫn có thể thấy được.

“Có hối hận không? Nếu hối hận anh sẽ dừng lại.” Khương Trùng dùng tay chống đỡ cơ thể, đặt lên hai bên người cô.

Lâm Giang Nam chậm rãi nâng người lên, dùng tay ôm lấy cổ Khương Trùng.

“Không hối hận.”

Khương Trùng vươn tay ôm eo cô, trong bóng tối, giọng nói cô ngọt ngào như được tắm mật, cổ tình khiến anh muốn ngừng mà không được.

“Là em nói.”

“Ừm, là em nói... Ừm...”

Lâm Giang Nam còn chưa nói xong, môi đã bị Khương Trùng lấp lại.

...

Lúc Khương Trùng tỉnh lại, vừa mở mắt đã không thấy Lâm Giang Nam, anh nhanh chóng bật dậy khỏi giường.

Khương Trùng quay đầu mới nhìn thấy Lâm Giang Nam mặc hoodie của anh, đi chân trần tựa vào cửa sổ, cô kéo rèm cửa ra một khoảng nhỏ, một tay đặt trên cửa sổ, đôi mắt không biết là đang nhìn gì.

Cô mặc hoodie của anh trông giống như một đứa bé mặc trộm quần áo của người lớn, hoodie anh mặc đến eo, mặc lên người cô thì trực tiếp đến đùi.

Anh nhìn bóng dáng mỏng manh của cô, sau đó xốc chân đi qua.

Lâm Giang Nam đang chăm chú nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ thì thỉnh thoảng bị người ta ôm eo từ phía sau. Cô hơi hơi nghiêng đầu, dán mặt vào ngực Khương Trùng.

Giờ đã hơn năm giờ chiều, mùa đông thời tiết lạnh giá, sắc trời cũng đã tối lại, mặt trời đang dần lặn xuống ở nơi phương xa, hoàng hôn của ngày bị những tòa nhà cao tầng che lấp.

“Lạnh không?” Anh cúi đầu hôn chiếc cổ trắng mịn của cô.

Lâm Giang Nam lắc đầu.

“Tuyết rơi rồi.” Lâm Giang Nam chỉ tuyết trắng bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói với anh.

Khương Trùng thuận thế nhìn ra.

“Ừ, tuyết rơi rồi.”

Trận tuyết đầu tiên của năm 2017 cuối cùng cũng đã đến, những bông tuyết đầu mùa rơi lả tả ngoài cửa sổ, tinh tế bao phủ lấy thành phố này.

Đôi mắt Lâm Giang Nam vẫn nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, Khương Trùng nhẹ nhàng xoay cô lại về phía mình, mặt đối mặt với anh.

Hai tay anh xuyên qua thắt lưng cô chống lên cửa sổ, vây cô lại giữa cửa sổ và mình. Tầm mắt anh từ trên cao nhìn xuống cô, ngắm nhìn đôi chân tinh tế trắng đến chói mắt.

Thật ra anh rất muốn nói, chân Lâm Tiểu Miêu... một chút cũng không ngắn...

Lâm Giang Nam thấy tầm mắt Khương Trùng vẫn luôn dừng ở đùi mình, cô cúi đầu nhìn xuống, lúc tỉnh lại, cô chỉ tùy tiện lấy đồ của anh mặc vào, hoodie của anh đối với cô hoàn toàn có thể xem như váy.

Cô nhìn nhìn, sau đó đột nhiên nhón chân, vươn tay che mắt anh lại.

“Anh nhìn gì... Không được nhìn...”

Khóe môi Khương Trùng nhếch lên một nụ cười nhẹ, làm rung động đôi mắt của Lâm Giang Nam, cái gì gọi là mỹ nhân cười khuynh thành, giờ cô mới tận mắt nhìn thấy.

Nhưng Lâm Giang Nam cũng không dám nói với Khương Trùng mình gọi anh là mỹ nhân, trừ khi cô không muốn sống nữa...

“Sao lại không được nhìn?” Gương mặt Khương Trùng mang theo nụ cười mỉm.

Bàn tay anh đột nhiên đặt lên eo cô khiến thân thể Lâm Giang Nam run lên, bàn tay đang che mắt Khương Trùng lập tức buông xuống, theo phản xạ có điều kiện đặt tay mình lên tay Khương Trùng.

Khương Trùng thấy Lâm Giang Nam bị ngứa liền vui vẻ ra mặt. Anh chậm rãi cúi đầu, môi mỏng từ từ tiến đến gần cô.

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng đang càng ngày càng gần mình, không kiềm chế được mà nhón chân ngẩng đầu mỉm cười. Đôi môi anh cuối cùng vẫn dừng ở môi cô, cô ngẩng đầu đón nhận nụ hôn dịu dàng triền miên của anh, chống ngược hai tay ra cửa sổ, tay Khương Trùng cũng chống ở cửa sổ phía sau cô.

Khung cảnh đẹp như một bức họa báo.

Nụ hôn của Khương Trùng càng ngày càng sâu, càng ngày càng kịch liệt.

Khương Trùng thu lại một tay vốn đặt trên cửa sổ, đặt ở sau gáy cô, đầu lưỡi tham lam tiến vào khoang miệng ấm áp. Anh lại đặt hai tay lên eo cô, nhẹ nhàng nhấc lên, Lâm Giang Nam liền vững vàng ngồi trên cửa sổ.

Ngồi trên cửa sổ, Lâm Giang Nam vẫn thấp hơn Khương Trùng nửa cái đầu. Hai người trán tựa trán, khoe môi đều mang theo nụ cười ấm áp.

Lâm Giang Nam vòng tay lên cổ Khương Trùng, tựa đầu vào vai anh. Khương Trùng vươn tay ôm cô, bàn tay đặt trên tấm lưng nhỏ nhắn, tựa như một người lớn ôm một đứa trẻ.

Hai người yên lặng ôm nhau, hưởng thụ giờ khắc tốt đẹp này. Nhưng...

“Rột rột...”

Bụng Lâm Giang Nam đột nhiên kêu lên.

Khương Trùng bật cười.

“Không cho cười.” Lâm Giang Nam xấu hổ nói.

“Đói bụng rồi à?” Khương Trùng nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Giang Nam dán mặt vào cổ anh, gật gật đầu.

“Anh mang em ra ngoài ăn một bữa tiệc lớn.” Khương Trùng cương chiều xoa tóc cô.

“Vâng.”

...

Hai người sửa soạn đơn giản.

Khương Trùng và Lâm Giang Nam mặc đồ đôi là áo phao bánh mì màu đen, Lâm Giang Nam cúi đầu kéo khóa, nhưng áo quá dài, tay cô lại ngắn nên lúc kéo có chút trúc trắc.

Khương Trùng mỉm cười nhìn bộ dạng vụng về của cô, anh quỳ một chân trước mặt Lâm Giang Nam, cầm lấy vạt áo cô, đặt hai bên áo phao lại rồi nhẹ nhàng kéo lên.

Anh từ từ kéo khóa cho cô, khóa kéo được kéo lên, Khương Trùng cũng từ từ đứng lên, cho đến khi đã kéo đến chỗ cao nhất.

Khương Trùng kéo áo cho cô, Lâm Giang Nam theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh, Khương Trùng không kiềm chế được, cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Lâm Giang Nam mỉm cười.

Khương Trùng giúp Lâm Giang Nam kéo khóa kéo xong, sau đó lại giúp cô lấy giày đặt dưới chân cô, anh ngồi xổm xuống, đưa tay giúp cô mặc giày.

Lâm Giang Nam cúi đầu nhìn anh, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy đầu tóc mềm mại của anh.

Khương Trùng giúp cô buộc dây giày xong mới ngẩng đầu lên, qua một lúc lâu, anh mở miệng nói: “Tiểu Miêu, dọn đến đây ở cùng anh đi.”

[1] Váy scotland

60. Chương 60: Hình Tượng Lạnh Lùng Bị Tan Vỡ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khương Trùng cầm tay Lâm Giang Nam, nhân viên công tác phía sau bắt đầu cởi dây thừng. Thế là họ cứ như vậy không kịp chuẩn bị tâm lý đã thuận thể trượt xuống.

Lâm Giang Nam đau tim, dường như cô nghe được tiếng gió gào thét bên tai mình.

“Đừng sợ, mở mắt ra nhìn xem.” Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam bên cạnh, nhẹ nhàng nói với cô.

Nghe thấy giọng của Khương Trùng, Lâm Giang Nam run rẩy mở to mắt.

Dường như khi vừa mở mắt ra, cô đã bị thế giới băng tuyết vô cùng bao la hùng vĩ tươi đẹp trước mặt khuấy phục. Xa xa là những tảng băng ánh ra những dải ánh sáng rực rỡ lung linh, chói sáng khiến người ta hoa mắt, ánh đèn năm màu sắc sỡ chiếu sáng cả thế giới băng tuyết.

“Đẹp quá.” Lâm Giang Nam thì thầm.

Khương Trùng nghiêng đầu nhìn cô, sự lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt đã không thấy đâu, giờ khắc này chỉ còn lại sự cưng chiều vô hạn, trong mắt cô là những tia sáng lung linh rực rỡ, còn trong mắt anh, cô chính là những tia sáng ấy.

“Lâm Giang Nam, anh yêu em.” Khương Trùng ghé sát tai Lâm Giang Nam, nhẹ nhàng nói.

Cơ thể Lâm Giang Nam cứng đờ, cô nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt kinh ngạc và vô cùng vui vẻ.

Khi đến điểm cao nhất của cầu trượt, lúc này gió cũng lớn nhất.

“Em cũng yêu anh.” Đường như lời của cô vừa nói ra đã bị ngọn gió gào thét cuốn đi. Nhưng Khương Trùng nhìn khẩu hình của cô, vẫn đoán được cô muốn nói gì.

Lúc lần nữa trượt xuống, Khương Trùng bất chợt cuốn lấy môi cô. Đến khi sắp trượt xuống đất, Khương Trùng mới từ từ buông cô ra, Lâm Giang Nam mềm mại nằm liệt trong ngực anh.

Trần nhà của thế giới băng tuyết không biết đã mở ra từ lúc nào, từng bông tuyết trắng lá tả rơi xuống, hai bên bầu trời là tia sáng màu tím xinh đẹp rực rỡ.

“Đẹp quá.” Lâm Giang Nam cầm tay Khương Trùng.

Hai người tay nắm tay, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều là hình bóng của đối phương.

Lúc buông tay ra, Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam đang một mình xoay tròn cách đó không xa, độ cong khoe môi càng lúc càng lớn.

Lâm Giang Nam xoay tròn một lúc, sau đó nhìn Khương Trùng rồi đột nhiên chạy qua chỗ anh. Trong lúc chạy, hai tay Lâm Giang Nam giang ra, Khương Trùng cũng rất phối hợp cúi người, giờ hai tay ra, đợi Lâm Giang Nam nhào đến.

Khi chỉ còn cách Khương Trùng chưa đến một mét, Lâm Giang Nam đột nhiên nhảy lên, vòng tay ôm lấy cổ Khương Trùng, Khương Trùng cũng vươn tay ôm eo Lâm Giang Nam. Cả người cô đều được anh ôm trọn vào lòng, hai chân cách mặt đất, sau đó anh ôm cô bắt đầu xoay tròn.

...

“Khương Trùng, nhanh hơn nữa.” Lâm Giang Nam nói với Khương Trùng.

Lâm Giang Nam ngồi trên xe trượt tuyết, Khương Trùng đứng phía sau cô, trong tay anh là tay vịn xe trượt tuyết, nghe Lâm Giang Nam nói vậy liền đẩy nhanh hơn.

Bởi vì khe trượt trên mặt đất có hình xoắn ốc nên dưới lực ma sát, xe trượt tuyết sẽ tự động thay đổi vị trí, có thể tự động rẽ ngoặt được.

“Quá tuyệt vời! Quá thích thú!” Lâm Giang Nam chậm rãi đứng dậy khỏi xe trượt tuyết, giang rộng hai tay như nữ chính trong bộ phim Titanic.

Khương Trùng đẩy một cái, sau đó bước lên bàn đạp sau xe trượt tuyết.

Mọi người xung quanh khe trượt đều bị hai người họ hấp dẫn ánh mắt, với sự chênh lệch chiều cao cùng giá trị nhan sắc đó, không muốn bị người ta chú ý cũng là một chuyện khó khăn.

Sau khi hai người họ xuống khỏi khe trượt, mọi người mới nhận ra hai người này vậy mà lại là Khương Trùng và Lâm Giang Nam, bọn họ tay nắm tay, trên mặt là tươi cười vui vẻ, toàn bộ quá trình Khương Trùng đều cưng chiều Lâm Giang Nam đến mức không coi ai ra gì.

Đồi dưa lệch đáng yêu tại Khu vui chơi trượt tuyết Ninh Hạ

Vợ chồng Trùng Trùng show ân ái giữa khu vui chơi

Vợ chồng Trùng Trùng vừa ra tay, ngược chết cầu độc thân trong thiên hạ

Ngắn ngủn vài phút, đề tài này đã lên hot search. Cùng lúc đó, Khương Trùng cũng chia sẻ một trạng thái trên Weibo.

Hình tượng nam thần sụp đổ / tình yêu @ Lâm Tiểu Miêu a // Vì khuôn chuyện tình cảm giới giải trí V: Người duy nhất trên thế giới này chỉ cần một phút đã khiến nam thần lạnh lùng mỉm cười ấm áp, không còn ai khác ngoài Lâm Giang Nam.

Đính kèm là những bức ảnh anh ôm cô xoay tròn, cô đứng trên ván trượt, giang rộng hai tay. Khương Trùng đứng phía sau cô cưng chiều che chở, gương mặt hai người đều tràn đầy ý cười, cho dù cách một màn hình vẫn có thể cảm giác được hơi thở ngược cầu nồng đậm.

Khương Trùng chia sẻ một cái, Weibo liền nóng lên, nhóm fangirl sôi nổi tỏ vẻ, lúc Lâm Giang Nam chưa xuất hiện, các cô còn chưa từng nhìn thấy Khương Trùng tươi cười không kiêng nể gì như vậy. Thậm chí các cô còn cho rằng, cả đời này cũng không thể nhìn thấy Khương Trùng tươi cười. Nhưng bây giờ Lâm Giang Nam xuất hiện đã bù đắp tất cả tiếc nuối của fangirl Khương Trùng.

Vì thế quân đoàn Cam khổng lồ liên tục bình luận bên dưới, sôi nổi tag Lâm Giang Nam.

Bình luận 1: Hình tượng lạnh lùng của nam thần hoàn toàn sụp đổ / bội phục @ Lâm Tiểu Miêu

Bình luận 2: Nam thần nữ thần đúng là đẹp đến nghịch thiên, show ân ái đến mức người ta chỉ có thể bội phục! Yêu yêu! @ Lâm Tiểu Miêu

Bình luận 3: Trùng của em rốt cuộc cũng chịu đổi mới rồi, nhờ cầu lương cũng được, phải tiếp tục phát huy đây! @ Lâm Tiểu Miêu

Bình luận 4: Nữ thần nhất định phải khiến nam thần của bọn em vui vẻ như vậy mỗi ngày @ Lâm Tiểu Miêu

Bình luận 5: Thay chúng em chăm sóc Cam lớn @ Lâm Tiểu Miêu

Bình luận 6: Thay chúng em chăm sóc Cam lớn @ Lâm Tiểu Miêu

...

Bình luận như vậy nhanh chóng bị đẩy lên trên, mọi người đồng loạt bình luận: # Thay chúng em chăm sóc Cam lớn

Tuy nhiên vợ chồng Trùng Trùng lên hot search Weibo, đồng thời cũng kéo theo Tống Diễm Nhiên, nguyên nhân là cô ấy tag Khương Trùng, người ta không đáp lại, trái lại còn lên Weibo show ân ái. Vì thế chia sẻ Tống Diễm Nhiên tag Khương Trùng kia cũng bị chiếm đóng, fans nhà cô ấy, antifan, còn có fangirl trong quân đoàn Cam nhanh chóng cào xé nhau.

“Một rồi à?” Khương Trùng công Lâm Giang Nam, vừa đi vừa hỏi.

“Vâng, một quá.” Lâm Giang Nam ghé vào vai Khương Trùng, cả người tê mủi.

“Em chờ một lát, chúng ta về nhà.”

“Vâng.” Lâm Giang Nam gặt đầu trên lưng Khương Trùng.

Qua vài giây, dường như cô nghĩ đến gì đó, đột nhiên ngẩng đầu hỏi Khương Trùng: “Vì sao anh không đáp lại Tống Diễm Nhiên?”

“Anh đáp lại thì em có vui không?” Bước chân Khương Trùng dừng lại.

Nghe vậy, Lâm Giang Nam không nói gì. Nhưng mà nói thật, nếu Khương Trùng đáp lại, cô chắc chắn sẽ không vui.

“Nếu điều đó làm em không vui, vì sao anh lại phải làm?”

Nghe Khương Trùng nói vậy, trong lòng Lâm Giang Nam âm ỉm, có thể được Khương Trùng yêu, đối với cô, đó là một chuyện may mắn đến mức nào.

“Đưa điện thoại của anh cho em đi.” Cô nói với anh.

Khương Trùng cũng không hỏi vì sao, một tay anh cố định chân cô, tay còn lại trực tiếp lấy điện thoại trong túi ra.

Cô cầm lấy điện thoại anh, mở Weibo, Weibo Khương Trùng đã log in sẵn. Sau khi bấm tìm kiếm Tống Diễm Nhiên, cô lướt tìm cái chia sẻ kia.

Khương Trùng V: Hợp tác vui vẻ // Tống Diễm Nhiên V: Rất vui vì có thể lần nữa hợp tác cùng anh, chân dài CP ăn ý nhất, lần hợp tác này chắc chắn sẽ vô cùng thành công @ Khương Trùng // Kenif V: Họa báo mùa đông mọi người đang chờ mong đã chính thức bắt đầu quay chụp, người mẫu đã được định ra, đó chính là @ Tống Diễm Nhiên @ Khương Trùng, hãy đón chờ một phong cách hoàn toàn mới do họ mang đến.

Cô im lặng giúp anh đáp lại, dù không muốn cho Tống Diễm Nhiên mặt mũi thì nói thế nào đây cũng là thông báo của Weibo công ty nhà cô, để tuyên truyền có hiệu quả thì vẫn cần anh chia sẻ.

Chia sẻ xong, cô cất điện thoại vào túi áo khoác Khương Trùng rồi ôm chặt anh hơn, vùi mặt vào vai Khương Trùng.

Khương Trùng đột nhiên đáp lại Tống Diễm Nhiên trên Weibo, điều này làm cho một đám fans các nhà đang cào xé nhau trên Weibo trở nên ngây ngốc.

Fangirl trong quân đoàn Cam mặt đầy chấm hỏi

WHAT? Nam thần nhà các cô vừa làm gì đấy?

Mà fangirl Tống Diễm Nhiên lại mang vẻ mặt tiểu nhân đắc ý. Đã nói là Khương Trùng vẫn có ý với nữ thần nhà các cô mà, cái này là vớ mặt phải không?

...

Ngày hôm sau hai người cùng đi làm, bởi vì hôm nay chính ngày họa báo mùa đông bắt đầu quay chụp. Hai người cùng nhau vào phòng làm việc, tất nhiên cũng gây ra một trận xôn xao không nhỏ, Khương Trùng đưa Lâm Giang Nam đến trước văn phòng của cô.

“Anh vào studio đây, buổi chiều tan tầm nhớ chờ anh.”

“Vâng.” Lâm Giang Nam ngoan ngoãn gật đầu.

Khương Trùng vươn tay xoa đầu cô sau đó mới xoay người bước đi, gần như là Khương Trùng vừa rời đi, văn phòng liền bùng nổ.

“Wow, Tiểu Miêu, em đúng là quá hạnh phúc.”

“Hôm mộ quá đi, hôm qua vừa xem hai người các em khoe ân ái trên màn hình. Hôm nay hai người các em còn phát sóng trực tiếp tại hiện trường, ai da, bà đây ăn cầu lương cũng no rồi!”

“Đây đúng là khoe ân ái rồi, tại hạ bội phục.”

Lâm Giang Nam xấu hổ, đối mặt với mấy lời chọc ghẹo của đồng nghiệp, cô chỉ ngượng ngùng cười cười.

Cô nhanh chóng chạy vào cất ba lô, lúc nhìn thoáng qua chỗ Kim Giai Giai lại bất ngờ phát hiện Kim Giai Giai vẫn chưa tới.

Có gì đó là lạ, bình thường lúc này Kim Giai Giai đã sớm đến rồi mới đứng, thế là cô lấy điện thoại ra gọi cho Kim Giai Giai, điện thoại vẫn gọi được nhưng không có người nghe máy.

Cô nhíu mày nhìn điện thoại, nhưng mà cô còn chưa kịp nghĩ nhiều thì đã nghe được một nhân viên làm việc trong studio gọi mình: “Chị Giang Nam, sắp bắt đầu chụp hình rồi.”

Lâm Giang Nam nhìn cô ấy: “Ừ, chị đến đây.”

Cô cất điện thoại vào túi rồi đi ra ngoài.

Cô bước vào studio, trong studio toàn là nhân viên công tác.

Lâm Giang Nam đi đến phòng nghỉ, trên giá bày đủ loại quần áo xa xỉ, còn có giày cao gót. Giờ vẫn chưa chính thức bắt đầu chụp hình nên Lâm Giang Nam không nhìn thấy Khương Trùng, trái lại là gặp được Tần Hiểu Thiên.

Tần Hiểu Thiên kinh ngạc nhìn cô. Cô đi qua chỗ anh ấy.

“Sao em lại ở đây?” Tần Hiểu Thiên hỏi.

Lâm Giang Nam mỉm cười với anh: “Bởi vì em là nhiếp ảnh gia mà.”

Tần Hiểu Thiên kinh ngạc: “Em là nhiếp ảnh gia? Hoạ báo kỳ này do em chụp?”

“Đúng rồi đó, Khương Trùng đâu?”

“Cậu ấy đang thay đồ.”

“Vâng, em qua bên kia chuẩn bị một chút. Đúng rồi, anh đừng nói với Khương Trùng nhiếp ảnh gia là em.”

Tần Hiểu Thiên: “...”

“Được rồi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bup-be-cau-nang>